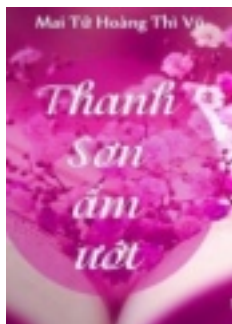

Thanh Sơn Âm Uớt

Contents

Thanh Sơn Âm Uớt	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	8
3. Chương 05-06	13
4. Chương 07-08	19
5. Chương 09-10	24
6. Chương 11	30
7. Chương 12	34
8. Chương 13-14	39
9. Chương 15-16	44
10. Chương 17-18	49
11. Chương 19	56
12. Chương 20-21	61
13. Chương 22	67
14. Chương 23	71
15. Chương 24	76
16. Chương 25	80
17. Chương 26	85
18. Chương 27	90
19. Chương 28	95
20. Chương 29	99
21. Chương 30	102
22. Chương 31	106
23. Chương 32-33	112
24. Chương 34 End	116
25. Phiên Ngoại	118

Thanh Sơn Âm Uớt

Giới thiệu

Thanh Sơn Âm Ướt Tác giả: Mai Tử Hoàng Thị Vũ. Thể loại: Cận đại, HE. Số chương: 34+2PN. M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-son-am-uoat>

1. Chương 01-02

Chương 1

Mặt trời sắp lặn xuống núi, vì gần cuối thu nên nhiệt độ đã giảm hẳn. Chỉ còn phảng phất như bức tranh thủy mặc âm thầm nhấp nhô treo trong thư phòng.

Tĩnh Kỳ đẩy cửa đi vào, trong nhà cửa sổ mở toang nên rất mát mẻ. Nàng đem chồng sách đặt lên bàn, tay từ từ lướt nhẹ qua trang bìa, trên mặt còn điểm nhẹ nụ cười.

Hôm đó nàng đi vội vã nên đụng trúng hần trên đường, làm sách vở rơi tung tóe xuống đất, nàng ngược lên thì chạm vào đôi mắt hần. Đôi mắt khiến người ta nghĩ tới hoa nở thảng tư giữa gió thổi mây bay, không khí thoáng thoảng hương hạnh hoa. Mặt nàng bỗng đỏ ửng, chẳng dám nhìn hần lâu.

Mấy ngày nay, thi thoảng nàng cùng bạn học tốp năm tốp ba đi ngang qua giảng đường, cảm giác nàng luôn rất lạ. Đường như có đôi mắt luôn âm thầm quan sát nàng, đôi khi nàng nhanh như chớp quay phắt đầu lại vẫn bắt gặp ánh mắt lơ đãng của ai đó nhìn nàng từ xa xa, khiến tim nàng đập thình thịch. Nếu đã chấp nhận tới trường, nàng xem chuyện này là điều bình thường. Với tài năng và diện mạo của nàng, cùng với dòng họ Hách Liên hiển hách ở miền Bắc thì rất ít có ai xứng đôi.

Huống gì bây giờ anh cả đang cầm quyền, chị dâu làm chủ quản gia đình, toàn bộ chi phí sinh hoạt trong phủ đều miễn bàn tới. Đôi khi rảnh rỗi chị dâu còn trêu nàng: “Em nhanh mồm nhanh miệng quá, mai mốt chồng em khổ!” Nàng đã đến tuổi để bàn việc hôn nhân. Nghe Hỉ Thước nói trong quân đội có vài vị phu nhân hoặc cố ý hoặc vô tình thăm dò chị dâu rồi, hơn phân nửa nhắc tới thân nhân hay mai mối. Lần nào nàng cũng e thẹn, nghe chút xiu đã bỏ chạy mất dép.

Dạo này nàng ngập tràn chờ đợi đến giờ đi học, cứ nghĩ ngày mai vào trường có được gặp hần hay không? Thậm chí bình thường nàng ít chú ý cách ăn mặc, thì nay đã ngược lại. Trong phủ hằng quý đều có thợ đến may đồ, hoặc khi rảnh rỗi, chị dâu lại đưa nàng tới cửa hàng nhập khẩu mua này sắm nọ. Trước nay nàng chẳng để tâm nhưng giờ rất chú ý. Mỗi ngày trước khi đi ngủ, nàng luôn xem kĩ sáng mai sẽ mặc bộ nào, rồi gọi Cúc Lan ủi thẳng thớm, chuẩn bị cho hôm sau.

Thậm chí chị dâu cũng nhận ra, trêu ghẹo nàng suốt mấy ngày liền, khiến nụ cười nàng càng thêm lan rộng. Nếu mai này chồng mình có thể giống như anh cả đối với chị dâu thì hay biết mấy... Trước mắt nàng bắt chợt hiện ra gương mặt hần.

Thư viện trường đại học An Dương. Bởi vì thư viện mô phỏng theo lối kiến trúc Gothic[1] phương Tây, nên thu ánh sáng rất tuyệt vời. Dù giờ là hoàng hôn chiều thu, nhưng trong thư viện vẫn sáng sủa. Ánh sáng từng mảnh lớn từ tấm cửa kính mờ bên lên soi vào, các sinh viên ai nấy đều vui đùa tra tư liệu. Bên trong rất tĩnh lặng, cả tiếng kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe rõ.

Nàng và Cao Di Tình rón rén kiếm hai chỗ trống trong khung cảnh người đông nghìn nghịt, khan kiếm chỗ ngồi. Thực ra nàng chẳng có việc gì, nhưng Cao Di Tình muốn kiếm sách nên lôi nàng tới đây, thuận tiện biết thêm chút ít về thư viện. Vào đại học đã một năm, nhưng nàng chưa tới chỗ này. Bởi nàng không có nhu cầu, và do phòng lưu trữ của phủ Đốc quân chẳng kém nơi này là bao. Nàng chưa từng nói thân phận của mình với Cao Di Tình. Thứ nhất, nàng không muốn khoe mẽ; thứ hai, nàng muốn tận hưởng cuộc sống như người bình dân. Vì vậy khắp đại học An Dương, kẻ biết thân phận nàng tuyệt đối không vượt quá số năm.

Đây là điều nàng năn nỉ mãi với anh cả Hách Liên Tĩnh Phong. Anh cả không đồng ý, nhưng nhờ có chị dâu giúp đỡ mới khiến anh cả miễn cưỡng gật đầu. Ông anh đầu sắt của nàng, cũng chỉ ở trong tay chị dâu mới trở thành mềm mỏng như thế!

Nàng vớ quyển sách tìm chỗ giết thời gian. Cao Di Tình đang lục lọi trên giá sách thật lâu mà vẫn chưa kiếm ra. Nàng nhìn bên ngoài, mặt trời sắp lặn về núi, chỉ còn chút ánh nắng heo hắt. Nàng không sợ bị đóng cửa, mà bây giờ chị dâu đang mang thai, lòng nàng rất vui mừng. Mỗi ngày tan học xong, nàng sẽ chạy tới thăm chị dâu, sau đó cùng chị dâu dùng bữa.

Thuở nhỏ mẹ mất sớm, cha lại có nhiều vợ nên thiếu sự trông nom. Thường ngày đám con cái của các bà không tới gây rối hoặc hạch hẹ này nọ với nàng đã tốt rồi, còn ai rảnh mà quan tâm? Anh cả đi du học sớm, trong nhà trừ Cúc Lan thì chẳng còn ai thân thiết bên nàng.

Anh cả trở về, cha liền lập tức đưa anh cả vào quân đội rèn luyện. Anh cả thường mang binh ra trận, hiếm dịp gặp nàng. Nhưng từ lúc cưới chị dâu vào nhà thì khác hẳn, chị dâu ngày nào cũng sai Hỉ Thước tới tìm nàng. Rồi thì quần áo, trang sức, ăn uống, chị dâu đều quan tâm chăm lo. Rảnh rỗi chị dâu còn đi mua sắm cùng nàng. Dù là việc nhỏ nhặt, nhưng nàng cảm thấy vui sướng hết như có thêm một chị gái ruột.

Hiện giờ chị dâu đang mang thai, anh cả như cầm trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan. Cấm tiệt chị dâu ra ngoài, vì vậy chị dâu buồn chán không biết phải làm sao. Chỉ có nàng hoặc các di thái thái tới giúp chị dâu giải khuây, giết thời gian.

Nghĩ tới đây nàng liền gấp sách lại, bước tới gần Cao Di Tình, nói: “Để tớ giúp cậu cùng tìm!” Nàng đến góc phía Bắc của kệ sách, lôi từng quyển từng quyển sách tra. Góc này ít ánh sáng, nàng phải kiễng mũi chân mới có thể nhìn rõ tựa đề của nó. Nàng đang cố gắng kiếm, bỗng một sức mạnh dội tới... Thực ra không quá nặng, chần hẩn có người đi vội vã bất cẩn đụng phải nàng.

Nàng đang kiễng mũi chân, mất thăng bằng, vì vậy sắp ngã ập xuống mặt đất. Khi gần chạm tới nền xi măng, bất chợt có người ôm lấy eo nàng, dùng sức tung lên mới khiến nàng tránh được hình ảnh ‘toàn thân hôn đất’.

Nàng cảm thấy khắp nơi đều có hương thơm nhẹ nhẹ, quần quanh bốn phía. Mặt nàng đỏ gấc, chắc chắn là một bạn học nam. Nàng chậm chậm ngược lên rồi sững sốt hóa đá, ngượng ngập nói: “Là anh à!” Hóa ra là hẩn.

Hẩn nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt, có chút táo bạo. Nàng hẩn phải nên đẩy hẩn ra, nhưng chẳng biết vì sao trái tim nàng đập thình thịch ngày càng gấp, hết như sắp nhảy ra ngoài. Dù không soi gương, nàng cũng biết hiện giờ mặt nàng rất đỏ, e rằng chẳng khác gì quẹt son môi lên đó.

Đây là góc khuất, trời lại chạng vạng tối, sinh viên đã dần dần về hết, nên ít ai chú ý. Thế mà hẩn không chịu buông ra. Nàng hồi phục tinh thần, thấy hẩn vẫn ôm mình khư khư đến mức giữa hai người không có chút khe hở, hơi thở y phủ đầy không gian. Nàng đẩy hẩn, tránh đi ánh mắt chẳng hề kiêng dè của hẩn, hơi khó chịu nói: “Anh buông ra!”

Hẩn chẳng những không buông mà còn từ từ cúi xuống, nhìn đôi môi đỏ mọng ướm ắt của nàng, thì thầm: “Đây là lần thứ hai em đụng trúng tôi!” Hơi thở hẩn lướt trên mặt nàng, vừa mềm vừa ngứa khiến tim nàng rối loạn. Khuôn mặt dễ nhìn của hẩn kề sát nàng trong gang tấc. Gì vậy chứ? Lần này rõ ràng hẩn đụng nàng mà! Hẩn bật cười, vòm ngực khê rung rung. Bởi vì họ dựa sát vào nhau, mũi hẩn chạm mũi nàng, trông mờ ám khôn tả: “Được rồi, lần này coi như chúng ta huề!”

Bấy giờ hẩn mới chịu thả nàng ra. Vì hẩn đang ôm mà đột ngột thả, khiến nàng loạng choạng lùi về sau vài bước, hẩn kéo giắt nàng lại. Đường cong mềm mại như bông vải kia đổ ập vào vòm ngực mang theo đầy mê

hoặc, khiến nơi nào đó trên cơ thể hắn bỗng nổi phản ứng. Hắn hít sâu một hơi rồi buông nàng ra, nghiêm mặt im lìm cúi người cầm lấy chồng sách xoay gót rời đi... Để lại nàng ngơ ngác dõi theo bóng hắn càng lúc càng xa, tới ngõ rẽ và biệt dạng...

Nàng thở dài nhìn xuống quyển sách không thuộc về mình, bên trên có kí tên: Sở Thiên Lỗi! Nàng nhìn ngoài cửa sổ, bây giờ là tiết thu, hoa cỏ đã tàn úa, lá cây vàng ươm, gió thổi qua khiến chúng đung đưa. Hôm qua nàng và hắn đụng nhau khiến sách vở bắn tung tóe, hắn cầm sách của nàng, mà nàng lại cầm sách của hắn. Nhưng đáy lòng nàng lơ mơ vui sướng, tựa như vì thế mà có mối liên hệ. Cả ngày nay hắn không xuất hiện, chẳng biết đã phát hiện ra việc này chưa?

Giáo sư đang giảng bài thơ ‘Mô Ngư Nhân – Nhạn Khâu’[2], A Thành đọc lưu loát: ‘Vấn thể gian tình thị hạ vật./Hỏi thể gian tình là chi nhĩ?’

Trực giao sinh tử tương hứa/Cùng nhau hẹn thề sinh tử?

Thiên nam địa bắc song phi khách./Trời nam đất bắc cùng bay khắp

Lão sí kỷ hồi hàn thử./Lạnh nồng bên nhau mấy độ

Hoan lạc thú./Hoan lạc thú.

Ly biệt khổ./Ly biệt khổ.

Tựa trung cánh hữu si nhi nữ./Đều bởi có tình si nhi nữ.

Quân ưng hữu ngữ./Lời người đang dở.

Điều vạn lý tầng vân./Khuất bóng vạn tầng mây.

Thiên sơn mộ tuyết./Ngàn non tuyết muộn.

Chích ảnh hướng thùy khứ?/Bóng lẻ về đâu chứ?

Hoàng Phần lộ/ Sông Phần đó.

Tịch mạch đương niên tiêu cổ./Tiêu trống năm xưa lặng lẽ.

Hoang yên y cự bình sở./Rừng hoang khói lồng xen kẽ.

Tiêu hồn sở ta hà ta cập./Chiêu hồn cất lên nào còn kịp.

Sơn quỷ ám đề phong vũ./Sơn quỷ mịt mờ mưa gió.

Thiên dã đó./Trời hẹp dạ.

Vị tín nữ./Sao chưa rõ.

Oanh nhi yển nữ câu hoàng thổ./ Yển oanh rồi cũng thành đất đỏ.

Thiên sâu vạn cổ./Ngàn sâu vạn khổ.

Vị lưu đãi tao nhân./Lưu lại đợi khách thơ.

Cuồng ca thống ẩm./Ca cuồng uống khổ.

Lai phong nhạn khâu xứ./Tới thăm mồ nhạn cũ.’

Dĩ nhiên nàng biết bài thơ này. Bởi vì mẹ xuất thân từ dòng dõi thư hương, từ nhỏ đã giáo dục nàng và anh cả rất nghiêm túc. Hồi đọc bài thơ ấy, nàng còn đắc ý rung đùi ngâm mãi. Chẳng biết vì sao hôm nay nghe giáo sư đọc lớn, nàng lại có nỗi sầu bi khó tả. Tựa như mùa thu này đi qua, sang năm mùa thu khác lại tới, chẳng có gì khác biệt.

Xưa nay cuộc sống của nàng vốn an nhàn sung sướng, chưa từng bận lòng tới việc lớn việc nhỏ. Tứ khi quen hắn đến giờ, nàng thậm chí đẩy lên nỗi lo lắng mơ hồ. Hết giờ học, nàng ôm sách chuẩn bị ra về.

Nàng đang yên lặng với những suy nghĩ riêng trong đầu, quên chú ý tới bậc tam cấp cầu thang dưới chân, vì vậy bị vấp sắp nằm trên sóng xoài mặt đất. Bên cạnh có người vội vươn cánh tay đỡ lấy nàng: “Sao lần nào em cũng xảy ra tình trạng này?” Nàng ngước lên thấy hấn như cười như không, có vẻ đang hỏi nàng.

Nàng nói cảm ơn rồi rút tay ra. Hấn cười, bảo: “Tôi đi theo em này giờ!” Nàng ngây người, hấn bật cười đưa tay chỉ chỉ vào lớp học.

Bấy giờ nàng mới sực nhớ quyển sách của hấn, vội vàng rút ra đưa hấn: “Trả lại sách cho anh nè!”

Hấn cầm lấy, đáp: “Rất may hôm nay tôi không có môn này!” Rồi lục lại một hồi, sau đó hấn nhìn nàng nói tiếp: “Tôi để quên sách của em ở nhà. lát nữa em cùng tôi về nhà lấy đi!”

Nàng lắc đầu: “Không cần đâu! Ngày mai anh mang giúp tôi là được.”

Hấn cười, đáp: “Tôi cũng nghĩ vậy. Ngày mai khoa chúng tôi có vài buổi hoạt động ngoài trời, được nghỉ học! Nếu em chưa dùng tới, vậy để tuần sau tôi mang trả cho em nhé!” Thế sao được, ngày mai nàng cần tới nó. Môn ngoại văn là môn học chính, do giáo sư du học về giảng dạy rất sinh động, khiến sinh viên nào cũng thích.

Nếu nàng kêu người hầu đi lấy thì hơi bất ổn. Nàng trăm tránh nghìn né cũng vì không muốn ai biết thân phận của mình. Bên ngoài chỉ cần nhìn thấy quần áo của người hầu đã đủ biết là người trong phủ Đốc quân. Nàng trầm ngâm chốc lát mới đáp: “Vậy lát nữa tôi sẽ đi lấy!”

Hấn cười, nói: “Hay chúng ta đi ngay bây giờ nhé!” Lúc này đã hoàng hôn, hàng cây ngô đồng hai bên đường theo ánh chiều tà luồn qua kẽ lá, chiếu ánh sáng lốm đốm trên người nàng. Lá cây che rợp một đoạn đường vàng nhạt, khiến những cánh hoa cũng lấp lánh màu hồng sen. Nàng bước đi dưới bóng màu hồng nhạt, giữa cảnh tranh tối tranh sáng. Toàn thân nàng hết lúc xưa hấn thấy mẹ đốt tim đèn trong lư hương. Gió thổi qua nhẹ nhẹ đưa, như thể không cẩn thận sẽ khiến sẽ nó vụt tắt!

Nhà của hấn cách trường học không xa, vì vậy hấn cứ đi thẳng đường, thậm chí còn rất nhanh. Từ nhỏ tới giờ, trừ những lần dạo phố mua sắm, nàng chưa từng trải qua chặng đường dài như vậy. Nhưng chẳng biết tại sao, nàng cảm thấy không mệt mỏi, cứ hy vọng điểm dừng có thể xa hơn, xa hơn.

Nhà của hấn khá lớn, có cả sân vườn, vừa vào cửa đã là khoảnh sân. Tuy là mùa thu nhưng hoa cỏ cũng khoe sắc, ắt hẳn có người lo chăm sóc. Đạp vào mắt là mấy bồn hoa cúc, ngọn gió khẽ lùa qua khiến chúng đong đưa.

Vào đại sảnh, có một bà lão chạy tới hỏi: “Sở thiếu gia, ngài đã về rồi?” Bà ta thấy Tĩnh Kỳ thì hiện rõ sự kinh ngạc, nhưng lập tức dấu ngay.

Sở Thiên Lỗi cười, đáp: “Em ngồi đi! Tôi vào lấy sách!” Rồi hấn quay qua nói: “Bà Vương, phiền bà lấy giúp cho cô ấy tách trà!” Bà Vương lui xuống, hồi lâu sau bưng ấm trà và ít bánh trái lên. Chỉ là các món ăn nhẹ, khác với các món thường ngày trong phủ, nhưng trông vẫn khá đặc sắc.

Trời chạng vạng tối khiến nàng hơi đói bụng, vì vậy không ái ngại mà bắt đầu ăn, hương vị ngon hơn hẳn so với nàng tưởng tượng. Mãi đến khi nghe tiếng bước chân, nàng mới ngoảnh đầu lại. Hấn cầm quyển sách đi ra, bước chân có vẻ vội vã. Thấy nàng nhìn mình, hấn khẽ mỉm cười, nụ cười trong hoàng hôn trước gió thu trông hết sức dịu dàng mà lịch lãm.

Chương 2

Hấn luôn đứng ở ngõ rẽ trước cổng trường đợi nàng tan học, thể như đó là điều hiển nhiên, giống khi trời lạnh, chim nhạn sẽ bay về phương Nam. Ban đầu Cao Di Tĩnh còn cùng bọn họ dạo phố, uống trà, nghe nhạc, xem phim. Sau khi biết chuyện, cô nàng luôn tề nhị tìm đủ lý do để thoái thác. Trường đại học là nơi đề xướng chủ nghĩa tự do yêu đương, Cao Di Tĩnh có vẻ thấu hiểu chuyện của hai người.

Có vẻ mọi chuyện đều êm đềm. Hết như được gặp nhau thì không khí ấm áp và sáng khoái. Hôm biết sinh nhật của nàng, hấn còn vào cửa hàng đồ nhập khẩu mua cho nàng một đôi hoa tai rất tinh xảo, gắn kim cương nhỏ chiếu lấp lánh hết ánh sao trên trời. Mặc dù nàng có rất nhiều đồ trang sức, bất kể do mẹ để lại, hay cha, anh cả, chị dâu tặng đều quý giá hơn so với món quà này. Nhưng nàng cảm thấy nó là vật đẹp nhất.

Ấy vậy mà từ sau buổi sinh nhật của nàng, hình như tất cả đã đổi khác. Tình Kỳ khê thở dài, ngẩn ngơ nhìn những đóa phù dung dần dần nở rộ ngoài song cửa. Vì trời đổ mưa, ánh sáng nhập nhòa, trông có vẻ hư ảo.

Hắn đã hơn hai tuần rồi không đợi nàng ở chỗ cũ. Nàng tới nhà tìm mà bóng dáng hắn vẫn biệt tăm. Bà Vương áp úng nói vòng vo, chỉ trả lời thiếu gia vắng mặt.

Hắn đang giận nàng ư? Trách nàng che dấu thân phận, chưa kể cho hắn biết nàng là em gái của Hách Liên Tình Phong? Rất nhiều lần nàng muốn nói, nhưng luôn lo lắng phản ứng của hắn. Các sinh hoạt chủ yếu hàng ngày của hắn đều thực sự không phải xuất thân từ gia đình quyền quý, vì vậy đáy lòng nàng băn khoăn chẳng biết bao nhiêu lần. Hôm sinh nhật, nàng đơn giản chỉ muốn để chị dâu gặp mặt hắn. Có lẽ hắn đang giận vì nàng không nói với hắn sớm, mãi đến khi thị vệ trong phủ tới đón, hắn mới biết được.

Từ cửa kính xe nhìn ra ngoài, đường xá tối tăm, toàn hơi nước bốc lên mù mịt. Mưa đã liên tục đổ suốt hai ngày qua. Tình Kỳ xuống xe, miễn cưỡng căn dặn tài xế: “Anh về trước đi, đừng đi đón tôi. Tôi sẽ tự mình về.” Chờ xe chạy khuất, nàng mới từ từ chuyển qua góc phố. Trên đường vắng người, thỉnh thoảng mới có kẻ lướt qua bên cạnh với dáng vẻ vội vàng. Đâu có ai lê thê chậm chạp như nàng?

Tới trước nhà, nàng đưa tay gõ cửa. Bà Vương lên tiếng trả lời rồi mở cửa: “Chào tiểu thư Tình Kỳ...” Tình Kỳ hít sâu một hơi mới ngược lên hỏi: “Bà Vương à, anh ấy có ở đây không?”

Bà Vương ngoái đầu liếc thoáng vào, rồi quay lại nhìn bộ sườn xám màu vàng nhạt ướt đẫm của nàng, bà ta thở dài gật đầu: “Thiếu gia đang ở trong nhà, cô mau vào đi. Mưa lớn quá... cô ướt sũng thế kia...”

Xuyên qua khoảng sân, bà Vương đưa nàng tới trước cửa phòng ngủ, rồi hất hất cằm. Nàng rón rén đẩy cửa, xộc vào mũi nàng đều là mùi rượu. Khắp phòng u ám, nàng đứng hồi lâu mới thích nghi với ánh sáng. Nàng thấy hắn quần áo xộc xệch nằm trên giường, càng tới gần mùi rượu càng nồng, chắc hắn đã say mềm.

Cạnh giường vẫn còn chai rượu nằm lăn lóc trên mặt đất. Nàng lặng lẽ nhìn hắn, mới hơn mười ngày không gặp mà dường như chờ đợi dài đằng đẳng cả năm. Giờ gặp rồi, nàng lại không nhấc nổi bước chân mình.

Không biết trôi qua bao lâu, nàng mới từ từ bước tới bên giường, cúi người định kéo tấm chăn mỏng đắp cho hắn. Nàng vừa đưa tay thì bị một sức mạnh vung ra, cả người nàng mất trọng tâm ngã nhào trên giường. Nàng quay đầu thì bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của hắn đang bất động nhìn nàng chằm chằm.

Nàng cười khê: “Anh tỉnh rồi à? Để em ra ngoài gọi bà Vương nấu chút trà nóng.” Đôi môi nàng mọng ướm động đập trước mắt hắn, hết như con rắn nước xộc thẳng vào trái tim khiến đáy lòng hắn ngứa ngứa. Tình Kỳ tựa quạu muốn đứng lên, nhưng bị hắn ôm chặt không thể nhúc nhích. Hắn vẫn nhìn nàng bất động. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn và nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, đáy mắt nàng mang theo ý cười, hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Hắn bất ngờ xoay người, đặt nàng bên dưới rồi từ từ ấn nụ hôn xuống. Thứ cảm giác này khiến nàng khó tả, khác hẳn trước đây. Nàng chưa từng thấy hắn kiên trì và ngoan cố như thế. Thậm chí hắn tăng thêm sức mạnh càng quét quất đôi môi nàng, làm nàng bối rối khôn xiết. Toàn thân nàng bắt đầu nóng lên, cảm giác kì lạ, nàng cố gắng đẩy hắn: “Thiên Lôi, anh buông ra...” Hắn có vẻ không nghe cứ làm theo ý mình, bàn tay bắt đầu xấu xa chui tọt vào trong vạt áo. Nàng hốt hoảng đẩy bỏ vai hắn, nhưng đành bất lực chào thua: “Thiên Lôi, anh... thả ra...”

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, khắp phòng chìm vào âm u. Sở Thiên Lôi từ từ mở mắt, hắn đã không còn dấu vết của sự đam mê lẫn cơn say rượu. Trong con người thâm thúy kia mang theo chút thương cảm, nhưng trên hết là hận thù.

Chăn gối vẫn còn dư âm ấm áp và hương thơm của nàng. Bàn tay hắn nhớ rõ mỗi tất da thịt trên người nàng, trơn mịn bóng láng... Nhưng hắn bắt buộc phải quên.

Trong ánh hoàng hôn dưới tàng cây ngô đồng, nàng từng kể với hắn rằng mẹ của nàng mất sớm, trong nhà có nhiều mẹ kế. Thuở nhỏ nàng nhận đủ châm chọc của các bà, nhưng nàng chưa hề hé môi nói với hắn, nàng là con gái của Hách Liên Khiếu.

Hắn còn mỉm cười nói với nàng, mai mốt hắn sẽ không lấy vợ lẽ để ngăn ngừa có người ăn hiếp con gái của nàng. Nàng ngược lên trừng mắt lườm hắn: “Anh nghĩ hay thật đấy! Bây giờ là thời đại mới rồi!” Ngay

sau đó nàng lập tức có phản ứng, mặt đỏ ửng đưa nắm đấm lên đánh hấn: “Anh là tên trướng thối!” Hấn cười ôm lấy nàng. Hóa ra lúc đó mọi thứ đều ngọt ngào, ngay cả cái nắm tay cũng thế.

Đại học An Dương vừa tan học, các sinh viên tốp năm tốp ba ủa ra như đàn chim bồ câu vỡ tổ. Hấn đứng trước ngõ rẽ, hai tay thọc vào túi tựa vào gốc cây. Nàng từ từ đi ra, trên người mặc bộ sườn xám tơ lụa viền đen. Chiếc áo không bó sát, khá rộng rãi nhưng do cử động đi lại mà các lớp áo lung lay, trông nàng càng thêm nhỏ bé.

Nàng dường như cũng nhìn thấy hấn, động tác nàng bỗng chậm lại, ngần ngừ chỉ vài bước chân mà thời gian như thật dài. Hấn nhàn nhạt nói: “Đi theo tôi.” Nàng im lặng cúi đầu, nới gót theo sau.

Phòng khách có mùi thuốc Đông y, tuy không quá nồng nhưng nàng vẫn có thể phân biệt. Nàng tới đây nhiều lần, và chưa từng nghĩ thấy loại mùi này. Tĩnh Kỳ hơi ngược lên nhìn hấn. Dường như hấn đang suy tư điều gì đó tới xuất thần.

Hồi lâu sau, hấn quay đầu nhìn nàng. Tóc nàng được cột bằng sợi ruy băng màu hồng, gương mặt trắng tựa tuyết, bộ quần áo màu đen càng tôn thêm vẻ sáng rõ, như vàng mặt trăng mới mọc. Nàng bị hấn nhìn chăm chăm thì nóng mặt, không dám nhìn thẳng hấn.

“Em uống chén thuốc này đi!” Hấn chỉ chiếc bát sứ thanh hoa trên bàn. Nàng khó hiểu ngược lên nhìn hấn, đôi mắt long lanh như nước, tao nhã tinh khiết.

Lòng hấn dao động, thậm chí cả bản thân cũng không phân biệt rõ cảm xúc. Hấn khó chịu quay đi, nói: “Thuốc này sẽ bảo vệ em, sẽ không...” Vì đứng gần nên nàng nghe rất rõ, nhớ tới chuyện hôm qua hấn uống say càn rỡ với nàng, mặt nàng bỗng nóng bừng và cũng hiểu đó là thuốc gì. Nàng đi tới cạnh bàn, cầm bát thuốc lên. Thuốc rất đắng, cổ họng nàng lờm lợm vị Đông y.

Nàng khẽ cau mày, than thở: “Thuốc này đắng quá!” Ngữ điệu âu yếm, hơi nũng nịu. Hấn bóp chặt tay, nếu là dạo trước, hấn sẽ dễ dàng nàng. Nhưng... nhưng giờ đã khác xưa.

Hôm nay hấn rất kì lạ, nhưng nàng biết chính mình cũng thế. Bởi vì sau chuyện hôm qua, dường như mọi thứ đều thay đổi. Bây giờ nàng chẳng dám đối diện thẳng với ánh mắt của hấn.

Hồi lâu sau nàng ngẩng đầu, then thùng và dịu dàng vô cùng, nói: “Em về nhé, dạo này chị dâu với anh cả giận nhau... Em, em muốn về giúp chị ấy.” Hấn nhìn nàng, chờ dẫn gặt đầu.

Trong không khí vẫn phảng phất hương thơm của nàng, ngòn ngọt mùi hoa phù dung. Sở Thiên Lỗi hạ quyết tâm, xoay lại nhìn bóng lưng nàng từ từ đến gần cửa phòng khách. Ánh nắng héo hắt thò vào, kéo dài bóng nàng trên đất thật dài và thật nhỏ.

“Chúng ta đừng gặp nhau nữa!”

Bước chân Tĩnh Kỳ khựng lại, bất động. Khắp nơi rất yên ắng, yên ắng đến nỗi cả hơi thở cũng có thể nghe thấy. Tất cả ánh sáng như đổ sập, tất cả ồn ào cũng rời xa. Nàng mở to hai mắt, tưởng mình nghe nhầm. Lát sau nàng mới đủ can đảm xoay người, gương mặt nhìn hấn, hỏi: “Anh nói gì?”

Cách xa một khoảng mà hấn vẫn có thể thấy đôi nàng khẽ run rẩy. Hấn xiết chặt bàn tay, đứng đối diện với nàng gần rõ từng chữ: “Chúng ta đừng gặp nhau nữa!” Sắc mặt nàng càng lúc càng trắng, nhưng kiên cường nhìn hấn, hỏi: “Tại sao?”

Hấn nghiêng rằng, đáp: “Chẳng tại sao cả! Chỉ vì tôi tự thấy mình không xứng với Hách Liên đại tiểu thư của miền Bắc!”

Tĩnh Kỳ ứa nước mắt bật cười, cố giải thích: “Việc này có quan hệ gì? Anh trai của em không để ý đâu, anh ấy hiểu em nhất. Nếu anh ấy để ý, em sẽ... em sẽ năn nỉ chị dâu chống lưng dùm. Anh cả yêu chị dâu nhất, lời của chị dâu, anh ấy chưa từng từ chối.”

Hấn ngoan cổ phớt lờ ánh mắt mong mỏi của nàng, tàn nhẫn bác bỏ: “Không, tôi không muốn làm người ta nghĩ rằng tôi là thằng ‘chuột sa hũ nếp’, bám theo nhà giàu!”

Tĩnh Kỳ lắc đầu, những giọt lệ từ từ trào ra nơi khóe mắt: “Em biết anh đang giận em, trách em không nói trước thân phận với anh. Nhưng thân phận của em thì có quan hệ gì đâu? Em vẫn là em, cho dù là em gái

của Hách Liên Tĩnh Phong, em vẫn là em!”

Hắn ngó lơ, trong đáy mắt sâu thẳm không một tia gợn sóng: “Tôi trèo cao không nổi!” Lệ nàng rơi càng lúc càng nhiều, nàng hầu như không còn thấy vẻ mặt của hắn, thậm chí cả hình dáng hắn cũng đã mờ hồ: “Chỉ vì việc này thôi sao? Chẳng phải lúc trước anh đều nói sẽ chăm sóc em...”

“Em không biết lời ngon tiếng ngọt của đàn ông xưa nay đều chẳng đáng tin sao?” Hắn lạnh lùng thốt. Tĩnh Kỳ lắc đầu, đây không phải là con người trước kia nàng từng quen. Nàng từ từ giật lùi về đằng sau, thuở nhỏ Hách Liên gia dạy bảo nghiêm khắc, giáo dục con cái tới lui có chừng mực, đừng để thất thố trước ai. Nàng đã quên tất cả, bởi vì trái tim đau đớn tới vô ngần, thiếu điều không thở nổi...

“Vậy chuyện xảy ra hôm qua nên coi là cái gì?” Nàng thì thầm hỏi, mang theo chút hy vọng không làm cho hắn phát hiện cơ thể nàng đang run rẩy. Hắn đứng gần trong gang tấc, giọng nói hắn quanh quẩn bên tai mà nàng lại cảm thấy xa xôi tận chân trời.

Mặt hắn ẩn trong bóng tối âm u, lờ mờ phát ra sự lạnh lẽo và đã mất hẳn vẻ dịu dàng: “Tôi xin lỗi, hôm qua tôi say quá. Tôi không cố ý xúc phạm em.” Hắn biết rõ nàng mong đợi nhưng hắn phớt lờ, chỉ đành phải thờ ơ.

2. Chương 03-04

Chương 3

Dầm mưa cả buổi, rốt cuộc nàng đỡ bệnh. Bác sĩ nói nàng bị cảm, nhưng uống thuốc Đông – Tây y mãi vẫn không khỏi. Kéo qua kéo lại, cũng sắp tới mùa xuân.

Gió thổi vù vù diễn tấu bên ngoài, cả cửa sổ cũng lắc lư theo. Vì là đầu xuân, trời đổ vài cơn mưa tuyết. Từ cửa kính nhìn ra, khắp nơi phủ một màu trắng xóa, mặt trời chiếu xuống càng thêm rạng rỡ.

Nhớ năm ngoái cũng vào một ngày tuyết rơi, hai người quây quần bên lò nướng khoai lang. Bếp than bốc hơi nghi ngút uốn lượn xung quanh, sưởi ấm lòng người. Nàng nghịch ngợm, biết hắn chỉ cho nàng động miệng mà không cho động tay, thừa dịp hắn lơ đãng, nàng lén lút lật trở vài củ khoai trên vỉ... Kết quả mấy ngón tay đều bỏng đỏ.

Hắn nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, vừa tức vừa vội, còn có... ánh mắt đau xót như sắp trào lệ. Giờ thì hắn chẳng cần nàng, bởi vì nàng là em gái của Hách Liên Tĩnh Phong, em gái của Đốc quân miền Bắc.

Việc gì nàng cũng có thể lựa chọn, nhưng nàng không thể lựa chọn xuất thân, không thể lựa chọn cha mẹ và dĩ nhiên không thể lựa chọn cả anh trai mình. Nàng cho hắn mọi thứ, hắn lại kiên quyết bảo nàng đừng gặp lại nữa.

Nàng khẽ giơ tay lên, đầu ngón tay đã mướt mà trơn bóng, nơi sưng đỏ đã phai mờ dấu vết. Nhưng sự dịu dàng ngấm liếm, cái xúc giác ẩm ướt kia của hắn vẫn còn tồn tại. Nàng bỗng giật bắn người, kéo mình thoát khỏi suy nghĩ viển vông. Nàng không thể nhớ đến hắn nữa, chỉ cần đừng nhớ tới, trái tim nàng sẽ chẳng bị bối rối, đau đớn sẽ giảm hẳn.

Xe dừng trước khách sạn Sheraton, tên thị vệ tới mở cửa, gió lạnh liền ùa vào. Nàng kéo nhẹ chiếc áo khoác lông trên người, chậm chậm bước xuống. Khách sạn Sheraton là nơi một số sinh viên tài năng và những người danh giá gặp gỡ. Đồng Chân thích các cuộc tụ họp này, nên liên tục mấy ngày gọi điện thoại tới nhà năn nỉ mời nàng cùng tham gia.

Nơi bao trọn gói là sảnh sang trọng nhất, bên trong tiếng nhạc đã nổi lên. Nàng vừa vào cửa, Đồng Chân đã đón đả ra đón: “Đại tiểu thư của tôi, làm gì mà giờ này mới tới? Có người chờ cậu mỗi mắt rồi kìa!” Đồng Chân là con gái của lão tướng Đồng Đức Toàn trong quân đội miền Bắc, tuổi tác ngang ngửa bằng nàng. Tuy không quá thân thiết, nhưng thường xuyên qua lại nên giao tình khá tốt.

“Em nói ai đấy?” Một giọng nam trầm thấp vang lên. Đồng Chân ngược đầu, cười gian xảo: “Không đánh mà đã khai rồi!” Đập vào mắt nàng là gương mặt đẹp đẽ, y cười xòa, nói: “Tĩnh Kỳ, lâu rồi không gặp em!”

Đúng là Đồng Mộ Huân – người đi du học vài năm nay! Đồng Mộ Huân – tên thường theo cha tới phủ rồi chạy lon ton đi tìm nàng. Nàng cười nhẹ, lúm đồng điệu lộ ra nơi khóe miệng: “Lâu quá không gặp!”

Nàng nhận chiếc cốc thủy tinh từ tay y, bên trong là thứ rượu vang đỏ óng ánh. Nàng hỏi: “Anh về từ bao giờ?” Mới trôi qua vài năm, thế mà y đã mất vẻ ngây ngô thuở nào.

Y nâng ly rượu khẽ hớp một ngụm, tao nhã nhìn nàng, đáp: “Anh mới xuống tàu hôm qua!”

“Nghe em gái anh nói, em đang theo học trường đại học An Dương? Sao em không đi du học? Anh cứ nghĩ em sẽ đi du học.” Y vô tình hỏi han.

Nhắc tới đại học An Dương, trái tim nàng tựa như có người dùng kim đâm vào, nổi nhức nhối quen thuộc tràn ra. Nàng bấm lòng bàn tay, cảm thấy đau đớn mới bình tĩnh lại. Ánh mắt nàng bỗng bình xa xôi, rồi giật mình ngược lên: “Du học à? Chắc anh cả của em không đồng ý đâu.” Hách Liên Tĩnh Phong chỉ có mỗi cô em gái ruột, xưa nay nâng niu trong tay.

Đồng Mộ Huân gật đầu tỏ vẻ hiểu biết. Miền Bắc do Hách Liên Tĩnh Phong nắm quyền mấy năm nay, rất bất tiện nếu nói chuyện đời tư của Tư lệnh, vì vậy y thay đổi đề tài: “Lần này trở về, cha anh để anh vào quân đội giúp đỡ. Nghe nói trong quân đội lúc này đang cần người...”

Đồng Chân vừa nhảy một nhào liền bầu lại, trêu ghẹo xen ngang lời hấn: “Anh đừng bàn chuyện vô bổ, bọn em đều là con gái không thể ra tiền tuyến. Anh coi chừng Tĩnh Kỳ phát ngáy đấy. Nhanh lên, nhanh lên nào, chúng ta đi khiêu vũ!”

Tiếng nhạc êm dịu du dương vang lên, Đồng Mộ Huân cầm ly rượu trên tay nàng đưa cho người hầu. Y lịch sự vươn tay theo phong cách quý ông nước Anh, mặc bộ vest đuôi tôm màu đen, làm cử chỉ đẹp mời nàng: “Tĩnh Kỳ, xin mời.”

Tĩnh Kỳ nhẹ nhàng di chuyển theo bước chân y. Dưới ánh đèn, y thấy nàng hạ rèm mi nhẹ nhàng chải quét đôi ngươi trong vắt, đen lay lắt. Nó hệt như hai thanh quạt nhỏ, khẽ phát phơ trong tim người. Từ nhỏ y đã biết nàng sẽ thành một mỹ nhân, nhưng ngờ đâu chỉ mới ngần ngừ vài năm không gặp, nàng lại trở nên xinh đẹp như thế.

Người rất đông nhưng không ai chen lấn. Tiếng nhạc du dương rất êm ái, cũng chẳng ồn ào. Nàng xoa xoa vầng trán, chẳng phải điều này rất tốt ư? Ở trong phủ quá yên lặng, yên lặng tới mức khiến người ta phát hoảng, nên nàng mới đồng ý với Đồng Chân tới đây. Nhưng tại sao nàng vẫn thấy khó chịu? Còn khó chịu hơn so với việc một mình một bóng! Nàng phải làm gì mới thoát khỏi cảm giác này?

Hắn đã rời bỏ nàng, cho dù nàng cố hết sức để giải thích. Tuy họ ở bên nhau chỉ hơn một năm, nhưng nàng biết, nếu hắn thoát khỏi miệng, đưa ra quyết định thì mọi thứ đã thành kết quả. Nàng còn có thể làm gì? Nàng khóc lóc van xin hắn, rồi lại khóc mướt...

Nàng cầm chiếc cốc trong tay lắc nhẹ, màu rượu vang đỏ sáng phản chiếu bàn tay trắng nõn nà của nàng, hệt một đóa hải đường mùa hạ. Những ngón tay thon mềm mại như ngọc bích, mê đắm mà tinh tế.

Đồng Mộ Huân mơ màng nhớ tới một câu cổ: ‘Khe khẽ động tay thon, tay trắng tựa như lụa, cổ tay dính vòng ngọc...’ Hóa ra là sự thật.

Tĩnh Kỳ thả chiếc cốc đứng lên, tỏ ý xin lỗi với Đồng Mộ Huân: “Anh Đồng, thật ngại quá, em xin phép về trước. Em hơi mệt.”

Đồng Mộ Huân khẽ giật mình mỉm cười, lấy lại tinh thần: “Em không khỏe à? Để anh đưa em về.”

Nàng lắc đầu từ chối: “Thôi khỏi ạ.”

Đồng Mộ Huân vừa thân thiết vừa âm thầm trêu ghẹo: “Vậy sao được? Nếu anh trai em biết em mệt mà anh không đưa về, ngài ấy sẽ lột da anh mất! Em nên nhớ, mai này ngài ấy là thủ trưởng của anh đấy!”

Y cầm chiếc áo lông của người hầu đưa tới, lịch lãm khoác lên người nàng: “Chúng ta đi thôi.” Lúc này khoảng ba giờ chiều, dù mặt trời không còn nắng chói chang nhưng vẫn treo trên cao. Đồng Mộ Huân mở cửa xe, đưa tay mời nàng. Nàng đứng lại, nói: “Em muốn đi dạo một lát.”

Đồng Mộ Huân á khẩu, cười nói: “Sao em ngang bướng giống hồi bé vậy?” Nàng hồi tưởng lại, cảm thấy mình trước kia rất ngoan ngoãn, làm gì có bướng bỉnh. Nàng khẽ nhún mày, hỏi: “Em có thể à?”

Nếu nàng không bướng bỉnh, thì bụng dạ rất thiện lương. Có lần y bắt con chuồn chuồn, nàng phớt lờ luôn y. Mãi đến khi y thả con chuồn chuồn bay, nàng mới nói chuyện.

Trên đường người đi rải rác, nhưng vẫn nhộn nhịp. Đồng Mộ Huân vừa đi vừa nói: “Anh có quà từ Pháp tặng em, chờ sáng mai anh mang tới phủ. Bên ấy nổi tiếng nhất là nước hoa, nên anh mua vài lọ cho em, còn có cả ô bằng ren nữa...” Y thấy bước chân nàng khựng lại, nhìn đôi hoa tai trong tủ tối xuất thần. Y cẩn thận quan sát, đó là bộ kim cương rất bình thường, chẳng qua kiểu dáng trông khá độc đáo, từ những viên kim cương li ti tạo thành hình ngôi sao.

Y chỉ đôi khuyên tai, hỏi: “Em thích nó hả?” Nàng đang trầm tư bỗng ngẩng phắt lên, trong mắt dường như có dấu vết của cảm xúc, kết hợp với vài cái lắc đầu: “Không, em không thích!”

Y nở nụ cười: “Nếu em thích, anh mua tặng em! Nhưng anh thấy nó rất bình thường.”

Nàng im lặng quay đi, kéo nhẹ chiếc áo choàng, nói: “Chúng ta tới cửa hàng đồ nhập khẩu phía trước xem thử.” Bước chân nàng vội vã như bị ai rượt đuổi.

Đến cửa hàng đồ nhập khẩu, tinh thần nàng rất hưng phấn. Nàng chọn mấy cái áo lông choàng trang nhã ngắm trái nghĩa phải, có vẻ rất thích thú, còn cười hỏi y trông như thế nào? Nàng cười mới xinh làm sao, dĩ nhiên là đẹp!

Nàng lại mua thêm vài món đồ chơi. Ra khỏi cửa, y cầm giúp nàng vài món này nọ. Nàng ngại ngần lè lưỡi: “Anh Đồng, em thực sự đã làm phiền anh rồi.” Hình như nàng có vẻ khoan khoái hơn lúc ngồi trong khách sạn Sheraton, đã tình nguyện bắt chuyện với y. Cuối cùng Đồng Mộ Huân cũng có chút cảm giác như xưa kia. Mặc dù giữa nàng và y không thể gọi là thanh mai trúc mã, nhưng dấu sao cũng quen biết nhau từ nhỏ.

Nàng ngược lên nhìn y, nói: “Chị dâu của em rất thích màu trắng, chị ấy ít khi ra ngoài.” Đó là Tư lệnh phu nhân. Y dĩ nhiên biết người được Tư lệnh cưới là con gái của Giang tư lệnh Giang Nam. Nghe đâu có thời gian Hách Liên đại thiếu rất yêu thương nàng ta, nhưng sau khi sinh xong đứa con trai thì bị lạnh nhạt. Theo giọng điệu của Tỉnh Kỳ, chắc nàng rất quý mến bà chị dâu này!

Chương 4

Hải Xuyên nằm giữa nơi giao nhau của hai miền Nam – Bắc, trước nay luôn là đầu mối giao thông quan trọng nối liền các tỉnh. Tuy rằng bây giờ Nam – Bắc đang bị vây trong tình trạng bế tắc, nhưng Hải Xuyên là mảnh đất trung lập, không chịu tác động ảnh hưởng nào, vẫn ca múa trong cảnh thái bình, vô cùng nhộn nhịp. Lúc này mới tảng sáng, bầu trời mát mẻ. Trên bến cảng tiếng còi tàu hụ ầm ỹ, kéo những người dân trong thành phố tỉnh giấc, bắt đầu một ngày mới rộn ràng.

Đồng Mộ Huân lên boong tàu, thấy bóng dáng thướt tha dựa trên lan can, trông xinh đẹp hết dưới cơn mưa hoa. Y vừa dịu dàng vừa trách cứ, nói: “Sao mới sáng sớm mà em đứng ở đuôi tàu...? Đã vậy còn không mặc thêm áo ấm.” Dứt lời, y liền cởi chiếc áo khoác choàng lên vai nàng.

Tỉnh Kỳ quay lại nhìn y mỉm cười, tỏ vẻ xin tha: “Người ta quên thôi mà! Anh bắt đầu cần nhẩn rồi kìa!” Đồng Mộ Huân lắc đầu thờ dãi, y nhất định sẽ thua dưới tay nàng. Bất kể nàng đã trải qua chuyện gì, chỉ cần nàng sẵn sàng, y mãi luôn tình nguyện ở bên cạnh. Y chờ rất lâu, rất lâu, lâu đến mức sắp tuyệt vọng. Rốt cuộc nàng cũng chấp nhận ở bên cạnh y, quên tất cả quá khứ, đồng ý nắm tay y đi hết quãng đời còn lại.

Các đầu móng tay của nàng trắng trẻo, dưới nắng sớm càng thêm trong suốt. Trên ngón tay thon đeo một chiếc nhẫn đính kim cương đơn giản, dưới ánh sáng phát những tia lấp lánh. Nụ cười của y sâu hơn, khi

nàng đồng ý lời cầu hôn, y đã đeo chiếc nhẫn này lên tay nàng, khóa chặt nàng lại bên mình.

Nàng dựa vào lồng ngực y, ngược lên nhìn y mang theo nụ cười ngọt ngào: “Anh cười gì mà vui vẻ vậy?” Y dùng sức ôm nàng thật chặt, qua nửa năm sau tàu sẽ đến nước Mỹ, y và nàng sẽ lập tức kết hôn, nàng sẽ chân chính thuộc về y. Y hít sâu một hơi, không ngăn được nỗi sung sướng: “Trư Bát Giới cưới được Hằng Nga rồi, em nói xem có nên vui mừng chăng?”

Nàng giãy nảy, tỏ vẻ giận dữ: “Có người tự nhận mình là Trư Bát Giới, em mặc kệ. Theo như anh nói, chẳng phải Hằng Nga gả cho Trư Bát Giới cũng thành heo luân sao? Anh mới là heo đấy, em không phải!” Y bật cười ha hả. Nàng bị y ôm chặt, có thể nghe được nhịp tim của y đang đập thình thịch trong ngực.

Mặt trời dần dần nhú lên cao từ biển cả. Các đám mây như từng mảnh tơ lụa óng ánh lộng lẫy bậc nhất thế giới. Bốn bề tĩnh lặng, nàng cảm thấy trái tim mình thật yên ả, chỉ có những ai đã qua trải nghiệm mới biết được mùi vị của bình an và tốt đẹp.

Thật lâu sau nàng mới thì thầm: “Chúng ta đi ăn điểm tâm nhé!” Đồng Mộ Huân gật đầu, ôm lấy nàng xoay gót. Vừa mới quay người, y đã cứng đờ. Một đám binh lính mặc quân phục, vác súng trường, chỉnh tề đứng trước mặt. Trước nay trang phục quân đội miền Bắc đều là xanh lục, nhưng đàn binh lính này mặc màu xanh thẫm, dĩ nhiên không phải người miền Bắc.

Có một bóng người cao lớn đưa lưng về phía họ, bấy giờ mới chậm rãi quay lại. Sự dịu dàng lịch lãm năm xưa đã phai nhòa dấu vết, trên gương mặt hắc gỗ đây không một chút biểu hiện, sâu thẳm khó lường. Người đó chính là Sở Thiên Lỗi.

Đồng Mộ Huân vô cùng hoảng hốt, lần này y và Tĩnh Kỳ xuất ngoại tiến hành rất bí mật. Ngoài thân thích hai bên, e rằng chỉ vài quan viên phụ trách mới biết. Làm sao hắc bắt được tin mà có thể chặn tàu của bọn họ một cách chính xác? Con tàu này chạy thẳng tới nước Mỹ, chỉ dừng tại cảng Hải Xuyên khoảng nửa ngày mà thôi.

Tĩnh Kỳ dường như cảm giác được thân thể cứng đờ của y, nàng ngược lên từ lồng ngực y, dịu dàng hỏi: “Anh làm sao vậy?” Y chỉ có thể im lặng, ôm chặt lấy nàng. Nàng cũng nhận ra sự bất thường, quay phắt đầu lại, máu trên mặt phút chốc rút sạch, biến thành trắng bệch. Nàng lạnh lùng nhìn như đã quên hình bóng hắc: “Anh muốn gì?”

Sắc mặt trắng bệch của nàng phản chiếu dưới ánh sáng hệt như trong suốt. Sở Thiên Lỗi nhíu mày lạnh lẽo nhìn bọn họ, đáp: “Tôi muốn gì à? Từ từ em sẽ biết.” Rồi hắc quay đầu, xẵng giọng ra lệnh thuộc hạ: “Người đâu, dẫn họ về cho tôi.” Hắc xoay gót rời đi, chẳng liếc nàng thêm cái nào.

Bốn tên lính tiến lên, tách đôi hai người ra. Tĩnh Kỳ giận dữ, quát: “Các người thả tôi ra.” Trước nay thân phận nàng luôn tôn quý, dầu thường ngày nàng đối với mọi người rất lễ độ. Nhưng tóm lại nàng vẫn là đại tiểu thư của phủ Đốc quân miền Bắc, vì vậy phẩm chất cao quý chẳng dễ dầu mai một. Giờ nàng nổi giận ùng ùng lớn tiếng, khiến hai tên lính cũng cứng đờ, không dám nhúc nhích.

Sở Thiên Lỗi vốn đã cất bước, nghe tiếng quát của nàng thì nhíu mày, nói: “Các anh đưa Đồng tiên sinh về trước đi.” Bọn lính đồng thanh hô ‘vâng’, rồi đưa tay lôi Đồng Mộ Huân.

Đồng Mộ Huân nhìn chằm chằm Sở Thiên Lỗi, tức giận quát: “Nếu anh còn là đàn ông thì hãy nhắm vào tôi! Đừng làm tổn thương cô ấy!”

Sở Thiên Lỗi lạnh lùng cười, đáp: “Anh đã là tù binh mà còn bày đặc cò kẻ mặc cả?” Hắc lạnh giọng hạ lệnh: “Hãy tổng anh ta vào tù!”

Tĩnh Kỳ xông tới thì bị đám binh lính ngăn chặn, nàng đành trơ mắt nhìn họ kéo Đồng Mộ Huân đi: “Không! Anh Đồng... Anh, anh mau thả anh Đồng ra!”

Sở Thiên Lỗi chỉ cười, cười lạnh lẽo, hỏi: “Em làm sao vậy? Lưu luyến quá hả?”

Toàn thân nàng khẽ run, ngược lên nhìn hắc: “Sở Thiên Lỗi, anh đừng khinh người quá đáng...”

Hắc cười tươi để lộ hàm răng trắng đều như bắp: “Tôi thích khinh người quá đáng đấy, em muốn làm gì tôi? Đây đâu phải miền Bắc, Hách Liên đại tiểu thư em có năng lực làm gì tôi nhỉ?” Nàng giận đến mức mắt hết kim chế, gơ mạnh bàn tay lên đánh một cái ‘chát’ trên mặt hắc. Hắc chẳng hề né tránh, trên gương

mặt hơi phiem hồng, lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, nói: “Tốt lắm! Tốt lắm! Thật sự rất tốt! Hách Liên Tĩnh Kỳ, em hãy đợi đây! Em tát tôi một cái, tôi sẽ trả cho anh ta gấp trăm!”

Hắn lạnh lùng bỏ đi, để lại nàng đứng chôn chân tại chỗ. Không biết qua bao lâu, một viên trợ lý tiến đến, nói: “Hách Liên tiểu thư, xin mời đi lối này.” Nàng mờ mịt bước theo bọn họ đổi khoang thuyền khác, rồi thấy hai cánh cửa đóng chặt. Tầng tàu đó chở không kẻ giàu sang thì người phú quý, ai cũng ngại va chạm, huống chi chộc phải một đám binh lính quân đội. Mọi người đều nhắm mắt làm ngơ, đỡ phải rước họa vào thân. Cho dù họ biết nàng là Hách Liên đại tiểu thư của miền Bắc, thì giờ phút này e rằng cũng chẳng ai dám lên tiếng. Chưa kể là chuyến đi này rất hiếm người biết tới.

Trên bến tàu đậu một chiếc xe màu đen, xung quanh có đầy binh lính lên đạn đứng canh gác. Viên trợ lý mở cửa giúp nàng: “Hách Liên tiểu thư, xin mời!” Nàng nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của Đồng Mộ Huân, vì vậy nàng ngược lên hỏi: “Đồng tiên sinh đâu?”

Viên trợ lý trả lời: “Thuộc hạ không biết, xin mời Hách Liên tiểu thư lên xe!”

Xe chạy tới trước một tòa nhà rồi dừng lại. Tòa nhà không quá lớn, thua phủ Đốc quân miền Bắc. Nhưng nàng chẳng có tâm tư lưu ý điều này, chỉ đi theo viên trợ lý. Hắn rút cuộc muốn gì?

Sở Thiên Lỗi ngồi trong đại sảnh, tay cầm ly rượu vang đỏ dựa vào sofa, trông vô cùng thư thái. Thấy bọn họ đi vào, hắn ngửa đầu uống một hớp rượu rồi hỏi: “Các anh đã giải quyết mọi chuyện ổn thỏa?”

Viên trợ lý cung kính đáp: “Thưa tham mưu trưởng, tôi đã làm xong. Tàu nhỏ neo chạy rồi ạ.”

Ban đầu Hách Liên Tĩnh Kỳ còn rối loạn nhưng nàng lập tức hiểu ngay. Tàu đã nhỏ neo, chắc chắn sẽ vượt sóng tới Mỹ, như vậy dù anh cả muốn biết tin nàng và Mộ Huân bị bắt cóc thì nhanh nhất cũng phải nửa năm sau. Nàng cảm hận, nghiêng rằng nói: “Anh thực sự quá đê tiện!”

Tâm trạng hắn lại vô cùng tốt, hắn khoát tay bảo viên trợ lý lui ra, hí mắt nhìn nàng, nói: “Tôi đê tiện, tôi vô sỉ! Vậy xin hỏi Hách Liên đại tiểu thư, em có thể bắt tôi không?”

Nàng uất hận tới tột cùng, ngược lại bật cười: “Phải! Tôi không thể bắt anh! Nhưng nếu anh trai tôi biết anh buộc tôi tới đây, dù dốc cả quân đội miền Bắc, anh ấy chắc chắn sẽ tiêu diệt Nam bộ của các anh.”

Hắn bật cười, lắc lắc ly rượu: “Đúng, tôi hiểu.” Hắn ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, nói: “Chuyện đó hãy chờ nửa năm sau. Bây giờ em hãy lo tình trạng trong nửa năm này giữa em và vị hôn phu của mình đi.”

Nhắc tới Đồng Mộ Huân, nàng vội hỏi: “Anh đem anh ấy nhốt ở chỗ nào?”

Hắn cầm chai rượu chậm rãi rót vào ly, nói: “Đương nhiên nhốt trong tù! Em nghĩ tôi vất vả mời các người tới đây để nhìn các người kẻ vai sát cánh, an hưởng hạnh phúc hả?”

“Vậy anh hãy đem tôi và anh ấy giam chung một chỗ!” Nàng nhìn hắn, gằn từng chữ: “Tôi có chết cũng phải chết cùng anh ấy!”

Bỗng nghe vài tiếng ‘loảng xoảng’ vang lên, chai rượu và chiếc cốc trước mặt đã bị hắn hất mạnh xuống đất, bể tanh tành thành những mảnh vụn nhỏ li ti, nằm bừa bãi trên mặt thảm lông màu trắng.

Hắn phóng tới túm lấy nàng ném mạnh lên sofa. Nàng còn đang cảm thấy choáng váng, thì hắn đã nằm đè xuống người nàng, mang theo hơi thở nóng hổi. Nàng chẳng biết làm gì ngoài tức giận. Nàng dùng chân đá, lấy tay đấm, hết một con hổ nhỏ bị chộc giận, không cho hắn tới gần.

Hắn cúi xuống nhìn nàng cười mỉa mai, vươn tay xoa nắn trước ngực nàng. Vật liệu dệt vải sườn xám dẫu có mềm mại đến đâu, vẫn kém xa với thân thể trắng mịn của nàng. Hắn kéo mạnh vài tiếng ‘xoẹt xoẹt’, toàn bộ vạt áo đã bị xé rách, lộ một mảng da thịt lớn. Nàng dùng sức đấm đá lung tung trên người hắn, lại chẳng khác nào hoài phí vào gỗ đá, thậm chí hắn luôn tránh né.

Nàng thở hổn hển, vẻ mặt căm hờn, nói: “Anh buông tôi ra...”

Hắn phủ người xuống, hơi thở ẩm ướt nóng bỏng vờn quanh cặp núm đồi của nàng, vẫn không thả nàng ra: “Trên người em có chỗ nào mà tôi chưa từng chạm qua?”

Đó là một thời quá khứ nàng đã muốn lãng quên. Nàng mở lớn hai mắt nhìn đăm đăm chùm đèn pha lê treo trên nóc nhà, nói không cần suy nghĩ: “Nếu anh chạm vào tôi, tôi sẽ tìm cái chết.” Mọi động tác của hắn đều dừng lại nhưng chỉ trong giây lát. Rồi bất ngờ, cử động của hắn càng thêm khốc liệt, chẳng kèm chút dịu dàng, hệt như cố tình khiến nàng bị tổn thương.

Nàng tuyệt vọng đấu tranh giống một con cá mắc cạn, nhưng dù giãy dụa ra sao cũng chẳng thể rời bờ cát trắng để trở về với đại dương. Giữa đàn ông và đàn bà, cuối cùng vẫn không thể dùng sức mạnh để so sánh. Rốt cuộc, cả chút hơi tàn nàng cũng đã dùng hết. Nàng nhắm hai mắt, cắn chặt đôi môi, để mặc hắn xâm nhập, đùa nghịch...

3. Chương 05-06

Chương 5

Hắn cúi mũi xuống đưa cho nha hoàn, vừa ngước lên thì thấy chị Trương đang bưng mâm cơm còn nguyên từ trên lầu đi xuống. Hắn ra hiệu cho chị ta bê tới, trong khay có bốn món mặn và một món canh. Lúc sắp đi, hắn căn dặn đầu bếp nấu theo khẩu vị của miền Bắc, ấy vậy mà nàng chẳng thêm động đũa.

Cơn tức giận trào lên mắt hắn. Nàng thực sự vì Đồng Mộ Huân mà tình nguyện chịu đói, chứ không ăn cơm trong nhà của hắn? Nàng đã hơn một ngày chưa ăn gì rồi. Hắn lạnh lẽo dặn chị Trương: “Kêu đầu bếp nấu một phần cháo loãng và mấy món tráng miệng. Lập tức mang lên đây cho tôi.” Chị Trương trả lời ‘vâng’, rồi vội vã lui ra.

Hắn nổi giận đùng đùng đập bung cửa. Vì dùng quá sức nên tay cầm cánh cửa đập vào vách tường phát những tiếng kêu ‘ầm ầm’, rèm cửa sổ trong phòng được kéo qua, gió thổi vi vu từ bên ngoài vào. Nàng ngồi trên ghế gần song cửa, mặc áo sườn xám màu hồng mong manh, khoác hờ chiếc khăn choàng màu bạc, nâng đôi má trâm tư dỗi về nơi xa xăm. Từ nơi này nhìn tới, trông nàng hao gầy nhỏ bé như thể bị gió cuốn bay bất kì lúc nào. Dù giờ trời đã vào xuân, nhưng vẫn còn se lạnh. Nàng ăn mặc phong phanh như thế, có thể nhiễm bệnh rất dễ dàng.

Nàng đang hành hạ chính bản thân mình. Hắn từ từ bước tới đóng sập cánh cửa sổ lại, mà cả ánh mắt nàng cũng không chớp, vẫn ngó đăm đăm bên ngoài. Thực ra đây là ngôi biệt thự nghỉ dưỡng của gia đình hắn trước nay, trong phạm vi vài dặm chỉ toàn là cây cối, chẳng có bóng dáng một gia đình nào. Ngoại trừ nhìn cảnh sắc xanh um của rừng cây, hoặc thỉnh thoảng vài chú chim nhỏ bay ngang, e rằng nàng chẳng còn thấy gì nữa. Nhưng chị Trương nói, nàng đã thất thần như vậy suốt một ngày.

Hắn ném chiếc áo lông dê qua, xẵng giọng: “Em mặc vào cho tôi!” Nàng tựa hồ không nghe, coi như hắn vô hình. Cơn bực dọc lòng hắn còn chưa lắng, thấy kiểu cách của nàng như thế thì càng thêm bốc lửa. Hắn kéo mạnh nàng từ trên ghế đứng dậy, nói: “Em không mặc chứ gì? Vậy đơn giản đừng mặc nữa!” Rồi hắn vươn tay cởi hết y phục của nàng.

Bấy giờ nàng mới ngước lên cuống quýt đẩy tay hắn, trên gương mặt tái nhợt kèm theo chút ửng đỏ, như thoa một lớp son ngoại nhập. Trong mắt hắn, điều đó trông xinh đẹp như hoa. Nàng oán hận nói: “Anh buông ra!”

Hắn nở nụ cười: “Vậy rốt cuộc em mặc hay là không?” Nàng im lặng cúi đầu bất đắc dĩ cầm chiếc áo khoác trùm vào, sau đó đi tới phía cửa sổ, hệt như muốn cách xa hắn. Tâm trạng hắn thoáng chốc khá hơn, hắn xoay người cúi quân phục, thay bộ thường phục bằng len rồi ngồi trên ghế sát bên cạnh nàng đọc báo.

Chị Trương đứng trước cửa gõ vài cái, mới bước vào phòng. Chị ta bưng tô cháo, ít thức ăn và hai bộ chén đũa đặt xuống, sau đó lui ra. Hắn múc cháo vào bát cho nàng, cháo vừa nấu xong vẫn còn nóng, hắn khẽ dùng môi thổi hồi lâu rồi dùng đũa thử qua, thấy bớt nóng mới đưa tới: “Ăn được rồi!”

Nàng không quay đầu, ánh mắt mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ, cả người như vô hồn. Hấn tự tay kéo nàng lại, chỉ vào ghế: “Em ngồi xuống cho tôi.” Lần này nàng ngoan ngoãn, vâng lời ngồi xuống. Bấy giờ hấn mới đem bát đĩa để tới trước mặt nàng, nói: “Dù có khó ăn, em cũng phải ăn cho tôi!” Nàng xoay lại nhìn hấn với vẻ khinh thường.

Hấn đến trước mặt nàng bưng bát lên, lấy chiếc thìa bạc múc một muỗng cháo nhỏ đưa tới gần miệng nàng, dịu dàng nói: “Em ăn vài miếng đi...” Nàng bất động như pho tượng, không ngẩng đầu cũng chẳng há mồm. Một giây, hai giây, ba giây... tư thế của hấn vẫn giữ nguyên trong vòng mười giây, rồi bất ngờ hấn ném mạnh cái bát xuống sàn, để nó kêu những tiếng ‘loảng xoảng’ buồn bã trên thảm. Cái bát bể nát nằm đó, cháo bắn tung tóe bừa bãi, tựa một nắm tuyết dơ xen kẽ với bụi đất.

Hấn cúi xuống nâng cằm nàng lên, ép nàng phải nhìn thẳng vào mình, lạnh lùng thốt: “Nếu em không muốn ăn, vậy cũng được! Nhưng tôi báo cho em biết, em không ăn thì vị hôn phu của em cũng đừng mơ được ấm bụng. Em nhịn thì anh ta cũng sẽ đói. Các người muốn yêu thương, tôi sẽ cho các người yêu thương!”

Bấy giờ ánh mắt nàng thờ ơ, nàng ngoảnh đầu nhìn hấn như nhìn kẻ xa lạ. Ánh mắt đó khiến trái tim hấn nhói nhói, rồi ngày càng đau thêm.

Nàng vùng vẫy tránh khỏi bàn tay hấn, cầm chiếc thìa bạc từ từ múc một muỗng cháo cố gắng nuốt xuống. Rất nhanh, nàng đã ăn miếng thứ hai rồi thứ ba, trong miệng nhét đầy thức ăn suýt nữa thì tràn ra. Nàng ráng sức ăn, liều mạng nuốt, như có kẻ giành giật với nàng... Trong chớp nhoáng, nàng đem tô cháo to trước mặt ăn sạch.

Tuy nhiên chỉ vài giây sau, nàng đã lập tức che miệng xộc thẳng vào nhà tắm, bên trong chỉ vang ra những tiếng ‘ưa ư’. Hấn đẩy cửa đi vào, thấy nàng ngồi bệt dưới sàn gục vào bồn cầu nôn mửa. Cảnh tượng này hấn từng trải qua, nàng đã từng nôn mửa tới điên đảo như thế. Nơi nào đó từ trái tim hấn bỗng trào nổi xúc động mềm mại. Hấn tiến lên vỗ nhẹ lưng nàng, giúp nàng điều hòa hơi thở.

Nàng cảm thấy khó chịu, thậm chí đến mặt xanh mặt vàng cũng đều nôn ra hết. Nàng chậm chậm đứng dậy, đẩy tay hấn xuống rồi đi ra ngoài.

Rất lâu sau hấn mới từ bên trong bước tới cạnh nàng, hấn cũng nhìn ra cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Em đi tắm đi, anh đã chuẩn bị nước rồi.” Nàng xoay người cầm lấy quần áo, chui vào nhà tắm.

Nước vòi sen rơi tí tách như cơn mưa phùn, chậm chậm xối trên người nàng. Nàng dựa vào tường gạch men, từ từ trượt người xuống. Trong bồn tắm nhiệt độ vừa phải, ấm áp thoải mái.

Hấn nhìn đồng hồ, đã hơn nửa tiếng mà nàng chưa ra. Thử đẩy cửa nhưng bên trong đã khóa trái, hấn đẩy vài cái nữa vẫn chẳng sút mẻ. Hấn run sợ dùng chân đạp mạnh, khiến cánh cửa bật tung. Hấn bước nhanh vào, chỉ thấy nàng nằm nghiêng người trong bồn tắm, ánh mắt mờ màng nhìn hấn như chưa biết chuyện gì xảy ra.

Bấy giờ hấn mới thả lỏng lòng. Hấn cúi xuống ôm nàng, dùng chiếc khăn lông lớn cẩn thận lau khắp người nàng hết như lau một bảo vật quý giá nhất thế gian. Hấn dịu dàng nói: “Em muốn ngủ thì lên giường mà ngủ.”

Nàng mơ màng cuộn tròn để mặc hấn bế mình đặt lên giường. Thực ra mới chớm đầu xuân, thời tiết vẫn còn lạnh lẽo, được chôn trong chăn mềm mại dễ chịu khiến nàng bất giác thiếp đi.

Hấn nhìn chăm chú khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn của nàng, hàng lông mi thật dài nhắm kín, hết hai cánh quạt nhỏ. Chỉ vào lúc này nàng mới nhu hòa, không chọc tức hấn. Vừa nằm lên giường mà hơi thở nàng đã đều đặn, thối hơi như hương lan, nồng nóng tỏa trên mặt hấn. Hấn cảm thấy toàn thân mình hùng hực, đưa tay cởi giày rồi cũng chui vào chăn.

Hấn luôn quấy rầy làm nàng không an giấc. Nàng trở mình muốn rời khỏi mà hấn chẳng buông tha, trượt dần xuống chiếc cổ trơn bóng của nàng. Hương thơm ngan ngát tỏa từ nàng, cả người hấn nằm đè lên nơi mà hấn đã nhớ nhung đến mất hồn. Toàn thân nàng khẽ run rẩy, mơ màng buông một tiếng ‘um’ rên rĩ. Hấn càng thêm sung sướng, hành động mãnh liệt hơn, như muốn nuốt trọn nàng vào bụng.

Rốt cuộc nàng cũng thanh tỉnh, giãy dụa đẩy hấn: “Đừng... anh thả ra...” Nàng phải làm sao hấn mới bằng lòng buông tha cho nàng? Hấn cúi đầu bật cười, hơi thở nóng hổi thổi bên vành tai tinh tế của nàng: “Ngừng

lại hay đi tiếp?”

Nàng oán hận quay đi, tránh né sự đụng chạm của hắn, chân tay đầm đã túi bụi. Hắn không tránh né mà còn cúi xuống tìm đôi môi như hoa anh đào của nàng. Nàng ồ ồ phản đối, liên tục dùng tay chân đầm đã, nhưng hắn chẳng hề nhúc nhích. Nàng đành kéo quần áo, nhưng chỉ hoài công vô ích.

Tay hắn càng trượt xuống sâu hơn, mãi cho đến chỗ bí mật. Nàng nhắm mắt, hoảng loạn cố sức giãy dụa: “Đừng... đừng...” Hắn vẫn làm theo ý mình, khơi mào lửa dục. Sức của nàng càng lúc càng suy yếu rồi sau đó tàn lụi. Những giọt lệ che khuất khóe mắt, từng giọt từng giọt long lanh như viên ngọc trai rơi xuống...

“Đừng... đừng... thực sự xin đừng...” Nàng chôn mặt mình trong gối, nức nở cầu xin. Hắn lại chẳng chịu bỏ qua, cơ thể hắn mạnh mẽ công kích. Nàng run rẩy liên tục, co thành một khúm nhỏ, nghẹn ngào: “Sở Thiên Lỗi, rốt cuộc phải làm sao anh mới bằng lòng tha cho tôi?”

Hắn cúi đầu phủ bên tai nàng, vừa vui sướng vừa tức giận gầm nhẹ: “Bỏ qua cho em à? Trước tiên em hãy sinh cho tôi một đứa con!” Nàng run rẩy kịch liệt, cả người chìm vào hôn mê!

Nàng thấy hắn trong thư phòng anh cả lực lợi này nọ... Sau đó anh cả ở An Dương bị ám sát trọng thương, phải đưa vào bệnh viện cấp cứu... Đám Khổng Gia Chung đứng ngoài phòng phẫu thuật phụ giúp nàng trông coi, bàn tán: “Lần này hành trình của Tư lệnh rất bí mật, không biết tại sao người miền Nam biết được!” Đúng vậy, hành trình của anh cả xưa nay chỉ có vài người trong phủ mới biết.

Một hôm giữa đêm khuya nàng tỉnh giấc, phát hiện hắn vắng mặt. Ở ngoài cửa, nàng nghe tiếng hắn nói điện thoại cùng ai đó bằng giọng thì thầm. Nàng đến gần cánh cửa, nghe loáng thoáng những câu đứt quãng: “Thứ sáu... cầu Mộc Dương...”

Nàng đẩy cửa bước vào, dáng vẻ ngờ ngàng của hắn cả đời này nàng sẽ không quên. Nàng rơi lệ, hỏi: “Tại sao?” Hắn chỉ nhìn nàng, lạnh lùng gần từng chữ rõ ràng: “Vì báo thù.” Nàng không hiểu, nàng không biết! Nàng và hắn thì có thù oán gì?

Hắn lạnh lẽo giải thích tất cả: “Cha tôi là Đoàn Tông Khang, đại soái của miền Nam. Tôi là con trai thứ ba, tên Đoàn Húc Lỗi. Em cho rằng cha tôi vì sao mà chết? Nếu năm đó cha em – Hách Liên Khiếu đừng phái sát thủ tới ám sát cha tôi, thì ông ấy tuyệt đối sẽ không rơi vào cảnh liệt nửa người, sẽ không chết sớm như thế! Tôi lấy danh phận Sở Thiên Lỗi đến miền Bắc đi học, cũng do cha tôi sắp xếp. Nhân tiện thu thập thêm tin tình báo miền Bắc...”

Nàng bịt hai tai, ra sức lắc đầu, không muốn nghe thêm: “Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!” Hèn gì anh cả liên tiếp bị tập kích, hóa ra mọi chuyện đều do hắn làm. Hóa ra nàng chính là công cụ báo thù của hắn. Thực tế này khiến nàng chết lặng, toàn thân mất hết sức lực, ngã bệt xuống sàn nhà. Nàng vuốt bụng, cầm nước mắt hỏi: “Vậy còn em và con thì sao? Đối với anh đều vô nghĩa ư?”

Nàng ở đằng này mà hắn ở đằng kia, chỉ cách hai ba bước chân, mà giữa họ như đã xa xôi tận chân trời góc bể. Sắc mặt hắn không chút biểu cảm nhìn nàng, mọi thứ đều trống rỗng. Hắn im lìm mà cũng đẹp luôn tổ vẽ.

Nàng ngỡ mình sẽ khóc đến ngất đi nhưng nàng không có, thậm chí cả tiếng khóc cũng nghẹn lại. Hóa ra tổn thương đến chết lịm là đây. Thật lâu, thật lâu sau, nàng mới chỉ vào cửa: “Anh rút cho tôi! Lập tức rút đi! Nếu anh còn dám xuất hiện trước mặt tôi nữa... tôi sẽ bắt anh giao cho anh cả.”

Nước mắt nàng ướt đầm, liên tục rơi xuống, suýt chảy thành sông. Rốt cuộc có một ngày, đứa con đã vì lệ của nàng mà rời đi... trên giường đầy máu đỏ, nhìn thấy rợn cả người...

Nàng giật mình bừng tỉnh: “Đừng!” Cả người nàng đầm đìa mồ hôi lạnh.

Thì ra giờ đã là ban đêm, khắp phòng đều âm u, chỉ có ngọn đèn ngủ le lói trong góc phòng. Dường như hắn đi vắng, thế cũng tốt, nàng không muốn gặp hắn dù chỉ một chút.

Cửa nhanh chóng được mở ra, hắn vội vã lao vào: “Em làm sao vậy?” Hắn vừa qua thư phòng nghe điện thoại, thì nghe tiếng hét thất thanh của nàng.

Nàng phớt lờ hắn, lách người tránh đi, toàn thân vừa đau đớn vừa kiệt sức. Nàng định kéo chăn ngồi dậy, nhưng động tác nho nhỏ ấy vẫn dẫn đến cơn đau nhói nhói ở nơi nào đó. Nàng khẽ bật ‘á’ thành tiếng.

Hắn thở dài đưa tay sờ trán nằng, rồi xoay gót vào nhà tắm. Rất nhanh hắn đã đi ra, trên tay còn cầm chiếc khăn mặt. Hắn ngồi trên giường, đưa khăn lau kĩ những giọt mồ hôi trên trán nằng, hỏi: “Em có đói bụng không? Anh gọi nhà bếp nấu vài món nóng.”

Nằng im lặng để mặc hắn lau khô. Hồi lâu sau, nằng mới mở miệng: “Anh hãy cho tôi gặp anh Đồng.” Sắc mặt hắn thay đổi, dường như sắp nổi giận, nhưng nằng chỉ ngó lơ.

Hồi lâu sau, hắn vẫn im lìm. Nằng suýt tuyệt vọng thì nghe giọng hắn vang lên: “Chiều mai tôi cho người tới đón em đi gặp anh ta. Em đã hài lòng chưa?”

Chương 6

Nhà tù tốt hơn so với tưởng tượng của nằng. Nó không phải nhà tù bình thường, chỉ như bị quản thúc trong căn phòng, quanh đi quẩn lại một chỗ. Bốn bên đều có binh lính đeo súng canh gác.

Vừa trông thấy bọn họ, từ xa xa lính canh đã vội vã khom lưng hành lễ: “Chào tham mưu trưởng.” Hắn ra hiệu cho binh lính mở cửa.

Nằng đứng trước cửa, có chút khiếp sợ. Nắng hít sâu vài hơi, bấy giờ mới nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Mặc dù bài trí trong phòng không phải lộng lẫy, nhưng nhìn sơ cũng chẳng thiếu thứ gì. Gánh nặng từ đáy lòng nằng cũng thả xuống.

Đồng Mộ Huân đang đi qua đi lại, nghe tiếng mở cửa thì tưởng là binh lính tới đưa cơm, nên y lơ đãng không quay đầu, nói: “Gọi Sở Thiên Lôi tới đây, tôi có chuyện muốn nói với anh ta.” Suốt mấy ngày qua, lòng y như lửa đốt. Y thầm muốn biết chút tin tức của Tĩnh Kỳ, dù một chút cũng tốt.

Còn cách nhau vài bước, Hách Liên Tĩnh Kỳ mới từ từ ngừng lại, nhỏ giọng gọi: “Anh Đồng!” Toàn thân Đồng Mộ Huân chấn động quay phắt đầu, chỉ thấy bóng dáng ngày nhớ đêm mong đang đứng trước mặt. Y lao tới cầm lấy tay nằng, cảm nhận sự chân thật của nằng mới dám tin tưởng: “Tĩnh Kỳ, thật là em rồi! Em không sao là tốt, em không sao là tốt!”

Trái tim nằng không ngừng chua xót, ánh mắt cũng cay cay. Nằng suýt nữa thì rơi lệ, liên tục gật đầu nói an ủi y: “Anh Đồng, anh yên tâm, em bình an.” Trông y thật hốc hác, râu vài ngày chưa cạo mà vẫn lo lắng cho nằng. Thỉnh thoảng nằng yên lặng suy nghĩ, rốt cuộc mình có chỗ nào tốt, chỗ nào đáng giá để y trân trọng nằng như vậy. Giống như anh cả, dù bình thường uy phong凛冽, nhưng hề gặp chị dâu thì đá cũng hóa bùn.

Anh nồng em đậm, quả nhiên rất yêu thương. Hắn lạnh lùng đứng ngoài cửa, khẽ vỗ tay mấy cái như người xem diễn kịch, cười lạnh leo: “Hay! Tiểu biệt thắng tân hôn, thật tốt!”

Bấy giờ Đồng Mộ Huân mới quay đầu, thấy hắn đang đứng ngoài cửa, che khuất một mảng lớn ánh mặt trời. Vì hắn đưa lưng phía ánh sáng, nên không rõ biểu hiện trên mặt. Y cầm lấy tay Tĩnh Kỳ, trừng mắt nhìn hắn, nói: “Sở Thiên Lôi! Nếu anh là đàn ông thì hãy cùng tôi quyết đấu công bằng. Đừng hiếp đáp Tĩnh Kỳ!”

Hắn chỉ cười, cười châm biếm, hệt như đang cười Đồng Mộ Huân không biết tự lượng sức: “Tôi có phải là đàn ông hay không, anh hỏi cô ấy chẳng phải sẽ rõ hơn sao?” Hắn vừa kịp nhìn thấy sắc đỏ trên mặt nằng.

Đồng Mộ Huân giận không thể ức chế: “Sở Thiên Lôi, anh đừng khinh người quá đáng!”

Hắn vẫn cười thực nhàn nhã: “Đồng tiên sinh! Trước hết tôi có chuyện muốn báo với anh; thứ nhất, tôi không phải họ Sở, tôi họ Đoàn, tên thật là Đoàn Húc Lôi; thứ hai, tôi việc gì phải quyết đấu với anh? Mà anh lấy quái gì để quyết đấu với tôi? Giờ anh đang nằm trong tay tôi, muốn chém muốn giết, chẳng phải nên hỏi tôi một câu sao?”

Họ Đoàn, Đoàn Húc Lôi. Đồng Mộ Huân không cần suy nghĩ cũng đã lập tức nhận biết, Đốc quân Nam bộ họ Đoàn, Đoàn Húc Nhân. Chữ Húc là tên lót của Đoàn gia, tên hai người này chỉ khác nhau một chữ, xem ra hẳn nhất định là người Đoàn gia Nam bộ. Đồng Mộ Huân lấy lại bình tĩnh, ngược lên nhìn hắn, nói: “Đoàn tiên sinh, anh muốn điều kiện gì mới bằng lòng thả chúng tôi?” Hiện giờ miền Bắc và miền Nam bất phân thắng bại, nhưng so thực lực thì miền Nam thua miền Bắc. Nếu chẳng phải miền Nam dựa vào thế lực điều đình của nước ngoài, e rằng miền Bắc đã sớm xuất binh. Sau khi Hách Liên Tĩnh Phong cầm quyền,

thậm chí đã diệt cả Tây bộ và Giang Nam, việc thống nhất đất nước chỉ còn vấn đề thời gian. Nếu Đoàn Húc Lỗi là người thông minh, không nên vì chuyện này mà để xảy ra tranh chấp, khiến miền Bắc có cơ hội xuất binh.

Hắn thanh thản đi tới bàn ngồi xuống, từ từ châm một chén trà, uống một hớp mới hỏi lặp lại: “Bỏ qua cho các người à?” Rồi hắn chậm chậm uống cạn chén, bấy giờ mới ngược đầu lên nhìn hai người đang nắm chặt tay nhau: “Tôi không nghĩ sẽ tha cho các người.”

Đồng Mộ Huân buông tay nàng, xông thẳng lên phía trước túm lấy cánh tay hắn, giận dữ quát: “Anh còn là con người không? Dù anh không buông tha cho tôi thì cũng hãy thả cô ấy!” Linh gác cửa trông thấy tình hình này, liền tốp ba tốp năm vọt vào, chĩa súng vào người Đồng Mộ Huân nói: “Mau thả tham mưu trưởng ra.”

Tĩnh Kỳ vội kéo áo y, la lên: “Anh Đồng, đừng làm vậy! Anh mau thả anh ta ra đi.” Bấy giờ đang trong phạm vi thế lực mà hắn là dao thót, bọn họ là thịt cá. Nếu y và hắn náo loạn, chẳng mang lại chút lợi ích nào.

Giọng Đồng Mộ Huân lạnh lùng: “Nếu anh nhất định không thả chúng tôi, vậy anh hãy chờ quân đội miền Bắc tới, hai bên giao chiến đi. Anh cũng biết Hách Liên tư lệnh miền Bắc yêu thương em gái mình cỡ nào.”

Đoàn Húc Lỗi nhú mày, cười lạnh lẽo: “Ai chứng minh được Đoàn Húc Lỗi tôi bắt các người tới đây? Huống gì quân đội hai bên giao chiến, chưa chắc gì miền Bắc các người đã chiếm được lợi lộc.” Thế lực miền Nam vốn rất khá, bằng không cũng chẳng có cách để giằng co với miền Bắc. Nếu năm đó sau khi cha mất, anh cả và anh hai đừng tranh đoạt quyền lực, có thể hỗ trợ Tây bộ kịp thời. Bỏ lỡ thời cơ chiến đấu mới làm Hách Liên Tĩnh Phong chiến thắng. Nay anh cả nắm quyền, anh hai rút khỏi trung tâm quyền lực, lòng tướng lĩnh Nam bộ ổn định. Miền Bắc muốn tiêu diệt miền Nam, sợ rằng khó nuốt!

Tĩnh Kỳ thấy binh lính giờ súng, thì thào: “Anh Đồng, anh thả anh ta ra đi.” Nếu hắn đã quyết tâm, thì sẽ làm tới cùng. Hắn bây giờ đã không còn là hắn của năm xưa. Thực sự cho dù là hắn của năm đó, nàng cũng đã hiểu thấu hắn chưa?

Đoàn Húc Lỗi nghe xong lời của nàng, khẽ cười thành tiếng, tâm trạng rất sáng khoái. Hắn đẩy tay Đồng Mộ Huân ra, nhún vai nói: “Anh cứ an ổn chờ ở đây đi.” Rồi hắn đứng dậy đi tới bên Tĩnh Kỳ, mặc kệ nàng chống cự. Hắn đưa tay ôm chặt thắt eo nàng, cúi người hít lên chiếc cổ xinh đẹp và trơn bóng của nàng, nhếch mắt cười, nói: “Làm sao tôi có thể ăn hiếp cô ấy chứ? Tôi yêu cô ấy còn không kịp... Tốt xấu gì thì tôi với cô ấy cũng đã từng cưới nhau. Cô ấy là vợ tôi!”

Bốn năm trước, thành An Dương miền Bắc.

Thời tiết rất oi bức, bất chợt cơn gió nhẹ thổi tới cũng mang theo cả độ nóng. Nhưng nàng lại cảm thấy giờ phút này quá tốt đẹp, cả đời nàng chưa từng có cảm giác sung sướng như thế. Hắn và nàng cùng sóng vai bên nhau, hắn dịu dàng nhìn nàng, kiên định trả lời câu hỏi của vị linh mục: “Vâng, tôi đồng ý.”

Vị linh mục đưa ánh mắt dời về phía nàng: “Hách Liên Tĩnh Kỳ, cô có đồng ý không?” Nàng ngoái nhìn anh cả Hách Liên Tĩnh Phong, chỉ thấy anh cả đang mỉm cười nhìn nàng bằng nụ cười mang hơi hướm ‘nhà tôi có thiếu nữ đã khôn lớn’. Anh cả bao giờ cũng tôn trọng quyết định của nàng, tận đáy lòng luôn hi vọng nàng hạnh phúc, và nàng cũng mong anh cả được như vậy. Từ khi chị dâu bỏ đi, nàng không còn thấy anh cả cười nữa. Hôm nay có thể nhìn vẻ mặt hưng phấn của anh cả, nàng hiểu tâm ý của anh trai hơn bất kì ai.

Nàng quay lại nhìn hắn, cũng kiên định đáp: “Vâng, tôi đồng ý.” Nụ hôn của hắn từ từ hạ xuống, mang theo vô hạn dịu dàng, tựa như một sợi lông ngỗng vừa ngứa vừa êm ái.

Hắn ôm lấy nàng, nói áy náy: “Tĩnh Kỳ, anh thật sự xin lỗi đã không cho em một hôn lễ long trọng.” Việc này có liên can gì đâu? Cha mẹ hắn đã qua đời, trong nhà không có người lớn. Mà nàng, cha mẹ cũng đã khuất, chỉ có mỗi anh cả là người thân. Mặc dù còn vài bà mẹ kế, nhưng xưa nay quan hệ lạnh nhạt. Nàng chẳng thích phô trương lãnh phí, càng phiền chán lắm điều lễ nghi.

Chỉ là một buổi lễ đơn giản, nhưng nàng vui sướng khôn xiết. Anh cả vốn rất yêu thương nàng, sợ nàng ra ngoài chịu vất vả, mà hắn cũng đồng ý với anh cả, sau đám cưới sẽ ở lại trong phủ. Hắn tốt với nàng như

thế, nàng cảm thấy vô cùng, vô cùng thỏa mãn.

Ai ngờ những gì hắn làm chỉ để diễn tuồng. Hắn và nàng gặp nhau, chắc cũng nằm trong một kế hoạch thiết kế tỉ mỉ. Tất cả mục đích là vì tiếp cận nàng, tiếp cận Hách Liên gia, làm phương tiện đánh cắp tin tình báo của hắn.

Nàng ngồi rất xa, mờ mịt nhìn ra cửa sổ. Ở ngoài ngã tư đường, đám đông vây quanh tất bật tới lui. Nàng lại như con chim trong lồng, làm cách nào cũng không bay thoát.

Xe dừng trước một nhà hàng Tây, tùy từng tới mở cửa. Hắn xuống trước vươn bàn tay dìu nàng bước ra. Quản lý nhà hàng đơn giản chào hắn từ xa: “Tam thiếu, chúng tôi làm đúng theo lời ngài dặn. Sương phòng đã chuẩn bị xong.” Rồi hắn ta cung kính mời bọn họ lên lầu.

Hắn đưa tay cắt miếng thịt bít-tết thành những lát nhỏ tương tự, mới đưa qua cho nàng: “Thịt này rất mềm.”

Nàng chẳng chút thèm ăn, nên từ chối: “Đừng, tôi không muốn ăn.” Lúc này hắn làm cử chỉ thân mật trước mặt Đồng Mộ Huân, khiến nàng phản cảm và khó chịu. Nàng thấy mình rất có lỗi với anh Đồng. Nàng là vị hôn thê của y, mà giờ lại cùng hắn làm những việc này. Dầu bất đắc dĩ, nhưng thực thế thì đã xảy ra. Vừa rồi hắn còn biểu thị công khai, e rằng kẻ ngốc cũng biết. Nàng rời đi mà chẳng dám ngoái đầu nhìn thẳng Đồng Mộ Huân. Yêu hay không yêu là một chuyện, tôn trọng hay không tôn trọng là một chuyện khác nữa.

Tâm trạng của hắn dường như rất tốt, hắn vỗ tay gọi quản lý nhà hàng tới căn dặn: “Đem đồ ngọt lên đây.” Hắn lấy đĩa xiên qua miếng thịt bỏ mình vừa cắt, đưa tới gần miệng nàng: “Em ăn thử mùi vị xem. Đây là nhà hàng lâu đời nhất nơi này của bọn anh đấy, nó đã mở cửa mấy chục năm rồi. Hồi nhỏ mẹ hay dắt anh tới đây ăn.”

Nàng vẫn lắc đầu từ chối. Hắn cũng không giận, chỉ cười: “VẬY em ăn bánh ngọt trước đi.” Đó là bánh kem trái cây tươi, lớp kem thật dày kết hợp với đủ loại màu sắc trái cây, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta thèm nhỏ dãi. Nàng cầm chiếc muỗng nhỏ thưởng thức nhưng không ăn.

Hắn ngược lên, hỏi: “Không phải trước kia em thích ăn đồ ngọt nhất sao?” Hồi xưa ở miền Bắc, hai người thường ở trong phòng ăn nhấm nháp bánh trái. Lần nào nàng cũng ăn luôn phần của hắn.

Hắn còn nhớ quá khứ sao? Nàng ngồi lặng lẽ ngắm chiếc bánh ngọt mê người. Qua bao lâu rồi, nàng dường như đã quên. Nhưng hắn không biết, nàng đã dẹp thói quen ăn bánh ngọt. Có một số điều trong cuộc sống, bạn buộc phải từ bỏ.

Hồi lâu sau, nàng mới ngược lên nói: “Tôi không muốn ăn!” Hắn làm như không nghe, nhàn nhã vừa cắt thịt vừa ăn, thỉnh thoảng uống một hớp rượu vang đỏ. Nàng khẽ thở dài, từ từ buông thìa xuống.

Hắn lùa mạnh tay qua, chén bát trên bàn rớt ‘bình bình bang bang’ xuống đất, kéo theo một loạt những âm thanh liên tiếp. Khắp phòng vẫn im lặng. Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, quản lý nhà hàng run giọng hỏi: “Tam thiếu, đồ ăn không hợp khẩu vị ngài sao?” Đoàn Húc Lỗi ngẩng đầu nhìn nàng chằm chằm, miệng lạnh lùng quát: “Cút hết cho tôi!”

Hồi lâu sau hắn mới lạnh lùng lên tiếng: “Hách Liên Tĩnh Kỳ, đừng tưởng tôi cho em chút màu, em liền mở luôn cả một phường nhuộm. Em muốn gặp tên họ Đồng, tôi đã chiều ý em. Giờ em ngồi ăn với tôi bữa cơm, mà còn tặng tôi bản mặt này hả?” Nàng im lặng quay qua nơi khác, phớt lờ hắn.

Hắn cười lạnh lẽo, giọng cười càng lúc càng ngân cao. Hắn gọi lớn: “Lý Giới Tái, kêu người đưa Đồng tiên sinh vào nhà tù quân đội đi. Các người nghe cho rõ, hãy đối đãi chu đáo với Đồng tiên sinh. Nếu anh ta gặp sơ xuất gì, mang đầu tới gặp tôi.”

Mặt của nàng lập tức trắng bệch, ngược lên nhìn hắn: “Ngoại trừ lấy anh Đồng ra uy hiếp tôi, anh còn có thể làm gì?”

Hắn cười, cười điên cuồng, cười suýt nữa chảy luôn nước mắt: “Đúng vậy! Tôi thích lấy anh ta để uy hiếp em.” Ngoại trừ lấy cơ này ra để uy hiếp nàng, hắn còn có thể làm gì?

4. Chương 07-08

Chương 7

Hắn trở mình đưa tay bắt đầu sờ soạn qua bên cạnh, hồi lâu vẫn không đụng trúng thân hình mềm mại như bông vải của nàng. Xưa nay hắn thích nhất là khi tỉnh giấc được quần chặt lấy nàng, gây âm ỉ làm nàng mất ngủ. Lâu dần, điều đó đã trở thành thói quen. Bây giờ sờ tới chỉ trống rỗng, khiến trái tim hắn hoảng hốt, mở ngay mắt ra.

Hắn thấy nàng dựa trên cửa sổ, thò đầu ra bên ngoài. Rèm cũng không kéo hết, gió thổi ánh đèn lúc mờ lúc tỏ hắt vào. Hắn cầm chiếc áo choàng đi tới phía sau khoác lên vai nàng, thuận thể ôm nàng vào lồng ngực.

Nàng quay qua tránh vòng tay ôm ấp của hắn, xoay gót tới ngồi xuống sofa. Hắn nhẹ giọng nói: “Em ngủ thêm đi.” Nàng ngoan ngoãn vâng lời, leo lên giường nằm xuống. Gần đây nàng rất trầm mặc, hắn nói gì nàng cũng nghe, nhưng cả ánh mắt cũng lười nhìn hắn.

Hắn ngồi trên mép giường, kéo chăn qua đắp cho nàng, nói: “Chừng nào em thức, nếu buồn chán thì gọi chị Trương lấy một chiếc xe chở ra ngoài đi dạo.” Vậy thì có gì khác? Dầu được ra ngoài thì cũng có chị Trương, cộng thêm đám tùy tùng mặc quân phục. Người ta nhìn thấy đã bỏ chạy trốn, sợ bị phiền lụy. Nàng đơn giản trở mình, đưa lưng về phía hắn.

Mái tóc nàng đen nhánh đổ dài như thác nước, uốn lượn trên chiếc gối bằng tơ màu vàng nhạt. Một cảm giác bất lực đánh sâu vào lòng hắn. Hắn có thể thống lĩnh cả trăm ngàn binh sĩ quân đội, có thể chỉ bằng một ý nghĩ trong đầu khiến người ta treo lơ lửng cái chết, nhưng chưa từng có cảm giác bất lực như bây giờ.

Sau giữa trưa thái dương mới miễn cưỡng chiếu sáng, dù không nắng ấm nhưng cũng khiến lòng người thư thái. Giờ là ban ngày, hắn hầu như vắng nhà, ngược lại khiến nàng rất vui mừng. Nàng cầm quyển sách che lều đầu chuẩn bị về phòng, bỗng nghe dưới chân có tiếng ‘meo meo’. Nàng bất ngờ không có phòng bị, giật mình hoảng hốt.

Nàng cúi xuống nhìn, chỉ thấy một con mèo Ba Tư trắng muốt đang ở bên cạnh nàng lăn lộn, đá hất bốn chân. Nàng thấy nó quá đáng yêu, liền ngồi xổm xuống đưa tay sờ vuốt bộ lông mềm mại như sương của nó. Con mèo rất ngoan ngoãn, lúc nàng vuốt ve thì cái đuôi nó đung đưa. Nàng khẽ bật cười thành tiếng, bế nó lên.

Nó lại kêu ‘meo meo’ vài tiếng. Nàng cười nhẹ, nhỏ giọng hỏi: “Mày đói bụng phải không?” Con mèo nào biết đường trả lời, chỉ kêu mấy tiếng ‘meo meo’ xem như đáp lời.

Nàng ôm lấy nó đi vào đại sảnh, căn dặn một nha hoàn: “Em mang chút thức ăn lên đây, tốt nhất là cá.” Nha hoàn kia đâu biết để mèo ăn, một lát sau đã bưng lên đủ thứ đồ, nhưng đa số đều là cá.

Nàng dùng đũa gấp một miếng thịt bò đút cho con mèo nhỏ, quả nhiên nó rất đói, lập tức đớp nhanh. Nàng lại gấp thêm ít thứ đặt trong bát, đút nó ăn.

Chị Trương hầu hạ bên cạnh nhìn nàng cười vui vẻ, đôi con ngươi đen lay lắt như ngọc lưu ly ngấm nước, long lanh nhẹ nhàng, trông rất đẹp. Từ sau khi vào phủ, đây là lần đầu tiên chị ta thấy nàng cười. Chị ta không khỏi buột miệng: “Phu nhân, cô cười đẹp quá. Cô nên cười nhiều thêm.” Bình thường phu nhân im lìm, nhắc tới Tam thiếu gia liền nghiêm mặt.

Da mặt Tĩnh Kỳ mỏng, bị chị Trương trêu chọc thì mặt đỏ bừng, nói: “Em mà đẹp gì chứ?”

Chị Trương cười, đáp: “Nếu phu nhân xấu xí, Tam thiếu gia đâu có mỗi ngày đều về nhà sớm?” Nàng không chỉ như thiếu nữ từ trong tranh bước ra, mà còn là người có xuất thân tốt, cử chỉ hào phóng, hiền hòa. Chị Trương sống ở Đoàn gia đã mấy mươi năm, đoán mặt người rất chuẩn. Chị ta thấy Đoàn Húc Lỗi yêu chiều vị tiểu thư này, lại căn dặn mọi người trong phủ phải gọi bằng phu nhân. Đâu ai nào dám qua loa, dĩ nhiên phải toàn tâm hầu hạ. Chưa kể là phục vụ vị tiểu thư này rất khỏe, dù nàng kiêu ngạo và khách sáo, nhưng

chẳng bao giờ gây khó dễ cho ai. Có điều ngày nào nàng cũng nghiêm mặt, buồn bã kém vui. Dù Tam thiếu gia dễ dàng ra sao vẫn không khiến nàng tỏ ra hưng phấn.

Nụ cười của Tĩnh Kỳ từ từ phai nhạt, chị Trương vội im bật. Chị ta xem chừng nàng cũng không quá để ý, chốc lát sau mới dám mở miệng nói: “Phu nhân à, thiếu gia thực sự cưng chiều cô lắm. Nếu không, sao ngay cả thực đơn mỗi ngày cô dùng, ngài ấy cũng xem qua? Dù cô có oán trách gì thiếu gia, thì hãy nghĩ tới ngài ấy đối với cô quá tốt mà bỏ qua cho nhau.” Một ngày ba bữa, thậm chí uống miếng nước, dùng miếng bánh, Tam thiếu gia cũng hỏi han. Chị ta ở Đoàn gia lâu nay, nhưng chưa từng thấy Tam thiếu gia có kiểu cách này.

Tĩnh Kỳ vẫn chỉ nô đùa với con mèo. Chị Trương tiếp tục khai sáng nàng: “Thiếu gia tính tình như vậy đấy! Nếu cô ngọt ngào với ngài ấy một chút, ngài ấy nhất định sẽ rất vui mừng. Hôm bữa phu nhân ăn nhiều tí xiu, mà thiếu gia đã cao hứng kêu người khen thưởng nhà bếp kìa.”

Vậy sao? Nàng thầm nghĩ. Hẳn để ý đến nàng ư? Không, nàng lắc đầu. Không đâu! Hẳn chỉ muốn tra tấn nàng thôi. Hẳn lấy nàng ra tra tấn để làm niềm vui. Còn nếu nàng đấu tranh với hắn thì sẽ thế nào? Chẳng phải nàng đang nằm trong bàn tay hắn, muốn tròn muốn méo gì đều tùy thuộc vào hắn?

Nàng cười nhẹ nhìn chị Trương: “Cảm ơn chị, chị Trương!” Xem ra chị ta bắt đầu đông dãi mà nàng lại nghiêm túc nói lời cảm ơn, khiến chị ta cảm thấy ngại ngùng. Hai tay chị ta xoa xoa quần áo, cười híp mắt nói: “Phu nhân khách sáo quá!” Phu nhân thực sự rất hiền hòa, hèn nào Tam thiếu gia yêu thích nàng như thế.

Hôm nay hắn về nhà sớm, vừa đẩy cửa vào thì thấy nàng ngó ra cửa sổ ngẩn người. Hắn đi tới, nhỏ giọng hỏi: “Mỗi ngày em cứ nhìn ra đó, rốt cuộc em đang nhìn gì?”

Thông thường nàng tuyệt đối phớt lờ hắn, thế mà hôm nay lại đáp: “Chỗ kia có con chim nhỏ.” Dù nàng chẳng ngoái đầu, dáng vẻ ngó lơ, nhưng tâm trạng hắn lập tức phấn khởi. Hắn từ phía sau ôm lấy vòng eo mềm mại không xương của nàng, bật cười: “Nó ở đâu?” Nàng lấy cùi chỏ Thụy Thụy, ý bảo hắn buông ra. Hắn không chịu mà còn ôm chặt hơn, rồi đem cằm mình đặt trên vai nàng, nhìn xung quanh: “Nó ở chỗ nào? Sao anh không thấy?”

Nàng không hề phản kháng, để mặc hắn ôm lấy mình. Hồi lâu sau mới dùng ngón tay chỉ vào phía trước một góc khoảng ba mươi độ, thì thầm: “Chỗ kia kìa!” Hắn tập trung nhìn kĩ, nơi đó có một tổ chim, bên trong có ba con chim non đang kêu chiêm chiêm. Hắn cười: “Làm sao em thấy hay quá vậy?” Thì ra mỗi ngày nàng đứng đây nhìn chúng.

Nàng im re, hắn nghĩ nàng phớt lờ hắn rồi thì cũng lơ đãng. Hồi lâu sau lại nghe nàng đáp nhỏ: “Lúc buồn chán thì tôi nhìn thấy chúng.” Trái tim hắn hoảng hốt. Sau khi hai người gặp nhau, đây là lần đầu tiên nàng chân chính để ý và nói chuyện cùng hắn.

Hắn kéo nàng xoay lại, đặt trên trán nàng một nụ hôn: “Anh biết em buồn lắm, nên mỗi ngày đều cố gắng về sớm.” Nàng ngơ ngàng, cứng đờ tại chỗ. Hắn vẫn ôm lấy nàng, suy tư chốc lát rồi nói: “Ngày mai em kêu đám chị Trương đánh mặt chược với em.” Trước kia ở miền Bắc, các bà mẹ kể tùm tùm đánh bài giải trí mỗi ngày. Thịnh thoảng nàng cũng chơi chút đỉnh.

Tĩnh Kỳ lắc đầu, nàng chẳng thích thú gì mấy thứ đó. Hắn trầm ngâm một lát rồi nói: “Vậy ngày mai anh sẽ cùng em đi dạo. Miền Nam của bọn anh khác với miền Bắc bên em, em đi ngắm cảnh xung quanh, biết đâu chừng sẽ thích. Hoặc tới cửa hàng nhập khẩu mua sắm chút đồ.” Nàng im lặng, hắn chỉ chờ nàng đáp lại.

Chị Trương đứng ngoài gõ cửa, nói: “Tam thiếu gia, có dùng bữa tối luôn không ạ?”

Đoàn Húc Lỗi nắm tay nàng, nói: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài ăn cơm trước.” Tay nàng nhỏ bé mềm mại như bông, hắn dường như không dám dùng sức.

Những thức ăn kia nấu dựa theo khẩu vị của nàng, dù ít nhưng tinh tế. Hắn gấp vài thứ bỏ vào trong bát của nàng. Nàng ăn mấy miếng rồi bỏ xuống. Hắn có vẻ thất vọng nhưng cố sức kiềm chế: “Em ăn nhiều chút đi.”

Nàng nâng cằm lên, lắc đầu: “Tôi không ăn vô.” Nhìn những thứ này, mà một chút thèm ăn nàng cũng chẳng có.

Chị Trương thấy sắc mặt Đoàn Húc Lỗi sắp phát giận, vội nói: “Tam thiếu gia, hồi chiều phu nhân nói với tôi thời tiết này mà ăn khoai nướng là rất hợp.” Ánh mắt hắn dịu xuống, quay sang dặn dò: “Chuẩn bị một thau nước, gọi Vương Tài đi tìm ít khoai lang.” Rồi hắn xoay qua cười nhìn nàng, dỗ dành: “Hay em ăn thêm vài miếng nữa, đến tối sẽ ăn khuya.”

Nàng luôn thích ăn lung tung này nọ, chẳng hạn các loại bánh ngọt... nhưng ít chịu ăn cơm. Lúc còn ở An Dương, vào mùa đông hắn thường cùng nàng ăn khoai lang nướng, hơn nữa không phải thứ khoai mua sẵn, mà phải tự tay mình nướng lấy. Khi ấy hắn và nàng mới yêu nhau, hắn vẫn chưa biết nàng là Hách Liên đại tiểu thư.

Kỳ thực bây giờ muốn tìm khoai lang cũng hơi hiếm. Khoai lang không chịu được giá rét, thường đến mùa đông sẽ hư hỏng hết, có rất ít người chôn khoai trong hầm. Nhưng Đoàn Húc Lỗi đã ra lệnh muốn đi tìm, đây tớ nào dám chậm trễ? Vén vện khoảng hơn một tiếng đồng hồ, đã có người đưa thứ hắn cần dâng lên.

Chị Trương cũng được hắn giữ lại, chị ta xoắn tay áo lên tự mình làm việc. Trên bếp lò gác một vỉ nướng bằng sắt, đặt vài củ khoai lang đã rửa sạch. Bếp than bốc khói nghi ngút, rất nhanh đã hun nóng củ khoai. Cứ vài phút, tới lật trở củ khoai là xong.

Nàng ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm bếp lò đến xuất thần. Nếu nàng tháo nét mặt ủ rũ, thì hiện rõ đường cong tinh tế mà nhu hòa, hết như dùng lối vẽ phác thảo tỉ mỉ nhất mà miêu tả thành.

Nhớ lần đầu tiên hắn và nàng gặp nhau, nàng mặc chiếc sườn xám viền ren trắng, đi vội vàng chạm phải vòm ngực hắn, rồi liên tục lặp đi lặp lại lời xin lỗi. Nàng ngước lên, để lộ gương mặt mắt mày như vẽ, phiếm đầy sắc hồng xấu hổ, hết một nụ hoa chớm nở trên cành. Trái tim hắn co thắt như còn sót lại nỗi đau nhức, khó chịu do nàng đụng trúng. Tối nay, nơi nào đó vẫn còn nhức nhối!

Khoai lang chín rất mau. Hắn lấy ra một củ, vì còn nóng nên hắn liên tục đổi tay, vừa thổi vừa cười: “Ăn được rồi.” Nàng kinh ngạc ngước lên, thì thào trả lời ‘vâng’, rồi đưa tay nhận lấy. Hắn đánh nhẹ vào tay nàng, nói: “Chỉ cho em động miệng, không cho em động tay!”

Nàng chấn động mạnh toàn thân. Cảnh tượng này quá mức quen thuộc, nàng buột miệng: “Em muốn tự mình làm!” Vừa dứt lời, nàng mới ý thức được nơi này không phải là tiểu viện của miển Bắc, mà hắn cũng chẳng phải Sở Thiên Lỗi.

Chương 8

Hắn bật cười, trông có vẻ rất thư thái, nói: “Được, được! Em muốn làm thì làm, nhưng cẩn thận kéo bỏng đấy!” Hắn đưa củ khoai, mà nàng lại bàng hoàng như đang trôi dạt tận phương nào, không vươn tay cầm lấy.

Hắn đi tới ôm nàng từ đằng sau, nhỏ giọng: “Em có thể ăn rồi.” Dứt lời liền cầm củ khoai đã bóc sạch vỏ đưa tới gần miệng nàng. Nàng giật bắn người, hồi lâu mới khẽ há miệng cắn một miếng. Nó có vị giòn ngọt, bùi bùi thơm lừng. Đáy lòng nàng lên men, hết như đám bọt khí nổi từng đám bong bóng nhỏ xông thẳng lên cổ họng, lên khoang mũi. Khóe mắt nàng không kiềm chế nổi, cảnh tượng này quá mức thân quen, như đã diễn ra trong những giấc chiêm bao.

Cảnh vật đã trôi qua ngàn ấy năm, nàng ngỡ mình đã quên, nhưng giờ phút này vẫn tái hiện rõ ràng như thuở ban đầu. Hết một chiếc hộp bị phong ấn, chỉ cần bật nắp thì mọi quá khứ sẽ trào tuôn ào ào. Nó còn tươi nguyên là thế, như thể mới diễn ra... Những dịu dàng trao tay, những bước chân vướng víu...

Hắn gối đầu trên vai nàng, hỏi: “Sao em không ăn nữa? Chẳng phải em bảo thèm à?” Nàng im lặng. Hắn cảm thấy bất thường nên kéo nàng xoay lại, chỉ thấy nước mắt nàng chảy đầy mặt, từng giọt rơi xuống như cơn mưa hoa.

Hắn quăng củ khoai, kéo nàng xoay qua đối diện với mình: “Em làm sao thế?” Nàng chỉ gặp người rơi lệ, như sợi ngọc trai bị chặt đứt, từng hạt từng hạt liên tục rơi xuống.

Hắn luống cuống lấy tay lau cho nàng, ai ngờ càng lau nàng càng khóc lớn. Hắn hết cách, đành nhẹ nhàng đặt một nụ hôn hết như cộng lông vũ gạt đi những giọt nước mắt của nàng. Hắn dừng ở hốc mắt, dịu dàng uống những giọt lệ nơi ấy. Nàng tựa đầu trong lồng ngực hắn, liên tục run lấy bầy, khiến trái tim hắn cũng bần bật run theo, cuối cùng hắn đặt nụ hôn lên đôi môi bé nhỏ của nàng.

Những củ khoai đều cháy khét, đen thui thành cục chẳng thể ăn được nữa. Nhưng hắn cảm thấy nàng đã có chút chuyển biến, không cố ý lãnh đạm với hắn, mặc dù vẫn còn hơi xa cách.

Trải khắp mùa xuân là những đoàn ca múa nhạc nổi tiếng. Hắn biết mỗi ngày nàng ở trong phòng buồn chán nên đã sai người đi mua vé, dùng xong bữa tối sẽ tới rạp xem kịch.

Ghế lô trên lầu hai được trang hoàng vô cùng lộng lẫy, hắn cởi chiếc áo choàng đen của nàng đưa cho người hầu bên cạnh. Vừa ngồi xuống, bọn sai vặt đã đem bánh mứt, hạt dưa, hoa quả tươi, trà nóng lên.

Hắn cầm chén trà hớp một ngụm, bỗng cau mày. Lý phụ tá đứng bên cạnh tinh mắt nhìn thấy, bước lên phía trước từng bước, hỏi: “Tham mưu trưởng, ngài làm sao vậy?”

Đoàn Húc Lỗi quay đầu, nói: “Anh đi xuống hỏi xem ở đây có trà Bích Loa Xuân[1] không?” Nàng xưa nay thường uống trà xanh Bích Loa Xuân.

Lý Giới Tái đi ra ngoài chốc lát rồi trở lại rất mau, cười nói: “Tham mưu trưởng có vận may. Bữa nay rạp hát không lấy sẵn trà Bích Loa Xuân, tôi định quay lại báo cho ngài thì gặp Tư lệnh phu nhân. Nha hoàn của bà ấy có đem theo, bảo là sẽ lập tức mang qua ngay.”

Hắn ngẩng đầu lên hơi kinh ngạc: “Thật à? Chị dâu tôi cũng tới đây xem kịch hả?” Rõ ràng hắn cho người hầu đi hỏi thăm, nói mẹ và chị dâu đã tới xem hôm qua. Huống gì vở ‘tội phạm Tô Tam bị áp giải’[2] cũng chẳng phải tuồng mới, chị dâu bỏ đánh bài chạy đến xem diễn? Lòng hắn khẽ động, không lẽ có cả mẹ?

Lý Giới Tái đáp: “Tư lệnh phu nhân và lão phu nhân cùng tới.” Y vừa dứt lời thì nghe giọng cười giòn tan từ ngoài cửa truyền vào: “Chú ba, sao đi xem kịch mà chẳng thêm rủ rê bà chị dâu này một tiếng?”

Bước vào cửa là một phụ nữ ngoài ba mươi, ăn mặc hợp mốt cao quý, với đôi chân mày lá liễu và chiếc áo sườn xám ôm sát thân, đáng vẻ hơi đầy đặn. Nàng ta cười, nói: “Nếu không gặp Lý phụ tá, chắc chúng tôi cũng chẳng biết chú ba đang ở đây.”

Đoàn Húc Lỗi đứng dậy, nói: “Chị dâu cứ đùa.” Đoàn phu nhân vừa vào đã liếc nhìn Tĩnh Kỳ, rồi vỗ tay cười: “Thì ra là vậy! Trong sương phòng dấu một cô gái xinh đẹp tuyệt trần.” Da mặt Tĩnh Kỳ mỏng, bị nàng ta trêu ghẹo thì vành tai đỏ lên.

Hắn ung dung kéo nàng tới giới thiệu: “Đây là chị dâu của anh!” Mặt nàng càng thêm đỏ bừng liếc hắn, dường như hắn đang câu gài vô cớ mà chẳng thấy sự bối rối của nàng. Nàng đành ngước lên, nhỏ nhẹ nói: “Xin chào chị dâu!”

Trên mặt Đoàn phu nhân thoáng hiện sự kinh ngạc, nhưng rốt cuộc nàng ta vẫn là người giàu kinh nghiệm, rất nhanh đã đề xuống. Nàng ta cười lườm Đoàn Húc Lỗi một cái: “Tốt lắm! Tốt lắm! Chú ba, nên xưng hô vị tiểu thư này thế nào đây?”

Đoàn Húc Lỗi đáp: “Chị gọi cô ấy bằng Tĩnh Kỳ là được.”

Đoàn phu nhân đi lên nắm tay nàng đánh giá kĩ, cười nói: “Tĩnh Kỳ tiểu thư, rảnh rồi tới nhà ngồi chơi, đánh mấy ván mạt chược với tôi. Cô đừng lo, nếu thua có người trả dùm!”

Nàng cười nhẹ, trả lời: “Vâng ạ!”

Bọn sai vặt mang ghế dựa và bình nước trà lên. Đoàn phu nhân nói: “Thôi khỏi, tôi còn qua chỗ lão phu nhân nữa. Hôm qua bà ấy vừa xem xong, thấy hay quá nên bữa nay lại kéo tôi tới xem tiếp.” Rồi nàng ta quay đầu kêu: “Song Bảo, còn không mau đưa trà Bích Loa Xuân lên?” Song Bảo đưa gói trà Bích Loa Xuân cho gã sai vặt, kêu bọn họ làm ấm trà mới.

Câu chuyện qua lại thêm vài câu nữa, thì tiếng chiêng trống đã vang lên. Đoàn phu nhân cười, nói: “Các người xem đi nhé, tôi tới chỗ lão phu nhân đây.” Nàng ta vừa đến cửa, bỗng quay đầu dặn: “Chú ba à, lát

nữa đưa Tĩnh Kỳ tiểu thư tới chỗ chúng tôi nhé, để lão phu nhân nhìn với.” Đoàn Húc Lỗi chỉ cười cười, không trả lời.

Nàng giả vờ như đang xem kịch, trên sân khấu đang ngâm: “Tại hạ tôn sùng công đạo, huyện Hồng Động làm sai công lý. Bởi vì đâu ta vừa lên mấy tuổi đã biến thành người già, vì vậy thái gia tống ta vào nhà lao nữ...” Trên mặt nàng sức nóng vẫn chưa tan, nàng quay đầu thì thấy hấn đang xem đến xuất thần. Hồi lâu sau, hấn mới xoay lại nhìn nàng cười, hỏi: “Sao vậy em?”

Nàng đang oán trách hấn, nên chỉ ‘hừ’ một tiếng rồi ngoảnh đi. Hấn bật cười, ghé sát nàng, hỏi: “Em làm sao vậy? Đang tức giận gì thế?” Nàng phớt lờ. Bây giờ hấn đã biết cách trị nàng, vì vậy quay qua nói: “Các người ra ngoài hết đi.”

Hấn cười kéo nàng qua đặt trên đùi mình, ôm lấy eo nàng, nói: “Ngồi thế này xem mới hay.” Nàng vẫn oán trách, giãy dụa muốn né tránh. Hấn thì thắm bên tai nàng: “Em đừng nhúc nhích.”

Mặt nàng bỗng đỏ bừng, mắng: “Anh là tên dâm đảng!”, rồi đưa tay lên đấm hấn.

Hấn lại cười vô cùng sung sướng, híp mắt nhìn nàng chằm chằm, hết như muốn ăn tươi nàng: “Dâm đảng với em cũng không được hả?” Mặc dù trong rạp chẳng có ai, nhưng nàng vẫn lúng túng chịu không nổi, vội đưa tay che kín miệng hấn.

Hấn mỉm cười nhưng không náo loạn nữa, tay vẫn ôm lấy nàng, ra vẻ quy tắc: “Được rồi, chúng ta xem kịch đi.” Trong chốc lát trên sân khấu đã ồn ào, vở Tô Tam đã diễn đến cảnh thứ hai: “Tô Tam rời huyện Hồng Động, gửi thân ở ngoài đường. Chưa từng mở lời tâm sự từ sâu thẳm trái tim ta, các quân tử xin nghe ta nói. Vị nào đi về hướng Nam Kinh, xin truyền giúp ta lá thư tới Tam lang. Hãy nói rằng mạng Tô Tam đã đứt, kiếp sau ta nguyện biến thành trâu ngựa để đáp đền...”

Nàng âm thầm thở dài, dù rất nhẹ nhưng hấn vẫn nghe được rõ ràng. Hấn ôm chặt lấy nàng, hỏi: “Gì vậy em?” Nàng im lặng. Hấn kéo đầu nàng xoay qua nhìn đối diện và để trán hai người cọ vào nhau: “Sao em lại không vui? Vừa rồi anh chỉ pha trò thôi, nếu em giận thì hãy đánh anh một chút cho bớt giận đi.”

Vì kè sát nhau nên hơi thở cả hai giao hòa. Hấn thấy trên mặt nàng có thứ gì đó ẩm ướt nóng nực rơi xuống lan trên mặt mình, dời ra thì đã thấy nàng đang rơi lệ. Lòng hấn hoảng hốt, vội hỏi: “Em sao vậy? Đừng làm anh sợ, em mệt hả?”

Nàng vẫn nằm trong lồng ngực hấn, không chịu để hấn dỗ dành. Hồi lâu sau mới ôm lấy hấn, thút thít: “Anh thả anh Đồng ra đi! Em ở bên cạnh anh mỗi ngày, mà cảm thấy có lỗi với anh ấy lắm. Em nợ anh ấy rất nhiều, anh nên thả anh ấy đi.”

Mặt hấn nhanh chóng chìm xuống, nhìn nàng chằm chằm hồi lâu sau mà chẳng nói lời nào. Nàng ngược lên, hai mắt đầm lệ: “Thiên Lỗi?” Giọng điệu khẩn khẩn mềm mại ấy đánh thẳng vào tim hấn. Đã bao lâu rồi nàng chưa gọi hấn như thế? Lâu đến mức trái tim hấn cũng đã đau nhức.

Năm đó lần đầu gặp gỡ, nàng ngẩng đầu e lệ nói xin lỗi với hấn. Ánh mắt buổi đầu nhìn nhau đã cướp mất trái tim hấn, khiến hấn vô tình chờ đợi nàng xuất hiện. Thậm chí hấn quên bằng mình vào đại học An Dương của miền Bắc học ngành quản lý quân sự với mục đích gì.

Nàng chưa từng đề cập tới các thành viên trong gia đình, hấn cứ ngỡ nàng xấu hổ khi nói về điều đó. Nhìn cách ăn mặc của nàng, hấn đoán nàng xuất thân từ gia đình giàu có, nhưng chưa bao giờ nghĩ nàng lại tới từ Hách Liên gia. Mãi đến ngày sinh nhật, nàng mời hấn tới nhà thì hấn mới phát hiện... Hóa ra nàng là con gái của Hách Liên Khiếu, trời già thật trêu chọc hấn.

Hấn cũng không thể buông tha nàng. Hấn dùng thủ đoạn hèn hạ chiếm lấy nàng, đoạt lấy thân thể của nàng. Sau đó hấn lại lợi dụng thành thân cùng nàng, tiến vào phủ Đốc quân. Hách Liên Tĩnh Phong chẳng hề đề phòng hấn, thậm chí còn có ý bồi dưỡng, mà hấn liên tục rảnh tay lấy nhiều tin tình báo.

Mãi cho đến cái ngày mà nàng phát hiện được...

Sau khi về miền Nam, hấn cố tình chẳng thèm nhớ tới nàng, tề liệt phóng túng bản thân. Thực sự ngay từ ngày đầu đi vào miền Bắc, hấn đã không thể quay đầu. Sau khi cha mất, Hách Liên Tĩnh Phong thấu tỏm cả Tây bộ và Giang Nam, hấn lại càng không thể quay đầu. Bất cứ lúc nào Nam bộ cũng sẽ bị Hách Liên

Tĩnh Phong tiêu diệt, nếu không lấy tin tình báo thì chẳng lẽ hần làm thất vọng người cha đã khuất, người anh đang cầm quyền lớn tại miền Nam?

Mãi đến khi thám tử ở miền Bắc báo tin, nàng sẩy thai nằm trong bệnh viện... Hần mới như được nước cam lộ của Bồ Tát rưới lên, đầu óc quay cuồng... Giờ thì hần biết mình đã mất đi điều gì. Hóa ra hần để lạc mất một bộ phận cơ thể ở miền Bắc, ở chỗ nàng, mãi mãi không cách gì thu hồi đầy đủ. Hần luôn nghĩ có đứa con nàng đang mang trong bụng, thì từ nay về sau dù chân trời góc bể, dù xa xôi ngàn dặm, cũng vĩnh viễn không thể chặt đứt được mối dây ràng buộc. Nhưng cuối cùng vẫn là vô ích...

Rồi tin tức miền Bắc lại báo, nàng với con trai của Đồng Đức Toàn – Đồng Mộ Huân qua lại thân thiết. Hần đương nhiên biết Đồng Mộ Huân, hồi đó cũng biết y đối với Tĩnh Kỳ luôn có tình. Nhưng hần chưa từng nghĩ có một ngày nàng sẽ thuộc về người khác... hần chưa từng nghĩ như thế. Sau đó có tin nàng và Đồng Mộ Huân đính hôn... Hôm ấy hần đã đem chiếc điện thoại đang cầm đập nát, khiến đám thị vệ còn tưởng đã xảy ra chuyện gì.

Hần trăm phương nghìn kế cho thám tử tới miền Bắc điều tra tin tức về nàng, rốt cuộc cũng biết nàng cùng Đồng Mộ Huân sắp đi tới Mỹ. Khoảnh khắc đó, hần chỉ có một ý nghĩ trong đầu, hần tuyệt đối không thể để nàng đi, tuyệt đối không thể!

Hần chẳng sợ nàng căm lạng với hần, chẳng sợ nàng phớt lờ hần, chẳng sợ nàng không bao giờ cười với hần nữa... Hần cũng tuyệt đối không thể thả nàng đi. Nàng là của hần, cả đời này đều là của hần, cả đời chỉ có thể là của hần.

[1] Trà Bích Loa Xuân: Là một trong thập đại danh trà của TQ. Trà xanh này có xuất xứ ở Động Đình hồ, Tô Châu.

[2] Kịch kể về danh kỹ Tô Tam cải danh là Ngọc Xuân Đường thời triều Minh, nàng và lại bộ thượng thư Vương Cảnh Long kết bạn, thề se tơ kết tóc. Vương Cảnh Long ở trong kỹ viện dùng hết tiền bạc bị chủ nhà chứa đuổi đi, Tô Tam tặng chàng ta tiền để quay về Nam Kinh. Chàng Vương đi rồi, chủ nhà chứa đem Tô Tam lừa bán cho thương nhân Thẩm Yến Lâm ở Sơn Tây làm thiếp. Vợ họ Thẩm ngoại tình với người khác, bỏ độc giết chết Thẩm Yến Lâm, vu cáo cho Tô Tam. Quan huyện nhận hối lộ, phán Tô Tam thành tội chết.

5. Chương 09-10

Chương 9

Có người gõ cửa ghé lô, hần bực mình cần nhả: “Tôi đã bảo miễn làm phiền rồi mà.”

Giọng Lý Giới Tái hơi ngập ngừng: “Thưa tham mưu trưởng, là cô Song Bảo bên Tư lệnh phu nhân tới.”

Bấy giờ giọng hần mới dịu hơn: “Chuyện gì vậy?”

Song Bảo ở bên ngoài, đáp: “Lão phu nhân nói lát nữa thiếu gia về thì đứng ngoài cửa chờ bà, tối nay bà muốn ngài cùng nhau về phủ.”

Hần cúi đầu nhìn nàng, nói: “Cô về báo với lão phu nhân là tôi đã biết.” Song Bảo trả lời ‘vâng’ rồi rời khỏi sương phòng.

Hần thì thầm: “Em đừng khóc nữa, để anh sai người thả anh ta ra.” Nàng cứ lặng lẽ rơi lệ, khiến lòng hần buồn bã suýt phát điên. Nàng khẽ ‘ừ’ một tiếng rồi vùi mặt vào ngực hần. Hần quay qua nói: “Lấy khăn nóng tới đây.” Bọn sai vật đi một lát rồi mang tới. Nàng cúi gằm, không dám ngước đầu lên.

Hắn thấy nàng như thế thì bật cười, cầm khăn lau khô mặt nàng, nói: “Mai một em không được làm ngọc anh đâu đấy.” Mùi vị bị nàng phớt lờ khó chịu hơn so với thuở nhỏ bị cha đánh đòn. Hắn luôn cảm thấy trái tim mình dán bên cạnh nàng, cứ lâng lâng nửa vời. Mặt nàng đỏ lên, thì thầm: “Vâng.”

Ra khỏi rạp hát, tùy tùng đã mở sẵn cửa xe. Hắn vừa định đỡ nàng lên xe, thì nghe tiếng cười của chị dâu Thẩm Nhiễm Thanh vọng tới: “Mẹ xem chú ba kia! Có nên đánh đòn hay không? Chú ấy định chuồn êm đó.”

Bấy giờ hắn mới ngừng động tác, ôm nàng xoay lại. Thẩm Nhiễm Thanh khoác chiếc áo choàng màu đỏ, xinh đẹp và hào phóng, dịu một vị lão phu nhân. Vị lão phu nhân kia mặc chiếc áo sườn xám nhưng tím thẫm, khoác áo lông chồn màu đen, trên cổ đeo chuỗi ngọc trai sáng rỡ tròn lẳng đều đặn như những trứng chim bồ câu, vừa nhìn đã biết là hàng xa xỉ. Dưới ánh đèn đêm le lói, diện mạo bà ta tương tự sáu – bảy phần với Đoàn Húc Lỗi, với làn da trắng trẻo, chắc chắn thời thanh xuân là một mỹ nhân. Dù bây giờ bà ta đã luống tuổi nhưng vẫn giữ gìn rất tốt, bà ta đứng bên cạnh Thẩm Nhiễm Thanh mà như hai chị em, khó thể so sánh. Thậm chí sự cao quý chỉ có hơn chứ chẳng kém.

Hắn cười, nói: “Chào mẹ, chào chị dâu.” Đoàn lão phu nhân mỉm cười, không quan tâm đến hắn mà chuyển ánh mắt sang Tĩnh Kỳ. Hồi lâu sau, bà ta mới nói: “Đi thôi.” Sau đó bà ta được Thẩm Nhiễm Thanh và nha hoàn dìu lên một chiếc xe khác.

Hắn đỡ nàng lên xe, căn dặn: “Chạy về phủ Tư lệnh!” Đường như hắn cũng cảm thấy sự bất thường của nàng, mỉm cười an ủi: “Con dâu có xấu xí vẫn phải gặp cha mẹ chồng.” Lúc hắn và nàng thành thân ở miền Bắc, hắn nói cha mẹ đã qua đời, chỉ còn mình hắn. Đêm nay gặp luôn cả mẹ và chị dâu của hắn, khiến nàng vô cùng lúng túng, giờ lại đi tới phủ Tư lệnh. Xem ra, mẹ hắn chắc chắn không biết lai lịch của nàng. Nếu mẹ hắn biết thì...

Nàng vừa giận vừa thẹn, trừng mắt liếc xéo hắn, trong đầu hiện lên vô số ý nghĩ. Nàng quay lại thì bắt gặp hắn cũng đang trầm ngâm suy tư, dáng vẻ ấy rõ nét như điêu khắc. Đột nhiên nàng cảm thấy thật bất đắc dĩ và bất lực. Hắn ngang ngược đem nhốt nàng trong biệt thự, nhưng nhốt được bao lâu? Đã hai tháng trôi qua, chuyến tàu tới Mỹ nhiều lắm là hơn nửa năm. Khi tàu cập bến, người được anh cả sắp xếp không đón được bọn họ, tất nhiên sẽ điều tra ra chuyện ở Hải Xuyên, điều tra ra hắn. Và tất nhiên, anh cả sẽ dùng mọi biện pháp để cứu nàng.

Nếu nàng đoán không lầm thì hôm hắn bắt nàng với Đồng Mộ Huân, anh trai và mẹ hắn đều không biết. Nếu họ biết, chắc chắn không thể tỉnh bơ để nàng sống thoải mái trong biệt thự suốt những tháng qua.

Ngay lập tức nàng như được đánh thức,[1] thậm chí đã minh bạch. Cuộc sống tươi đẹp là thế, nhưng chỉ vụng trộm mà có được. Thực sự giữa hắn và nàng đã sớm chấm hết, những ngày lên lút mau chóng sẽ tàn phai.

Đầu nàng gục xuống dựa vào vòm ngực hắn, dịu dàng thì thầm: “Ngày mai chúng ta đi Sơn Tây nhé.” Hồi ở miền Bắc, nàng đã nghe nói cảnh non xanh nước biếc hiếm có của Tây Sơn. Đôi chân mày hắn giãn ra, mỉm cười tán đồng: “Được!” Hai người ôm lấy nhau, có hương vị như không tiếng động mà thắng tiếng động.[2]

Rất nhanh xe đã giảm tốc độ, chạy vào con đường trải nhựa. Một tòa nhà vô cùng tráng lệ hiện ra trước mắt, trước cửa có đôi sử tử bằng đá sừng sững đồ sộ. Trong sân có người hầu tới mở cửa. Họ xuống xe vào đại sảnh, nhưng không thấy bóng dáng của mẹ hắn và Thẩm Nhiễm Thanh. Song Bảo hành lễ: “Chào Tam thiếu gia, lão phu nhân nói một hồi cần nghỉ sớm, kêu ngài sáng mai tới vẫn an!”

Hắn khoát tay tỏ vẻ đã hiểu và kéo nàng đi lên lầu ba. Phòng ốc rất lớn, vừa vào đã có một phòng khách nhỏ, ghế sofa kiểu Tây, cộng chiếc bàn trà mạ vàng. Sâu bên trong mới là phòng ngủ, cũng trang trí theo phong cách Châu Âu.

Nàng khó ngủ vì trước nay luôn quen hơi giường, hướng gì còn tới một nơi xa lạ. Mãi tới tận khuya nàng mới mơ màng chớp mắt chốc lát, thì trời đã hừng đông. Hắn cũng thức rất sớm, rửa mặt chải đầu xong mới cùng nàng xuống lầu. Kẻ hầu người hạ đưa điểm tâm lên, có đủ cả hai kiểu Tây – Trung. Hắn rót cho nàng ly sữa, hỏi: “Lão phu nhân đã thức chưa?”

Bọn nha hoàn đáp: “Thưa thiếu gia, lão phu nhân đã thức và dùng điểm tâm rồi ạ.”

Xuyên qua khoảnh sân mới tới lầu của lão phu nhân. Mẹ hắn mặc áo sườn xám màu đen, búi tóc lên cao và cài một cây trâm ngọc phỉ thúy. Trên cổ, trên tay đều đeo đủ bộ trang sức bằng ngọc, vừa nhìn đã biết đó loại ngọc chất lượng hàng đầu, trông lóng lánh như mặt hồ nước trong xanh.

Đoàn Húc Lỗi mỉm cười, bước lên gọi: “Chào mẹ.” Lão phu nhân Sở Bích Trúc ngược lên lườm hắn, cười mắng: “Nếu không phải tôi qua con bị chị dâu túm được, chắc đã quên luôn bà mẹ già này rồi?” Bà ta được cưới vào nhà mấy năm mới sinh ra cậu ba này, hắn thua anh trai cả nhiều tuổi, nên từ bé tới giờ rất được nuông chiều.

Hắn kéo tay Tĩnh Kỳ, nói: “Đây là mẹ anh!”, rồi ngược lên nhìn mẹ mình giới thiệu: “Mẹ gọi cô ấy bằng Tĩnh Kỳ là được!” Nàng chưa từng nghĩ sẽ gặp thân nhân của hắn trong hoàn cảnh này. Trên thực tế, trước kia nàng cũng chưa từng nghĩ gia đình hắn còn ai khác. Nàng chỉ biết cha mẹ hắn đã qua đời để lại chút tài sản, nên hắn được cơm no áo ấm và có thể vào đại học. Buồn thay, tất cả những điều đó đều là gian dối.

Nàng khẽ sờ sờ cằm, cười nhẹ, nói: “Xin chào lão phu nhân!” Từ lúc nàng đi vào thì Sở Bích Trúc đã đánh giá kĩ, bây giờ bà ta mới lịch sự nói: “Chào tiểu thư Tĩnh Kỳ, mời ngồi!” Bọn nha hoàn đứng bên cạnh mang nước trà và bánh trái lên.

Sở Bích Trúc cầm tách trà trong tay nha hoàn, hỏi khách sáo: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ quê ở đâu? Nghe giọng nói dường như không phải ở miền Nam chúng tôi.”

Không ngờ mẹ hắn là người khéo léo đến thế. Tĩnh Kỳ cười nhạt, đáp: “Nhà tôi ở miền Bắc.”

Sở Bích Trúc dĩ nhiên biết chất giọng nàng là ở miền Bắc, gật đầu nói: “Miền Bắc đất lạnh nhiều người tài, mới sinh ra một mỹ nhân giống tiểu thư Tĩnh Kỳ đây. Tôi nghe nói An Dương là thành phố đô hội nhất miền Bắc, không biết so với Thanh Đức thì sao?”

Trong lúc bà ta đang nói chuyện thì Đoàn Húc Lỗi chen ngang: “Mẹ à, dĩ nhiên Thanh Đức chúng ta tốt hơn.” Thực ra nơi đâu thì có điểm đặc sắc riêng của nơi đó, nhưng trước mặt mẹ, hắn đành phải làm bà thỏa mãn. Sở Bích Trúc lườm hắn rồi uống hớp trà, khách sáo nói: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, mời dùng trà!” Cõi Húc Lỗi nôn nóng, ngay cả câu hỏi của bà cũng xen miệng.

Hôm qua Nhiễm Thanh từ ghé lô của cậu ba trở về, liền cười nói với bà: “Chả trách chú ba từ chối hôn nhân với Lam gia, hóa ra chú ấy dấu diếm một cô gái trẻ. Dáng vẻ cô gái đó thực sự hiếm thấy.” Bà vừa nghe xong đã nhíu mày: “Thật à?” Chẳng phải lúc trước bọn thị vệ bên cạnh hắn còn bảo hắn rất ít gần phụ nữ. Bà còn tưởng hắn một lòng chuyên chú vào việc chinh đồn quân đội, nhưng tuổi hắn đã lớn cũng nên lập gia đình.

Thẩm Nhiễm Thanh vênh môi, mỉm cười nói: “Chú ba còn để cô bé gọi con bằng chị dâu đấy! Mẹ không muốn nhìn thử hả?” Bây giờ bà mới quan tâm, quay sang nhìn Thẩm Nhiễm Thanh, hỏi: “Có chuyện này sao?”

Thẩm Nhiễm Thanh đáp: “Mẹ của con ơi, con nói dối mẹ làm chi?” Với thân phận nàng ta thì chắc sẽ không, nhưng điều này chẳng phải sẽ làm trò cười cho kẻ ăn người ở trong nhà sao? Mãi đến khi vỡ tuồng chấm dứt, bà mới giáp mặt tại cửa rạp. Dù dưới ánh đèn mờ, bà vẫn kịp nhìn thấy Húc Lỗi nắm chặt lấy tay cô nàng.

Bà ngắm thật kĩ, thấy dáng người cô nàng thướt tha xinh đẹp, đứng bên cạnh Húc Lỗi thật xứng lứa vừa đôi. Đặc biệt làn da nàng trắng như tuyết, ánh mắt trong trẻo long lanh hết nước hồ thu ở Tây Sơn. Thấy cô nàng đối đáp khôn khéo, xem ra cũng là người xuất thân từ gia đình giàu có, chứ không phải cô gái nhỏ bình thường.

Bà khẽ cười, hỏi: “Nhà tiểu thư Tĩnh Kỳ ở đâu, làm nghề gì?” Sao nghe hỏi cứ như đang điều tra, Tĩnh Kỳ quay đầu nhìn hắn một cái. Hắn lại đón đầu: “Anh trai cô ấy buôn bán tơ lụa.” Hắn biết mẹ sẽ hỏi mấy thứ này, nên đã sớm nghĩ ra đáp án.

Sở Bích Trúc gật đầu, nói: “Nếu cô rảnh thì ở trong phủ chơi lâu thêm, cũng để Húc Lỗi đưa cô đi tham quan khắp Thanh Đức.”

Xem ra mẹ cũng có chút thích nàng, nếu không tuyệt đối sẽ chẳng giữ nàng lại trong phủ, Đoàn Húc Lỗi thầm nghĩ. Hắn chỉ thấy Tĩnh Kỳ trả lời khách sáo: “Cảm ơn lão phu nhân.”

Mẹ đi ra, hần liền gọi người đến biệt thự lấy ít quần áo mang tới. Trước khi ra ngoài, hần còn ngáp ngừng hồi lâu rồi mới nói: “Em ở đây giết thời gian cũng được. Buổi chiều em hãy đi đánh bài, tâm sự với chị dâu nhé.” Ra tới cửa mà hần vẫn chưa yên tâm, ngoảnh đầu nhìn nàng vài lần. Thực sự chẳng cần hần thốt khỏi miệng, nàng cũng biết hần lo lắng điều gì. Hần sợ nàng nói họ nàng là Hách Liên. Mặc dù chỉ gặp mặt mẹ hần hai lần, nhưng nàng cảm giác mẹ của hần rất có uy tín trong phủ Tư lệnh.

Chị dâu hần lại rất nhiệt tình, sớm căn dặn Song Bảo tới mời nàng. Sòng bài kia ngồi toàn các bà lớn, thân nhân những tướng lĩnh miền Nam. Thấy nàng, họ đều ngạc nhiên nhưng ai cũng là người khôn khéo, mau chóng dần xuống. Đánh vài ván bài, hơi quen thuộc họ mới mở miệng hỏi Thẩm Nhiễm Thanh: “Tư lệnh phu nhân, vị tiểu thư này là ai?”

Thẩm Nhiễm Thanh uốn cong mắt lên, mỉm cười đáp: “Đây là bạn của chú ba nhà chúng ta, tiểu thư Tĩnh Kỳ.”

Hai người nọ nhìn nhau, nói: “Thì ra là vậy, thế mà chúng tôi còn nghĩ chệch đi đấy.” Dứt lời, liền nhìn Tĩnh Kỳ cười: “Chào tiểu thư Tĩnh Kỳ!”

Thẩm Nhiễm Thanh mỉm cười, tức giận nói: “Các chị cứ nghĩ tùm lum, đừng nhìn tôi liên tục như thế. Tôi chẳng hào phóng gì đâu.” Mặc dù là những lời bóng gió, nhưng Tĩnh Kỳ đều hiểu hết, nàng chỉ nhìn các lá bài mà không tiện nói theo.

Thẩm Nhiễm Thanh cười nói: “Khoan! Khoan... cái này là bài tẩy của tôi, tới rồi!”

Một vị phu nhân khác lắc đầu thở dài: “Hôm nay Tư lệnh phu nhân thực sự hên quá, từ lúc ngồi xuống đến giờ cứ ăn mãi.”

Thẩm Nhiễm Thanh xoay qua Tĩnh Kỳ, cười híp mắt: “Ngày mai theo tôi đánh tiếp nhé, có cô ở đây vận may mới quay đầu phía tôi, hôm rày tôi thua cả nửa tháng trời. Huống gì cô thua tôi cũng không lo, tôi tới chỗ chú ba đòi tiền.” Tĩnh Kỳ chỉ cười nhẹ, nàng rất ít khi chơi nên không biết cách tính toán tỉ mỉ.

Cứ thế nàng bị lôi đi đánh bài mấy ngày liền. Ngoài Thẩm Nhiễm Thanh, nàng cũng dần quen thuộc với hai vị Lâm phu nhân và Cao phu nhân. Hôm đó mới vừa bắt đầu chơi, Cao phu nhân đã hỏi: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ làm sao quen được với tham mưu trưởng của chúng tôi thế?”

Tay nàng hé lá bài đã sai số, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười: “Chúng tôi quen nhau ở An Dương.”

Vị Lâm phu nhân kia rất thích truy đuổi tới cùng: “Tại sao quen nhau vậy? Kể chúng tôi nghe chút đỉnh cho đỡ buồn.”

Nàng suýt nữa quên mất hai người quen nhau ra sao, những tháng ngày đó như trong giấc mơ, chặt hoài không thể đứt. Hồi lâu sau, nàng mới nói: “Chúng tôi quen nhau... ở trên đường.”

Thẩm Nhiễm Thanh thấy nàng không muốn nói thêm, liền cười thay đổi đề tài: “Hai chị thật là, tại sao chuyện trai gái của người ta mà cũng muốn hỏi thăm tường tận? Mai mốt họ đám cưới, các chị cứ chuẩn bị quà mừng hậu hĩnh vào là được.”

Mặt nàng bỗng đỏ gấc, thậm chí cổ cũng nóng lên, chặc lưỡi: “Tư lệnh phu nhân.” Lòng nàng lại mặn đắng, thực ra nàng và hần vốn đã sớm thành hôn... chẳng qua không được vẹn toàn!

Thẩm Nhiễm Thanh lại vỗ tay nàng, cười nói: “Hôm trước còn gọi tôi bằng chị dâu cơ mà?” Dù mới có vài tuần nhưng nàng ta thấy rõ, chú ba quả nhiên đã động lòng. Hôm qua cùng nhau ăn cơm, chú ba liên tục gấp thức ăn đã dành, ngay cả rượu nhấp môi cũng muốn can thiệp, xem chừng...

Thấy Tĩnh Kỳ vào tắm rửa, vị Cao phu nhân tiến sát nàng ta nhỏ giọng thăm dò: “Thế ra chuyện của tham mưu trưởng đã quyết định rồi à? Chẳng phải lúc trước còn nói sẽ qua lại với tiểu thư nhà Lam gia sao?”

Lâm phu nhân cũng chụm đầu, nói luyên thuyên: “Đúng vậy! Tôi còn nghe tham mưu trưởng và tiểu thư nhà Lam gia đã gặp nhau vài lần rồi.”

Thẩm Nhiễm Thanh uống một hớp trà, liếc mắt vào phòng tắm rồi nói: “Chắc tám – chín phần là chọn cô này. Cô bé cứ như là bảo vật của chú ba nhà chúng tôi, nâng niu miến bàn luôn. Lão phu nhân đã gặp qua rồi, còn khen biết cư xử nhưng chưa hiểu rõ hoàn cảnh gia đình. Các chị cũng biết lão phu nhân thương

chú ba cỡ nào rồi đó, nếu nhớ kém một chút mà chú ba năn nỉ lão phu nhân, thì cuối cùng cũng xong tuốt... Phía Lam gia là do nhà chúng tôi tính toán kết thân, chẳng qua hồi đó chú ba cứ dửng dưng khiến lão phu nhân đành gác lại. Vốn định tìm một nhà môn đăng hộ đối khác, ai dè mới vài ngày... đã đưa người về... Tôi à, cũng đỡ bớt phân tâm.” Xuất thân lão phu nhân Sở Bích Trúc từ thế lực miền Nam, năm xưa cha ông đã hùng bá một cõi, cả lão Tư lệnh Đoàn Tông Khang cũng dựa vào bà một nửa mà lập nghiệp. Nếu bà nói được, nghĩa là có ý tán đồng. Huống gì mức độ bà yêu thương cậu ấm đó, khắp miền Nam có ai mà không biết?

Hôm nay hấn về thì sông bài của các nàng còn chưa giải tán. Hấn vào phòng thay quần áo xong mới tới đại sảnh. Thẩm Nhiễm Thanh vừa trông thấy đã cười trêu ghẹo với hai vị phu nhân Cao – Lâm: “Đúng là tuổi trẻ, một ngày không gặp như cách ba thu!” Da mặt Tĩnh Kỳ mồng, lập tức đỏ bừng.

Hấn lơ đãng, chỉ đơn giản đứng sau lưng nàng nhìn ván bài, mỉm cười nói: “Chị dâu nhớ nương tay.”

Thẩm Nhiễm Thanh mỉm cười liếc hấn: “Chú tới kịp lúc lắm, hôm nay không thua nhiều, chỉ vài trăm đồng thôi. Nhớ viết thành ngân phiếu đấy!” Từ trước tới nay họ chơi đánh bài, nhưng không ai nói với nàng một ván tốn bao nhiêu. Nàng lại không quan tâm lắm.

Hấn bật cười, lắc đầu giận dữ: “Sáng mai em sẽ đổi thành sơn tặc, thời buổi này làm nghề đó cũng tốt.”

Thẩm Nhiễm Thanh sao có thể không hiểu ý hấn, mỉm cười mắng: “Chú ba hay nhỉ! Dám nói móc nói méo chị đây là cướp cạ.” Nào ai để ý tới vài trăm bạc, mọi người đều bật cười.

Nàng cũng cười, chuẩn bị ra bài thì hấn ngăn lại: “Em đừng đánh quân này.” Tay hấn từ phía sau duỗi tới trước nàng, lấy quân bài ném ra ngoài: “Con này.” Cữ chỉ đó thân mật khôn tả. Cao phu nhân và Lâm phu nhân vừa thấy đã đưa mắt nhìn nhau, tỏ vẻ hiểu ý.

[1]Nguyên tác thành ngữ: ‘Thế hồ quán định’ có nghĩa là thức tỉnh, xuất phát từ quyển ‘biến văn Đôn Hoàng’ của kinh Phật.

[2]Nguyên tác ‘vô thanh thắng hữu thanh’ xuất xứ từ bài thơ Tỳ Bà Hành của thi sĩ Bạch Cư Dị.

Chương 10

Qua cửa kính xe, nàng thấy Đồng Mộ Huân bước xuống từ một chiếc xe khác. Lâu ngày không gặp, y đã ốm đi nhiều. Y túm lấy tay Lý phụ tá, hỏi: “Tĩnh Kỳ đâu? Rốt cuộc Đoàn Húc Lỗi đã làm gì cô ấy rồi?” Cách xa như vậy mà nàng vẫn nghe giọng nói vắng vắng giận dữ đầy nôn nóng của y.

Lý phụ tá im lặng lịch sự gỡ tay y, ra hiệu thuộc hạ đưa y lên thuyền. Đồng Mộ Huân dùng sức giãy dụa, nhưng vẫn bị mấy tên lính to khỏe đẩy lên.

Nàng cứ nhìn con tàu thủy thoỉ còi, những tiếng chối tai đó dường như muốn làm thủng màng nhĩ người ta. Con tàu từ từ nhổ neo, mũi thuyền rời khỏi bến, dần dần chạy xa... Nó đẩy con sóng cuộn cuộn, cuối cùng chỉ còn một chấm đen mờ hồ giữa đất trời mênh mông...

Nàng chậm chậm quay đầu khép hai mắt, nói: “Lái xe đi.” Thì ra hấn đang quan tâm tới nàng, vài ngày nay thái độ nàng mềm mỏng, mọi chuyện đều chiều theo ý hấn, thế mà hấn thực sự thả Đồng Mộ Huân. Nhưng vì sao trái tim nàng lại đau đớn, khó chịu hơn so với không biết điều đó? Cách gần ấy năm, từng ấy chuyện và chừng ấy người, rốt cuộc giữa nàng và hấn vẫn phải chấm dứt.

Về tới phủ, nha hoàn được sắp xếp hầu hạ bên cạnh nàng là Tiểu Hương chạy ra chào đón, cởi áo khoác giúp nàng, cười xòa: “Cô Song Bảo bên Tư lệnh phu nhân qua đây nhiều lần rồi, nói Tư lệnh phu nhân đang tìm tiểu thư, còn dặn khi nào chị trở về thì tới phòng khách ngay.”

Nàng nhàn nhạt nói: “Cô đi báo với Tư lệnh phu nhân một tiếng, nói hôm nay tôi hơi mệt, muốn nằm nghỉ chút. Buổi chiều và buổi tối cũng không tham gia đánh bài.” Tiểu Hương trả lời ‘vâng’ rồi lui ra. Đi tới cửa, nàng ta xoay người nói: “Tiểu thư, lão phu nhân kêu bà Triệu mang tổ yến tới tặng chị, để em gọi người bê lên. Chị ăn trước rồi ngủ nhé.” Nàng lắc đầu: “Thôi thôi!”

Nàng đứng bên cửa sổ nhìn ra vườn hoa đang râm ran nở rộ. Bây giờ đã là mùa xuân, khí hậu dần ấm áp, muôn hoa đua nhau khoe sắc thắm. Không biết nàng nhìn bao lâu, hần đẩy cửa bước vào, nói: “Sao em không nằm nghỉ? Chẳng phải em mệt à?” Hần nhận được điện thoại, Tiểu Hương nói tiểu thư Tĩnh Kỳ không khỏe, vừa về nhà đã đi nằm, cơm nước cũng không ăn. Hần vội đem việc trên tay hạ xuống, chuẩn bị xe về phủ.

Hần đưa tay sờ trán nàng một lát, mới nói: “Hình như không nóng. Em sao vậy, có phải đứng ngoài bên tàu gió nhiều quá?” Hần đã bảo nàng đừng tới đó rồi, nhưng nàng không chịu. Nàng ngoảnh mặt phớt lờ hần, ngồi trên giường.

Hần cũng ngồi xuống, vẫn không yên lòng: “Hay anh kêu Tiểu Hương gọi điện thoại mời bác sĩ Từ tới khám nhé?”

Nàng lắc đầu, nói: “Thôi đừng, em nằm nghỉ chút là được.”

Hần nhìn nàng nằm xuống, đưa tay kéo tấm chăn đắp kín mà nàng vẫn mở mắt. Hần mỉm cười, nói: “Đòi đi ngủ mà vẫn còn mở mắt.” Thấy nàng vẫn nhìn mình bất động, hần cất giọng uy hiếp: “Em không ngủ, anh sẽ làm em khỏi ngủ luôn.” Bấy giờ nàng mới từ từ khép mắt. Nàng và hần sống với nhau đã lâu, dù ly biệt vài năm nhưng da mặt nàng vẫn rất mỏng, trêu ghẹo chút đỉnh là mặt nàng đỏ bừng, chẳng giống người đã lấy chồng.

Hần cúi xuống hôn lên trán nàng một cái. Rốt cuộc nàng đã ở bên cạnh, hần thấy lòng mình an tâm. Xa cách nàng vài năm, hần không nhớ mình đã sống ra sao, mỗi ngày trong doanh trại dùng đủ loại công việc để gây tê bản thân. Qua vài năm ngắn ngủi mà quân đội miền Nam đã có diện mạo mới, không còn vẻ tiêu điều hồi đó. Rồi sau mỗi đêm khuya thanh vắng, hần nhoi nhói lòng với nàng và với cả đứa con chưa kịp chào đời.

Thậm chí có dạo hần còn chán ghét chính bản thân mình. Nếu năm đó hần buông nàng ra thì tốt rồi. Nàng có thể hạnh phúc kết hôn, sinh con như người bình thường, an hưởng cuộc sống vui vẻ bình thường. Nếu kiếp này nàng đừng gặp hần, nàng sẽ sống vinh hoa mãn đời. Nhưng đó chỉ là ý nghĩ thoáng lóe lên trong đầu hần... Trên thực tế, khi nghe được tin nàng và Đồng Mộ Huân đính hôn, hần giận dữ đến điên cuồng, không cách nào trơ mắt quăng nàng cho kẻ khác ôm ấp. Phải chăng đàn ông đều là như vậy, đối với thứ mình yêu thích tuyệt đối không thể buông tay?

Hần khép cửa đi ra, không kịp thấy giọt nước mắt của nàng đang chậm chậm rơi xuống... Rốt cuộc nàng cũng hiểu được vì sao năm đó chị dâu lạnh nhạt với anh cả, lựa chọn bỏ đi. Nỗi đau giết cha, cho dù không phải anh cả ra tay. Cái nguyên tắc bạn không giết người, nhưng người vì bạn mà chết thì vẫn tương tự. Dù cha hần chẳng phải vì nàng mà chết, nhưng gia đình hần đối với Hách Liên gia hận thù thấu xương cũng phải. Thì ra tất cả do trời già trêu chọc, từ khoảng khắc họ gặp nhau, mọi thứ đã được định sẵn. Hần và nàng không nên gặp lại.

Lúc nàng thức, hần đã đi khỏi, chăn đệm còn hần dấu vết hần nằm qua. Nàng vuốt ve chiếc gối có mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái của hần, rồi chậm chậm ôm chặt nó vào lòng, hết như đang ôm hần. Cuối cùng, cũng phải nói lời từ biệt...

Nàng xuống lầu, Tiểu Hương đã chuẩn bị xong bữa sáng. Thấy nàng, nàng ta liền hỏi: “Tiểu thư, chị có khỏe hơn chút nào không? Hồi sáng Tam thiếu gia ra ngoài còn dặn em, nếu chị vẫn chưa khỏe thì em nhất định phải mời bác sĩ Từ tới khám. Tam thiếu gia bảo để chị nghỉ ngơi hôm nay cho thật khỏe, ngài ấy sẽ về sớm. Ngài ấy nói...”

Nàng cắt ngang lời Tiểu Hương, nhàn nhạt nói: “Tôi khỏe lắm rồi! Hôm nay lão phu nhân có ở đây không?” Trước nay Đoàn lão phu nhân luôn sống ẩn dật trong lầu của mình, thường ngày nếu không có việc gì thì tuyệt đối không tới đại sảnh.

Tiểu Hương đáp: “Hôm nay hai vị phu nhân đều ở nhà ạ.” Nàng gật đầu.

Sở Bích Trúc ngồi xuống, lịch sự nói: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ thật có lòng, đặc biệt tới đây thăm bà già này.” Nghe Nhiễm Thanh kể, cô tiểu thư Tĩnh Kỳ ở trong phủ hai tuần rất biết quy tắc lễ nghi. Lúc đánh bài, tính tình vô cùng tốt. Thua thì bởi không đổ mặt tía tai, thắng cũng thể hiện như thường. Theo giọng điệu

của Nhiễm Thanh, có vẻ rất ưng ý. Hơn nữa nhìn cách Húc Lỗi nâng niu cô nàng như bảo vật... Bà ta khẽ mỉm cười.

Thực ra lão phu nhân và mẹ trong kí ức của nàng là hai người đối lập. Mẹ nàng luôn dịu dàng yếu ớt, ngoan ngoãn đứng phía sau cha như một cái bóng. Mà Đoàn lão phu nhân lại khác, mọi cử chỉ hành động đều rất uy nghi, có phong phạm của chủ mẫu gia đình. Nếu không phải nằm trong hoàn cảnh này, chắc nàng sẽ thích bà ta...

Tĩnh Kỳ từ từ ngồi xuống, cân nhắc nên mở miệng bằng cách nào. Hồi lâu sau, nàng mới nói: “Lão phu nhân, xin ngài cho tôi được rời khỏi Thanh Đức.”

Sở Bích Trúc cau mày, hỏi: “Sao tiểu thư Tĩnh Kỳ muốn rời khỏi Thanh Đức sớm vậy?” Đôi mắt sắc bén của bà ta nhìn nàng chằm chằm.

Tĩnh Kỳ nhìn ra cửa sổ, xiết chặt chiếc khăn lụa trong tay, hồi lâu sau mới chầm chậm nói: “Lão phu nhân nhất định không biết tên họ của tôi. Nếu biết, chắc lão phu nhân sẽ giết tôi, hoặc mong tiền tôi đi thật xa.”

Sở Bích Trúc im lặng, chỉ nhìn nàng chằm chằm. Nàng từ từ nói rõ từng chữ: “Tôi họ Hách Liên, tên thật Hách Liên Tĩnh Kỳ. Hách Liên Tĩnh Phong ở miền Bắc là anh ruột của tôi.”

Mặt Sở Bích Trúc bỗng chốc hóa lạnh lẽo, ánh mắt bất động nhìn nàng đe dọa, đôi ngươi suýt bật lửa, nhưng bà ta vẫn nhạt nhẽo nói: “Cô lập lại lần nữa xem.”

Tĩnh Kỳ ngược lên đón nhận ánh mắt của bà ta: “Ngài không nghe nhầm, những gì tôi mới nói đều là sự thật. Hôm nay tôi kể với lão phu nhân chuyện này, là hy vọng lão phu nhân có thể đưa tôi ra khỏi Thanh Đức.”

Sở Bích Trúc lạnh lùng thốt: “Cô có biết những ân oán giữa Đoàn gia chúng tôi và Hách Liên gia các cô?” Nàng biết, nhưng nàng tình nguyện ngu ngơ. Nàng gật đầu: “Tôi biết.”

“Vậy sao cô còn dám tới Nam bộ, tới Thanh Đức, tới nhà chúng tôi?”

Tĩnh Kỳ lắc đầu, nhỏ giọng: “Đây không phải ý của tôi. Tôi chưa bao giờ muốn tới miền Nam, tới Thanh Đức, tới nhà của các người. Tôi tới đây là do bất đắc dĩ.”

6. Chương 11

Bất đắc dĩ! Sở Bích Trúc sực nhớ biểu hiện của đứa con trai gần đây, trái tim bà ta trầm xuống. Thành oắt đó làm sao không biết nàng là người của Hách Liên gia? Hôm trước bà ta hỏi gia thế của nàng thì hắn còn xen ngang, bảo anh nàng buôn bán hàng tơ lụa, thậm chí cả bà ta mà hắn cũng lừa. Bà ta lạnh lùng nói: “Miễn nói nhiều! Người đâu, bắt cô ta giam lại. Mặc khác lập tức gọi Húc Nhân và Húc Lỗi về đây cho tôi.” Vài người hầu đẩy cửa đi vào.

Tĩnh Kỳ cười cười mang theo tia bất đắc dĩ: “Lão phu nhân, nếu tôi sợ ngài bắt giam hoặc giết chết, thì tôi không tự mình đến nói chuyện với ngài. Tôi chỉ muốn rời khỏi đây... rời khỏi anh ta.” Sở Bích Trúc im lặng, hồi lâu sau mới lấy lại bình tĩnh. Bà ta khoát tay ra hiệu cho đám người hầu rút lui.

“Thực ra tôi rời đi, đối với tất cả mọi người đều tốt. Lão phu nhân ngài nhất định hiểu được.” Nếu nàng ở lại, Húc Lỗi sẽ chẳng buông tay, chẳng lẽ cứ để hai người bám víu mãi như thế? Nếu giết nàng, Hách Liên Tĩnh Phong chỉ có mỗi cô em gái này, chỉ cần nhận được tin thì không quá ba ngày sẽ lập tức xua binh đánh Nam bộ. Từ ngày Hách Liên Tĩnh Phong diệt xong Tây bộ và Giang Nam, vẫn trong xu thế bao vây miền Nam. Với thực lực của miền Nam bây giờ, nếu khai chiến... chắc chắn bất lợi.

Huống gì dựa theo biểu hiện của Húc Lỗi những ngày nay, trong nhà có ai mà không biết hắn đối với nàng nâng niu như bảo vật, e rằng tình đã nặng sâu, làm khó chính mình. Nếu giết nàng, Húc Lỗi sẽ chẳng chịu

để yên! Trước giờ bà ta luôn yêu thương đứa con này, vậy mà không ngờ hắt lại đi yêu con gái kẻ thù... Khi sinh Húc Lỗi ra, bà ta đối với hắt đặt nhiều kỳ vọng, từ bé đã mời thầy dạy riêng tại nhà tiếng Hán, ngoại ngữ, võ thuật... Sinh hoạt thường nhật cũng dựa theo cách các sinh viên phương Tây. Từ năm mười sáu, liền cho hắt gia nhập đội cận vệ Đốc quân với thân phận sĩ quan tập sự, để hắt ghi nhớ cuộc sống cơ bản đời lính. Mười tám tuổi, hắt đã đảm nhiệm chức đoàn trưởng đội cận vệ. Sau đó lão gia vì muốn rèn luyện hắt, đưa hắt qua miền Bắc vừa học tập vừa lấy tin tình báo. Ai ngờ, hắt yêu con gái của Hách Liên Khiếu...

Hồi lâu sau, Sở Bích Trúc mới lạnh lùng thốt: “Được, tôi đồng ý thả cô về miền Bắc. Nhưng với một điều kiện, cô hãy làm Húc Lỗi hết hy vọng với cô. Đời này kiếp này đừng bao giờ gặp lại nó nữa.”

Nàng lặng lẽ đứng đó, hết như thời gian đang ngừng trôi. Hồi lâu sau, nàng đáp: “Được, tôi sẽ khiến anh ta hết hy vọng.”

Chương 11

Phòng họp quân sự Nam bộ.

Đoàn Húc Nhân nhìn xung quanh rồi hỏi: “Mấy ngày nay tình hình quân đội Bắc bộ bất thường, rốt cuộc các trinh thám ở miền Bắc báo cáo tin tức gì?” Lúc nói chuyện y dời ánh mắt qua phía Đoàn Húc Lỗi.

Hắt thần nhiên đáp: “Theo tin các trinh thám chúng ta bố trí ở miền Bắc báo, vợ của Hách Liên Tĩnh Phong đang mang thai nên anh ta dắt toàn thể gia đình tới Thăng Bình nghỉ dưỡng, không có mặt tại An Dương.” Hắt đương nhiên biết Hách Liên Tĩnh Phong rất yêu thương Giang Tịnh Vi, hồi đó vì muốn núp giữ vợ chẳng tiếc thân mình, nhưng chuyện này rất hiếm ai biết.

Một tướng lĩnh cao cấp Nam bộ nói: “Tại sao chúng ta không thử thăm dò nơi đóng quân của quân đội miền Bắc tại Quan Bình, Chính Hải, Mộc Châu, để sắp xếp cảnh báo chiến tranh sớm?” Dựa theo hiệp ước, miền Nam và miền Bắc tự khoanh vùng Minh Giang để thống trị, mấy năm qua nước sông không phạm nước giếng. Mà Quan Bình, Chính Hải, Mộc Châu là những vị trí tại Minh Giang tốt nhất để Nam bộ tấn công vào miền Bắc. Mấy ngày nay nơi đó liên tiếp có biến động, khiến các tướng lĩnh Nam bộ chú ý. Thậm chí trong cuộc hội nghị quân sự cấp cao cũng liên tục bàn luận mấy ngày.

Bên ngoài bỗng có tiếng bước chân dồn dập vang lên, rồi có người gõ cửa. Một viên phụ tá đẩy cửa bước vào, từ xa đã chào kiểu nhà binh với Đoàn Húc Nhân, sau đó tới bên cạnh Đoàn Húc Lỗi thì thào to nhỏ bên tai.

Đoàn Húc Nhân nhìn kĩ mới nhận ra đó là viên phụ tá bên cạnh chú ba – Lý Giới Tái, chắc hẳn có việc khẩn cấp lắm, nếu không chẳng thất lễ đến mức xông vào phòng họp. Vì đứng kề nhau, nên y thấy sắc mặt Đoàn Húc Lỗi bỗng dưng trở nên xanh mét.

Húc Lỗi kém hơn y mười tuổi, hồi hắt sinh ra thì y đã biết cảm sủng. Vì vậy từ nhỏ đến giờ, y luôn yêu thương đứa em này. Mỗi lần hắt và Húc Đức xảy ra tranh chấp, y đều đứng ra dõn sức đánh Húc Đức trước. Vì chuyện này mà Nhị di nương khóc lóc không biết bao nhiêu lần với cha, mách hai đứa con phòng lớn ý thể hiếp người. Sau đó khi y cùng Đoàn Húc Đức tranh đoạt quyền lực, nếu không phải Húc Lỗi lấy được tin tình báo tại Mộc Châu, để y kịp thời đưa quân đến đánh chặn, khiến các lão tướng miền Nam tin phục, thì chắc vị trí này sớm đã rơi vào tay Đoàn Húc Đức.

Xưa giờ y chỉ tin tưởng mỗi Húc Lỗi. Năm đó y biết hắt ở miền Bắc cưới em gái Hách Liên Tĩnh Phong là Hách Liên Tĩnh Kỳ. Nhưng y tin cậu em thứ ba này tuyệt đối sẽ chẳng làm chuyện có lỗi với y, nên y yên tâm trăm phần trăm. Húc Lỗi cũng không gây cho y thất vọng, liên tiếp lấy được tin tình báo mà y muốn, khiến y thành công phái người tới ám sát Hách Liên Tĩnh Phong. Nếu không phải do Hách Liên Tĩnh Phong mạng lớn, có thuộc hạ đỡ giúp hắt ta một phát súng, thì ắt hẳn non xanh vạn dặm đã vào tay Đoàn Húc Nhân y rồi.

Duy chỉ có lần này hắt ‘mời’ Hách Liên Tĩnh Kỳ tới nhà, khiến y hơi kinh sợ. Nhưng Húc Lỗi cam đoan sẽ rất đúng mực, nên y cũng không quá lưu tâm.

Thấy Lý phụ tá nói xong thì mặt hắt tái xanh, trống ngực đập phập phồng lên xuống, xem ra có kẻ ăn gan hùm mật gấu dám chọc hắt tức giận. Đoàn Húc Nhân hơi kinh ngạc, thì thấy hắt đứng bật dậy cúi chào,

nói: “Thưa Tư lệnh, tôi có chuyện quan trọng cần giải quyết, xin ngài cho phép được về trước.” Đoàn Húc Nhân khoát tay ra hiệu cho hắn ra ngoài.

Đoàn Húc Lỗi ra tới cửa, mặt không chút thay đổi, hỏi: “Hiện bây giờ người đang ở đâu?”

Lý Giới Tái đáp: “Đã cho người đưa về phủ.”

Hắn lạnh lùng ra lệnh: “Chuẩn bị xe về phủ.”

Nàng ngồi trên sofa, ngẩn ngơ dõi mắt nhìn xa xăm. Mặt trời dần dần lặn, ráng chiều xuyên qua cánh cửa sổ bằng kính lò dò chiếu vào, di chuyển từ góc giường tới chiếc bàn trà mạ vàng. Mấy cành hoa được cắt từ vườn cắm trong bình, tỏa hương thơm ngào ngạt. Dù cách một khoảng, vẫn đưa mùi thơm thoang thoảng.

Hai người gác cửa thấy hắn đi tới, từ xa đã hành lễ. Hắn đập mạnh cánh cửa đánh ‘rầm’ một tiếng, khiến nó bung ra đập thẳng vào tường. Thấy nàng ngồi trên sofa, thậm chí cả đầu cũng không ngoảnh lại, trầm tĩnh im lìm.

Cảm giác bị phản bội, bị trêu đùa như một mối lửa thiêu đốt ngùn ngụt. Hắn đứng sau lưng nàng, chậm chậm hỏi: “Em có gì muốn với tôi?” Hãy giải thích cho hắn nghe vì sao nàng xô đẩy người hầu bỏ trốn, vì sao xảy ra sau ngày hắn thả Đồng Mộ Huân. Dù miễn cưỡng, dù lừa gạt, hắn cũng tình nguyện tin tưởng.

Nàng chỉ im lặng, hệt như những ngày còn ở trong biệt thự, cả cái liếc mắt nàng cũng lười. Hắn túm cánh tay nàng, dùng sức xiết chặt lắc lư, lạnh lùng hỏi: “Nói! Tại sao em muốn trốn?”

Nàng khẽ bật cười lạnh lùng nhàn nhạt, tựa như đám mây bay đang tan rã trên bầu trời bao la, muốn chạm mà không thể: “Anh muốn tôi nói gì? Nói rằng tôi đang diễn trò vì muốn anh thả anh Đồng, và hiện tại chả thích tiếp tục diễn nữa...”

Hắn nhắm chặt hai mắt, đứng bất động chết trân tại chỗ, hệt như bị ánh sáng chiếu thẳng vào làm nhức mắt. Thực sự hắn đã sớm đoán được việc này, nhưng hắn không muốn thừa nhận. Giờ chính miệng nàng nói... nàng nói nàng chỉ diễn trò với hắn! Thì ra đạo này nàng mềm mỏng, chẳng qua để dụ dỗ hắn thả Đồng Mộ Huân. Mà hắn ngây thơ nghĩ nàng đã tha thứ cho cái quá khứ bất đắc dĩ... Nhưng tại sao hắn lại đau thương hơn so với mong đợi?

Hắn vẫn không cam lòng: “Em lặp lại lần nữa!” Ánh mắt hắn vẫn nhìn nàng chằm chằm bất động.

Nàng nắm chặt tay, đè nén dạ dày đang cuộn cuộn, dồn sức lạnh lùng tuôn hết những thứ cần thiết: “Anh có thể không tin, nhưng đây là sự thật.” Hắn nhìn nàng chằm chằm rất lâu, lâu đến mức không còn chứng kiến dấu vết đốt gát trong mắt nàng.

Rốt cuộc hắn từ từ buông nàng ra, lùi từng bước về phía sau. Mãi đến khi đụng cạnh cửa mới sức nhớ một việc, hắn phóng tới túm vả vai nàng, hỏi: “Nói cho tôi biết, đứa con năm đó vì sao không còn?”

Trình thám ở miền Bắc trăm phương nghìn kế lấy được tin tức, báo nàng bất cẩn mà sẩy thai, nhưng giờ phút này hắn đã mất lòng tin. Nàng không còn là cô gái mà hắn biết, vì một gã đàn ông, nàng có thể mỗi ngày nũng nịu vui cười ngồi bên cạnh hắn. Mưu tính như thế, chắc hẳn cao hơn gấp bội so với các chuyên gia huấn luyện ngành tình báo của bọn hắn.

Đứa con... trên giường máu nhuộm đỏ chăn nệm... một ít chất lỏng đỏ tươi liên tục tuôn ra từ cơ thể nàng... Tiếng chị dâu thất thanh... Giọng anh cả phẫn nộ... tất cả dường như đang lội ngược dòng tìm về. Hóa ra có nhiều thứ bất kể trôi qua bao lâu, chỉ cần có kẻ nhắc tới vẫn đau đớn hằn rõ. Nỗi đau đớn nhập gan ruột, đau tận xương tủy, đau đến thậm chí cả lực phủ ngũ tạng đều bóp méo. Nàng dồn sức, cố dồn hết sức bấm thật mạnh móng tay vào lòng bàn tay, mới khiến bản thân tỉnh táo, mới khiến mình có thể cất được giọng nói: “Nó đã thành dĩ vãng rồi, anh còn khơi lại làm gì?”

Từ ngày gặp lại nhau, hắn chưa từng hỏi chuyện đứa bé. Nàng nghĩ dựa vào mạng lưới tình báo của hắn, chắc đã biết việc nàng sẩy thai. Có đôi khi thức giấc giữa đêm khuya, thấy tay hắn liên tục dao động trên bụng nàng. Mỗi lần chạm đến, vẫn khiến nàng chua xót muốn rơi lệ. Duyên phận giữa họ với đứa bé quá nông, vì thế bé mới lựa chọn rời đi.

Trên mặt hắn hằn rõ nỗi đau đớn, níu chặt bả vai nàng, mồ hôi từ lòng bàn tay hắn từng giọt thấm ướt: “Nói, có phải cô phá bỏ nó?” Hắn gần như sợ hãi, chỉ hy vọng nàng lắc đầu, chỉ trông mong nàng từ chối.

Nàng khép hai mắt, lòng thêu thảo chữ ‘không’. Nhưng mẹ hấn muốn nàng giữ sạch, vậy thì đây là biện pháp tốt nhất. Dẫu từ nay về sau hấn hận nàng, nàng cũng đành hết cách lựa chọn. Hai người cuối cùng vẫn phải biệt ly, dù cố chèo kéo thì được trong bao lâu? Kết quả đều tương tự. Đi hay ở, vẫn chỉ là đau khổ. Huống gì đi hay ở, sớm không còn phụ thuộc vào quyết định của hai người. Ngay buổi đầu họ gặp nhau, số phận đã định sẵn rồi mọi chuyện.

Ngọn lửa trong mắt hấn dần dần tàn lụi, chỉ còn chừa trái tim tan vỡ đau thương, thấm thấu vào xương tủy. Hấn đẩy mạnh nàng ngã trên mặt đất, rút khẩu súng chĩa thẳng vào đầu nàng, hét: “Hách Liên Tĩnh Kỳ, tôi muốn giết chết cô!”

Nàng ngược nhìn hấn, khoe môi lộ nụ cười khốn khổ: “Đoàn Húc Lỗi, anh giết tôi đi! Nhưng anh lấy tư cách gì để giết tôi? Đứa bé đó là do anh vứt bỏ. Anh nói cha tôi sai người tới ám sát cha anh, khiến cha anh rơi vào cảnh liệt nửa người. Vậy anh thì sao? Anh đã làm gì? Không phải anh cũng phái người tới ám sát anh trai tôi ư? Năm đó ở An Dương, chẳng phải anh trai tôi cũng bị thương suýt nữa thì chết?”

Hấn điên cuồng mất hết tính tự chủ, giận dữ quát: “Đứa bé vô tội.” Nếu lúc trước hấn không phái người tới ám sát Hách Liên Tĩnh Phong, e rằng miền Nam đã bị chiếm đóng. Khi đó hấn bắt đắc dĩ, nhưng những ân oán này hấn sao có thể lý giải rõ.

Nàng vẫn cười: “Đúng vậy, đứa bé vô tội! Nhưng tôi không muốn nó.”

Trống ngực hấn đánh phập phồng, hơi thở dồn dập, đôi mắt đỏ ngầu, tay trái hấn nâng lên ném một cái tát thật mạnh khiến nàng ngã văng trên thảm, mặt nàng lập tức hấn rõ năm dấu tay đỏ hồng. Nàng vẫn bất động như pho tượng. Hấn giật mạnh khẩu súng, chĩa thẳng bàn trang điểm gần cửa sổ bóp cò ‘đoàng đoàng’ mấy tiếng.

Ngoài cửa có tiếng bước chân từ xa đến gần, nhưng không ai dám vào trong. Giọng Lý phụ tá lo lắng vọng tới: “Tham mưu trưởng?”

Hấn lạnh lùng đáp: “Bất kể ai cũng không cho phép vào.”

Lý Giới Tái nghe được tiếng hấn, mới thở phào nhẹ nhõm. Y lập tức ngoắc đám tùy tùng lại đây, chụm đầu thì thầm: “Mau đi mời Tư lệnh và lão phu nhân.”

Bên trong cực kì yên tĩnh, ngay cả hơi thở của hấn cũng có thể nghe. Nàng vẫn giữ nguyên tư thế ngã sấp như ban đầu, thậm chí cả mặt cũng chưa từng động đậy.

Rất nhanh ngoài cửa đã vang lên tiếng nói của Sở Bích Trúc: “Lỗi nhi, mở cửa ẹ.”

Hấn từ từ lấy lại bình tĩnh, chậm chậm xoay người mà không thêm liếc nàng cái nào, kiên quyết xoay gót rời đi. Ra tới cửa, hấn lạnh giọng ra lệnh: “Sắp xếp vài người canh chừng kĩ cho tôi.”

Tiếng Sở Bích Trúc văng vẳng dội tới: “Chuyện gì thế? Khơi khơi lại động súng động dao? Người ta là thân gái tay yếu chân mềm đó... Con thật là!”

Nàng bật cười, cười vô cùng thê lương. Thì ra kĩ thuật biểu diễn xuất sắc nhất vẫn là Đoàn lão phu nhân. Nàng biết giữa hấn và nàng từ đây đã thành vĩnh biệt. Đoạn tuyệt quá khứ, rồi cũng gặp lại mà vẫn như chưa từng quen. Cuối cùng định mệnh của nàng và hấn khó thoát khỏi bụi đường trần gian.[1]

Hấn đối với nàng dịu dàng mật ngọt, yêu thương muôn vàn, nuông chiều đủ điều, chỗ che đủ cách. Hấn biết năm xưa mình có lỗi với nàng, nhưng cũng do tình thế bất đắc dĩ. Lúc đó thế lực miền Bắc như mặt trời ban trưa, mà miền Nam vì cha Đoàn Tông Khang qua đời, anh cả và anh hai tranh đoạt quyền lực, nội chiến liên miên, thực lực không thể chống chọi Bắc bộ. Nếu hấn không lợi dụng nàng tạo niềm tin với Hách Liên Tĩnh Phong, đơn giản chẳng lấy được bất kì tin tình báo quan trọng nào. Nếu hấn không ám sát Hách Liên Tĩnh Phong, cơ bản không ngăn được miền Bắc sẵn sàng tấn công miền Nam. Năm ấy hấn có lỗi với nàng, vì vậy bây giờ hấn có thể đền bù cho nàng, hấn muốn bù đắp cho nàng...

Nhưng nàng cố tình nịnh bợ hấn, đơn giản chỉ muốn dụ dỗ hấn thả Đồng Mộ Huân... Đoàn Húc Lỗi, may quá nhiên là tên ngu ngốc! Hấn lặng lẽ bật cười, trên khóe mắt lướt qua một giọt lệ. Nàng thật độc ác! Nàng biết hấn yêu nàng là thế! Vậy mà nàng lại dùng chính tình yêu của hấn làm thanh kiếm đâm sâu vào ngực hấn...

[1]Nguyên tác: “tử mạch hồng trần”. Nôm na có nghĩa là vinh hoa hư ảo (theo baidu). Nó nằm trong câu ‘tử mạch hồng trần phát diện lai’ trong bài thơ ‘Huyền Đô quán đào hoa’ của Lưu Vũ Tích đời nhà Đường.

7. Chương 12

Chương 12

Thẩm Nhiễm Thanh nhìn sắc mặt của Đoàn Húc Lỗi rồi quay sang liếc Đoàn Húc Nhân, nàng ta khẽ nhướn chân mày, vẻ đang hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đoàn Húc Nhân nhìn nàng ta lắc đầu, ý bảo đừng hỏi nhiều.

Xế chiều nàng ta tới cửa hàng nhập khẩu rồi ghé vào tiệm làm tóc, vừa về tới nhà thì cứ như mọi thứ trên đời đều biến đổi. Sau đó nghe Tiểu Hương với đám kẻ hầu người hạ kể lại, Tam thiếu gia và tiểu thư Tĩnh Kỳ cãi nhau rất căng, đến mức Tam thiếu gia đã nổi sùng. Nàng ta cũng sờ đánh rơi luôn cây son ngoại nhập xuống đất, khiến nó gãy nát dính đỏ hồng trên thảm như hạnh hoa sau cơn mưa.

Sao họ có thể cãi nhau đến độ Húc Lỗi phải nổi sùng? Nàng ta gả vào Đoàn gia hơn mười năm nay, lúc đó Húc Lỗi mới gấp ghé mười hai tuổi, mắt ngọc mày ngài, hiểu biết lễ phép. Mỗi lần hắn thấy nàng ta thì cứ một tiếng chị dâu, hai tiếng chị dâu. Nàng ta và Húc Nhân đi xem kịch, đi du lịch, thậm chí cả tiệc tùng cũng thích dắt hắn theo. Vì vậy rất rõ xưa nay hắn luôn khiêm tốn lễ độ, chưa khi nào thấy hắn nổi giận như thế!

Huống chi từ khi tiểu thư Tĩnh Kỳ vào phủ, có lần nàng ta vô tình thấy Húc Lỗi rót trà cho tiểu thư Tĩnh Kỳ, có lẽ do trà còn nóng nên hắn đẩy lên môi thổi nguội rồi ném thử một hộp mới đưa tới cho cô nàng. Hắn yêu thương nuông chiều như vậy, nên có lần nàng ta bàn tán với Song Bảo chuyện của hắn với vẻ thích thú: “Không ngờ chú ba đa tình hơn Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, còn biết yêu thương người khác! Ai nghĩ ra chú ấy và anh trai mình được tắm nước quân đội mà lớn lên chứ?” Hơn nữa tính tình tiểu thư Tĩnh Kỳ rất hiền dịu, luôn cười nhẹ nhàng, chột gần chột xa, làm sao chọc giận được hắn?

Trên bàn cơm hoàn toàn trầm mặc. Nàng ta ngoái đầu thấy Tiểu Hương bưng mâm cơm còn y thình xuống. Nàng ta ngoác tay ra hiệu bê tới, nàng ta đứng dậy thì thấy các món ăn còn nguyên chưa chạm đũa. Nàng ta hỏi: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ không ăn gì sao?” Tiểu Hương gật đầu. Nàng ta quay sang liếc Húc Lỗi một cái, hắn dường như chẳng nghe, cứ cắm cúi ăn cơm. Xem ra hai người đang giận dỗi.

Nàng ta xoay qua căn dặn: “Kêu nhà bếp nấu chút cháo đi.”

Tiếng Đoàn Húc Lỗi lạnh lẽo vang lên: “Cô ta không ăn thì đẹp. Gì vậy chứ? Trong phủ có nhiều người rảnh rang lắm sao? Vậy cho nghỉ vài tên đi!” Tiểu Hương chỉ biết đưa mắt nhìn nàng ta. Thẩm Nhiễm Thanh gật gật đầu ý bảo cứ lui xuống nấu cháo.

Về phòng, nàng ta vẫn không hiểu: “Rốt cuộc chú ba và tiểu thư Tĩnh Kỳ làm sao vậy?”

Đoàn Húc Nhân vừa thay quần phục vừa nói: “Chuyện của họ em đừng xen vào. Chú ba muốn làm sao thì cứ làm như vậy, chú ấy có chùng mực.”

Nàng ta quay người đánh thử cây son mới mua, màu đỏ tươi và mọng ướt: “Sao vậy nhỉ? Mấy hôm trước em thấy chú ba dính như sơn với cô ấy, còn tưởng cô tiểu thư Tĩnh Kỳ này sẽ thành chị em bạn dâu với em nữa.”

Đoàn Húc Nhân thấy nàng ta bốc đồng nín kìm thì đến gần giảng giải: “Em có biết tiểu thư Tĩnh Kỳ là ai không?” Nàng ta ngoái đầu khó hiểu. Đoàn Húc Nhân ghé sát tai nàng ta thì thầm: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ là em gái của Hách Liên Tĩnh Phong ở miền Bắc. Hách Liên gia có đông anh em, nhưng anh ta chỉ có một đứa em sinh ra cùng một mẹ.”

Tay nàng ta bắt giắc buông thõng, cây son môi của Pháp mới mua rớt ‘lạch cạch’ xuống mặt thảm, gây thành vài khúc. Nàng ta ngỡ ngàng hỏi: “Anh nói gì? Đây là sự thật à?” Hèn nào trước giờ cung cách ứng xử của cô nàng rất đúng mực. Lần đó nàng ta đeo một bộ trang sức bằng kim cương, tất nhiên ai cũng bầu lại ngắm nghía. Cô nàng nhìn mấy lần, cười nhẹ bảo: “Viên kim cương hồng lớn như vậy, bên trong không chứa tạp chất, rất hiếm!” Cô nàng rành mặt hàng hơn cả mấy vị phu nhân tướng lĩnh khác. Nàng ta còn từng nói thầm với Song Bảo: “Chắc cô ấy sinh ra từ nhà giàu, hoặc đã sống trong cảnh giàu sang.”

Đoàn Húc Nhân thở dài, chậm chậm đem mọi chuyện quá khứ kể với nàng ta: “Không thể giả được! Hồi đó bọn họ thành thân với nhau, chẳng qua là kế hoạch thích ứng tạm thời. Sau khi chú ba trở về, anh thấy chú ấy đã quên lãng. Ai ngờ chú ấy sai người bắt cô ta tới... Chuyện này cần phải giữ bí mật, nếu truyền ra ngoài e rằng hai bên sẽ khai chiến.”

Nàng ta liếc thoáng qua hương phòng của lão phu nhân, hỏi: “VẬY lão phu nhân biết chưa?”

Đoàn Húc Nhân đáp: “Trước mắt lão phu nhân chưa biết, nhất định phải gạt. Em biết tính tình của bà ấy rồi đó.”

Không biết vì sao thâm tâm Thẩm Nhiễm Thanh lại thương xót cô nàng. Xem cách thường ngày của cô nàng đối với Húc Lỗi, sóng mắt long lanh, nụ cười nhẹ nhàng, chắc cũng có chút tình cảm. Nghĩ tới đó nàng ta thở dài thườn thượt. Trong Đoàn phủ, dù lão phu nhân đã quy ẩn phía sau, nhưng thực tế có rất nhiều việc vẫn cần sự gặt đầu của bà. Ân oán giữa Hách Liên gia và Đoàn gia đã kết mấy mươi năm, Đoàn gia luôn ghi nhớ điều này không thể nào quên. Năm xưa khi bốn miền tranh đoạt địa bàn, Hách Liên gia từng một lần nhún nhường muốn xoa dịu quan hệ với Đoàn gia, nhưng lúc đó Đoàn đại soái và lão phu nhân từ chối. Tạm thời tới giờ hai miền Nam – Bắc vẫn trong tình trạng đối đầu, dù chú ba có cầu xin lão phu nhân ra sao, cũng tuyệt đối vô ích.

Không ngờ lão phu nhân lại nhanh chóng đến vậy, mới vài ngày đã tới tìm nàng ta. Mẹ chồng nàng dâu hai người ngồi xuống tán gẫu.

Sở Bích Trúc cho đám kẻ hầu người hạ lui ra, nói: “Hôm nay mẹ gọi con tới chủ yếu bàn chuyện cậu em thứ ba của con. Năm nay nó đã lớn, hồi xưa Húc Nhân tuổi này thì đã có Tiểu Thuận biết chạy. Dù rằng con cháu tự có phúc của con cháu, nhưng mẹ cũng chẳng chờ được đến lúc già khom mới thấy nó lấy vợ, sinh con.”

Thẩm Nhiễm Thanh nghiêng ngẫm ý của bà ta, rồi mỉm cười hỏi: “Mẹ có ý gì ạ?”

Sở Bích Trúc im lặng một hồi mới nói: “Theo mẹ thì tiểu thư Tĩnh Kỳ này cũng không xong, chưa cưới xin mà hai đứa đã động dao động súng, mai một lấy nhau rồi phải làm sao? Còn nữa, thân nhân của vị tiểu thư Tĩnh Kỳ này cứ lấp lửng, mẹ hỏi thẳng ba mà nó toàn nói loanh quanh khiến bà lão như mẹ rối tinh, chắc gia thế cũng không xứng lắm. Mẹ thấy tiểu thư nhà Lam gia vẫn đẹp đôi với thằng ba nhà chúng ta hơn.”

Lam gia là nhà có thế lực ở Nam bộ, năm đó ủng hộ Đoàn Húc Đức. Tuy nay Đoàn Húc Đức đã ra nước ngoài, nhưng vẫn có tiếng nói nhất định trong quân đội, mà Lam gia là thế lực lớn nhất. Nếu chú ba cùng Lam Thủy Tiệp của Lam gia thành thân, thì thế lực ít ỏi còn sót lại của chú hai trên cơ bản không đủ sức gây họa. Đó là điều thứ nhất, điều thứ hai là từ nay về sau hấn và vị tiểu thư Hách Liên gia sẽ đoạn tuyệt quan hệ.

Thẩm Nhiễm Thanh đương nhiên hiểu mối quan hệ lợi ích này, mỉm cười nói: “Chuyện này mẹ và con lo nghĩ cũng vô ích, quan trọng nên hỏi ý kiến chú ba. Với tính cách của chú ấy, nếu chú ấy không đồng ý thì chúng ta có kẻ dao vào cổ thì chú ấy vẫn chối từ.”

Sở Bích Trúc gật gù, nói: “Mẹ cũng nghĩ vậy nên mới tới tìm con. Hay tối nay chúng ta mời tiểu thư Lam gia tới phủ dùng cơm đi?” Xem ra lão phu nhân đã quyết định rồi, nàng cũng không tiện nhiều lời: “Vâng ạ! Để lát nữa con gọi điện thoại tới Lam phủ.”

Lam tiểu thư ngồi đó, mặc bộ sườn xám màu xanh thẫm bó sát với kiểu cổ áo rất được thịnh hành, chính giữa khoét hình giọt nước nhỏ để lộ mảnh da thịt trắng nõn. Nàng ta nở nụ cười trông rất xinh đẹp, vừa thấy Sở Bích Trúc, nàng ta đã vội vàng đứng dậy nói: “Chào lão phu nhân.”

Sở Bích Trúc cầm lấy tay nàng ta, ngấm nghĩa chốc lát mới nói cường điệu: “Rốt cuộc non nước Thanh Đức chúng ta hài hòa mới sinh ra một mỹ nhân như Lam tiểu thư.”

Lam Thủy Tiệp cười, đáp: “Cảm ơn lão phu nhân khách lễ, hồi bà nội cháu còn sống thường xuyên nhắc tới vẻ tao nhã tuyệt vời của lão phu nhân. Nếu Thủy Tiệp có thể bằng một nửa phong thái năm xưa của lão phu nhân, thì cháu đủ hài lòng.”

Lúc Sở Bích Trúc còn trẻ quả thực xinh đẹp như hoa, hơn nữa dòng dõi hiển hách, rất nhiều con cháu những gia đình danh giá theo đuổi, hồi đó người tới cầu hôn bà đông đến gãy cửa tuyệt đối không dóc phét. Dù đã là dĩ vãng, nhưng giờ được thốt từ lời êm ái của Lam Thủy Tiệp, khiến thật bà ta hưởng thụ. Sở Bích Trúc cười, nói: “Cái miệng của cháu cứ ngọt như mật.”

Sở Bích Trúc ngồi xuống, mỉm cười nói: “Hôm nay ngày đầu tiên gặp mặt, bác không có lễ vật gì, đây là chiếc vòng ngọc thường ngày bác thích nhất. Nếu cháu không chê, hãy nhận lấy chút lòng thành của bà già này.” Bà ta vừa nói vừa tháo chiếc vòng trên tay ra.

Thẩm Nhiễm Thanh vừa nhìn đã biết lão phu nhân rất ưng ý vị tiểu thư nhà Lam gia. Thấy Lam Thủy Tiệp khiêm nhường khước từ, nàng ta cười khuyên nhủ: “Lam tiểu thư hãy nhận nó đi. Hiếm có dịp lão phu nhân gặp người hợp ý, đây chính là có thể gặp mà không thể cầu.” Bấy giờ Lam Thủy Tiệp mới thôi từ chối, để mặc Sở Bích Trúc cầm tay đeo vòng ngọc vào. Độ tinh khiết của chiếc vòng vô cùng xuất sắc, cách xa mà vẫn thấy vân xanh, càng tôn thêm cổ tay trắng ngần của nàng ta.

Sở Bích Trúc hài lòng gật đầu, nói: “Cháu rảnh rồi hãy tới phủ chơi, coi Nhiễm Thanh đánh bài, xem kịch, thuận tiện giúp bà già này giải sầu luôn.”

Lam Thủy Tiệp cười duyên dáng, đáp: “Vậy mỗi ngày cháu sẽ tới đây, mai một lão phu nhân đừng chê cháu phiền mà đuổi đi nhé.” Giọng nói ấy vừa ngọt vừa mềm, rất dễ lấy cảm tình. Lòng Thẩm Nhiễm Thanh bỗng thổn thức, Lam tiểu thư mảnh khảnh giao tiếp cao cơ như thế, ở mặt này thậm chí tiểu thư Tĩnh Kỳ một phần năm cũng không tới.

Đang nói chuyện bỗng có tiếng động cơ âm ỉ ngoài sân. Sở Bích Trúc mỉm cười liếc Lam Thủy Tiệp một cái, nói: “Mới nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới.”

Đoàn Húc Lỗi mặc bộ quân phục đi vào. Vạt nắng buổi trưa mông manh xoẹt qua khuôn mặt hần, tạo thành một chấm tròn mát lạnh. Hần ngạc nhiên khi hôm nay mẹ ở trước nhà, đảo mắt qua thì thấy Lam Thủy Tiệp. Hần cúi mũi xuống, lịch sự nói: “Chào mẹ, chào chị dâu. Hôm nay Lam tiểu thư đến chơi à?”

Sở Bích Trúc cười mắng: “Gặp mặt hoài mà cứ một Lam tiểu thư, hai Lam tiểu thư, còn trẻ trung thì gọi nhau bằng tên là được. Thủy Tiệp, cháu nói có đúng không?” Mặt Lam Thủy Tiệp bỗng đỏ ửng, dường như hơi thẹn thùng, nhưng nàng ta nhẹ nhàng gật đầu rất đồng tình với ý kiến của Sở Bích Trúc.

Đoàn Húc Lỗi chỉ cười khách sáo: “Lam tiểu thư ngồi chơi nhé, tôi có việc xin đi trước.” Làm sao hần không hiểu tâm tư của mẹ?

Sở Bích Trúc nói: “Con giải quyết mau rồi xuống ngồi chơi với Thủy Tiệp.” Hần trả lời ‘vâng’ rồi xoay gót ra khỏi sảnh, đi lên lầu. Tới hành lang, hần theo thói quen bước về phía phòng mình. Vừa trông thấy hai tên tùy tùng canh cửa, hần mới sực nhớ đã nhiều ngày nay mình ngủ dưới phòng khách lầu hai.

Vào thư phòng, hần chậm chậm ngồi xuống kéo ngăn tủ cầm một chiếc hộp trang sức tinh tế, ngón tay khẽ vuốt ve bề mặt hộp hồi lâu. Dấu không bật nắp, hần cũng biết bên trong là chiếc nhẫn kim cương, phía trên là hình ngôi sao nhỏ.

Nhiều năm trước, hần từng tặng nàng bộ hoa tai kim cương li ti tạo thành hình ngôi sao tương tự. Vật này cũng thế, từ thật nhiều kim cương tẩm gắn lại thành ngôi sao, đặt làm rất nhiều ngày, hôm qua cửa hàng đá quý mới đưa tới cho hần. Nếu tặng cho người đàn bà nhẫn tâm ấy, quả thực lãng phí!

Dù nàng vì Đồng Mộ Huân mà lừa gạt hần, hần cũng có thể tiếp nhận. Bởi vì thực sự hần đã lấy Đồng Mộ Huân làm thủ đoạn uy hiếp nàng nhiều lần. Nhưng... tay chân hần lại bắt đầu lạnh ngắt... nhưng nàng thừa nhận trước mặt hần, đứa bé năm đó là tự nàng phá bỏ... Hồ điệp còn không ăn thịt con!

Đầu hắn từ từ cúi xuống thấp, rất thấp, mãi đến khi đụng phải chiếc hộp trang sức... mặt vải nhung mềm mại xoa nhẹ trên vàng trán... Hắn tưởng nàng còn yêu hắn. Hắn tưởng năm đó mình không thể rời khỏi nàng. Hắn tưởng mình có thể giữ lại... Đến cuối cùng mới phát hiện, tất cả chỉ do hắn đơn phương tự nguyện...

Hắn ra hiệu cho đám người hầu mở cửa rồi bước vào phòng, thấy nàng đứng lặng lẽ bên song cửa hết như những ngày trong biệt thự. Nghe tiếng động mà nàng cũng chẳng ngoái đầu. Mới vài ngày không gặp, hắn có cảm giác nàng gầy đi. Chiếc sườn xám rộng bây giờ càng thêm rộng, trông thất lừng nàng mỏng, mỏng đến mức có thể gãy bất cứ lúc nào.

Hắn bước tới tủ quần áo, tùy tiện lấy một bộ trang phục ném trên giường, nói: “Thay bộ đồ này đi.” Nàng dường như kinh hãi, quay phắt người lại. Hắn ngó lơ, nhìn bình hoa tường vi đặt trên đầu giường mờ ảo như màu hoàng hôn đang ập từ cửa sổ vào.

Nàng đứng đó bất động, hắn cười nhạt báng: “Cô yên tâm, tôi đã hết hứng thú với cô rồi. Tôi chỉ muốn cô xuống ăn chung một bữa cơm thôi.” Nàng vẫn cứng đờ tại chỗ. Hắn quay đầu nhìn gương mặt nhợt nhạt của nàng, lạnh lùng thốt: “Chờ tôi đạt được thỏa thuận với anh trai cô, tôi sẽ thả cô về miền Bắc.”

Mặt nàng lập tức biến thành trắng bệch, bối rối nhìn hắn: “Anh lại muốn làm gì anh trai tôi?”

Hắn cười khẩy, đáp: “Tôi chả làm gì anh ta cả, chẳng qua bắt cô đổi vài món đồ thôi.”

Nàng nhìn chằm chằm hắn, hỏi: “Anh đổi cái gì?”

Mặt hắn tỉnh bơ, xoay qua nói: “Việc này cô không cần biết, thay quần áo đi. Hôm nay có khách tới, cô cứ đem tóc tai bù xù ra ngoài, coi chừng làm bẽ mặt Hách Liên gia.”

Hai người một trước một sau đi vào phòng khách, Lam Thủy Tiệp thấy nàng thì hơi kinh ngạc. Cô gái đó mắt ngọc mây ngài, mặc chiếc sườn xám kẻ ca-rô đơn giản, mà vẫn toát vẻ đẹp lung linh tinh tế. Dù hai người không phải tay trong tay, nhưng như thể được bước ra từ bộ phim trên màn ảnh. Cái gọi là Kim Đồng Ngọc Nữ cũng chẳng hơn cái này là bao.

Lúc ngồi xuống ăn cơm, lão phu nhân tươi cười hòa ái, giới thiệu: “Đây là tiểu thư Tĩnh Kỳ, người bạn được gia đình chúng tôi mời đến làm khách một thời gian.” Bà dường như đang làm Lam Thủy Tiệp yên tâm, rồi xoay qua phía Tĩnh Kỳ, nói: “Vị này là Lam tiểu thư, bạn của Húc Lỗi.”

Giới thiệu như thế thì ngay cả kẻ ngốc cũng hiểu. Nàng nhàn nhạt nhìn phía Lam Thủy Tiệp khẽ mỉm cười, từ nhỏ nàng đã được mẹ dạy dỗ nghiêm túc nên giờ phát huy tác dụng. Trong mắt Lam Thủy Tiệp, nụ cười khe khe ấy lại rất say lòng.

Sở Bích Trúc vừa cười vừa gấp thức ăn cho Lam Thủy Tiệp: “Cháu ăn nhiều lên, con gái có da có thịt trông mới đẹp. Lỗi nhi thật là... dù sao Thủy Tiệp cũng là khách, vậy mà cả miếng thức ăn cũng không gặp!”

Lam Thủy Tiệp cười xòa, nói: “Cháu cảm ơn ạ.”

Thực ra Đoàn lão phu nhân muốn vẽ cho nàng xem. Hôm đó bà ta nói rõ ràng đơn giản với nàng: “Cô muốn đi, tôi không cản. Nhưng nếu cô còn co kéo với Húc Lỗi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Tốt xấu gì đây cũng là miền Nam, chứ không phải đất Bắc.”

Nàng quay lại nhìn thẳng vào mắt bà ta, nói: “Nếu tôi muốn co kéo với anh ta, hôm nay tôi tuyệt đối sẽ dấu kín thân phận mình. Chính vì tôi không muốn liên quan đến anh ta nữa, nên hi vọng lão phu nhân giúp tôi rời đi.” Nếu nàng không đi, khoảng nửa năm sau hai miền Nam – Bắc sẽ xung đột. Lúc hai bên đánh nhau, bao nhiêu cảnh nhà tan cửa nát, vợ chết con ly tán. Yêu hoặc không yêu đã đến lúc phải thu hồi, nàng cũng nên như vậy. Nếu hồi trẻ đã thế, thì bây giờ nàng có thể buông tay.

Cơm nước xong, Sở Bích Trúc lôi kéo mọi người đi đánh bài. Nàng muốn cáo lui cũng chẳng được. Sở Bích Trúc cười, nói: “Hôm nay khó có dịp Thủy Tiệp đến chơi, tiểu thư Tĩnh Kỳ đánh với chúng tôi vài ván đi.” Cuối cùng nàng đành phải ngồi xuống.

Tĩnh Kỳ ngồi trên tay Lam Thủy Tiệp, mà Lam Thủy Tiệp ngồi trên tay Đoàn lão phu nhân. Đánh một vòng, lão phu nhân đã thắng hai bàn, Thẩm Nhiễm Thanh dĩ nhiên biết Lam Thủy Tiệp liên tục nhường bài. nàng quay đầu liếc thoáng Đoàn Húc Nhân phía sau, chỉ thấy y nhìn nàng mỉm cười.

Nàng không chơi rành sỏi, trước giờ luôn góp gáp cho có tụ. Nàng cũng chẳng đánh thắng, vì vậy ít chú ý. Khó cầm được một cây bài đẹp, nhà trên Thẩm Nhiễm Thanh lại liên tục thả bài tốt, nhưng cuối cùng nàng bỏ lỡ. Đáy lòng Thẩm Nhiễm Thanh ngậm thở dài, còn Húc Lỗi đứng sau lưng Lam Thủy Tiệp vẫn giữ im lặng. Nhưng Lam Thủy Tiệp rất hoạt bát, luôn tươi cười xoay qua hỏi ý kiến hần, nhận được sự đồng ý của hần mới ra bài. Cứ chỉ hai người nhíp nhàng, sóng mắt trao qua đổi lại, trông mờ ám khôn tả.

Đánh vài ván thì bọn nha hoàn mang thức ăn khuya lên, bao gồm mì, vằn thắn và ít đồ tráng miệng kiểu Tây, cả nước trà cũng được thay mới. Thẩm Nhiễm Thanh săn sóc: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ ăn chút gì đi.” Bữa cơm vừa rồi, cô nàng chưa động đũa.

Tĩnh Kỳ cười nhẹ, lắc đầu: “Cảm ơn Tư lệnh phu nhân, tôi không đói.” Dẫu cuối cùng phải biệt ly, nhưng lòng nàng vẫn đầy chua xót. Dạ dày dường như cũng có phản ứng, liên tục cuộn cuộn.

Mọi người dùng tráng miệng xong, lão phu nhân còn khá hứng trí, tiếp tục kéo mọi người bắt đầu đánh bài. Mãi tận khuya, khi mí mắt lão phu nhân nặng trĩu mới chịu dừng tay. Tính toán thể này nọ, lão phu nhân dĩ nhiên thắng nhiều nhất, gần một ngàn đồng. Thẩm Nhiễm Thanh cười, nói: “Thì ra lão phu nhân tới để lừa tiền.”

Sở Bích Trúc cười, đáp: “Cứ cho là lừa đi! Hôm nay đừng hòng ai xù nhé!”

Thẩm Nhiễm Thanh cười: “Được, đánh nữa cũng không thắng nổi lão phu nhân.” Mọi người đều bật cười. Thẩm Nhiễm Thanh sực nhớ Tĩnh Kỳ không có tiền, đành giảng hòa: “Mẹ à, hay tính như vậy đi, phần Lam tiểu thư để Húc Lỗi trả, người ta là khách lại khó có dịp tới đây một lần.”

Sở Bích Trúc liên tục gật gù, cười nói: “Đúng như vậy!”

Thẩm Nhiễm Thanh nói tiếp: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ cũng là khách, phần của cô ấy cứ lấy từ bọn con đi.”

Sở Bích Trúc lại gật đầu: “Được.”

Tĩnh Kỳ nhẹ nhàng từ chối: “Cảm ơn Tư lệnh phu nhân.” Rồi nàng đưa tay tháo sợi dây bằng ngọc châu trên cổ xuống, khẽ mỉm cười nói: “Tôi nhận thua, không biết dùng viên ngọc châu này có đủ chẳng?”

Hạt châu kia là một viên Đông châu^[1] rất lớn, bấy giờ dưới ngọn đèn tỏa ánh sáng lung linh. Đoàn Húc Lỗi biết đây là vật tùy thân của nàng, do người mẹ đã khuất để lại. Những người khác dù thường ngày gặp đủ tình huống vẫn hơi kinh hoàng. Viên Đông châu lớn như vậy, quả nhiên rất hiếm.

Thẩm Nhiễm Thanh cười, nói: “Sao cô phải dùng tới báu vật này?”

Tĩnh Kỳ cười nhẹ, đáp: “Tiền tài là vật ngoài thân! Tư lệnh phu nhân hãy giữ trước, đợi sau này tôi cầm tiền đến chuộc.” Thẩm Nhiễm Thanh nâng nặc từ chối.

Sở Bích Trúc xoay qua Đoàn Húc Lỗi, nói: “Trẻ quá rồi, con đưa Thủy Tiệp về trước đi.” Lam Thủy Tiệp lịch sự cúi đầu chào mọi người. Sở Bích Trúc cũng được nha hoàn dìu về phòng.

Bấy giờ Tĩnh Kỳ mới nói: “Đoàn tư lệnh, Tư lệnh phu nhân, tôi xin phép lên lầu trước. Chúc ngủ ngon.” Có vẻ Đoàn lão phu nhân muốn hợp tác cho hần và Lam tiểu thư, thực ra nhìn họ rất xứng đôi. Lam tiểu thư xinh đẹp mê người, khi cười khoe hàm răng trắng khiến phụ nữ như nàng cũng xốn xang, huống gì là đàn ông?

Kết thúc tốt đẹp như vậy, nhưng chẳng hiệu tại sao nàng mất ngủ, lơ mơ khó chịu, hết như có thứ gì đó nghẹn trong ngực, nuốt không trôi, ới không ra.

[1]Đông châu được sinh ra ở sông Hắc Long Giang, được các triều đại coi là bảo vật tượng trưng cho quyền quý (theo baidu)

8. Chương 13-14

Chương 13

Trong phòng có hương thơm nhàn nhạt. Sở Bích Trúc quay đầu liền thấy bình hoa tươi cắm trên bàn trà. Dù chỉ vài cành phù dung lốm chốm bình thường, nhưng lại đậm chất xinh đẹp tinh tế. Bà ta ngồi xuống bảo nha hoàn lui ra, hỏi: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ tìm bà già này có việc gì?”

Tĩnh Kỳ nhìn bà ta, đáp: “Lão phu nhân, nếu tôi thực hiện xong những việc từng giao hẹn, ngài có thể tuân thủ lời hứa... thả tôi đi.” Hắn đã thờ ơ với nàng, chắc tin tưởng lời nàng nói. Huống gì mấy ngày trước biểu hiện của hắn đối với Lam tiểu thư quá rõ ràng. Dẫu hai người sống chung chẳng bao lâu nhưng nàng hiểu cá tính của hắn, nếu hắn không có ý thì hắn quyết không liếc mắt đưa tình.

Sở Bích Trúc phỉ áo, nhàn nhạt đáp: “Sao tiểu thư Tĩnh Kỳ lại nóng vội quá vậy? Nếu tôi đã hứa thì nhất định sẽ thả cô.”

Tĩnh Kỳ nhìn bà ta, nói: “Chẳng phải việc ngài căn dặn, tôi đã hoàn thành rồi ư?” Xong rồi thì bà ta nên thực hiện lời hứa.

Sở Bích Trúc gật đầu: “Đúng, chính xác đã xong tám chín phần! Chẳng qua tôi hy vọng cô có thể tham gia lễ đính hôn của Húc Lỗi...” Bà ta kịp thời nhìn thấy sắc mặt bỗng nhiên tái mét như bị rút sạch máu của nàng. Bà ta cười bồi tiếp: “Dù sao cô và Húc Lỗi cũng là bạn bè, nói một câu chúc mừng cho phải phép.” Bà ta cười rất hòa ái lại hiền lành, nhưng kèm theo sự lạnh lẽo: “Ồ, tôi quên báo với cô, Húc Lỗi đã cầu hôn Lam tiểu thư rồi!”

Nụ cười của bà ta dày đặc như chất chồng lên nhau, rồi từ từ biến thành mũi dao nhọn đâm thẳng vào đầu nàng khuấy đảo không tiếc thương. Tĩnh Kỳ bật cười chông chênh, may mắn nàng đang ngồi: “Nếu đúng thế, tôi xin chúc mừng lão phu nhân được toại nguyện.” Cuối cùng cũng kết thúc, không còn cách nào để tiếp tục.

Sở Bích Trúc chậm rãi đứng lên xoay gót ra ngoài, tay vừa đụng tới nắm cửa thì bà ta quay đầu nhìn nàng, nói: “Thực ra không phải do tôi không chịu thả cô, mà Húc Lỗi muốn giữ cô lại để cùng Hách Liên tư lệnh trao đổi một thỏa hiệp.” Động tĩnh nào trong quân đội miền Nam cũng có người tới bẩm báo với bà ta.

Tĩnh Kỳ ngược lên từ từ đứng dậy, hỏi: “Thỏa hiệp gì?” Hóa ra tới tận cùng hắn vẫn lợi dụng nàng để lấy thứ gì đó trong tay anh cả. Trái tim nàng rạn vỡ.

Sở Bích Trúc ngăm ngăm nhìn nàng, đáp: “Lấy cô đổi bốn thành thị Quan Bình, Chính Hải, Mộc Châu và Hải Xuyên.” Dường như cả bầu trời nổ ‘đoàng’ một tiếng, mọi thứ đổ sập xuống trong chớp mắt, bụi đất tung bay... Nàng lắc đầu: “Không, tôi không tin!” Cho dù lừa mình gạt người, nàng vẫn không tin. Chẳng lẽ từ đầu hắn ‘mời’ nàng từ Hải Xuyên tới đây cũng là cạm bẫy? Quan Bình, Chính Hải, Mộc Châu, Hải Xuyên là bốn thành thị trọng yếu của vùng Minh Giang tại miền Bắc. Nếu đem bốn tòa thành này dâng cho Nam bộ, chẳng phải Nam bộ có bốn cứ điểm mà tiến có thể công, lui có thể thủ? Dẫu mù tịt về chính trị, nàng cũng biết việc này.

Sở Bích Trúc nói: “Cô có thể không tin, nhưng đây là sự thật.” Đứa con trai này không làm bà thất vọng.

Nàng nhìn Sở Bích Trúc chậm rãi ra khỏi phòng, toàn thân như bị rút hết sức lực, ngã ngồi trên mặt thảm. Thì ra từ đầu tới cuối hắn chỉ lợi dụng nàng. Lúc ở miền Bắc cũng vậy, giờ đến miền Nam thì sao? Hắn đối xử dịu dàng với nàng, chẳng qua nhận biết nàng có giá trị lợi dụng. Vậy mà nàng đại dốt cho rằng hắn yêu nàng... Buồn cười, quả thực quá buồn cười!

Nàng gục xuống mặt thảm, hai vai run lấy bầy, bật cười... nhưng có thứ gì đấy từng chuỗi từng chuỗi rơi xuống?

Khắp phủ bắt đầu lu bù công việc, nhân viên tới lui thường xuyên. Dẫu nàng phớt lờ, vẫn thỉnh thoảng thấy đám kẻ hầu người hạ tất bật ngoài cửa sổ. Tiểu Hương chỉ xuất hiện vào giờ dùng cơm, nàng ta muốn nói gì đó lại thôi. Nàng ta là một cô gái tốt bụng, điều ấy khiến nàng nhớ Cúc Lan ở miền Bắc.

Tiểu Hương gọi: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ...” Thật lâu sau Tĩnh Kỳ mới phục hồi tinh thần hỏi: “Sao vậy?” Tiểu Hương chỉ lắc đầu. Nàng ta mù tịt về mối quan hệ giữa vị tiểu thư Tĩnh Kỳ này với Tam thiếu gia. Rõ ràng

nàng là người của Tam thiếu gia, đạo trước êm ấm khiến lúc kẻ hầu người hạ đùa giỡn còn nói nàng sẽ trở thành Tam thiếu phu nhân. Thế mà sau lần tranh cãi ầm ĩ, Tam thiếu gia đã đính hôn cùng Lam tiểu thư. Nhưng nếu Tam thiếu gia đính hôn rồi, sao còn giữ nàng trong phủ? Tiểu thư Tĩnh Kỳ đáng thương cứ bị nhốt mãi trong phòng, chắc nàng chẳng biết ngày mai Tam thiếu gia sẽ đính hôn!

Tiểu Hương hầu hạ vị tiểu thư Tĩnh Kỳ này đã hơn một tháng, thấy nàng đối với người cấp dưới rất hòa nhã, không sai bảo quá đáng, vì vậy trong lòng nàng ta rất thích. Nhưng chuyện của gia chủ, nàng ta mù tịt cũng chẳng dám lăm mồm.

Hồi lâu sau nàng ta mới nói: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, thức ăn này không hợp khẩu vị của chị sao? Em gọi nhà bếp nấu chút cháo nhé.” Nhiều ngày nay tiểu thư Tĩnh Kỳ gần như không ăn gì, nhiều lần cũng chỉ uống vài miếng canh. Cả người trông thực tiêu tụy, chẳng chút tinh thần.

Nàng lắc đầu: “Thôi, tôi không muốn ăn.”

Tiểu Hương nói: “Hôm nay phu nhân kêu chị Song Bảo mang tới ít tổ yến, em đã gọi nhà bếp nấu rồi, chốc nữa sẽ bê lên.”

Nàng ‘ồ’ một tiếng, nói: “Cô cảm ơn Tư lệnh phu nhân giúp tôi.” Nàng không ngờ Thẩm Nhiễm Thanh quan tâm đến mình. Hôm đánh bài, nàng ta luôn che chở nàng, đầu tiên là thả nhiều bài tốt, sau đó giúp nàng giành lợi thế. Chắc nàng ta chưa biết thân phận thật sự của nàng?

Có người khẽ đẩy cửa đứng phía sau nàng, nói: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, Tiểu Hương bảo tôi đưa canh tổ yến lên.” Giọng nói hoàn toàn xa lạ. Nàng xoay qua thì thấy một bà vú già chưa bao giờ gặp đứng sau lưng. Bà ta ăn mặc như người hầu bình thường, nhưng ánh mắt minh bạch đúng mực nhìn nàng.

Nàng lập tức phát giác sự bất thường, hỏi: “Bà là ai?”

Bà vú già làm một dấu nói khẽ: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, Hách Liên tư lệnh phái tôi tới dò la hành tung của tiểu thư.”

Nàng vui sướng cầm lấy tay bà ta, hỏi: “Anh trai tôi à? Sao anh ấy biết tin tôi đang ở miền Nam?”

Bà vú già cung kính đáp: “Tư lệnh nhận được tin tiểu thư Tĩnh Kỳ trên đường đi bị bắt, hiện giờ đã cài người vào Thanh Đức, xin tiểu thư nhẫn nại vài ngày.”

Nàng chậm rãi lùi về phía sau vài bước, hỏi: “Bà có gì làm bằng chứng không?” Thậm chí cả người chung gối mà còn liên tiếp lợi dụng nàng, thờ ơ nhìn nàng đấu tranh vật vã, nàng còn có thể tin ai?

Bà vú già đưa một tờ giấy, nàng chậm chậm mở ra, đấy là hình thanh ngọc như ý. Hoa văn này nàng dĩ nhiên biết rõ, đó là vật gia truyền của dòng họ Hách Liên, trước giờ đều do cha cất giữ. Mãi đến lúc Giang Tịnh Vi gả vào Hách Liên gia, trước mặt toàn thể mọi người cha mới trao cho chị dâu làm quà gặp mặt.

Đoạn Húc Lỗi lấy từ túi quần ra một sợi dây chuyền bằng viên Đông châu tròn tròn. Đặt trong lòng tay, nó trơn mượt hết như còn mang theo nhiệt độ cơ thể nàng. Hôm đó chị dâu tự tay giao cho hắn, nói: “Chị nghĩ thứ này nên để em trả lại cho tiểu thư Tĩnh Kỳ mới đúng.” Liên tiếp mấy ngày nay, hắn vẫn không gặp nàng.

Lý Giới Tái gõ cửa, tiến vào nói: “Tham mưu trưởng, Tư lệnh mời ngài qua đó.” Hắn gạt đầu, cầm chiếc vòng thả vào túi quần.

Thì ra miền Bắc đã hồi âm, Hách Liên Tĩnh Phong đồng ý dùng bốn thành thị để đổi lấy em gái mình. Đoạn Húc Nhân đứng dậy vui vẻ vỗ bờ vai hắn, nói: “Chú ba, chú lại vì Nam bộ mà lập công lớn! Chẳng dùng tên lính nào mà cũng lấy được bốn vị trí quan trọng nhất.” Không thể ngờ Hách Liên tư lệnh coi trọng em gái mình như thế. Húc Lỗi đi kể này chính xác là tuyệt chiêu. Hồi ở trong phủ, hắn sẵn sóc Hách Liên Tĩnh Kỳ chu đáo, khiến y âm thầm lo lắng hắn chưa dứt tình, té ra sau lưng lại bày một cục diện lợi hại đến vậy. Chẳng trách khi cha còn sống, đánh giá hắn rất cao.

Hắn chẳng chút sượng vui gì. Hắn có thể đưa ra giao dịch này, đương nhiên biết mức độ Hách Liên Tĩnh Phong yêu thương nàng. Hắn thần nhiên nói: “Đây là trách nhiệm của em.” Nếu nàng vô tình, thì hắn còn gì để không làm được? Ấy vậy mà trái tim hắn lại khe khẽ đau, từng cơn từng cơn rất nhẹ, nhưng luôn âm ỉ.

Đoàn Húc Nhân nói: “Đã quyết định thời gian rồi, mười ngày sau sẽ ký thỏa hiệp tại Hải Xuyên. Lúc đó em hãy phụ trách việc này.” Hấn gật đầu. Đoàn Húc Nhân nhìn hấn bằng ánh mắt khiếp người: “Chú ba, đại trượng phu lo gì không lấy được vợ!”

Đúng vậy, lo gì không lấy được vợ! Hấn cũng đã tới lúc phải thành gia lập thất. Năm đó khi quay về miền Nam, hấn vẫn không quên được nàng, cứ kéo dài mãi. Thực ra chẳng phải không có người thích hợp, mà lòng hấn luôn tồn tại một bóng hình, luôn chọn tới lựa lui... Nhưng trên đời này làm sao có người giống người?

Chương 14

“Hai miền Nam – Bắc đã vào thế bế tắc, giống như nước với lửa. Chú ba, chú đừng quên lời cha dặn trước khi mất.” Đoàn Tông Khang lúc còn sống luôn nhắc nhở rằng, không gì quý hơn việc ba anh em đồng tâm hiệp lực đánh bại các miền, đặc biệt là miền Bắc, thống nhất đất nước.

Đoàn Húc Nhân thấy sắc mặt hấn u ám đứng dừng, y thở dài thườn thượt: “Dù chú có bất mãn chuyện hôn ước với Lam gia, thì hãy nể tình anh và mẹ mà tạm thời nhân nhượng. Sau này chú muốn làm sao, anh tuyệt đối cũng không xen vào.” Sau này ư? Ý của anh cả chắc chờ binh quyền Lam gia suy yếu, rồi cho phép hấn tùy ý cưới vợ lẽ hoặc tùy ý hoang đàng? Hấn bật cười khốn khổ.

“Nếu chú không muốn, coi như anh và chú chưa bàn tới việc này.” Đoàn Húc Nhân quan sát hấn rồi chậm rãi nói.

Hấn lắc đầu: “Không, em chẳng bất mãn gì cả. Em đồng ý với hôn sự của Lam gia và tuyệt đối không thay đổi.” Nếu vĩnh viễn phải mất nàng, hấn cưới ai đều như nhau. Trời đất bao la, nhưng không có người thứ hai giống nàng. Năm đó nàng dùng cách tuyệt tình để chặt đứt mối quan hệ với hấn, thì dẫu hôm nay hấn yêu nàng ra sao cũng mãi mãi không thể quay trở lại.

Lam Thủy Tiệp là do chính hấn tự mình cầu hôn cũng không thể phá bỏ, mọi thứ đã thành kết cuộc. Hấn chậm chậm xoay người, nói: “Anh cả, nếu hết việc rồi thì cho em xin phép về trước.”

Lễ đính hôn được cử hành tại phủ Đoàn gia. Đoàn lão phu nhân cũng có lòng, sớm cho người mời nàng xuống dưới. Nàng cười nhàn nhạt đứng xa xa nhìn đôi tình nhân thần tiên. Trong đại sảnh treo chùm đèn pha lê nhập khẩu từ Pháp, nhẹ nhẹ chiếu ánh sáng lên không gian lộng lẫy. Hấn mặc Âu phục, Lam tiểu thư mặc sườn xám màu đỏ thắm ánh kim ôm sát thân, thướt tha như vẽ. Hai người ôm lấy nhau đẹp hết trong phim, đẹp đến mức hư ảo.

Sở Bích Trúc mặc sườn xám bằng nhung màu tím đậm, trên cổ đeo sợi dây chuyền đơn giản bằng kim cương, chính giữa gắn viên ngọc lục bảo tỏa ánh sáng xanh kín đáo, rất tinh tế và chói lọi. Thấy nàng, bà ta cười xòa: “Mới vài không gặp mà sao cô trông gầy quá vậy? Chẳng nhẽ đám nha hoàn phục vụ thiếu chu đáo?” Bà ta quả nhiên vừa khéo léo lại vừa nham hiểm. Nàng buồn bã, nếu bà ta không hận Hách Liên gia tới tận xương, thì với phong thái của bà ta chắc chắn sẽ không xử sự như thế.

Đáng tiếc, chỉ cần nàng vừa rời khỏi đây thì mọi thứ nơi này đã được rửa sạch, nàng việc gì phải sĩ diện? Nàng cười nhẹ nhàng, đáp: “Tại Tĩnh Kỳ nhớ nhà thôi ạ! Lão phu nhân còn không biết?”

Sở Bích Trúc mỉm cười, tầm mắt chuyển vào đại sảnh, nói: “Đúng là một đôi trai tài gái sắc mà ông trời đã tác hợp. Tiểu thư Tĩnh Kỳ, cô thấy thế nào?”

Tim nàng nhói nhói tựa như có người cầm kim đâm từng nhát, từng nhát nhỏ nhưng đau nhức tới tận tủy. Vậy mà trên mặt nàng vẫn ung dung: “Ai dám nói không phải chứ, lão phu nhân?”

Thẩm Nhiễm Thanh mỉm cười đi qua, nói: “Lão phu nhân, quý bà nhà họ Khúc đang tìm mẹ kìa. Bà ấy bảo muốn tự mình chúc mừng mẹ.” Nàng ta ngoái đầu ra hiệu cho Song Bảo tới dìu lão phu nhân tới chỗ Khúc phu nhân bên phía Đông. Thấy lão phu nhân ngồi xuống sofa, nàng ta mới xoay lại nói: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, đám Cao phu nhân vừa hỏi thăm cô đó! Họ cứ tưởng cô rời Thanh Đức rồi. Tôi đưa cô tới chào bọn họ nhé, họ đang thiếu một tay chơi bài đấy.”

Xem ra Thẩm Nhiễm Thanh tới đây để giải vây giúp nàng. Tĩnh Kỳ nói: “Tư lệnh phu nhân, cảm ơn chị!”

Thẩm Nhiễm Thanh nhìn nàng mỉm cười, chẳng hiểu sao lòng nàng ta luôn thấy thương xót nàng. Nàng ta kéo tay nàng đi thẳng tới phía Tây, bấy giờ mới nói: “Mấy ngày nay tôi bận rộn điên cuồng, không đủ thời gian đến thăm cô. Nếu cô thiếu thốn gì, hãy sai Tiểu Hương nói với Song Bảo là được.”

Trên bàn có ba người, trong đó hai người nàng đã quen biết. Họ là Cao phu nhân và Lâm phu nhân mà đạo trước thường cùng nhau đánh bài. Còn một người nữa nàng chưa từng gặp, nhưng chắc cũng là vợ của tướng lĩnh Nam bộ.

Thẩm Nhiễm Thanh kéo ghế cho nàng, cười nói: “Cô ngồi chơi với Cao phu nhân và mọi người nhé.” Rồi nàng ta quay qua hù dọa các vị phu nhân: “Đừng thừa dịp tôi vắng mặt mà ăn hiếp tiểu thư Tĩnh Kỳ đấy.”

Ba vị phu nhân kia bật cười: “Không dám, không dám, thưa Tư lệnh phu nhân.”

Tĩnh Kỳ giữ nụ cười nhàn nhạt tựa đóa hoa. Hóa ra con người bị dồn tới đường cùng vẫn có thể cười. Chơi bài hồi lâu, Cao phu nhân và Lâm phu nhân buồn chuyện: “Chị thấy cô vợ mới của Hà quân trưởng chưa?”

Lâm phu nhân cười cười: “Vừa trẻ trung vừa xinh đẹp thế kia, nếu không thấy cũng khó.” Nàng không quen nên chỉ cúi đầu nhìn bài.

Cao phu nhân thở dài: “Nhớ hồi đó Hà phu nhân cũng hiền lành hào phóng, nay thì...”

Lâm phu nhân nói: “Đàn ông mà, mấy ai không hám của lạ! Đừng thấy ông Lâm nhà tôi thành thật, biết đâu chừng bên ngoài cũng dấu diếm này kia?” Té ra khắp nơi đều có cảnh người mới cười mà chẳng thấy người cũ khóc. Nàng đưa tay định nhận tách trà nóng của nha hoàn đưa tới, ai dè nó đổ sạch lên chiếc sườn xám.

Ả nha hoàn vội vàng cầm khăn luống cuống lau chùi giúp nàng, nàng thản nhiên nói: “Thôi đừng, để tôi đi thay áo khác.” Dứt lời, nàng áy náy nói với Cao phu nhân: “Hay chị tìm người khác thế chỗ tôi nhé? Tôi lên thay bộ đồ khác.”

Cao phu nhân lịch sự đáp lời: “Được.”

Thấy nàng lên lầu, lúc này Cao phu nhân mới giận dữ nói: “Chỉ một tháng không gặp mà cô ấy đã gầy đến mức này.”

Lâm phu nhân xen vào: “Chẳng hiểu tại sao Tam thiếu gia vẫn giữ cô ấy ở trong nhà. Chẳng nhẽ không sợ Lam gia khởi binh hỏi tội à?”

Vị Quyền phu nhân nhíu mày, hé răng nói: “Chị cho rằng Lam gia vẫn còn hưng thịnh như thời lão Tư lệnh còn sống hả? Lại còn khởi binh hỏi tội? Nếu Lam gia có khí thế ấy, bảo đảm chả đồng ý hôn sự với Tam thiếu. Ở miền Nam này, ai mà không biết ban đầu Lam gia theo Nhị thiếu. Nếu chẳng phải mấy người trong Lam gia còn chút quyền lực, thì hôn sự này tới lượt họ sao?”

Cao phu nhân cười, đáp: “Rất có lý! Chúng ta chỉ nên đứng nhìn náo nhiệt thôi. Nói tới nói lui, bản thân tôi vẫn thấy tính tình tiểu thư Tĩnh Kỳ tốt hơn.”

Lâm phu nhân bồi tiếp: “Tính tình tốt thì lợi ích gì? Chắc gia cảnh cô ấy kém cỏi, nếu không sao lão phu nhân có thể từ chối? Ngạn ngữ có câu ‘môn đăng hộ đối’, đúng hoàn toàn! Huống chi xuất thân lão phu nhân như vậy, càng chú ý mấy thứ đó.”

Nàng đẩy cửa vào, chỉ thấy khắp phòng tối om. Xem ra đã theo đúng kế hoạch, nàng hỏi: “Mọi thứ đều chuẩn bị sẵn sàng?” Nàng chọn hành động vào ngày lễ đính hôn của hân, với mục đích thừa dịp mọi người trong phủ bận rộn, phân tán chú ý.

Chu Hồng đưa tay bật đèn, gật đầu đáp: “Đã sắp xếp xong xuôi, xin tiểu thư thay quần áo khác.” Đó là một bộ quần áo đầy tớ già và đôi giày vải, nàng gật đầu nhận lấy chuẩn bị đi thay. Tách trà bị đánh đổ cũng nằm theo dự toán, thì ra muốn tính kế phải đi từng bước thực khó khăn.

Chu Hồng xoay mặt đi nơi khác, dù đều là phụ nữ nhưng họ vẫn không cùng cấp bậc. Nàng đang cài mấy nút thắt áo, thì bên ngoài bỗng có tiếng động. Chu Hồng hơi hé cửa ngó ra, giọng tên gác cửa vọng tới: “Chào tham mưu trưởng.” Tên gác cửa đã sớm bị đổi, lúc này gã gọi to tiếng cố ý cảnh báo cho bọn họ.

Đến đúng lúc thật, chẳng phải lúc này mọi người đang túm tụm mời rượu hân ư? Sao hân lại tới đây? Nàng ra hiệu cho Chu Hồng cầm quần áo trốn đi, nhưng rất sốt ruột vì trong phòng không có chỗ nào để ẩn nấp ngoài nhà tắm. Nàng sờ công tắc đèn đánh ‘tách’ một tiếng, căn phòng chìm vào bóng đêm, Chu Hồng thừa cơ lẩn vào nhà tắm.

Vừa rồi mọi người bữa đến mời rượu, hân liên tục uống cạn. Hân đang muốn hít thở, thì thấy nàng lên lầu. Cả buổi tối, dầu không thừa nhận nhưng hân biết mắt mình quét về phía nàng rất nhiều lần. Lẩn trong đám đông và khoảng cách như vậy, hân không thể nhìn rõ biểu hiện của nàng. Lòng hân chẳng biết là đau khổ, là oán hận hay bao gồm cả hai. Từ xa, hân thấy nàng chậm chậm bước lên lầu rồi từ từ ngoảnh lại nhìn xuống, hệt một đoá lan rừng cô liêu.

Đầu hân hơi choáng váng, đưa tay sờ nắm cửa, hồi lâu sau mới đẩy ra đi vào. Phòng khách tối tom nhưng hân vốn quen thuộc từng góc ngách, vì đây là nơi hân sinh hoạt nhiều năm. Đẩy cửa phòng ngủ cũng tối đen, hân đưa tay muốn mở đèn.

Giọng nàng thều thào truyền tới: “Đừng mở đèn.” Tay hân đã chạm tới công tắc không kịp thu lại, đèn đã bật mở. Ánh đèn nhàn nhạt chiếu sáng khắp nơi. Nàng nằm gục trên giường, quần áo xốc xếch để lộ bờ vai trần mảnh khảnh trắng ngần.

Hân chậm chậm tới gần đưa hai tay kéo đầu nàng quay lại, chỉ thấy khuôn mặt nàng đầm lệ. Hân ngần ngại đứng chờ tại chỗ. Nàng bướng bỉnh xoay đi chỗ khác, lòng sốt ruột vô cùng, trăm tính ngàn tính cũng không ngờ hân sẽ tới đây. Sát ghế sofa còn một đôi giày vải nằm đó, tim nàng đập thình thịch hoảng loạn, sợ hân nhận ra sự bất thường. Rốt cuộc làm kẻ trộm cũng hồng hót.

Lời của hân đến bên cửa miệng mà không thể thốt ra, chỉ đành câm nín, trăm ngôn ngàn ngữ mà chẳng biết bắt đầu từ đâu. Lòng hân bị bóp nghẹt như thể lần đầu nhìn thấy nàng thế này, trái tim đau đớn đập thình thịch mang theo tia hy vọng mong manh. Nàng cố ép mình vượt lên, hơi thở hân dồn dập, giọng khản đặc: “Em...” Nhưng đôi môi mềm mại của nàng đã phủ lên môi hân, vòng tay ôm chặt cổ hân, đẩy cả hai nằm sóng xoài xuống giường... Làn môi nàng dường như chứa lửa, thiêu rụi răng lưỡi hân, khiến máu toàn thân hân dồn hết lên đầu. Hân lật mạnh người đặt nàng bên dưới...

Bóng đèn vụt tắt ngấm, dưới ánh trăng mờ ảo còn nghe ngoài phòng khách có tiếng động. Lý trí hân hơi quay về, khẽ nhếch người rời khỏi nàng. Nàng rên rỉ ‘ưm’ một tiếng, thối hơi như hương lan, thủ thủ: “Là con mèo...”

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa có giọng nói vang lên, vì đêm tối thanh vắng nên nàng nghe rất rõ. Đó là tiếng của nha hoàn Song Bảo bên cạnh Thẩm Nhiễm Thanh: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ?” Nàng khẽ lật người nhưng tay hân ôm chặt eo, khiến nàng không thể nhúc nhích. Hân cất giọng oang oang: “Có việc gì?”

Ngữ điệu của Song Bảo không có vẻ kinh ngạc: “Phu nhân mời Tam thiếu qua đó. Lão phu nhân đã tìm Tam thiếu lâu rồi.” Có lẽ Thẩm Nhiễm Thanh đã sớm biết hân đến đây, cũng không vạch trần mà chỉ âm thầm sai Song Bảo tới.

Hân chẳng muốn nhúc nhích, miễn cưỡng nói: “Tôi biết rồi.” Nàng nằm cứng đờ bất động trong lòng hân. Hân từ từ đứng dậy mặc quần áo, không bật đèn và nhẹ giọng: “Em nghỉ ngơi đi.”

Nàng rúc vào trong chăn, hơi thở nồng đậm của hân vẫn vẩn vít xung quanh. Bóng lưng hân dưới màn đêm đã lu mờ, hình dáng còn nhìn rõ nhưng lại như hư ảo.

Thật lâu sau nàng mới bật đèn, mặc bộ quần áo Chu Hồng để sẵn trong nhà tắm. Cải trang xong, nàng xoay người nhìn vào gương... Đó là một bà đầy tớ già trong phủ, dù lướt ngang cũng khó nhận ra.

9. Chương 15-16

Chương 15

Đợi tới lúc mọi người giải tán đã quá nửa đêm. Hấn suy sụp ngồi trên sofa mà không dám lên lầu. Xa nhau vài năm, ban đầu hấn cứ ngỡ mình đã lãng quên, dĩ vãng chẳng qua chỉ là dòng kí ức nở hoa, qua mùa liên tàn úa. Rồi khi hấn biết nàng đính hôn với Đồng Mộ Huân, hấn không cách nào thoải mái, không cách nào buông lỏng. Vì vậy hấn dùng mọi thủ đoạn để bắt nàng lại. Thực sự bắt nàng tới làm gì? Lòng hấn cũng chẳng có lời giải đáp, nhưng bất kể ra sao thì hấn cũng không thể để nàng lấy người khác.

Hôm đó hấn mất ngủ, chờ ở cảng Hải Xuyên đến hừng đông. Con tàu thủy kia chỉ dừng tại Hải Xuyên nửa ngày. Đập vào mắt hấn là cảnh nàng dựa vào lồng ngực Đồng Mộ Huân mỉm cười nũng nịu, chất giọng vẫn thỏ thẻ xao xuyên và dấp dấp vẫn thướt tha như trong kí ức. Hấn đứng phía sau mà bất động. Hóa ra nàng cũng tươi cười, cũng nũng nịu với kẻ khác như vậy... Cái dư vị như chua xót, như đau đớn, như bị thương, như khổ sở hoặc như oán hận! Thì ra hấn chỉ lừa mình gạt người, hấn đơn giản không thể lãng quên.

Lần đó chính miệng nàng nói, nàng ở miền Nam mềm mỏng dịu dàng chỉ để lừa hấn thả Đồng Mộ Huân. Hấn mới ngỡ ngàng ngộ ra người hấn không thể thả đó là nàng. Mãi đến khi nàng thừa nhận nỗi sợ hãi nhất tận đáy lòng hấn, hấn mới hoàn toàn tuyệt vọng. Trái tim hấn đau đớn như có ai dùng dao từ từ đâm vào từng nhát, từng nhát. Rồi hấn oán hận, oán hận muốn hủy hoại đi mọi thứ.

Vì vậy hôm sau hấn liền đề nghị anh cả Đoàn Húc Nhân đàm phán với Hách Liên Tĩnh Phong, muốn Hách Liên Tĩnh Phong cầm bốn thành thị miền Bắc chuộc lấy nàng. Lời bật ra khỏi miệng mà trái tim hấn mất mát, và hấn biết rốt cuộc đã không thể xoay chuyển. Nếu nàng vô tình đến mức kiên quyết muốn dọn sạch mọi quan hệ với hấn, vậy thì cần gì oán trách hấn bất nghĩa? Từ nay về sau, họ gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Thực ra nếu hấn muốn tìm hiểu một cô gái thì cực kì dễ dàng, chỉ cần chịu khó bỏ chút thời gian đi coi phim, xem kịch, dạo phố hoặc dã ngoại. Hấn biết mẹ và anh cả đều ứng ý tiểu thư nhà Lam gia. Sự thực Lam Thủy Tiệp rất xinh đẹp, lúc ở bên nhau nàng ta vô cùng hào phóng, luôn âm thầm trưng cầu ý kiến của hấn. Đặc biệt hôm nay nàng ta diện chiếc áo sừm xám màu đỏ thẫm ánh kim, thướt tha đứng cạnh hấn, khiến ai nấy đều khen ngợi. Nhưng vì sao tận sâu trái tim hấn lại âm ỉ đau xót, cô đơn khôn xiết. Rốt cuộc vẫn chẳng phải là nàng...

Rồi khi thấy nàng núp trong phòng khóc nức nở, đáy lòng hấn vẫn chấn động. Nếu nàng không có chút tình cảm nào với hấn, tại sao lại trốn vào phòng khóc mướt? Dưới bóng đêm hấn xiết nàng thật chặt, thân hình nàng mềm mại như bông vải khiến hấn muốn đời đời kiếp kiếp ôm lấy. Nàng rúc vào lồng ngực hấn, mới bình phục hơi thở. Cầm hấn gối trên tóc nàng, bầu không khí thoang thoảng hương thơm làm hấn hoảng hốt. Không biết đó là mùi hoa phù dung trên đầu giường, hay là mùi hương trên cơ thể nàng?

Cửa sổ mở hé hé, tiếng nhạc du dương từ đại sảnh vọng vọng lên. Nàng hơi run rẩy, hấn thở dài hỏi: “Em làm sao vậy?” Nàng im lặng, khẽ hít sâu. Hấn đưa tay vuốt lên mặt nàng, chỉ thấy cả bàn tay đều ướt ướt.

Hấn ngồi dậy đưa tay gạt những giọt nước mắt của nàng. Nàng phớt lờ hất tay hấn, thều thào đầy tức giận: “Anh... anh ra ngoài cho tôi.” Lòng hấn mềm nhũn đè bàn tay đang vung vẩy của nàng, lau đi dòng lệ đang rơi như châu ngọc trai bị cắt đứt từng chuỗi, từng chuỗi rớt xuống.

Cuối cùng cũng đợi được nàng bình phục tâm trạng, mà hấn tuyệt đối không muốn xuống lầu. Hấn thâm ao ước ôm lấy nàng như vậy, để nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của nàng. Hấn dứt khoát giật tấm chăn, xiết chặt nàng thêm chút nữa. Nàng oán trách, hỏi: “Anh làm gì thế?” Dưới bóng đêm, hấn đặt nụ hôn xuống nuốt gọn lời nói tiếp theo của nàng. Trong không gian tối tăm này, bọn họ có thể lãng quên quá khứ, lãng quên sự phản bội và thống khổ, cũng đẹp bỏ thân phận đối phương. Hấn chỉ biết nàng đang nằm trong vòng tay hấn...

Bầu trời dần chuyển xám, dù vẫn còn u ám mênh mông nhưng bắt đầu trong xanh. Hấn chậm chậm đứng dậy khỏi ghế, từ từ đi lên lầu. Sau ngày hai người tranh cãi, hấn đã dọn xuống ở lầu hai. Nhưng lúc này

bước chân hần vô định, đến khi hồi phục tinh thần thì đã tới lầu ba. Không biết vì còn say rượu hay vì mất ngủ cả đêm mà đầu óc hần trống rỗng, bước chân chông chênh.

Vì trời mới tờ mờ sáng, kẻ ăn người ở còn chưa thức, nên khắp phủ yên ắng vô cùng. Bỗng nhiên hần nhướng mày, cảm thấy có điều bất ổn. Trước nay ngoài cửa bao giờ cũng có hai tên người hầu canh gác, vậy mà lúc này biệt dạng.

Hần vọt thẳng vào trong bật đèn lên, khắp phòng vắng lặng. Quả nhiên đúng như dự đoán, bên trong không một bóng người. Chiếc sườn sấm ca-rô nàng mặc hôm qua vứt bừa trên mặt đất, mấy hạt nút thắt rơi rớt xung quanh.

Hần đóng chặt hai mắt, hết như bị bóng đèn chói chang đâm thẳng vào. Hần sức nhớ tới tiếng động khả nghi ngoài phòng khách, khi họ đang ân ái mãnh liệt. Lúc đó nàng thở hổn hển thủ thủ với hần là con mèo. Cửa phòng ngủ bật mở, trên chiếc giường rộng lớn bừa bộn như lời mỉa mai châm chọc. Lòng ngực hần đập phập phồng liên tục... Hóa ra hần trúng kế của nàng!

Tên người hầu từ xa trông thấy Lý Giới Tái đã vội vàng hành lễ. Lý Giới Tái liếc cánh cửa thư phòng một cái, nhỏ giọng hỏi: “Tham mưu trưởng còn ở bên trong hả?”

Tên người hầu gật đầu, cũng thì thầm đáp: “Vâng ạ!”

Y khẽ đẩy cửa đi vào, thấy Đoàn Húc Lỗi đang đứng bên cửa sổ. Cánh cửa sổ mở toang để cơn gió hất tẩm rèm thật cao hất lên mặt hần, tạo thành mảnh tối mảnh sáng. Lý Giới Tái nhìn từ xa cũng không nhận ra biểu hiện gì, y nói: “Thưa tham mưu trưởng, các tuyến đường bộ, đường thủy, đường sắt nối qua miền Bắc đã phái người kiểm tra nghiêm ngặt. Nhưng... tới giờ... vẫn chưa có tin tức.” Thật lâu sau mà hần vẫn im lìm, đứng đó bất động.

Hần chậm rãi hỏi: “Kiểm tra nội thành chưa?” Nếu đúng theo tính toán, dù tới qua nàng trốn ra khỏi phủ cũng chưa chắc kịp rời khỏi Thanh Đức.

Thâm tâm Lý Giới Tái sợ hãi, đáp: “Vẫn chưa có tin gì ạ.” Hần đứng trong bóng tối của tấm rèm, lạnh lẽo nhìn khóm phù dung đang dần nở rộ dưới đám mây mù ngoài song cửa. Vì màu hoa quá chói lọi mà khiến trái tim mù lòa.

Chu Hồng gõ cửa và bê khay thức ăn vào, nói: “Tiểu thư, cô dùng chút cơm đi.”

Tĩnh Kỳ ngoài đầu nói: “Bà để trên bàn đi, lát nữa tôi ăn.”

Chu Hồng đặt khay xuống, nói: “Ngô Quan Trung và Chu Chí Thân đợi tới trưa sẽ ra ngoài dò la tin tức. Mấy ngày nay thành phố bị giới nghiêm, e rằng chúng ta khó có thể đi sớm.” Nàng gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu. Nếu hôm đó hần dừng đến phá rối kế hoạch, kéo dài thời gian của bọn họ, khiến bọn họ dù rời khỏi Đoàn Húc Lỗi của Nam bộ ra lệnh, nội trong ba ngày phải bắt được người. Nếu không toàn bộ đội điều tra đều bị sa thải. Mệnh lệnh nặng nề như thế, có ai dám thờ ơ?

Nơi đây mặc dù kín đáo nhưng bọn họ dò la được tin tức, biết thành Thanh Đức đã bắt đầu gõ cửa từng nhà dân để khám xét, e rằng sẽ lập tức phát hiện chỗ này.

Quả nhiên chẳng lâu sau khi uống cạn chén trà, hai người Ngô – Chu đã quay về báo: “Trong thành kiểm tra rất nghiêm ngặt, thực sự không thể ở lại đây thêm. Tối mai trước khi cửa thành bị đóng, chúng ta bắt buộc phải rời khỏi. Nếu không ngày mốt họ chắc chắn sẽ tìm được chỗ này.” Nghe đồn tham mưu trưởng Đoàn Húc Lỗi của Nam bộ ra lệnh, nội trong ba ngày phải bắt được người. Nếu không toàn bộ đội điều tra đều bị sa thải. Mệnh lệnh nặng nề như thế, có ai dám thờ ơ?

Trời mới hừng đông, trước cổng thành Thanh Đức đã xếp hàng thật dài. Cổng thành vừa mở, tốp vô vàn tốp ra phải xếp thành hai hàng dọc. Người vào thành được nói lỏng, lính gác chỉ hơi quét mắt là xong. Ngược lại người ra thành bị kiểm tra gay gắt, đàn ông thì qua loa, nhưng nếu là thiếu nữ trẻ tuổi thì sẽ bị đám binh lính đeo súng ngắn đón, cầm ảnh coi kỹ.

Một cặp vợ chồng xếp hàng đằng trước, cau mày nói: “Kiểm tra kỹ như vậy, chờ ra khỏi thành thì trời đã tối.” Ông chồng như tự an ủi mình lại như an ủi bà vợ: “Nơi này đỡ hơn, cổng phía Bắc chỗ nào cũng nghiêm ngặt, một cửa mà đặt tới ba trạm kiểm soát.”

Người đàn ông trung niên bên cạnh nghe xong, cũng chen miệng: “Đúng vậy! Tôi nghe nói cửa phía Bắc kiểm tra rất gắt gao, mới chạy tới cửa phía Tây này. Thật chẳng hiểu đã xảy ra việc gì, đang êm thấm sao tự dưng xét kỹ thế? Hơn nữa trông tình hình vẫn cứ kiểm tra phụ nữ thôi.” Đôi vợ chồng kia gật gù. Phía sau có kẻ nói theo: “Đúng đấy! Hay có tên nữ tướng cướp nào nhỉ?” Mọi người nghe vậy đều bật cười khành khách.

Người đàn ông trung niên nói: “Nếu không phải mẹ tôi bị bệnh, tôi và vợ cũng chẳng muốn ra khỏi thành.”

Cặp vợ chồng gật đầu, nói: “Đã tra xét liên tục mấy ngày rồi, chẳng biết khi nào thì kết thúc? Mẹ đau ốm không thể kéo dài.” Đứng cạnh hắn ta là một người phụ nữ mập mạp trên đầu quấn khăn hoa văn, chỉ chừa khuôn mặt với nước da vàng vàng và vài nốt ruồi đen to nhỏ, trên vai vác gói đồ nặng.

Hồi lâu sau mới tới phiên cặp vợ chồng đi thăm bệnh, lính tuần tra cầm tấm ảnh đưa phía trước xem ba lần, nói: “Cởi khăn trùm đầu ra.” Người phụ nữ cứng đờ, từ từ ngược lên đưa tay tháo khăn xuống. Tên lính nhìn lướt qua, bấy giờ mới khoát tay: “Đi đi.” Đôi vợ chồng luống cuống tay chân không kịp cầm giỏ, nói: “Cảm ơn thầy cai.”, rồi cúi đầu đi ngay.

Đúng lúc này một chiếc xe lừa vào thành đi ngang qua, tên lính tuần tra bật mũi, nhăn nhó: “Cái quái gì thế? Mới sáng sớm chỗ thứ gì mà tanh quá vậy?”

Tên lái buôn nói liên tục: “Thầy cai, xin lỗi ngài! Đây là cá muối cung cấp cho Đỉnh Hồng lâu, mấy ngày nay trong thành kiểm tra gắt gao nên chưa mang đồ tới được. Hôm qua bạn hàng ở Đỉnh Hồng lâu ra thành dặn tôi mang nhiều thêm một ít.”

Tên lính tuần tra vẫn bật mũi, cầu mày phát tay lia lịa: “Đi đi!”

Bỗng đằng trước có một tiếng ‘ọe’ vang lên, vị phu nhân trùm khăn vừa cho đi dường như không chịu được mùi cá muối, che ngực vịn tường nôn mửa. Ông chồng có vẻ sốt ruột, tay chân rối loạn, sắc mặt cũng thay đổi. Mà vị phu nhân kia cứ gập người xuống nôn liên tục, thậm chí mặt xanh mặt vàng đều nôn sạch sẽ.

“Người đâu, bắt họ lại cho tôi.” Một giọng nói lạnh lẽo âm u từ chiếc xe màu đen dừng bên vệ đường vang lên, đám binh lính cầm súng vây vòng tròn hai người. Ai đó chạy tới mở cửa xe, một sĩ quan quân đội bước xuống.

Nàng chậm chậm đứng thẳng người xoay lại, đập vào mắt nàng là hắn trong bộ quân phục uy nghi nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng sâu thẳm thẳm.

Hắn cười khẩy, nhưng đáy mắt phẳng lặng. Nàng cải trang thành một phụ nữ nông thôn vô cùng hoàn hảo. Nếu không phải vừa rồi chiếc xe lừa đi lướt ngang, chắc hắn đã bị qua mặt. Hắn đưa tay kéo chiếc khăn trùm đầu ra, mái tóc đen như nhung xõa xuống mang theo hương thơm quen thuộc. Hắn lạnh lùng nói: “Đưa cô ta về phủ.”

Chương 16

Xe chạy mãi tới sân nhà mới dừng hẳn, tên lính đến mở cửa đưa nàng ra khỏi xe. Hắn cũng bước xuống rồi lập tức đi thẳng về phía trước, chẳng thèm liếc nàng một cái, lạnh giọng căn dặn: “Nhốt cô ta lại cho tôi.”

Đây không phải là căn phòng cũ. Thế cũng đúng! Căn phòng ấy là nơi để dành cho vị hôn thê của hắn, nàng làm sao có tư cách ở đây? Nàng cũng chẳng muốn lưu lại đó. Chỗ này là một ngôi nhà nhỏ nằm khuất sâu trong vườn, bốn bề cây cỏ mọc um tùm, cơn gió nhẹ lướt qua mang theo cả hương hoa thơm ngát.

Hắn không đi vào mà đứng ngoài cửa. Dưới ánh dương, nàng chỉ có thể nhìn bóng lưng cao lớn, hình dáng quen thuộc nhưng giá lạnh như băng. Nàng ngẩng đầu chỉ thấy bấy nhiêu đấy, phần còn lại đã hoàn toàn mờ ảo.

Hắn lạnh giọng ra lệnh: “Đóng chặt cửa sổ phía sau bờ sông cho tôi. Tôi chỉ nói một lần, các người hãy nghe thật kỹ, nếu phạm nhân bỏ chạy thì các người đều phải chết.”

Đám người hầu rùng mình, đồng thanh đáp: “Tuân lệnh.” Lý Giới Tái nháy mắt ra hiệu, một tên người hầu đứng bên cạnh lập tức đi lấy búa và ván gỗ tới. Trong thoáng chốc, khắp nhà đã vang lên tiếng búa đập bang bang.

Nàng ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế gỗ lim nhìn chăm chăm xuống tấm thảm dưới chân, giống như mọi thứ trên đời đối với nàng chẳng còn liên hệ. Nền thảm thật dày, những đóa mẫu đơn xen kẽ đua nhau khoe sắc như đang nở rộ. Việc sắp xong bỗng hóa thành hồng bét, nếu anh cả muốn cứu nàng, cần phải đồng ý với điều kiện của hắn. Bốn thành thị! Thì ra nàng chỉ có giá trị bằng bốn thành thị.

Tiểu Hương cầm khăn và chậu nước ấm từ nhà tắm ra, nói: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, chị rửa mặt đi.” Nàng chậm chậm nhận lấy, lau kỹ một hồi mới lộ miề da thịt trắng ngần. Tiểu Hương lại sai người đưa quần áo tới giúp nàng thay đổi.

Nàng ta khuyên nhủ: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ à, Tam thiếu gia và Lam tiểu thư sắp cưới nhau khiến lòng chị buồn bã, Tiểu Hương hiểu. Nhưng chị bỏ trốn khác nào tự chuốc đau khổ.” Nàng ta không biết thân phận của Tĩnh Kỳ, còn tưởng Tĩnh Kỳ vì chuyện đính hôn của Đoàn Húc Lỗi và Lam tiểu thư.

“Tam thiếu gia đã ra lệnh, nếu không tìm được chị thì tất cả bọn em đều bị tổng vào tù. May mắn tìm được chị... Chắc chị thực sự không biết đấy, mấy bữa nay Tam thiếu gia mất ăn mất ngủ, suốt ngày chạy kiếm chị. Ngài ấy đối xử tốt với chị như vậy, dù ngài ấy có cưới Lam tiểu thư, cũng không bạc đãi chị đâu...” Tiểu Hương là một cô gái tốt bụng, nhưng những khúc mắc giữa bọn họ, nàng ta chẳng biết gì.

Nàng ngoảnh mặt khẽ nở nụ cười châm biếm, nói thê lương: “Tôi muốn nghỉ ngơi một lát, cô ra ngoài trước đi.”

Nàng nằm cuộn tròn trên giường, đắp tấm chăn bằng gấm Tô Châu thượng hạng, sờ tay lên nó trơn mượt như không thể bắt được. Trên chăn còn có hương thơm nhẹ nhẹ, rất khoan khoái. Do mấy ngày liên tiếp pháp phòng lo lắng, giờ hóa thành mệt mỏi, nàng thấy mí mắt mình ngày càng nặng trĩu, hơi thở dần đều đều...

Nàng và Cao Di Tình chậm rãi dạo quanh khuôn viên trường. Vì vừa nhập học sau năm mới, mọi người được nghỉ đông nên ai cũng có nhiều chuyện để tâm sự.

Cao Di Tình nháy mắt về phía nàng: “Tớ mới thấy Sở Thiên Lỗi bên kia. Thế nào, các cậu có kì nghỉ đông lãng mạn chứ?”

Mặt nàng khẽ u ám, lòng hơi chua chát nhưng thản nhiên đáp: “Bọn mình đã lâu rồi không gặp nhau.”

Cao Di Tình kinh ngạc, hỏi: “Vụ gì vậy?” Rõ ràng trước kì nghỉ đông, tình cảm của hai người rất tốt.

Nàng ngược lên nhìn cô nàng bằng nụ cười nhợt nhạt: “Chúng ta đừng bàn tới anh ta nữa. Nói việc của cậu đi, kì nghỉ đông cậu đã làm những gì?”

Cao Di Tình nghe hỏi thế thì sắc mặt bỗng nhiên đỏ ửng, đáp: “Cũng... chẳng có việc gì... lớn lao!”

Cô bạn của nàng xưa nay luôn vô tư, giờ lại trở nên ngượng ngịu. Nàng cười trêu: “Có phải đã gặp được người ngày nhớ đêm mong – Lý Mộc Hoài rồi?”

Xưa giờ nàng biết Cao Di Tình có tình cảm thầm kín với vị thanh mai trúc mã Lý Mộc Hoài kia, hai người đã nhích tới gần hơn. Lý gia và Cao gia có giao tình nhiều đời, huống gì là chuyện kết thông gia. Vì vậy người thân hai nhà rất vui vẻ tác hợp, làm thân càng thêm thân. Nhưng Lý gia không ở trong thành An Dương, nên vào dịp lễ lộc Lý gia sẽ gọi Lý Mộc Hoài đến Cao phủ tặng quà, hỏi thăm. Ví dụ dịp tết là việc lớn, càng thêm coi trọng.

Đúng thực là khuê nữ, dù thế nào thì da mặt vẫn mỏng tanh. Cao Di Tình giả vờ tức giận, dậm chân: “Cậu còn nói nữa thì tớ phớt lờ cậu luôn.” Nàng bật cười thành tiếng, tâm trạng dường như khá hơn nhiều.

Thời tiết còn se lạnh, dù hai người mặc áo ấm nhưng ngọn gió trên đường ập tới vẫn như con dao sắc bén, giá buốt kinh người. Ngó xung quanh chẳng thấy chiếc xe kéo nào, họ đành phải vừa đi vừa tìm kiếm. Mới cất được vài bước thì đằng sau có tiếng còi ô tô vang lên, trong khi rõ ràng cả hai đang ở trên lề đường. Hai người khó hiểu ngoảnh đầu, chỉ thấy phía sau có chiếc xe hơi màu đen.

Có người ló đầu ra từ cửa kính, gương mặt tuần tú thanh lịch, không phải Đồng Mộ Huân thì còn ai? Y cười ôn tồn, nói: “Mau lên xe đi.” Bấy giờ nàng cũng chẳng khách sáo, kéo tay Cao Di Tình leo lên: “Chào anh Đồng, sao anh biết em ở đây?”

Thực ra y cố ý đợi nàng tan học, nhưng vẫn chọn cách nói trớ: “Anh vô tình đi ngang qua, thấy đám sinh viên trong trường ủa ra mới biết là tan học. Vì vậy anh thử vận may xem có gặp được em không?”

Cao Di Tình quay đầu liếc nàng đầy ẩn ý, mỉm cười bồi tiếp: “Kết quả anh quá may mắn, gặp ngay Tĩnh Kỳ nhà chúng tôi.” Đại học An Dương là nơi vắng vẻ, chẳng có chỗ buôn bán làm việc, càng miễn có đồn trú quân đội gần đây, muốn đi ngang cũng không thể đi từ hướng này. Y đang nói dối, xem ra có ý tình với ai đó mới là sự thật.

Đồng Mộ Huân đương nhiên nhận ra ý giễu cợt của cô nàng, y chỉ cười toe toét phụ họa: “Xin hỏi vị này là...?”

Tĩnh Kỳ mỉm cười, giới thiệu: “Vị này là tiểu thư Cao Di Tình của hiệu buôn tơ lụa Cao gia, cô ấy là bạn học ngồi cùng bàn với em. Còn đây là tiên sinh Đồng Mộ Huân.”

Đồng Mộ Huân xen ngang: “Thì ra là Cao tiểu thư! Tôi thất lễ rồi, thất lễ rồi.”

Cao Di Tình bật cười khúc khích, bắt chước giọng điệu của y: “Thì ra là Đồng tiên sinh! Tôi thất lễ rồi, thất lễ rồi.” Vị Đồng tiên sinh này đi chiếc xe hơi hiệu Chevrolet nhập khẩu từ Anh, vai đeo quân hàm, xem chừng không giàu sang thì cũng phú quý. Bây giờ lại coi trọng một kẻ vô danh tiểu tốt như cô nàng, quả nhiên đúng với câu ‘yêu ai yêu cả tông ti họ hàng’ mà người xưa hay dùng. Lúc này cô nàng mới thấm nhuần sự uyên bác trong ca dao tục ngữ của cha ông.

Đồng Mộ Huân mỉm cười, không để bụng sự giễu cợt của cô nàng, nói: “Nếu Cao tiểu thư không ngại, cứ gọi tôi bằng anh Đồng giống như Tĩnh Kỳ.”

Cao Di Tình hỏi: “Vậy cũng được sao?”

Đồng Mộ Huân nói: “Chẳng nhẽ Cao tiểu thư trách tôi đường đột?”

Cao Di Tình đáp: “Tôi nào dám! Tôi chỉ sợ mình trèo cao.”

Xem chừng lúc này hai người đôi co không đạt kết quả, Tĩnh Kỳ khẽ mỉm cười quay đầu ngắm phong cảnh ngoài cửa xe. Lá vàng bay tán loạn dưới đám đông vôi vàng, bỗng một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt nàng. Nàng ngẩn ngơ, nơi nào đó tận đáy lòng như có cảm ứng, nhói lên đau buốt.

Hắn đang sóng bước bên một cô gái, vì cách xa nên nàng không rõ diện mạo. Nàng ta hơi cao gầy, đi bên cạnh người to lớn như hắn trông rất xứng đôi.

Thực ra xe phóng như bay, sớm đẩy lùi bọn họ ở đằng sau. Nhưng nàng vẫn ngoái đầu nhìn, nhìn mãi cho tới lúc hình dáng họ thành một chấm đen mờ mờ, rồi đến cả chấm đen cũng biệt dạng.

Cao Di Tình đẩy vai nàng, hỏi: “Cậu ngắm gì vậy?”

Nàng mở miệng xoay qua lặp lại: “Chuyện gì thế?”

Cao Di Tình liếc xéo nàng, nói: “Nãy giờ tớ và anh Đồng đang bàn tán xem chúng ta tới quán café nào. Cậu đang nhìn gì vậy?”

Nàng cố che dấu bằng nụ cười thần nhiên, đáp: “Được.” Nhưng nỗi buồn trong đầu nàng vẫn không thể tiêu tan.

Mấy ngày sau, cuối cùng nàng cũng có thể tận mắt nhìn thấy cô nàng kia – diện mạo rất đẹp với đôi hàng mi cong vút, đôi môi hồng chúm chím, mái tóc đen mượt mà, trông càng thêm quyến rũ. Cô nàng là sinh viên trường đại học An Dương, thua nàng một khóa. Cô nàng mới vào trường đã được tất cả các sinh viên bầu chọn làm hoa hậu giảng đường.

Bọn họ cười đùa từ phía đối diện đi tới, lướt ngang qua người nàng. Hơi thở nàng căng thẳng, cứng đờ tại chỗ. Nhưng hắn ngay cả ánh mắt cũng không hạ xuống mà cứ thế đi qua, hệt như chưa từng quen biết hoặc xem nàng như gốc cây hay tảng đá.

Hơi thở hắn vẫn quen thuộc là thế, mà họ đã thành kẻ xa lạ. Nàng đứng đó bất động, hồi lâu sau sức lực mới tìm về. Nàng ôm chặt chồng sách trong tay, hệt như nó có thể giúp nàng chống đỡ.

Mãi tới phút giây này, dẫu nàng không muốn thừa nhận nhưng nàng cũng hiểu, chuyện giữa hấn và nàng thật sự đã trở thành dĩ vãng.

Nàng mơ màng thức giấc, thấy trên gối ẩm ướt nhoe thành một mảnh. Nàng vừa khóc ư? Hóa ra trong chiêm bao cũng có thể khóc. Bầu trời u ám, nàng cứ ngỡ là ban đêm. Đến khi nhìn kĩ, thì ra có người kéo kín tấm rèm cửa sổ, khiến khắp phòng tối om.

Không biết qua bao lâu, có người đẩy cửa tiến vào. Nàng nằm đó chẳng muốn động dậy, rồi nghe tiếng Tiểu Hương vang lên: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, chị thức rồi à? Ngồi dậy ăn chút cơm đi, suốt ngày nay chị chưa ăn gì cả.”

Nàng nhẹ giọng đáp: “Cô cứ để đó đi.” Nàng không muốn để nàng ta thấy đôi mắt sưng múp của mình.

Thức ăn gọn ghẽ nhưng đầy đặc sắc, Tiểu Hương bưng từng món từ tay nha hoàn đặt lên bàn, ngập ngừng: “Tam thiếu gia căn dặn em nhất định phải nhìn chị dùng cơm.” Nàng bật cười lạnh lùng, hấn đơn giản lo lắng nàng tuyệt thực, khó giải thích với anh cả nàng ở miền Bắc. Nghe đầu gia cầm trước khi bị bán cũng phải nuôi nấng tử tế mới được giá cao. Có vẻ tình hình này tương tự với nàng.

Nàng không nỡ làm Tiểu Hương khó xử, nên đứng dậy nhận bát cơm thơm lừng mà Tiểu Hương đưa tới. Nàng ăn nhẹ một miếng rồi buông xuống, nói: “Tiểu Hương, hãy giúp tôi mời lão phu nhân tới đây.”

Tiểu Hương khó hiểu nhìn nàng: “Lão phu nhân ạ?”

Nàng nhàn nhạt đáp: “Đúng! Cô đi mời bà ấy đến đây, nói tôi có việc tìm bà ấy.”

Hôm đó Sở Bích Trúc hứa sau khi câu chuyện thành công sẽ thả nàng đi, thì dù hiện tại tình hình có biến chuyển ra sao bà ta vẫn nợ nàng một lời giải thích. Dĩ nhiên nàng không nghĩ Sở Bích Trúc sẽ thả nàng, lúc đó Sở Bích Trúc bất đắc dĩ đồng ý vì hấn quan tâm tới nàng. Còn bây giờ hấn đã dứt tình, chẳng phải đây là điều mà Sở Bích Trúc vui mừng nhất sao, để dẫu gì bà ta chịu nói lý lẽ?

Sở Bích Trúc tới, cười xòa nói: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, chúng ta lại gặp nhau.”

Nàng thản nhiên đáp: “Đời người rồi thế nào cũng gặp nhau.[1] Chắc do tôi và lão phu nhân có duyên.”

Sở Bích Trúc hỏi: “Không biết cô tìm bà già này có chuyện gì?”

Tĩnh Kỳ đáp: “Tôi đoán lão phu nhân đã hiểu ý! Cần gì tôi phải nhiều lời?”

Sở Bích Trúc ọi người lui ra, chậm rãi nói: “Việc đã vượt quá khả năng của bà già này rồi. Thực sự không phải do tôi muốn nuốt lời.” Bà ta nói thẳng toạc như vậy, lại khiến nàng nghẹn họng. Quả thật lúc thỏa thuận điều kiện, họ cũng chẳng biết hấn sẽ dùng nàng đổi lấy bốn thành thị của miền Bắc.

[1]Nguyên tác: ‘Nhân sinh hà xứ bất tương phòng.’

10. Chương 17-18

Chương 17

Nàng ngẩn ngơ ngồi trước cửa sổ. Bên ngoài hoa nở rực rỡ, hương thơm ngan ngát. Tiểu Hương khê khàng đẩy cửa vào, nói: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, lão phu nhân mời chị qua đại sảnh.”

Nàng chậm chậm quay qua, bảo: “Cô hãy báo với lão phu nhân là tôi hơi mệt, không đi được.” Tiểu Hương trả lời ‘vâng’, rồi xoay gót ra ngoài.

Nàng ta trở về rất nhanh, nói: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, lão phu nhân bảo sẽ gọi bác sĩ đến khám cho chị.”

Nàng kinh hãi, đứng bật dậy nói: “Thôi khỏi, tôi chỉ hơi mệt mà! Cô hãy báo với Đoàn lão phu nhân, tôi rửa mặt chải đầu xong sẽ qua ngay.” Nàng thay một chiếc sườn xám màu hồng nhạt, thoa chút son môi, mới làm sắc mặt trông đỡ hơn.

Chưa tới đại sảnh đã nghe tiếng cười giòn tan của Đoàn lão phu nhân, có vẻ tâm trạng bà ta vô cùng thư thái. Vừa thấy nàng, bà ta ngoắc tay kêu: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, đến đây nào.”

Trên sofa còn có hai người, một người là Thẩm Nhiễm Thanh, một người khác mặc bộ sườn xám gấm màu xanh lam, nụ cười duyên dáng – Lam Thủy Tiệp.

Sở Bích Trúc nói: “Hôm nay đúng dịp Thủy Tiệp đến thăm bà mẹ chồng tương lai này, chúng tôi ba tay chơi thiếu một, liền nghĩ ngay tới cô. Đạo nây cô cứ ở mãi trong phòng, cũng nên thỉnh thoảng ra ngoài hít thở không khí, đừng để buồn rầu mà sinh bệnh.”

Tĩnh Kỳ khẽ mỉm cười, đáp: “Cảm ơn lão phu nhân đã quan tâm, nhưng trình độ đánh bài của tôi rất kém cỏi.” Trong phủ đầy kẻ hầu người hạ, bên cạnh Thẩm Nhiễm Thanh còn có Song Bảo, cần gì phải chạy xa xôi tới mời nàng?

Sở Bích Trúc mỉm cười, nói: “Đâu có sao, đâu có sao.” Rồi bà ta đứng dậy kéo tay Lam Thủy Tiệp, nói tiếp: “Chúng ta bắt đầu chơi đi! Đàn bà con gái chúng ta vừa mù mờ về cục diện chính trị, vừa chẳng hiểu việc quân đội, chỉ có thể đánh bài, xem kịch giết thời gian. Các người bây giờ đỡ hơn thời của bọn tôi rất nhiều, ít nhất các người có thể khiêu vũ, coi phim, uống café. Còn bọn tôi à? Chỉ có hai thú vui đơn giản đó là đánh bài và xem kịch. Xem kịch hay thì có hay, nhưng tới lui cũng bấy nhiêu đó, đến cuối cùng trên sân khấu người ta hát một câu, phía dưới tôi đã hát được câu tiếp theo.”

Lam Thủy Tiệp mỉm cười, phụ họa: “Đây là do lão phu nhân lợi hại! Bây giờ Thủy Tiệp mới biết lý do tại sao nghệ thuật đánh bài của lão phu nhân lại cao siêu như vậy, thì ra được rèn luyện mấy mươi năm mà thành. Bọn con làm sao là đối thủ được?”

Sở Bích Trúc cười híp mắt, nói: “Cái miệng của con kìa! Tang bốc bà già tôi đây gần giống thần tiên rồi.”

Lam Thủy Tiệp mỉm cười đưa đẩy: “Nếu lão phu nhân nghi ngờ lời của con, có thể hỏi Tư lệnh phu nhân... hoặc tiểu thư Tĩnh Kỳ! Các người nói đúng không?”

Thẩm Nhiễm Thanh mỉm cười, đáp: “Đúng vậy!” Đám kẻ hầu người hạ đứng bên cạnh có ai dám nói không? Dĩ nhiên đồng loạt gật đầu.

Bốn người ngồi xuống đánh vài ván bài thì trời tối dần. Nàng ngược nhìn chiếc đồng hồ quả lắc đặt trong góc, nó báo tám sáu giờ. Thăm tâm nàng biết bọn họ sẽ nhanh chóng từ quân khu trở về.

Sở Bích Trúc trông có vẻ rất cao hứng, còn nàng thì vừa thả vài con bài vừa nghĩ cách về phòng mình. Bỗng trong sân vang lên tiếng động cơ ô tô, nàng muốn tránh cũng không kịp.

Từ hôm hần bắt được nàng từ cổng thành đến nay đã qua mấy ngày, hai người cũng chưa từng giáp mặt. Lúc này hần bận bộ quân phục, cỡi mũ xuống đưa cho nha hoàn rồi từ từ đi tới.

Hần nhìn Sở Bích Trúc, hỏi: “Mẹ, vận may ra sao rồi?” Cả khóe mắt cũng chẳng quét về phía nàng.

Sở Bích Trúc mỉm cười, gật đầu: “Tốt, tốt lắm.”

Đoàn Húc Nhân cũng đi qua, coi ván bài trước mặt Sở Bích Trúc rồi trêu ghẹo: “Mẹ đúng là gừng càng già càng cay nhé!” Sở Bích Trúc mỉm cười nhìn hai đứa con trai đứng bên cạnh mà như mở cờ trong bụng.

Cuối cùng cũng đánh xong ván bài, nàng đứng dậy chuẩn bị về phòng. Nhà người ta mẹ hiền con thảo, vợ chồng yêu thương, anh em hòa thuận cũng chẳng liên quan gì với nàng. Sở Bích Trúc nói: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, ngày kia cô quay về miền Bắc rồi, hôm nay tôi đặc biệt dặn nhà bếp chuẩn bị vài món ăn cô thích nhất, coi như tiệc tiễn biệt.”

Trái tim nàng khẽ đau đón quặn thắt, nhưng trên mặt vẫn điềm nhiên: “Cảm ơn lão phu nhân.” Lời của Sở Bích Trúc nghe lịch sự nhã nhặn, nhưng khí thế bức người khiến nàng nhận rõ sự thật. Bà ta tuyệt đối không cho phép nàng tiến vào Đoàn gia, dẫu hần lại quan tâm đến nàng. Đáng tiếc hần không còn để ý nữa, vậy mà Sở Bích Trúc vẫn thận trọng rào đón khắp nơi.

Ngồi trên chiếc bàn dài, hấn ở phía đối diện khi thì cười nói với Lam Thủy Tiệp, lúc thì quay sang trả lời câu hỏi của mẹ, xoay qua ngoảnh lại vẫn chẳng liếc mắt nhìn nàng, xem nàng như vô hình.

Nàng bỗng nhiên bật cười, hóa ra nàng là đồ dư thừa. Nàng giơ cao chiếc cốc pha lê về phía Sở Bích Trúc, nói: “Cảm ơn lão phu nhân khoảng thời gian qua đã tiếp đãi tôi. Tôi xin uống cạn ly này để tỏ lòng thành kính.” Rồi nàng ngửa đầu uống cạn ly rượu vang của Pháp.

Nàng chậm rãi đứng dậy, nói: “Thật ngại quá, tôi hơi mệt nên xin về trước. Mọi người cứ thông thả!” Rồi từng bước rời đi.

Tan học, nàng và Cao Di Tình cùng nhau đi dạo dọc theo ngã tư đường. Cao Di Tình hỏi: “Sao hôm nay anh Đồng của cậu chưa tới đón vậy?”

Nàng liếc xéo cô nàng một cái: “Cậu lặp lại lần nữa cho tớ xem?”

Cao Di Tình mỉm cười, nói: “Không phải anh Đồng của cậu, chả nhẽ của tớ à?” Gần đây mỗi ngày vị Đồng Mộ Huân kia đều tới trường đón Tinh Kỳ, bất chấp luôn mưa gió.

Mặt nàng bỗng đỏ ửng, giãi bày: “Cậu đừng có nói lung tung! Từ bé anh Đồng đã lớn lên cùng tớ, anh ấy giống anh trai tớ thôi...”

Cao Di Tình bật cười khanh khách: “Hóa ra là thanh mai trúc mã nhé...” Bình thường cô nàng hay bị Tinh Kỳ ăn hiếp, giờ thì trả thù được rồi...

Đột nhiên có một bóng dáng cao lớn chặn đường hai người, Cao Di Tình ngược lên thì thấy Sở Thiên Lỗi. Cô nàng mỉm cười đầy ngượng ngập, hơi mất tự nhiên: “Thật khéo.” Thấy hấn nhìn Tinh Kỳ không nhúc nhích. Cô nàng quay đầu liếc Tinh Kỳ, dường như nàng cũng ngỡ ngàng, khóe môi nhấp nháy và nhìn hấn bất động.

Cô nàng thở dài thườn thượt, bỗng dưng cảm thấy mình thật giống kì đà cản mũi.[1] Cô nàng nhìn Tinh Kỳ, nói: “Tớ về trước đây.” Tinh Kỳ có vẻ đã hồi phục tinh thần, nín lấy tay cô nàng đáp vội: “Chúng ta cùng về.”, rồi nhanh chóng muốn chạy đi.

Sở Thiên Lỗi nói: “Tôi có chuyện muốn nói với em.”

Tinh Kỳ hít thật sâu một hơi, nhàn nhạt đáp: “Giữa chúng ta không còn gì để bàn.” Hấn đã từng nhắn tâm nói với nàng rằng ‘chúng ta đừng gặp nhau nữa’. Câu nói ngắn gọn ấy vẫn rõ ràng bên tai, như vừa xảy ra.

Nàng kéo tay Cao Di Tình hỏi: “Chúng ta đi thôi.” Mới cất được vài bước, Sở Thiên Lỗi đã đuổi kịp, túm lấy cánh tay nàng: “Chúng ta chỉ nói chuyện một chút thôi.”

Nàng xoay bả vai hất cánh tay hấn, lạnh lùng thốt: “Tôi không muốn nói gì hết.” Ấy vậy mà hấn chẳng chịu buông tay.

Cao Di Tình thấy hai người giằng co, thì nhìn Tinh Kỳ khuyên nhủ: “Các cậu nên nói chuyện với nhau.”

Họ tới một nhà hàng Tây, nàng ngồi xa trong góc khuất. Sở Thiên Lỗi gọi một phần bánh ngọt, hai tách cà phê và ít bánh bích quỳ.

Hình như hấn rất phiền muộn, liên tục uống mấy hớp cà phê. Bấy giờ hấn mới nhìn nàng, hỏi thật trọng: “Gần đây em có khỏe không?” Nàng im lặng nhìn cái chén sứ đang bốc hơi khói. Hấn ngồi thật gần, chỉ cách cái bàn mà dường như rất xa xôi, thậm chí cả mặt mũi đều mờ ảo.

Hồi lâu sau hấn mới nhỏ giọng kể: “Nhà tôi vốn sống ở Minh Giang, nơi giao nhau giữa hai bờ Nam – Bắc. Gia đình buôn bán qua nhiều thế hệ, đến đời cha tôi tuy không quá mức giàu sang nhưng vẫn khá giả. Rồi năm đó khi quân phiệt hai miền Nam – Bắc khai chiến, lại trúng ngay nhà tôi ở Hải Xuyên. Cha tôi chết dưới súng, nhà cũng bị cướp sạch...”

Trái tim nàng hơi mềm đi, đây là lần đầu tiên hấn tâm sự với nàng về gia đình mình. Từ trước tới nay, một chữ hấn cũng chẳng hé răng. Hấn lại tiếp tục kể: “Mẹ tôi ngâm đắng nuốt cay nuôi tôi khôn lớn, nhưng trước năm tôi tới An Dương, bà cũng... qua đời.”

Hắn ngược lên nhìn nàng, nói: “Quân phiệt năm đó dù tôi không nói em cũng biết. Quân phiệt miền Bắc là cha em – Hách Liên Khiếu. Vì vậy từ lúc biết thân phận của em... Tôi thực sự không thể chấp nhận... thực sự không thể chấp nhận.”

Nàng chậm chậm vuốt ve cái chén sứ được café nóng sưởi độ ấm, nó nóng như thể muốn làm bỏng đầu ngón tay. Hồi lâu sau nàng mới nói: “Vậy bây giờ anh đã đón nhận chưa, hay vẫn không thể? Anh hẹn tôi ra đây có nghĩa gì đâu?” Hắn vươn tay mình ra úp lên tay nàng, nàng khẽ giãy dụa nhưng hắn bắt lại thật nhanh, hệt như muốn vĩnh viễn giữ lấy: “Anh không thể để em rời khỏi anh...”

Giọng hắn mềm mại như đang thì thầm: “Em có thể tha thứ cho anh được không?” Trái tim nàng run rẩy, suýt nữa thì nói ‘được’. Nhưng nhớ tới sự nhẫn tâm lần trước của hắn, làm nàng đứng bật dậy: “Đã trễ rồi, tôi muốn về.” Bên ngoài đám đông qua lại tất bật nhưng tất cả đều mơ hồ, cái gì nàng cũng không nhìn rõ.

Hôm sau Cao Di Tình đưa cho nàng phong thư, nói: “Sở Thiên Lỗi nhờ tớ chuyển tới cậu.”

Nàng nổi câu: “Miễn đi.”

Cao Di Tình lại mỉm cười: “Vậy tớ quăng nó nhé.” Nàng im re. Cao Di Tình nhét phong thư vào tay nàng, nói: “Anh Đồng của cậu tới đón kìa.”

Vừa ngược lên thì thấy Đồng Mộ Huân dừng xe. Y xuống xe đi tới, hỏi: “Bọn em tan học rồi à?”

Cao Di Tình mỉm cười, đáp: “Vâng, thật đúng dịp quá!”

Mặt y bỗng đỏ hồng nhưng phớt lờ: “Muốn đi đâu, tôi đưa các em đi.”

Y làm cử chỉ đẹp mở cửa xe giúp họ: “Mời!” Cao Di Tình kéo tay nàng vào, nói: “Hôm nay tôi bận rộn, xin Đồng tiên sinh chở về nhà giúp.”

Tiến Cao Di Tình xong, y mỉm cười nói: “Tối nay anh mời em tới khách sạn Sheraton ăn cơm Tây. Bên đó có dàn nhạc mới đang biểu diễn.”

Nàng trầm ngâm một hồi mới đáp: “Em chưa nói với Cúc Lan, em phải về nhà ăn cơm.” Xưa nay nàng luôn có lịch trình hẳn hoi. Nếu im re thì nhất định Cúc Lan sẽ sốt ruột, không chừng còn chạy tới tìm chị dâu.

Y mỉm cười nói: “Có sao đâu? Đợi lát nữa tới Sheraton, em gọi điện thoại về là được.” Bấy giờ nàng mới gạt đầu: “Vâng.” Khi tới nơi, nàng gọi điện về nhà báo một tiếng.

Y gọi hai phần bít-tết, vừa thả thực đơn xuống thì hỏi: “Ở đây có loại rượu vang chín năm của Pháp khá ngon, em muốn thử không?”

Nàng mỉm cười ngược lên hỏi: “Vâng à?”

Đồng Mộ Huân nở nụ cười thật đẹp: “Uống thử một ly nhé!”

Nàng gạt đầu rồi lại thở dài: “Mai mốt em phải nói với anh cả, để anh ấy đưa chị dâu tới đây.”

Chuyện Hách Liên tư lệnh đưa đẩy với một tùy quân phu nhân, khắp miền Bắc ai cũng biết. Gần đây lại cùng vị Hoa tiểu thư lui tới thân thiết, bên ngoài đồn đoán lung tung. Nếu chẳng phải Hách Liên phu nhân sinh cho Tư lệnh một đứa con trai, chắc khó giữ vị trí. Y nghĩ nguyện vọng của nàng khó mà thực hiện.

Y đổi cho nàng ly kem, nói: “Thực ra nơi này đâu câu nệ nam hay nữ? Nếu em thích, em có thể đưa Tư lệnh phu nhân tới đây.” Nàng khẽ bật cười như được thông suốt, đầu mày cuối mắt đều là ý cười kéo dài: “Đúng! Tại sao em không nghĩ đến nhỉ? Cảm ơn anh, anh Đồng.”

Y nhìn nàng nói: “Mai mốt nếu không nghĩ ra thứ gì, thì có anh nghĩ giúp em.” Những lời này đầy mờ ám, nàng chỉ mỉm cười và im lặng.

Bồi bàn đưa đồ ăn lên, hai người từ từ thưởng thức. Y nhìn nàng ném thử một miếng mới hỏi: “Em thấy mùi vị thế nào?”

Nàng gạt đầu, đáp: “Hương vị này khác với lúc trước.”

Y tán thưởng: “Em tài tình quá! Tuần này khách sạn Sheraton vừa mời đầu bếp mới từ Pháp sang.” Thì ra là thế! Nàng thấy mùi vị thơm ngon, nên ăn thêm mấy miếng.

Lúc này giữa đại sảnh nổi lên tiếng đàn dương cầm du dương êm ái. Nàng vừa nghiêng đầu thì ngờ ngàng, Sở Thiên Lỗi đang ngồi cách bàn bọn họ không xa...

Nàng ngẩn ngơ, ngay cả cái nĩa cầm trong tay cũng suýt rơi xuống. Đồng Mộ Huân mỉm cười hỏi: “Em sao vậy? Có phải thức ăn quá ngon nên cắn luôn đầu lưỡi rồi?” Bấy giờ nàng mới thu hồi ánh mắt, cố che dấu bằng cách ngược lên cười cười.

Suốt bữa cơm, nàng luôn bất an. Đồng Mộ Huân lại có vẻ rất hưng phấn, nghe tiếng nhạc vang lên thì duỗi tay làm cử chỉ đẹp mời nàng: “Chúng ta khiêu vũ nhé.”

Nàng chậm chậm trao tay mình cho y, cùng nhau tiến ra sàn nhảy. Đồng Mộ Huân khiêu vũ rất nhuần nhuyễn, kéo nàng nhảy múa dưới sàn hết một đôi bướm. Nàng chỉ cần đi theo bước chân y, tốc độ đều do y khống chế. Vì cả hai kề sát, nên hơi thở nhẹ nhàng của y phả phất dừng trên mặt nàng. Nàng cảm thấy bất an, ánh mắt y quá nóng bỏng, như thứ gì đó muốn phá kén chui ra...

Xong điệu nhảy, nàng khẽ quay đầu nhìn phía Sở Thiên Lỗi, nơi đó đã vắng tanh. Lòng nàng vô cùng bối rối nhưng chẳng hiểu lí do tại sao. Nàng nói: “Anh Đồng, chúng ta về thôi.”

[1]Nguyên tác: ‘Bóng đèn’. Mình quyết định xử dụng cụm từ phổ biến ở VN ta là ‘kì đà cảm mũi’ cho dễ hiểu và thân thiện hehehe. Hy vọng ko khiến quý vị khó chịu!

Chương 18

Nàng nhắm mắt làm ngơ cùng Cao Di Tình rảo bước, không muốn dính dáng tới Sở Thiên Lỗi. Cao Di Tình lấy cùi chỏ huých nàng, nói: “Anh ta đi đằng sau kia.”

Nàng gắt gỏng: “Mặc kệ anh ta.” Đạo này hẳn luôn như thế, lăm lăm lũi lũi xuất hiện bên cạnh khiến người ta hết hồn.

Cao Di Tình hỏi: “Cậu không định tha thứ cho anh ta thật à?” Dù Tĩnh Kỳ giấu kín nhưng nàng vẫn biết cô nàng còn quan tâm tới Sở Thiên Lỗi. Nếu thực sự muốn phớt lờ, thì chắc chắn chẳng thêm giận dữ nữa. Xưa nay chuyện tình yêu nam nữ đều khó lý giải.

Nàng oán trách: “Cậu đừng nhắc tên anh ta nữa.” Hai người vừa nói vừa băng qua đường. Bỗng một chiếc xe từ đâu phóng tới, chờ khi tài xế kịp thời bẻ tay lái thì đã trễ. Gã vội vàng đạp phanh kêu ‘két’ một tiếng thật dài, khiến màng nhĩ người ta đều nhức nhối.

Đang lúc cảnh nghìn cân treo sợi tóc, thì có người nhào tới phía trước hét lớn: “Cẩn thận!”, rồi ôm lấy Tĩnh Kỳ lẫn vài vòng mới tránh được cơn nguy hiểm. Nàng bất ngờ gặp chuyện kinh hoàng, hồi lâu sau lấy lại tinh thần thì mình đã nằm gọn trong lòng ngực hắn. Hơi thở nàng cũng loạn xạ, nói lắp bắp: “Xin cảm ơn.”

Nàng chợt quây muốn đứng dậy, vừa ngược lên thì thấy người nọ chính là Sở Thiên Lỗi. Lòng nàng giận dữ chưa nguôi, nên dùng sức đẩy hắn: “Anh buông ra.” Sắc mặt hắn hơi khác thường nhưng thấy nàng không hề hấn gì, mới thở phào nhẹ nhõm. Bấy giờ hắn từ từ thả nàng ra.

Ban nãy Cao Di Tình đi phía sau Tĩnh Kỳ nên bình an vô sự, nhưng cô nàng cũng sợ hú vía, vội chạy tới đỡ Tĩnh Kỳ, hỏi: “Cậu thế nào? Có bị thương không?” Tĩnh Kỳ lắc đầu, ý bảo mình an toàn.

Cao Di Tình quay lại trách mắng: “Các người lái xe kiểu quái gì vậy? Nơi này là chỗ băng qua đường mà các người phóng ẩu thế hả, lỡ đụng trúng người ta thì sao?”

Tên tài xế thấy ba người không hề hấn gì thì cố cãi ngang: “Vừa rồi các người cũng đâu có bị sao?”

Cao Di Tình nổi giận đùng đùng: “Anh còn cãi bừa nữa hả? Không bị thương thì sao? Không bị thương thì anh không mắc sai lầm à?”

Tĩnh Kỳ nói: “Bỏ đi, không ai bị thương là mừng rồi! Bảo anh ta lần sau lái xe cẩn thận hơn.”

Cao Di Tình cần nhằn: “Không được, phải đưa họ tới đồn cảnh sát.” Rồi cô nàng xoay qua hỏi Sở Thiên Lỗi: “Anh nói xem đúng không?”

Chỉ thấy sắc mặt hắn tái nhợt, dường như rất đau đớn. Cao Di Tình vội hỏi: “Anh làm sao thế?”

Tĩnh Kỳ hoảng sợ quay sang nhìn hấn, bối rối hỏi: “Anh sao vậy? Có phải bị thương không?” Hấn im lặng nhưng lại bật cười, trong mắt rõ ràng mang theo niềm vui sướng.

Trên ống tay áo màu trắng của hấn nhuộm đầy máu đỏ, ban nãy nàng còn dùng sức đẩy hấn... Lòng nàng đầy ân hận xót xa, đưa hai tay đỡ hấn, nhìn tên tài xế giận dữ quát: “Mau đưa chúng tôi tới bệnh viện.” Bấy giờ tên tài xế mới hết hồn, vội vàng dìu Sở Thiên Lỗi lên xe.

May mắn hấn chỉ bị trầy da, không đáng lo ngại. Bác sĩ bôi thuốc khử trùng và băng bó vết thương xong, dặn dò đừng để chạm vào nước, giảm bớt ăn đồ hải sản...

Cao Di Tĩnh liếc mắt nhìn hai người, quyết định không làm kì đà cản mũi: “Tớ đi trước đây. Cậu chịu trách nhiệm đưa anh ấy về nhà nhé, tốt xấu gì người ta cũng vì cậu mà bị thương.” Mặt Tĩnh Kỳ bỗng đỏ ửng nhưng chỉ im lặng.

Sở Thiên Lỗi nói: “Cảm ơn em, bạn học Cao.”

Cao Di Tĩnh đi rồi mà giữa hai người vẫn chìm vào thinh lặng. Hấn chìa tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại và xinh như ngọc của nàng, chỉ sợ vô tình làm rơi nó xuống. Nàng mỉm cười tránh né, hấn bắt lại thật nhanh không cho nàng giãy dụa. Nàng nhỏ giọng hờn dỗi: “Anh buông ra.”

Lòng hấn vui mừng nhìn vẻ ngượng nghịu của nàng, nói: “Anh không buông!” Nàng ngo quây một cái: “Buông ra!” Hấn bật cười, nhưng vẫn nhỏ giọng đáp: “Không buông!”

Dường như nàng hơi nổi giận, dùng sức hất tay hấn ra: “Anh buông ra!” Bấy giờ hấn mới thực sự thả ra, trong đáy mắt có sự mất mát. Nàng nhắm mắt không muốn nhìn thấy. Hấn từ từ đứng dậy, nói: “Anh về trước đây.”

Lúc này tên tài xế lái xe đâm người vén màn, cười giả lả: “Hách Liên tiểu thư, đây là thuốc do bác sĩ đưa, họ bảo vị tiên sinh này đừng lo lắng, mấy ngày nữa sẽ liền sẹo ngay. Còn đây là số điện thoại nhà tôi, nếu có việc gì thì xin liên hệ. Tôi thật sự vô cùng xin lỗi!”

Gã thấy các bác sĩ trong bệnh viện An Dương quá kính cẩn với vị tiểu thư này, lại luôn mồm gọi ‘Hách Liên tiểu thư’, nên cũng biết thân phận của nàng. Thâm tâm gã bất an, cứ sợ họ thực sự bắt gã giao cho cục cảnh sát. Vì vậy bấy giờ thái độ gã nhún nhường tới mức thấp nhất.

Nàng nhận gói thuốc, thản nhiên nói: “Tôi biết rồi, lần sau anh lái xe cẩn thận một chút, coi chừng đụng người ta.”

Gã nọ kính cẩn đáp: “Vâng ạ.”

Nàng đưa tay dìu hấn: “Chúng ta đi thôi.”

Về tới nhà bà Vương ra mở cửa, vừa thấy cánh tay Sở Thiên Lỗi băng bó trắng bốt thì bà ta la làng lên: “Thiếu gia, tiểu thư Tĩnh Kỳ, hai người bị sao vậy? Sao lại bị thương?”

Sở Thiên Lỗi nói: “Vết thương nhỏ thôi, bà đừng lo.”

Bà Vương vội tới giúp nàng dìu hấn vào nhà. Khi đưa hấn nằm trên giường, bà Vương mới thức thời lui ra và khép luôn cánh cửa lại. Nàng rót ly nước đưa cho hấn: “Anh uống thuốc đi.”

Hấn chưa quen nên đưa cánh tay phải bị thương ra đón lấy, vì vậy động tới miệng vết thương khiến hấn la ‘á’ một tiếng. Nàng vốn định làm ngơ, nhưng thấy hấn khẽ rên đau đớn thì không đành lòng: “Sao anh giống tên ngốc vậy? Không biết dùng tay trái hả?”

Hấn ngoan ngoãn dùng tay trái cầm ly uống thuốc. Ánh mắt ngơ ngẩn ngó nàng, hết như sợ trong thoáng chốc nàng sẽ biến mất. Nàng bị hấn nhìn đắm đắm thì trái tim loạn nhịp, kéo chân đắp cho hấn, nói: “Anh nghỉ ngơi đi, em về đây.”

Hấn cầm chặt tay nàng làm cách nào cũng không chịu thả, còn chây lì: “Em tha thứ cho anh nhé?” Giọng hấn gấp rút đầy khao khát. Nàng quay đi nơi khác: “Không!” Hấn kéo giập nàng lại, cầu khẩn: “Được không?” Nàng vẫn thản nhiên như trước: “Không mà!”

“Được không?” Hấn hỏi.

“Không mà!” Nàng đáp.

Hắn tiếp tục chây lì: “Được không?”

“Không mà!”

“Được không?”

“Không mà...”

“...”

Nắng bên ngoài đã nhạt, màu vàng óng đã chuyển thành đỏ thẫm, khe khẽ luồn qua cửa sổ soi vào, hết như con mèo nhỏ nghịch ngợm nhún nhảy.

Suốt đêm qua nàng luôn trong trạng thái mơ màng, vừa tỉnh mơ liền bị đánh thức. Khắp phòng tối om, giờ bàn tay không thấy được năm ngón tay. Yên lặng lắng nghe những tiếng tích tắc bên ngoài, bấy giờ nàng mới chợt hiểu, thì ra trời đang mưa.

Nàng bật tắt cả đèn trong phòng lên, nó chiếu sáng như ban ngày. Lúc này nàng mới chậm rãi mặc bữa bộ quần áo, mở cửa sổ ra. Một luồng không khí ẩm thấp sâu kín ập tới, mang theo hương hoa cỏ nhẹ nhàng trong vườn.

Hôm nay chính là ngày miền Bắc và miền Nam ký thỏa hiệp. Nàng quay đầu nhìn chiếc đồng hồ quả lắc, đã bốn giờ rạng sáng. Cuối cùng nàng cũng sắp được rời khỏi.

Mưa vẫn rơi, đến khi trời sáng mưa càng thêm nặng hạt. Phảng phất như những bồn nước lớn từng thùng từng thùng trút xuống...

Lý Giới Tái cầm ô đến, kính cẩn mời nàng: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, xe đã chuẩn bị xong, chúng ta tới giờ xuất phát.”

Nàng gạt đầu tỏ vẻ đã biết rồi đứng dậy nhìn Tiểu Hương, nói: “Tiểu Hương à, cảm ơn cô trong suốt thời gian qua đã chăm sóc tôi. Hãy gửi lời cảm ơn chân thành của tôi tới Tư lệnh phu nhân và Song Bảo.”

Vành mắt Tiểu Hương hơi ửng đỏ: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, chừng nào chị quay lại?” Chừng nào ư? Đã không còn cách để tái ngộ nhưng nàng vẫn điềm nhiên nhìn nàng ta cười cười. Vạn vật trên thế gian đều phải nói đến chữ ‘duyên’, nếu duyên phận chấm dứt thì dầu cưỡng cầu ra sao cũng thành vô dụng.

Ra cửa, Lý Giới Tái cầm ô che giúp nàng. Mưa rơi lả tả, trên mặt đất đầy những vũng nước nho nhỏ. Lý Giới Tái mở cửa xe mời nàng lên, y cũng tới phía trước ngồi vào bên tay lái phụ rồi ra lệnh: “Lái xe đi.”

Không biết qua bao lâu và đến chỗ nào, Lý Giới Tái xoay đầu kính cẩn nói: “Thưa tiểu thư Tĩnh Kỳ, đã tới nơi rồi! Chờ bên trong kí xong thỏa hiệp, kẻ hèn này lập tức đưa cô vào.” Nàng im lặng ngoái nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe. Bên ngoài hơi nước mênh mông, chỉ có thể trông xa khoảng một thước nhưng dường như cũng đã mơ hồ.

Nhớ tới nhiều năm trước khi hai người đi xem kịch, đúng lúc gánh hát danh tiếng Tiểu Lan Quế diễn vở Trần Viên Viên.^[1] Nàng mỉm cười hỏi hắn: “Không biết bây giờ còn ai giống Ngô Tam Quế, tình nguyện vì Trần Viên Viên mà bị người đời bêu danh thiên cổ?”

Hắn điềm nhẹ trên trán nàng, đáp: “Nếu không có Trần Viên Viên, Ngô Tam Quế cũng phải đầu hàng. Tuy nhiên cũng có thể lắm chứ!”

Nàng thở dài nói: “Chẳng biết sau này Ngô Tam Quế có hối hận không nhỉ? Vì một Viên Viên mà chịu đầu hàng.”

Hắn thản nhiên đáp: “Dù có hối hận cũng là việc sau này. Khi đó ông ta đã suy đi tính lại kỹ càng rất lâu mới đưa ra quyết định.”

Câu chuyện tán gẫu năm xưa giữa hai người bây giờ tái hiện rõ ràng trong đầu nàng. Lời của hắn quả thực rất đúng, hồi đó khi Ngô Tam Quế đưa ra quyết định luôn suy nghĩ đắn đo, cân nhắc thiệt hơn. Và hắn cũng vậy.

Rất nhanh, Lý Giới Tái tới mời nàng: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, xin mời.” Một người hầu phía sau đi lên cầm ô che cho nàng, đưa nàng tới đại sảnh. Ngôi nhà này mang hơi hướm phương Tây, phòng khách rất lớn và bài trí theo phong cách Châu Âu. Trong phòng có chiếc bàn thật dài, nàng vừa vào cửa thì có người từ đầu bàn đứng dậy, gọi: “Tĩnh Kỳ.”

Giọng nói kia quen thuộc và thân thiết, nàng ngược lên thấy anh cả Hách Liên Tĩnh Phong mặc bộ quân phục, anh tuần vũng chãi đứng đó. Đáy lòng nàng lên men, hết như thuở nhỏ bị người trong phủ Đốc quân ăn hiếp, thấy hắn thì chạy tới tìm an ủi.

“Anh cả.” Nàng nhào tới đưa tay ôm chặt hắn.

Hách Liên Tĩnh Phong ôm nàng, dịu dàng nói: “Được rồi, theo anh về nhà thôi.”

Về nhà? Đúng vậy! Nàng còn có anh cả và chị dâu. Nàng chậm rãi mở mắt, gạt đầu: “Vâng.”

Hách Liên Tĩnh Phong vỗ vỗ vai nàng, nói: “Xem kìa, coi ai đi cùng anh tới đây?” Nàng quay đầu thì thấy Đồng Mộ Huân đang đứng bên cạnh, nhìn nàng bằng vẻ mặt dịu dàng.

Nàng ngẩn ngơ: “Anh Đồng?” Không phải y đang trên tàu đi Mỹ sao?

Đồng Mộ Huân từ từ bước tới ôm nàng thật chặt: “Em không sao là tốt rồi, em không sao là tốt rồi.” Y xiết chặt như thế, suýt chút nữa khiến nàng tắt thở.

Đoàn Húc Lỗi vẫn điềm nhiên ngồi trên ghế, hồi lâu sau mới đứng dậy chìa tay bắt tay với Hách Liên Tĩnh Phong: “Hách Liên tư lệnh, hẹn gặp sau.”

Hách Liên Tĩnh Phong lạnh lùng nói: “Tạm biệt.”

Đoàn Húc Lỗi xoay người cầm theo phong bì màu trắng rời đi. Đám Lý Giới Tái cũng nói gót theo sau...

Về tới đất Bắc, Giang Tịnh Vy đã quét dọn sạch sẽ tiểu viện nơi nàng ở. Hai chị em ôm chầm lấy nhau, thật lâu sau Tịnh Vi mới nói: “Sao em gầy tong như thế này?”

11. Chương 19

Nàng im lặng, cả ánh mắt hốc mũi đều lên men. Nàng gục trong lòng Giang Tịnh Vi: “Chị dâu...” Dòng lệ dường như không tìm được nữa mà tuôn trào ào ào.

Tịnh Vi nhè nhẹ vỗ về bờ lưng nàng, dịu dàng nói: “Em cứ khóc đi, hãy đem mọi tủi hờn khóc hết đi.”

Nàng thở hổn hển, nghẹn ngào: “Chị ơi, anh ta lấy em đổi bốn thành thị... Từ đó tới giờ anh ta chỉ lừa gạt em... em...” Rồi nàng khóc nức nức nở.

Tịnh Vi thở dài thườn thượt, ấn chặt đầu nàng vào người, hồi lâu sau mới nói: “Em quên anh ta đi, anh ta không xứng để em yêu! Em hãy yêu một người đáng giá và người đó cũng yêu em. Dù rất khó khăn, nhưng em phải cố mà quên...” Nếu một người đàn ông thật sự yêu một người phụ nữ, họ sẽ tuyệt đối không đem người phụ nữ ấy ra làm vật trao đổi. Thậm chí dù vô vọng vẫn liều sức mà bảo vệ người mình yêu.

Nàng nằm trong lòng chị dâu khóc đến thê thảm rồi mơ màng thiếp đi. Sau đó nàng có một giấc ngủ rất sâu, rất nồng và một đêm không ác mộng.

Hôm sau Tịnh Vi đem các con đến gặp nàng. Nàng mặc chiếc áo sườn xám ngắn màu hồng, trên môi thoa chút son đỏ nhạt, trông khí sắc đã khá hơn nhiều.

Hách Liên Duệ nay đã tám tuổi, càng lớn càng giống cha, mặt mũi đầy khí khái anh hùng. Cậu bé kéo tay em gái Hách Liên Huyền chạy thẳng tới trước mặt Tĩnh Kỳ, nói: “Cô ơi! Hoa này tặng cho cô, cháu và em gái hái đây.” Từng đóa huệ xanh thắm còn đọng sương mai.

Nàng khẽ bật cười: “Cảm ơn Duệ nhi và Huyền nhi!” Nàng bứt một đóa cài lên vành tai, tóc đen hoa xanh, trông hết sức xinh đẹp. Nàng hỏi các cháu: “Có đẹp không?”

Hai đứa nhóc đồng thanh gật đầu: “Rất đẹp, cô đẹp nhất!”

Nàng nghe xong liền mỉm cười rạng rỡ: “Hai đứa cháu thật là...” Bỗng nhiên nàng sức nhớ tới một chuyện, sắc mặt từ từ nhạt dần.

Hách Liên Duệ kéo tay áo nàng, hỏi: “Hôm nay ngoài rạp có chiếu bộ phim mới, cô dắt bọn cháu đi xem nhé?” Giọng điệu nũng nịu khiến người ta khó lòng từ chối.

Tĩnh Vi mỉm cười, nói: “Bữa nay cả nhà chúng ta ra ngoài dạo mát. Anh trai em nói muốn nghỉ ngơi vài ngày.” Nàng biết anh cả và chị dâu sợ nàng ru rú trong nhà buồn bã mà sinh bệnh, nên đưa nàng đi giải khuây.

Bọn họ chậm rãi đi tới rạp chiếu phim. Đám người hầu đã sớm phong tỏa rạp, trong ngoài đều kiểm tra mấy lần, nguyên cái rạp to tướng mà chỉ có mấy người gia đình họ.

Phim đang chiếu là hài kịch Chaplin.[2] Duệ nhi đã hiểu nội dung, vừa ăn mứt vừa cười liên tục. Huyền nhi vẫn còn nhỏ, xem một hồi thì ôm lấy Tĩnh Vi, nhõng nhẽo: “Mẹ, con mệt.”

Hách Liên Tĩnh Phong ngồi bên cạnh đưa tay bế cô bé, nói: “Huyền nhi ngoan, qua đây ngồi với bố.” Tĩnh Vi nhìn hẩn mỉm cười, nhu tình vô hạn. Bây giờ con gái đã lớn, nàng lại đang mang thai, bỗng bề hơi bất tiện. Vậy mà ngay cả chi tiết này hẩn cũng để ý.

Cảnh đó lọt vào mắt Tĩnh Kỳ, khiến nàng giật mình thức tỉnh. Thực ra trên đời vẫn còn tồn tại những thứ tốt đẹp, chẳng qua nàng không gặp may, nhưng không phải từ rày về sau nàng đều thiếu may mắn như thế.

Chị dâu đã từng nói, trên đời này nhất định sẽ có một người biết quý trọng và bảo vệ nàng như anh cả đang quý trọng và bảo vệ chị dâu. Lãng quên, đó là biện pháp trừng phạt hẩn hữu hiệu nhất.

[1]Trần Viên Viên (thường gọi tắt là Viên Viên) là một mỹ nhân thời Minh mạt – Thanh sơ của TQ. Bà được xưng tụng là một trong Tầm Hoài bát diễm (Tám người đẹp của Tầm Hoài) và cũng được quy cho là một trong những nguyên nhân khiến Ngô Tam Quế dẫn quân Thanh đánh Trung Nguyên.

[2]Một bộ phim ko lạ với bất kì ai trong chúng ta: Nhanh gọn lẹ, phim Sác-lô! (*_*)

Chương 19

Chị dâu em chồng ngồi trong vườn nhâm nhi tách trà. Hơn ba giờ chiều, ánh dương xuyên qua giàn hoa tử đằng chiếu những đốm nắng vàng óng ánh loang lổ.

Tĩnh Vi uống hớp ngụm sữa bò, hỏi: “Dạo này ngày nào Đồng Mộ Huân cũng tới phủ, em không định gặp cậu ấy sao?” Nơi đây vắng người, nàng muốn nghe lời thật lòng của Tĩnh Kỳ. Mấy hôm trước, cảm xúc của Tĩnh Kỳ rất bất ổn, dường như mỗi ngày đều dùng lệ để rửa mặt. Nhưng giờ trông khá hơn, cô nàng đã cùng nó đùa với Duệ nhi và Huyền nhi, còn thường xuyên mỉm cười.

Đồng Mộ Huân tới lầu Tiểu Dương mấy lần, cầu khẩn nàng: “Tư lệnh phu nhân, xin chị hãy để tôi gặp Tĩnh Kỳ.” Nàng biết Đồng Mộ Huân rất yêu Tĩnh Kỳ, nhưng lúc này nàng đành bất lực: “Mộ Huân, đâu phải tôi và Tư lệnh không cho cậu gặp Tĩnh Kỳ. Cậu và cô ấy đã đính hôn rồi, dựa theo lễ nghi thì tôi đã là chị dâu của cậu, chả lẽ tôi từ chối cậu sao? Nhưng mấy ngày nay Tĩnh Kỳ không muốn gặp ai cả, cậu ráng đợi thêm vài hôm nữa.”

Tĩnh Kỳ vuốt ve cái chén, hồi lâu sau mới trả lời: “Chị dâu, những gì anh Đồng làm cho em, lòng em đều hiểu rõ. Chính vì anh ấy quá tốt, nên anh ấy xứng đáng được nhận mọi thứ tốt hơn...”

Tĩnh Vi nói: “Em không phải là cậu ấy, sao em biết suy nghĩ của cậu ấy chứ? Cho dù có khát nước ba ngày, cậu ấy cũng chỉ muốn cái gáo múc là em thì làm thế nào?”

Tĩnh Kỳ im lặng, thật lâu sau mới ngẩng đầu lên nói: “Em không muốn dùng anh ấy để làm công cụ quên một người khác... Điều đó chẳng phải quá thiếu công bằng với anh ấy sao?”

Tĩnh Vi khẽ bật cười, quay sang nói: “Mộ Huân, bây giờ cậu hiểu ý của Tĩnh Kỳ chưa?”

Tĩnh Kỳ hoảng hốt đứng bật dậy: “Chị dâu?” Chỉ thấy một bóng dáng anh tuấn hiên ngang từ nơi khuất của giàn hoa tử đằng đi tới, rõ ràng là Đồng Mộ Huân.

Tĩnh Vi mỉm cười cổ vũ: “Các em cứ tâm sự thoải mái nhé, chị đi tí sẽ quay lại.” Nàng quay đầu nháy mắt với Đồng Mộ Huân, ý bảo y hãy nắm chắc thời cơ.

Tối qua nàng khó ngủ, nằm trên giường cứ trần trọc tới lui khiến Hách Liên Tĩnh Phong hoảng sợ. Hẳn tưởng nàng không khỏe, suốt nửa thì cho người mời bác sĩ gia đình đến khám.

Nàng hít sâu mấy hơi, đem chuyện Đồng Mộ Huân tới chơi kể cho hần biết. Hần trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Thú thực, cá nhân anh luôn hy vọng Đồng Mộ Huân có thể trở thành em rể mình. Ít nhất trong mắt anh, cậu ta đối với Tĩnh Kỳ rất thật lòng. Nói chi xa, theo lẽ thường sau khi cậu ta đính hôn với Tĩnh Kỳ xong, thì đã là em rể của anh rồi, ở miền Bắc có thể nói dưới một người nhưng trên vạn người. Thế mà cậu ta không ngần ngại tình nguyện sang Mỹ cùng Tĩnh Kỳ, đủ cho thấy cậu ta chẳng thèm vinh hoa quý phú, cậu ta chỉ quan tâm đến mỗi Tĩnh Kỳ.”

“Còn lần này sau khi Tĩnh Kỳ bị quân Nam bộ bắt cóc, vốn chúng ta hoàn toàn không thể nhanh chóng biết được tin để thu xếp. Nếu chẳng phải do Đồng Mộ Huân phớt lờ tính mạng, yêu cầu thuyền trưởng thả xuống cứu hộ để cậu ta chào về báo tin, thì chúng ta hai – ba tháng sau mới biết Tĩnh Kỳ nằm trong tay của Đoàn Húc Nhân... Em nên nhớ rằng ở trên biển chèo xuồng phải mất mấy ngày mới vào tới bờ. Chỉ có kẻ điên mới làm việc này, cũng đủ cho thấy cậu ta quả thực yêu Tĩnh Kỳ rất sâu sắc.”

Nàng kinh ngạc hỏi: “Có chuyện này sao anh?”

Hách Liên Tĩnh Phong đưa tay vuốt ve vùng bụng hơi gồ lên của nàng bằng muôn vàn yêu thương: “Tĩnh Kỳ của chúng ta xứng đáng được đối xử như thế.”

Nàng gật đầu rồi thở dài thườn thượt: “Nhưng Tĩnh Kỳ lại lỡ yêu Sở Thiên Lỗi mất rồi! Sợ rằng tới giờ con bé vẫn chưa dứt tình với anh ta.”

Ánh mắt Hách Liên Tĩnh Phong sầm xuống: “Không thể quên cũng phải quên.” Trong việc này hần có một phần trách nhiệm, chỉ trách năm ấy hần quá hời hợt. Nhưng nếu đánh giá Đoàn Húc Lỗi theo góc độ khác thì đó là một đối thủ đáng gờm, một nhân tài hiếm gặp. Chẳng qua khác lập trường, tất cả đều vì chủ của mình.

Chuyện tới nước này đã nằm ngoài tầm kiểm soát cho Tĩnh Kỳ lựa chọn quên hay không quên, mà vì nàng đã đến đường cùng, chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Bọn họ đơn giản chỉ giúp Đồng Mộ Huân một tay.

Tĩnh Kỳ đứng dưới giàn hoa, mặc chiếc sườn xám rộng rãi màu nhạt, xinh đẹp hơn hoa tử đằng. Trong mắt y đều tràn ngập hình ảnh của nàng.

Nàng thấp giọng gọi: “Anh Đồng...”

Y từ từ bước tới, vô cùng trân trọng nắm bàn tay thon thả mềm mại như bông của nàng: “Tĩnh Kỳ, đừng nói gì cả! Anh chỉ biết em đang ở bên cạnh anh... những thứ khác đều không quan trọng.”

Rất nhiều năm trước cũng tại khu vườn này, có một cô bé thất hai bím tóc, mặc bộ quần áo bằng gấm màu hồng, mắt mày như vẽ, đứng dưới giàn hoa tử đằng nài nỉ: “Anh Đồng, anh thả con chuồn chuồn ra được không?” Cô bé ngược lên nhìn y ngập hy vọng, trong mắt đầy tin tưởng và khát khao.

Con chuồn chuồn kia ngày hôm qua y tìm cả buổi chiều mới bắt được trong sân nhà mình, rồi dành thời giờ đưa nó tới phủ Đốc quân cho nàng. Nhưng nàng không thích con chuồn chuồn bị nhốt vào chiếc hộp, nên nũng nịu: “Anh Đồng, anh thả nó ra nhé?” Ở nhà y là một tên phá phách, xưa nay cả em gái Đồng Chân cũng chẳng chịu nhường nhịn. Duy nhất chỉ đối với nàng, làm cách nào y cũng không thể từ chối. Chỉ cần nàng nhìn y cười ngọt ngào, mềm nhẹ gọi vài tiếng ‘anh Đồng’ dễ nghe, thì cái gì y cũng tình nguyện.

Tĩnh Vi vào nhà bếp, gọi Hỉ Thước bưng tách trà sâm đi tới thư phòng của Hách Liên Tĩnh Phong. Từ xa tên gác cửa đã hành lễ, nàng nhỏ giọng hỏi: “Ai tới vậy?”

Tên gác cửa trả lời: “Là Phương quân trưởng đến ạ.”

Tĩnh Vi gạt đầu tỏ vẻ đã biết, rồi dặn dò người hầu: “Chờ Tư lệnh thảo luận xong hãy bưng vào nhé.”

Ở bên trong Hách Liên Tĩnh Phong đã nghe tiếng của nàng, nên gọi: “Em vào đi.” Tên người hầu kéo cửa mời nàng vào.

Tĩnh Vi cười nhẹ bước vô nói: “Tôi làm phiền các người rồi.”

Hách Liên Tĩnh Phong mỉm cười lắc đầu: “Đâu có! Lâu lâu Hạo Chi mới về miền Bắc một chuyến, bọn anh đang tán gẫu thôi.”

Phương Hạo Chi khom mình hành lễ: “Chào phu nhân.”

Tĩnh Vi rờ rờ cầm nói: “Chào Phương quân trưởng.”

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Cậu về trước đi, hiếm khi được nghỉ, hãy thư giãn với gia đình.”

Phương Hạo Chi chào kiểu nhà binh: “Vâng! Thuộc hạ xin phép về trước.” Sau đó lui ra ngoài.

Tĩnh Vi bưng tách trà sâm lên, nói: “Anh uống vài hớp nhé...” Ngóai lại chỉ thấy hắc đang cau mày, nàng nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy anh?”

Hắc nhận tách trà từ tay nàng, đáp: “Anh không biết bước tiếp theo của Đoàn Húc Lỗi là gì?”

Nàng tới phía sau duỗi tay xoa bóp từ nhẹ đến mạnh lên bả vai cứng ngắc của hắc, khiến người ta thoải mái đến tận xương. Nàng ôn tồn hỏi: “Anh ta lại có hành động mới gì sao?”

Hách Liên Tĩnh Phong vươn tay ra nắm chặt lấy bàn tay đang xoa bóp giúp hắc, nói: “Hạo Chi mới báo tin, theo các trinh thám của chúng ta ở bốn thành thị Quan Bình, Chính Hải, Mộc Châu và Hải Xuyên, thì quân đội Nam bộ tới giờ vẫn chưa chính thức đóng quân.”

Nàng kinh ngạc thốt: “Sao có thể chứ? Đoàn Húc Lỗi nỗ lực muốn lấy bằng được bốn thành thị đó, nay lấy được rồi mà không đưa quân vào chiếm đóng?” Chả trách Tĩnh Phong nói Đoàn Húc Lỗi là một đối thủ xứng tầm.

Hách Liên Tĩnh Phong lắc đầu: “Đây cũng là điều anh khó hiểu nhất.” Hai người chìm vào trầm mặc. Hồi lâu sau Hách Liên Tĩnh Phong mới nói: “Thôi đừng suy nghĩ đến vấn đề mệt óc này nữa. À phải, Tĩnh Kỳ và Mộ Huân ra sao rồi?”

Tĩnh Vi cười cười: “Em cũng chẳng biết, chả nhẽ anh bảo em làm kì đà cản mũi hử? Muốn làm thì anh làm đi.”

Hách Liên Tĩnh Phong bật cười, đứng dậy nắm tay nàng, nói: “Vậy chúng ta cùng nhau đi xem.”

Hai người dạo bước tới khu vườn, đứng rất xa phía sau hòn non bộ – nơi có thể quan sát rõ ràng nhất. Tĩnh Vi núp sau lưng, bị hắc che kín chẳng nhìn thấy gì.

Nàng đưa tay khều hắc, chặc lưỡi: “Anh thấy gì rồi?”

Hách Liên Tĩnh Phong thở dài, đáp: “Anh chẳng thấy gì cả!”

Nàng không tin, nghĩ rằng hắc trêu chọc mình nên buồn bực nói: “Anh tránh qua bên để em coi.” Hắc nhích ra để nàng nhìn cho rõ. Dưới giàn hoa tử đằng vắng tanh bóng người, chỉ có những đóa hoa màu tím như sương lại như mây.

Nàng nhìn hắc đầy kinh ngạc: “Sao nhanh quá vậy? Em mới tới thư phòng của anh chút xíu mà.”

Hắc nhìn về hướng sân viện của Tĩnh Kỳ, nói: “Em tới tâm sự với em nó đi, coi thử em nó nói sao?” Nàng gạt đầu.

Trong viện yên ắng, nàng đứng ngoài gõ cửa vài cái rồi gọi: “Tĩnh Kỳ ơi!” Chờ mãi mà không thấy hồi âm, nàng đẩy cửa đi vào. Trang trí bên trong đã đổi khác rất nhiều. Thảm ngoại nhập màu trắng đã biến thành thảm lông cừu thật dày, giẫm lên dường như không phát ra tiếng động.

Kéo tấm rèm kính, trên giường cũng vắng bóng người. Nàng chuẩn bị ra ngoài thì nghe nhà vệ sinh có tiếng động, chắc cô nàng đang tắm rửa. Tịnh Vi đi đến gần, vừa định cất tiếng gọi thì nghe bên trong vắng ra tiếng nồn mửa ‘ợa... ợa’ thật dài.

Ban đầu nàng cứ ngỡ Tịnh Kỳ mệt mỏi, nhưng ngay lập tức có phản ứng, nhịn không được mà giật lùi hai bước. Hồi lâu sau nàng mới hồi phục tinh thần, đẩy cửa đi vào... Chỉ thấy Tịnh Kỳ ngồi bệt dưới nền gạch, ghé vào bồn cầu như chẳng còn chút sức lực.

Nàng vội vàng nói: “Tịnh Kỳ à, em đừng dọa chị. Tịnh Kỳ...” Rồi nàng vỗ nhẹ lên lưng, giúp Tịnh Kỳ bình phục hơi thở.

Tịnh Kỳ khẽ nhướn mắt, sắc mặt tái nhợt, gọi: “Chị ơi...”

Nàng và Hỉ Thước đỡ Tịnh Kỳ lên giường nằm, rồi cầm chiếc khăn nóng do Hỉ Thước đưa tới, vừa lau sạch mồ hôi trên trán Tịnh Kỳ, vừa nói với Hỉ Thước: “Hỉ Thước, em gọi điện gọi mời bác sĩ Ngô tới đây.”

Tịnh Kỳ yếu ớt cầm tay nàng: “Chị dâu, đừng.” Tịnh Vi quay đầu nháy mắt, Hỉ Thước vội vàng lui ra và khép cánh cửa lại.

Tịnh Vi hỏi: “Đoàn Húc Lỗi có biết không?” Tịnh Kỳ nhắm mắt, lắc đầu. Tịnh Vi thở phào nhẹ nhõm, nếu Đoàn Húc Lỗi biết Tịnh Kỳ mang thai mà còn dùng cô nàng để đổi bốn thành thị thì... hẳn không còn tính người nữa.

Tịnh Vi vuốt mái tóc Tịnh Kỳ, hồi lâu sau mới hỏi: “Vậy em tính sao?”

Sắc mặt Tịnh Kỳ hệt như tờ giấy, thì thào: “Chị dâu, em không biết nữa.”

Tịnh Vi chưa từng nghĩ đến vấn đề này, trong thoáng chốc cũng ngồi nghếch ra đó. Tịnh Kỳ khép mắt, nhưng những giọt lệ vẫn len lén ứa tràn, để lộ tâm tư đau khổ.

Hồi lâu sau Tịnh Vi mới nhỏ giọng: “Bất kể em quyết định ra sao, chị và anh trai em đều luôn luôn ủng hộ. Mãi mãi ủng hộ!”

Bác sĩ Ngô tới kê vài thứ thuốc, dặn dò Cúc Lan cách dùng và thời gian uống. Hắn ta mời Tịnh Vi đến, nhẹ giọng nói: “Tư lệnh phu nhân, có vài câu chẳng biết tôi có nên nói không?”

Tịnh Vi mời hắn ta tới lầu Tiểu Dương, cho kẻ hầu người hạ lui hết ra ngoài mới hỏi: “Xin bác sĩ Ngô cứ nói.”

Bác sĩ Ngô trình bày: “Ban này tôi khám cho tiểu thư Tịnh Kỳ, cô ấy hỏi tôi rất nhiều về việc phá thai...” Hắn ta vừa nói vừa len lén quan sát sắc mặt của Tịnh Vi, thấy nàng vẫn điềm nhiên, bấy giờ mới to gan tiếp tục: “Dựa theo sức khỏe của tiểu thư Tịnh Kỳ, thật sự không thích hợp để phá thai.”

Tịnh Vi hỏi: “Vì sao không được?”

Bác sĩ Ngô đáp: “Phu nhân cũng biết tiểu thư Tịnh Kỳ đã sẩy thai một lần rồi. Nếu bây giờ tùy tiện nạo phá, e rằng lưu lại ảnh hưởng lớn tới tử cung. Lỡ xảy ra sơ xuất, nhẹ thì mai sau tiểu thư Tịnh Kỳ có mang thai cũng gặp nguy cơ sẩy thai cao, hoặc không thể thụ thai nữa. Nặng thì đe dọa đến tính mạng.”

Sắc mặt Tịnh Vi hơi chuyển trắng: “Nghiêm trọng như vậy sao?”

Bác sĩ Ngô đáp: “Đúng vậy! Tôi và phủ Đốc quân có giao tình nhiều năm, Tịnh Kỳ từ nhỏ lớn lên cùng lớn tôi, tôi tuyệt đối không lấy chuyện như thế ra đùa giỡn.”

Nếu đây là chuyện không thể, thì phải nghĩ cách xua tan ý nghĩ của Tịnh Kỳ. Nhưng cô em gái chồng này, dù bề ngoài thanh tao lịch sự, nhưng đầu óc rất có chủ kiến. Năm đó cô nàng né tránh hôn nhân chính trị, lựa chọn Sở Thiên Lỗi. Ai ngờ, Sở Thiên Lỗi lại là người của Đoàn gia Nam bộ. Nếu không cả hai trai tài gái sắc, quả thực rất xứng đôi.

12. Chương 20-21

Chương 20

Hôm rày con mình bệnh nên khát... back in ur arms! hehe

Tĩnh Vi đẩy cửa đi vào, thấy thấp thoáng bóng Tĩnh Kỳ đang nằm trên giường, vì cách tấm màn khó nhìn rõ nên nàng rón rén bước tới gần. Bỗng nghe tiếng Tĩnh Kỳ hơi mệt mỏi khe khẽ vang lên: “Chị dâu.”

Tĩnh Vi vén rèm, mỉm cười hỏi: “Chị làm em thức giấc hả?”

Tĩnh Kỳ lắc đầu: “Không có ạ.”

Tĩnh Vi đi tới ngồi trên mép giường, nắm tay nàng hỏi: “Em uống thuốc rồi cảm thấy có đỡ hơn chút nào không?” Tĩnh Kỳ gật đầu, hàng mi rũ xuống như hai bức rèm âm u trên gương mặt mịn màng.

Tĩnh Vi ngắm đường nét nhu hòa nửa bên khuôn mặt của nàng, bỗng nhớ tới ngày đầu tiên bọn họ gặp mặt. Lúc đó nàng mặc chiếc sườn xám màu xanh lam, xinh đẹp rạng rỡ lẫn trong đám đông, tươi cười nói ‘chào chị dâu’. Thoáng giật mình đã là nhiều năm trôi qua.

Tĩnh Vi thở dài thườn thượt, nói: “Tĩnh Kỳ, từ ngày chị gả vào Hách Liên gia đến giờ, chị luôn coi em như đứa em ruột thịt. Hôm nay chị có mấy lời muốn nói cùng em.”

Tĩnh Kỳ giương mắt nhìn nàng: “Chị dâu, chị cứ nói đi.” Đôi con ngươi long lanh nhưng chứa đầy đau thương.

Tĩnh Vi dõi mắt nhìn nàng, nói: “Em hãy nghe lời khuyên của chị, dù em không màng bản thân thì cũng thương tình anh chị mà đừng mạo hiểm...” Tĩnh Vi dừng lại và nhìn thẳng vào mắt nàng: “Tuyệt đối đừng mạo hiểm phá bỏ đứa bé trong bụng.”

Tĩnh Kỳ lặng thinh đưa mắt nhìn qua nơi khác. Bầu không khí thực yên ắng, ánh mắt trong veo của nàng dường như ứa lệ. Nàng hít sâu một hơi, mới chậm chậm nói: “Chị dâu à, đời em không bao giờ muốn liên quan bất cứ thứ gì với tên kia nữa.”

Tĩnh Vi nói: “Vẫn còn những cách khác, không đáng...”

Nước mắt Tĩnh Kỳ ứa ra rơi lả tả: “Em không muốn có bất kì liên quan gì với anh ta nữa, tuyệt đối không!” Lúc ở Nam bộ nàng đã biết mình mang thai rồi, ngàn giấu vụn diêm để bọn họ đừng phát hiện. Dù Đoàn Húc Lỗi tính toán cỡ nào cũng không thể ngờ tới hấn dùng chính máu mủ của mình để đổi lấy bốn tòa thành thị. Thực sự quá mỉa mai!

Tĩnh Vi vội giãy nảy: “Em biết rõ sức khỏe của em không thể phá thai. Bác sĩ Ngô nói nếu em phá thai sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng...”

Tĩnh Kỳ khóc nức nở: “Nhưng em không muốn nó, em không cần nó. Em không muốn sau này nhìn thấy nó lại nhớ tới tên khốn kia. Em không muốn!” Nàng dường như trở thành đứa bé không nhéo trong lòng mẹ, gục vào người Tĩnh Vi khóc nghẹn ngào.

Tĩnh Vi vỗ nhẹ lưng nàng: “Đừng khóc, Tĩnh Kỳ của chị đừng khóc! Anh chị sẽ nghĩ cách thay em, nhưng em đừng làm chuyện xằng bậy... Đừng khóc.” Nàng vẫn khóc rầm rức, thấm ướt cả bộ quần áo của Tĩnh Vi.

Hấn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, mặc dù chẳng còn ai trú ngụ nhưng vẫn giữ nguyên dáng vẻ như lúc nàng còn ở đây. Thậm chí cả bình hoa tươi trên đầu giường cũng có người thay mỗi ngày.

Hấn ngồi trên sofa, tự rót một tách nước rồi nhìn đăm đúi. Mọi thứ nơi này nàng đều sử dụng qua, hết như còn vương mùi hương của nàng. Hấn nhẹ nhàng đưa cái tách lên môi, dừng hồi lâu rồi mới hớp một ngụm. Xưa giờ nàng hay dùng son màu hồng ngoại nhập, luôn lưu lại vết cong cong ửng đỏ trên miệng ly, khiến hồn người đi hoang.

Lý Giới Tái đứng ngoài hồi lâu, bấy giờ mới dám gõ cửa: “Tham mưu trưởng, đã khuya rồi, ngài nên nghỉ ngơi đi.”

Hấn trầm mặc một hồi mới đáp: “Các người ngủ trước đi.”

Lý Giới Tái muốn nói lại thôi, chậm chậm khép cánh cửa lại. Ngày mai là hôn lễ của tham mưu trưởng rồi, vậy mà hôm nay hắn vẫn tới căn phòng này.

Hồi Lý Giới Tái mới tham gia quân ngũ đã trở thành thị vệ của Đoàn lão tư lệnh, sau đó Đoàn lão tư lệnh thấy y còn trẻ nên phái tới làm thị vệ cho Đoàn Húc Lỗi. Hai người kém nhau mười tuổi, y xem như nhìn hán trưởng thành. Hắn và Đoàn Húc Nhân là hai anh em cùng một mẹ sinh ra, nên tình cảm vô cùng khăng khít.

Y ít nhiều cũng biết Đoàn Húc Lỗi cưới Lam Thủy Tiếp vì mệnh lệnh của anh trai. Người chôn dấu trong tim chắc hẳn là Hách Liên tiểu thư của miền Bắc. Y hầu cận Đoàn Húc Lỗi đã lâu, chưa từng thấy hắn để ý một ai đến thế. Hôm Hách Liên tiểu thư mất tích, hắn rối loạn như ruồi bọ mất đầu, vận dụng luôn cả đội cảnh vệ thân tín của Tư lệnh.

Hắn quan tâm nhưng vẫn phải dùng năng lực để đối phó bốn thành thị. Nếu so lực lượng giữa hai miền Nam – Bắc, bất kể đứng theo góc độ nào thì miền Bắc cũng hơn miền Nam một bậc. Nếu lấy được bốn thành vùng Minh Giang đó, tiến có thể công, lùi có thể thủ. Đương nhiên Tư lệnh rất phấn chấn, chắc hẳn Đoàn Húc Lỗi cũng vậy nên mới uống rượu nhiều ngày.

Hắn uống say rồi thì thêu thào như mê sảng: “Chỉ cần cô ấy nói cô ấy gạt tôi là được, thực sự... Giới Tái...”

“Anh cả nói chúng tôi không có kết quả... nhưng tôi không cam lòng... luôn ôm hy vọng... rốt cuộc cũng biết thực sự không thể... Giới Tái... cô ấy vốn không yêu tôi...” Thậm chí có lần hắn gục đầu vào thành ghế, bả vai run bần bật thì thào: “Vì sao cô ấy phá bỏ đứa con, vì sao? Vì sao?”

Thuộc hạ dưới quyền thấy y đi ra, nhẹ giọng hỏi: “Tham mưu trưởng vẫn chưa đi nghỉ ă? Ngày mai có thể rất bận rộn!”

Lý Giới Tái đáp: “Các người cứ nghỉ trước đi.”

Sáng mai là ngày vui của tham mưu trưởng, khắp phủ đều dán chữ ‘hỉ’, treo đầy lồng đèn đỏ cho hợp với hoàn cảnh. Thế mà cái màu đỏ ấy lại khiến người ta cảm thấy có chút lờ lợt.

Sáng sớm Giang Tịnh Vi vừa bước xuống lầu, thì Hỉ Thước đã bước tới thì thầm: “Mới tinh mơ mà Tư lệnh đã nổi đóa, kêu người trong phủ đem hết báo chí thu lại.”

Nàng nhú mày, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Hỉ Thước lắc đầu, đáp: “Em cũng chẳng biết nữa, báo chí bị thị vệ thu hết rồi, em có xem được gì đâu.” Tịnh Vi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Vào thư phòng, thấy hắn đưa lưng về phía cửa. Trong phòng có mùi bạc hà, chắc hẳn gặp chuyện phiền muộn, nếu không sao mới sáng sớm đã hút thuốc lá?

Nàng tới gần đưa tay đặt lên bả vai hắn, dịu dàng hỏi: “Sao vậy anh?”

Hắn xoay ghế dựa, dịu tắt điều thuốc trên tay, trước nay hắn không để nàng hít mùi khói thuốc. Hắn giật lấy tờ báo, nói: “Em tự đọc đi.”

Nàng cầm tờ báo lên xem, trên trang nhất đăng tấm ảnh cưới, nam – anh tuấn hiên ngang, nữ – quyến rũ yêu kiều, váy lụa trắng phối hợp Âu phục đen, trông như một đôi ngọc bích. Người đàn ông kia nàng rất quen thuộc... chẳng phải Đoàn Húc Lỗi thì còn ai?

Nàng ngẩng phắt lên nhìn về mặt vẫn điềm nhiên như không của Hách Liên Tĩnh Phong: “Sao có thể nhanh đến vậy?” Tĩnh Kỳ vừa trở về mới nửa tháng.

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Chuyện tuyệt đối đừng để Tĩnh Kỳ biết.” Nàng gật đầu tán đồng, dĩ nhiên là nên giấu nhẹm. Nếu không, dựa vào tính cách của cô nàng, e rằng rất khó...

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Vài ngày nữa em hãy đưa Tĩnh Kỳ đến biệt viện ngoại ô phía Tây ở một thời gian, trong phủ đông người lắm miệng nhiều lời.” Nàng hiểu ý hắn. Tóm lại hiện giờ việc gì cũng phải lo cho danh dự về sau của Tĩnh Kỳ trước. Hắn nói tiếp: “May mắn ngày sinh nở của em với Tĩnh Kỳ cách nhau khá gần...”

Nàng ngược lên nói: “Ý anh là...”

Hắn nắm lấy tay nàng, nói: “Hiện giờ chúng ta chưa có cách nào khác, bọn em hãy tới đó ở một thời gian rồi tính sau. Kể hầu người hạ đừng đưa theo nhiều, mang theo vài người thân tín là được.” Nàng gật đầu dựa vào lồng ngực hắn, nghe nhịp tim đập trầm ổn của hắn mà cảm thấy thực yên lòng: “Ngày mai em sẽ đi.”

Hắn khẽ bật cười: “Đâu cần đi nhanh dữ vậy.” Rồi đưa tay vuốt ve gương mặt nàng: “Em muốn bỏ anh hả?”

Nàng lườm hắn, giả vờ giận dỗi: “Đúng vậy! Đây không phải cho anh có cơ hội đi Bách Nhạc Môn à?”

Hắn cười sặc sụa, khẽ hôn nhẹ lên trán nàng một cái: “Em lại còn lôi ba cái chuyện xưa tích cũ ra nữa đấy?”

Nàng ngoảnh đi chỗ khác, nói lấy: “Xem là ai mới lôi chuyện xưa tích cũ ra được.”

Hắn mỉm cười đưa tay kéo nàng lại gần kề sát mặt mình, để hơi thở nóng ướt vờn lên mặt nàng, nói: “Cô vợ ghen tuông này, coi anh trị em ra sao nhé...” Lời kế tiếp của hắn mát hút trên bờ môi nàng, biến thành những tiếng mút nhỏ vụn không thể nghe thấy... Nàng khẽ đẩy hắn ra mà hắn ngang ngược chẳng chịu buông tha, còn đưa tay vuốt ve chiếm hữu bờ lưng nàng...

Hồi lâu sau hắn mới thả ra, sắc mặt nàng đã đỏ ửng, cất giọng oán trách: “Anh... anh... lần nào cũng như thế...”

Hắn mỉm cười kéo nàng ôm vào lòng: “Yêu em cũng không được sao?”

Nàng đập nhẹ hắn: “Anh còn nói nữa...” Hắn hôn nhẹ lên cổ nàng, hôn rồi lại hôn, ngứa ngáy tới tận tim.

Tám tháng sau, Hách Liên tư lệnh của miền Bắc báo tin vui có thêm đôi song sinh

Chương 21

Trong phòng họp Nam bộ, các tướng lĩnh chụm đầu thì thầm to nhỏ. Chợt bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập vang lên, rồi cửa phòng mở ‘ầm’ một tiếng. Đoàn Húc Lỗi lạng lừng ngược lên, thấy vẻ mặt của Lý Giới Tái trắng bệch và vô cùng lo lắng. Y vội vã chạy tới cạnh Đoàn Húc Lỗi, cúi người nói gì đó vào tai hắn.

Bỗng nghe Đoàn Húc Lỗi vỗ ‘bốp’ một tiếng đứng bật dậy, hai mắt trợn ngược: “Cái gì?” Lý Giới Tái gật gật đầu.

Lúc này Đoàn Húc Lỗi nóng lòng như lửa đốt, tức giận ra lệnh: “Lập tức đưa xe chuyên biệt tới ngay Côn Châu.” Côn Châu nằm ở phía Tây, là ranh giới ngoại giao với nước A. Hắn bỏ đi để lại đám tướng lĩnh rối như cái chợ, ngơ ngác chẳng biết xảy ra việc gì.

Nửa ngày sau ở miền Bắc Hách Liên Tĩnh Phong cũng nhận được mật báo, Đoàn Húc Nhân trên đường từ nước A trở về qua đoạn Côn Châu gặp phải phục kích, trúng đạn bỏ mình.

Lúc này Hách Liên Tĩnh Phong cùng vài vị tướng nòng cốt của Bắc bộ đang tổ chức một cuộc họp khẩn cấp. Triệu Bình Khiêm bình tĩnh phân tích: “Xem ra lần này Đoàn tư lệnh chưa đạt được thỏa thuận gì với nước A. Nếu không nước A tuyệt đối sẽ chẳng ra tay giết hại đồng minh của mình, đem thuận lợi tới cho chúng ta.”

Hách Liên Tĩnh Phong trầm ngâm hồi lâu, thốt lời nghi vấn trong lòng: “Có nhất thiết phải là nước A động thủ không?”

Đồng Đức Toàn do dự một lát rồi nhìn hắn, hỏi: “Ý của Tư lệnh là có tướng lĩnh miền Nam làm phản?”

Hách Liên Tĩnh Phong lắc đầu: “Tình huống đó không mấy khả quan, Đoàn Húc Nhân đã chết, trước mắt tin tức vẫn được phong tỏa. Nếu có tướng lĩnh muốn làm phản thì Nam bộ đã loạn rồi. Căn cứ theo tình hình hiện nay, thì toàn bộ tình thế miền Nam đang nằm trong tay của Đoàn Húc Lỗi.”

Triệu Bình Khiêm dường như thông suốt, nói: “Tư lệnh đang hoài nghi thế lực của Nhị thiếu Đoàn gia?”

Hách Liên Tĩnh Phong khẽ gật đầu: “Tôi cũng nghi ngờ thôi. Dựa theo tình hình Nam – Bắc hiện nay, nước A không có bất kỳ lý do nào để loại bỏ Đoàn Húc Nhân. Các người nên nhớ rằng nước A trước giờ luôn thích bành trướng, năm xưa bốn miền đối lập thì bọn họ đã đưa điều kiện với cha tôi, chỉ cần ông ấy đồng ý sang nhượng một tỉnh miền Bắc thì trong vòng ba năm họ sẽ cung cấp nguồn vũ khí vô giới hạn. Chẳng qua năm đó cha tôi kiên quyết từ chối. Sau đó Nam – Bắc khai chiến thì nước A lại liên minh với các nước khác sẵn sàng đứng ra hòa giải, nhưng đem khá nhiều lợi ích cho Nam bộ.”

Hắn dừng một lát mới nói tiếp: “Vì vậy làm sao nước A có thể dễ dàng đem thế lực Đoàn gia Nam bộ khai trừ, đưa thuận lợi cho chúng ta?” Trong phòng họp đều là các tướng lĩnh cao cấp, mọi người dĩ nhiên hiểu được mối quan hệ chặt chẽ này, nên ai nấy gật đầu tán đồng.

Trương Linh – tướng trẻ sư đoàn mười ba luôn lấy sách lược làm sở trường, vuốt ria mép khẽ mỉm cười: “Tư lệnh, bất kể là ai đã loại trừ Đoàn Húc Nhân, đối với chúng ta đều trăm điều lợi mà không điều hại. Nếu thực sự nước A ám sát Đoàn Húc Nhân thì nhất định sẽ lưu lại dấu vết, Đoàn gia Nam bộ chần chẫn sẽ chẳng dễ yên. Tới lúc đó, nước A muốn tiếp tục ủng hộ Nam bộ coi chúng ta là địch, sợ rằng không thể. Hơn nữa nếu Nhị thiếu của Đoàn gia giở trò quỷ, thì đây chẳng phải cung cấp cho chúng ta cơ hội tốt sao? Nếu Nam bộ nội chiến, mọi sắp xếp những năm qua của chúng ta đã có đất dụng võ. Khi ấy, Tư lệnh muốn thống nhất quốc gia cũng sắp rồi!”

Cuộc họp diễn ra tới tối, lúc về lầu Tiểu Dương thì đã đến bữa cơm chiều. Từ cửa sổ có tiếng đàn dương cầm du dương êm ái vọng ra. Hai đứa nhóc Hách Liên Đức và Hách Liên Trí đang chạy lăng xăng vòng qua ghế sofa trong phòng khách, như đang tranh giành vật gì đó. Hách Liên Huyền lúc này đã mười tuổi, mặt mày như vẽ, thật là một cô bé xinh đẹp. Cô bé thấy cha về thì đứng dậy rời khỏi cây đàn, cầm mũ cho cha, khẽ mỉm cười để lộ hai má lúm đồng tiền duyên dáng: “Chào bố ạ!”

Hách Liên Tĩnh Phong vuốt nhẹ mái tóc cô con gái yêu, ôn tồn hỏi: “Mẹ con đâu?”

Hách Liên Huyền đáp: “Mẹ cùng dì Hỉ Thước đang làm đồ tráng miệng trong bếp!”

Hắn cau mày: “Mẹ con không dặn người hầu làm được hả?” Hách Liên Huyền im lặng mỉm cười, cầm chiếc mũ đưa cho nha hoàn.

Hắn ngồi xuống nhìn hai chú nhóc đang chạy lòng vòng, vẫy tay: “Lại đây với bố.” Rồi khom lưng bế mỗi tay một đứa, hôn lên má cả hai, yêu thương hỏi: “Hôm nay các con phá phách những gì?”

Bỗng ngoài cửa có tiếng nói êm ái xao xuyến của Tịnh Vi truyền tới: “Còn chẳng phải giành khẩu súng trong thư phòng của anh sao? May mắn nó không có đạn... Anh đó, mai mốt đừng quảng súng bữa bãi nữa.” Chắc là khẩu súng lục của Pháp để dưới ngăn tủ. Nó đẹp thì có đẹp nhưng chỉ vô dụng. Hách Liên Tĩnh Phong thả hai con xuống, giả vờ tức giận gõ đầu hai chú bé: “Mấy đứa ngứa da rồi phải không? Muốn ăn roi mây hả?” Gia quy nhà Hách Liên luôn nghiêm khắc giáo dục con trai, còn con gái thì nâng niu trong bàn tay.

Thấy hai chú bé cúi đầu tỏ thái độ nhận tội thành khẩn, hắn biết nàng đã răn đe nên bỏ qua, thả cho hai đứa một con đường lui: “Các con gấp gấp gì chứ? Chờ các con lớn, bố sẽ dạy các con bắn súng! Bây giờ thì quên đi, lần sau còn tái phạm, bố không nương tay đâu.”

Hắn ngoảnh đầu thấy vợ đang đứng trước cửa, tay bê một cái khay. Hắn nhướn mày, âm thầm đổi chủ đề: “Lần trước ai hứa với anh không đi vào bếp nữa nhỉ?”

Nàng cười nhẹ, hơi nũng nịu bước tới: “Em đi nấu vài món cho tụi nhỏ mà, có mệt mỗi gì đâu? Xem bộ dạng anh kia!” Hắn đỡ lấy cái khay đựng bánh bích quy trong tay nàng, phía sau Hỉ Thước còn bê thêm một mâm bánh mật nướng và một bình sữa to.

Hách Liên Huyền lấy ly rót ra hai cốc sữa, đưa cho các em: “Hai đứa coi chừng nóng nhé.”

Hách Liên Trí bị đe dọa thì ngồi kéo vạt áo như một người đàn ông nhỏ, lịch sự nói với chị gái: “Cảm ơn chị hai ạ!”

Nụ cười cậu bé mang chút bóng dáng của người đó, khiến ánh mắt Tịnh Vi lên men, nàng khẽ dựa đầu vào bờ vai Hách Liên Tĩnh Phong. Trong vườn cỏ cây sum xuê rợp bóng mát, nhưng vắng bóng cô thiếu nữ trốn vào bụi hoa mỉm cười xinh đẹp.

Vài năm sau.

Một năm trước đây dân chúng cả nước không thể nào ngờ quốc gia lại thống nhất nhanh đến vậy, chỉ trong một sớm một chiều. Tất cả đều vì Tư lệnh Đoàn Húc Lỗi của Nam bộ gửi một bức điện thông báo tuyên bố đổi màu cờ, đồng ý nhận Hách Liên Tĩnh Phong của miền Bắc làm người lãnh đạo.

Lý do thực sự là vì nước A nổ súng giết chết anh cả Đoàn Húc Nhân. Hơn nữa liên tục gây hấn tại biên giới, thậm chí có vài lần bắt đầu những cuộc tấn công bất ngờ, không ngừng ăn mòn đất đai của Nam bộ. Dựa theo binh lực của Nam bộ, muốn chống đỡ miền Bắc cũng đã cố hết sức, chứ đừng bàn tới đối chọi với hai mặt thù địch. Sở Bích Trúc vấp phải cú sốc con trai trưởng mất, bệnh nặng nằm liệt giường sau hai năm cũng qua đời.

Nam bộ đều có thù với nước A và miền Bắc, nhưng để phân tích sâu xa thì một bên là thù cũ một bên là hận mới. Rồi liên quan đến lợi ích quốc gia, dẫu sao nước A vẫn là ngoại lai. Nên khi miền Bắc liên tiếp vài lần chân thành gọi người tới bàn thảo, cuối cùng Sở Thiên Lỗi cân nhắc thiệt hơn, đồng ý đổi màu cờ.

Tuy nói Nam bộ đổi màu cờ, nhưng chỉ dựa trên hình thức tượng trưng. Đoàn Húc Lỗi vẫn giữ toàn bộ quyền lực miền Nam, và miền Bắc không có quyền điều động quân đội Nam bộ. Đối với dân chúng toàn quốc đã chịu đủ chiến tranh tàn khốc, thì miễn hai bên đừng đánh nhau, họ có thể an nhàn hưởng thụ cuộc sống của mình.

Hách Liên Tĩnh Kỳ đứng trên boong tàu, dõi mắt nhìn con sóng xanh biếc xa xa ập vào đất liền. Đằng kia chính là quê hương sinh trưởng ra nàng. Mấy năm nay nó là nơi ngày đêm nàng ấp ủ. Nơi đó có anh cả, có chị dâu, có bọn trẻ... lòng nàng khê trầm xuống, nhưng bình phục lại rất nhanh.

Mấy ngày nay phủ Tư lệnh miền Bắc liên tiếp giăng đèn kết hoa. Từ trên xuống dưới dù bận rộn nhưng không hỗn loạn, chuẩn bị mọi việc cho bữa tiệc, vì hôm nay là sinh nhật của Hách Liên Tĩnh Phong. Hiện giờ Hỉ Thước đã thành một nửa tổng quản phủ Tư lệnh, mới bình minh đã tới chờ ở lầu Tiểu Dương. Nàng ta dắt theo Hương Lan, chỉ huy kẻ hầu người hạ sắp xếp những thứ mà các thiếu gia và tiểu thư muốn mặc cho đảng hoàng.

Dù lão Đốc quân đã qua đời nhiều năm, nhưng trong phủ vẫn kế thừa những quy tắc cũ như khi ông còn sống. Cha mẹ mừng thọ, các con sáng sớm phải tới khấu đầu vấn an, bưng trà. Hách Liên Duệ giờ đã mười sáu tuổi, dáng dấp giống hệt Hách Liên Tĩnh Phong, mắt sáng mày rậm, khí chất hiên ngang. Theo ý của Hách Liên Tĩnh Phong, năm ngoái phải đưa cậu qua nước ngoài du học, bổ sung thêm kiến thức. Nhưng Tịnh Vi ngăn cản, cảm thấy cậu còn quá nhỏ. Hách Liên Tĩnh Phong chiều lòng nàng, cho cậu ở nhà thêm một năm nữa. Nhưng hấn cũng nói dứt khoát, năm nay khi qua sinh nhật mình thì phải đưa Hách Liên Duệ xuất ngoại.

Người thứ hai khấu đầu là Hách Liên Huyền, cô bé là sự kết hợp giữa Hách Liên Tĩnh Phong và Tịnh Vi, mặt mũi giống mẹ nhưng chiếc cằm và dáng dấp tương tự dòng họ Hách Liên. Đến nỗi kẻ hầu người hạ đều nói, bộ dạng của đại tiểu thư rất giống tiểu thư Tĩnh Kỳ, đặc biệt lúc cười tươi để lộ hai má lún đồng tiền y đúc tiểu thư Tĩnh Kỳ.

Cuối cùng tới hai anh em song sinh Hách Liên Đức và Hách Liên Trí, với diện mạo tựa điêu khắc. Dù là anh em song sinh nhưng hai chú bé không quá giống nhau. Đứa lớn Hách Liên Đức giống mẹ mà đứa nhỏ Hách Liên Trí lại giống cha nhiều hơn, và chẳng hề mang nét nào như mẹ. Tuy nhiên cả hai bé đều mắt thanh mày tú, mỗi người mỗi vẻ.

Các con khấu đầu xong mới cùng cha mẹ dùng điểm tâm. Chưa gì mà Trịnh quản gia đã cho người tới báo trong sảnh có nhiều tướng lĩnh miền Bắc đến chúc thọ. Hách Liên Tĩnh Phong gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu. Tịnh Vi cầm bộ quân phục trên tay nha hoàn mặc vào cho hấn, giúp hấn đeo thắt lưng, đội mũ, chỉnh trang đầu đầy đảng hoàng mới mỉm cười bằng lòng, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, anh ra tiền sảnh tiếp khách đi.”

Hách Liên Tĩnh Phong duỗi tay sửa lại chiếc áo choàng trên vai nàng, nhìn nhau mỉm cười rồi mới dắt tay nàng xoay gót ra cửa. Cả chặng đường dài trải qua, thoáng chốc mà đã hơn mười năm, giữa nhiều vất vả và gian truân, cuối cùng hấn cũng được sớm tối ở bên nàng.

Mới vào tiền sảnh không bao lâu, Đoàn Húc Lỗi dẫn theo phu nhân Lam Thủy Tiệp và vài vị tướng lĩnh Nam bộ đến chúc phúc. Hách Liên Tĩnh Phong tự mình ra cửa đón, đôi hai đều chào hỏi lịch sự và nhả

nhận.

Đoàn Húc Lỗi chấp hai tay đúng theo nghi thức, nói: “Chúc tổng Tư lệnh sống mãi trẻ lâu,[1] đây là chút quà mọn, của ít lòng nhiều.”[2] Phía sau mấy tên thị vệ bụng vài hộp gấm dăng lên.

Hách Liên Tĩnh Phong vội thu quà tặng, mỉm cười nói: “Đoàn tư lệnh khách sáo quá, xin mời ngồi.”

Tĩnh Vi và Lam Thủy Tiệp ngồi dưới tay, nàng vừa đón tiếp vừa âm thầm đánh giá. Lâu giờ nàng chỉ gặp Lam Thủy Tiệp đúng một lần, đó là nửa năm trước trong bữa tiệc rượu liên hoan. Lần ấy Đoàn Húc Lỗi tuyên bố đổi màu cờ, tới An Dương nhận chức phó tổng Tư lệnh cả nước. Hách Liên Tĩnh Phong đặc biệt mở tiệc trong phủ, lấy danh nghĩa hấn ta là phó tổng Tư lệnh mà giới thiệu với mọi người.

Trong ấn tượng của nàng – Lam Thủy Tiệp thực sự là một đại mỹ nhân, mỗi hành động đều mang đầy phong thái. Nếu không thì sao suốt những năm qua Đoàn Húc Lỗi chỉ có mỗi vị phu nhân này? Lúc mấy vị phu nhân tướng lĩnh miền Bắc buôn chuyện, nói hai người đã cưới vài năm nhưng Lam Thủy Tiệp chưa sinh đứa con nào. Nên biết rằng càng là người quyền cao chức trọng, càng để ý tới con cái nối dòng. Vậy mà Đoàn Húc Lỗi vẫn bình chân như vại, luôn cùng nàng ta tương kính như tân.[3] Thậm chí bên ngoài cũng chẳng mèo mả gà đồng, nghe giọng điệu các bà vô cùng hâm mộ.

Lúc đó nàng từ nhà vệ sinh đi ra nên nghe rõ rành rành, thâm tâm chẳng biết có cảm giác gì, đủ hai nỗi oán trách và tức giận. Nếu không phải tình cờ, thì nàng chắc hẳn sẽ vượt mặt cơ hội nghe những điều này. Chuyện của Đoàn Húc Lỗi và Tĩnh Kỳ ở trong quân đội miền Bắc từ lâu đã không còn là bí mật. Năm xưa Đoàn Húc Lỗi lấy danh nghĩa Sở Thiên Lỗi kết hôn với Tĩnh Kỳ, mặc dù nghi thức đơn giản, chỉ làm một mâm cơm tại phủ Hách Liên, mời các di nương tham dự, nhưng vẫn đã cưới rồi. Hồi ấy nàng đã rời khỏi phủ, hôn lễ cử hành ra sao chỉ nghe Hách Liên Tĩnh Phong kể lại. Nhưng Sở Thiên Lỗi lấy danh nghĩa vị hôn phu của Tĩnh Kỳ, tiếp xúc với nhiều tướng lĩnh miền Bắc. Sau khi cắt đứt với Tĩnh Kỳ, hấn ta quay về Nam bộ, bắt đầu từ từ cầm quyền, xuất hiện trên báo. Những người miền Bắc từng tiếp xúc qua, có ai mà chẳng biết? Mãi đến khi anh cả hấn ta là Đoàn Húc Nhân qua đời, hấn ta nắm giữ quyền hành của Nam bộ, địa vị ngang bằng Hách Liên Tĩnh Phong, rồi tuyên bố đổi màu cờ. Vòng lẩn quẩn này người đất Bắc đều biết, nhưng chẳng ai dám nói toạc ra.

Lam Thủy Tiệp mỉm cười nhận tách trà do nha hoàn đưa tới, nhìn nàng nói: “Tư lệnh phu nhân, một năm không gặp mà ngài vẫn xinh đẹp như cũ. Thật là Thủy Tiệp hâm mộ quá đi mất!” Lam Thủy Tiệp quả thực là con cái nhà gia thế, rất biết cách ứng xử tình cảnh.

Tĩnh Vi cười nhẹ nhàng, đáp: “Đoàn phu nhân mới đúng là trẻ trung xinh đẹp! Xin mời cô dùng trà.” Hai người khách sáo trò chuyện vài câu, đang nói thì có vài vị phu nhân tướng lĩnh tới chào hỏi.

Đương cười đùa thì Hỉ Thuộc tới báo gánh hát đã chuẩn bị xong, mời các vị phu nhân qua đó. Bấy giờ các vị phu nhân mới dời bước đến vườn hoa xem kịch. Vở diễn thứ nhất là ‘Bát tiên chúc thọ’,[4] người hầu bưng nước trà, bánh mứt, hoa quả, xí muối, hạt dưa, linh tinh các thứ lên. Hách Liên Tĩnh Phong và Đoàn Húc Lỗi cũng cùng mọi người đi tới. Các vị phu nhân đều đứng lên, chờ hai người an vị mới ngồi xuống lần nữa.

Đoàn Húc Lỗi ngồi gần Hách Liên Tĩnh Phong, thấy Tĩnh Vi thì lịch sự nói: “Chào Tư lệnh phu nhân.”

Tĩnh Vi cũng cười nhạt gật đầu: “Chào Đoàn tư lệnh.” Nàng thấy ánh mắt hấn ta dường như nhìn phía nàng vài giây rồi dời đi. Mặt Tĩnh Vi khê tối sầm, thâm tâm nàng rất rõ vì sao ánh mắt hấn ta lại dừng bên người mình.

Nàng quay lại quan sát hấn ta vài lần, có lẽ vì vài năm nay cầm quyền vất vả, nên Đoàn Húc Lỗi và Hách Liên Tĩnh Phong ngồi cạnh nhau mà trông Hách Liên Tĩnh Phong tràn đầy sức sống, mặc dù Đoàn Húc Lỗi trẻ hơn vài tuổi. Hình như Đoàn Húc Lỗi thường xuyên nhăn mày, đến nỗi giữa ấn đường đã tạo thành hình chữ Xuyên (). Hấn ta chứng chắc đi nhiều, làm người ta kính sợ, và đã phai mờ phong thái tao nhã lịch lãm năm xưa. Tĩnh Vi âm thầm thở dài, hồi đó trong hoa viên là đôi trai tài gái sắc, giờ thì...

13. Chương 22

Tối qua trước khi đi ngủ, Hách Liên Tĩnh Phong ngó cửa sổ phía Tây đến ngắm người. Làm vợ chồng nhiều năm, chẳng lẽ nàng không biết lòng hần lo lắng cho Tĩnh Kỳ sao? Những năm gần đây, dù Tĩnh Kỳ viết thư liên tục, nhưng rốt cuộc vẫn không ở bên cạnh, Tĩnh Phong chỉ có một đứa em ruột, dĩ nhiên rất khăng khít. Nhưng những gút mắc yêu hận giữa Tĩnh Kỳ và Đoàn Húc Lỗi, người ngoài làm sao có thể thấu hiểu? Kể làm chị dâu như nàng cũng chỉ thấy một phần. Đoàn Húc Lỗi ra sao thì nàng mù tịt, nhưng tình cảm của Tĩnh Kỳ dành cho Đoàn Húc Lỗi thì nàng biết rõ. Cái gọi là yêu sâu đậm mới bị tổn thương nặng nề. Tĩnh Kỳ bị tổn thương tới mức này, đến nỗi đã nhiều năm rồi mà cô nàng vẫn chưa khôi phục, không muốn nhớ lại nỗi đau đó nữa.

Hách Liên Tĩnh Phong xoay qua thấy nàng bất an liền cúi xuống hỏi nhỏ nhẹ bên tai: “Em suy nghĩ gì mà đến mất hồn thế kia?”

Nàng khẽ ngược lên cười tươi như hoa: “Đâu có, em đang xem kịch thôi.”

Giọng các ca kĩ thanh tao í a í a, mùi hoa thơm ngát trong vườn chậm chậm lan tỏa. Bỗng trên hành lang có tiếng bước chân dồn dập từ xa đến gần. Tĩnh Vi khẽ nhíu mày, không biết cô nha hoàn mới nhận nào thiếu phép tắc như thế. Nàng ngược lên thì thấy Hỉ Thước thở hổn hển chạy tới, khiến nàng thêm khó hiểu. Hỉ Thước đã làm mẹ rồi, lời nói cử chỉ đều khôn khéo cẩn trọng, sao tự dưng bữa nay lại thất thố như vậy?

Hỉ Thước lao tới, trên mặt đầy hân hoan, vừa đến gần đã hét toáng lên: “Thưa Tư lệnh, tiểu thư... Tĩnh Kỳ... tiểu thư Tĩnh Kỳ về rồi.” Chỉ vài từ ngắn ngủi mà như sức nặng ngàn cân, chèn ép khiến người ta không thở nổi. Cơn khó thở đi qua, niềm vui mới vỡ òa. Hách Liên Tĩnh Phong ngẩn ngơ hồi lâu mới hồi phục tinh thần, cầm tay Tĩnh Vi như muốn xác nhận thật hay giả: “Tĩnh Kỳ về thật hả em?”, rồi quay sang hỏi Hỉ Thước: “Nó đang ở đâu?”

Vì ngồi sát nhau nên đương nhiên Lam Thủy Tiệp nghe rất rõ, nàng ta quay đầu nhìn chằm chằm người chồng đang ngồi bất động bên cạnh, như muốn tìm hiểu gì đó. Nàng ta chỉ thấy Đoàn Húc Lỗi bưng tách trà, điềm nhiên uống một hơi. Như thể tên cô em gái nhà Hách Liên tổng tư lệnh từng khắc sâu vào tận xương tủy đã không còn liên quan gì đến hần. Nào đâu ai nhìn thấy trên tay hần gân xanh xông ra, không biết do bàn tay dùng quá sức hay vì quá căng thẳng mà các đầu ngón tay đều trắng bệch.

[1]Nguyên tác của nó là “Chúc tổng Tư lệnh phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn.” Mình thấy câu chúc này quá sến súa và cổ đại... nên mạn phép thay thế bằng 1 câu khác, các bạn đọc thấy có câu nào hay hơn, xin góp ý giúp mình. Many thanks.

[2]Nguyên tác: “Bất thành kính ý” Mình lại đổi thành ‘của ít lòng nhiều’ ehehe.

[3]Tương kính như tân: Vợ chồng kính trọng nhau như khách.

[4]Bát tiên chúc thọ: Tám ông tiên chúc thọ.

Chương 22

Hần ngỡ mình đã lãng quên nhưng vừa nghe tới tên nàng, trái tim hần vẫn đập thình thịch như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực mới bằng lòng bỏ qua.

Với thân phận của hần – một gã đàn ông đã lập gia đình, với địa vị của hần – một phó tổng Tư lệnh quốc gia, cũng chỉ trơ ra đó. Điều duy nhất hần có thể làm là ngồi im lặng nhìn những tên đào kép trên sân khấu liên tục đi qua đi lại. Vợ kịch là giả, vợ chồng yêu thương nằm khác giường, anh em ruột thịt khác bà mẹ, ngày đi ngàn dặm không ra khỏi nhà. Hôm nay bạn là một nông dân, một thư sinh thất chí, nhưng ngày mai là quan chức quyền quý, hoàng thân quốc thích.

Nhưng mọi thứ giữa hần và nàng đều là sự thật... tất cả đều là sự thật. Nay hồi tưởng lại, cứ ngỡ vừa xảy ra hôm qua. Gần nhau như vậy mà mãi mãi không thể chạm tới, vĩnh viễn không thể quay về.

Nhiều năm nay biết bao lần giữa đêm khuya tĩnh mịch, hần luôn nhớ tới từng nụ cười, từng cái nhíu mày của nàng, mỗi hành trình của hai người hết như một cuốn phim được thâu lại... Thậm chí nhớ tới lúc nàng

gật đầu thừa nhận đã phá bỏ đứa con, tìm hân vẫn nhói buốt!

Nghĩ đến tình cảnh hôm nay, hân bỗng bật cười chua xót... Nếu biết sớm như vậy, năm đó hân cần gì phải từ bỏ tình yêu, ăn cắp tình báo, cho người phục kích anh trai nàng? Kết quả mọi thứ vẫn thế.

Nào là miền Nam, nào là đất Bắc, nào là quyền lực, nào là giàu sang, cũng vền vện bấy nhiêu. Anh trai và mẹ cả đời nóng vội, cuối cùng kẻ bị nước A bí mật ám sát, người bị sốc nặng ốm liệt giường... Hân từ bỏ tình yêu kiếp này, vì mẹ vì anh, kết quả hóa thành công dã tràng.

Đêm tân hôn nàng nép vào ngực hân, thở dài mỹ mãn: “Thiên Lỗi, em thực sự làm vợ của anh rồi...” Nàng như thể sinh ra chỉ vì hân. Mặt hân ẩn trong màn đêm, cơ mặt không ngừng co rúm. Hân biết đến một ngày nào đó, nàng sẽ hối hận, sẽ oán trách, sẽ căm thù hân...

Hân khẽ ôm ngực, nơi đó dường như có ai lặng lẽ dùng dao đâm vào, đau đớn không thể tả. Bỗng có người ghé vào tai hân đằng hắng một tiếng, bấy giờ hân mới hoàn hồn, khẽ xoay qua thì thấy Lam Thủy Tiệp đang nhìn mình. Á nha hoàn rót nước đứng bên cạnh, rụt rè hỏi: “Đoàn tư lệnh muốn dùng thêm trà không ạ?”

Bấy giờ hân mới phát hiện tách trà trong tay đã không còn giọt nào, thế mà hân vẫn nắm chặt khư khư. Hân khẽ gạt đầu, đặt tách trà lên bàn ý bảo nha hoàn hãy châm thêm.

Suốt thời gian còn lại hân không biết trôi qua ra sao, vở kịch đang diễn trên sân khấu hân chẳng nghe lọt tai từ nào. Cả người hân chông chênh như đang đi trên đám mây bay bổng bồng bềnh. Mãi tới lúc tiệc tối bắt đầu, thấy nàng mặc bộ Âu phục, hân mới biết vì sao cả buổi mình bần thần, thì ra hân chỉ muốn gặp nàng. Dẫu rất xa xôi, nhưng hân vẫn cảm thấy ngọt ngào như mật.

Hân và mọi người trong đại sảnh đứng dậy chào đón vợ chồng Hách Liên tư lệnh. Nàng đi phía sau hai người, mặc váy trắng, cổ áo viền ren cùng màu để lộ chiếc cổ thanh tú trắng nõn mịn màng. Tóc nàng uốn thành lọn kết hợp với chiếc mũ quả dưa bằng ren. Trên mặt nàng điểm nụ cười nhẹ nhàng, quyến rũ và xinh đẹp. Dáng vẻ nàng hết như thuở nào trong kí ức của hân. Cũng gương mặt ấy, sóng mũi ấy, đôi môi ấy, mọi thứ đều không thay đổi, vẫn quen thuộc nhưng dường như đã hoàn toàn xa lạ.

Tầm mắt nàng dường như quét về phía hân mà cũng dường như không, hân đứng đó căng thẳng suýt nghẹt thở. Giống hệt bàn tay vô hình đang cầm trái tim hân, bóp chặt rồi thả ra, bóp chặt rồi thả ra, thậm chí cả lòng bàn tay đều ẩm ướt.

Hách Liên Tĩnh Phong lịch sự mời hân ngồi xuống trước: “Đoàn tư lệnh, mời ngồi!”

Hân khách sáo đáp: “Không dám, mời Tổng tư lệnh.” Sau khi hai người an vị, hân thấy nàng ngồi xuống bên cạnh Giang Tịnh Vi, làm ngơ sự tồn tại của hân, coi hân chỉ là không khí. Nàng cách hân rất gần, rất gần mà lại như rất xa!

Thực ra nàng sớm biết sẽ có trường hợp này, dù sao sinh nhật của anh cả, hân là người đứng thứ hai cả nước, đương nhiên phải có mặt. Hân và Lam Thủy Tiệp thân thiết ngồi đó, bộ quân phục trắng thớm của hân được chiếc sườn xám hoa hồng nền đen của Lam Thủy Tiệp tô điểm, càng lộ phong thái phi phàm.

Thực sự nhìn thấy cảnh này, lòng nàng vẫn buồn man mác như chưa thể tiêu tan. Ngần ấy năm trôi qua, nàng vốn tưởng nó đã phai nhạt, nhưng hãy còn gợi nhớ chút xót xa nhẹ nhàng... Nàng bất giác đưa tay tìm tay chị dâu. Dường như chị dâu hiểu ý, khẽ xoay lại cầm lấy tay nàng, trong mắt có sự khích lệ dịu dàng.

Đúng thế, có nhiều chuyện dù tách biệt nhiều năm vẫn luôn tồn tại trong quá khứ. Đó là trải nghiệm của đời người, không thể lập tức xóa bỏ. Đã từng yêu rất sâu, rất sâu, tổn thương đến rất nặng, rất nặng và đau đớn tới vô cùng vô tận. Rồi nhiều năm sau, thời gian sẽ cho bạn biết, những thứ ấy cũng rất nông và rất cạn. Ít nhất nàng đã học xong cách không nghĩ về hân nữa.

Nàng cười yếu ớt gật đầu với chị dâu, như thể ngầm báo cho chị dâu biết, em rất khỏe. Về sau cũng thế, đúng vậy, về sau cũng thế!

Thức ăn lần lượt được mang lên, Đoàn Húc Lỗi đứng dậy nhìn Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Tổng Tư lệnh, chúc ngài năm nào cũng như hôm nay, tuổi nào cũng như lúc này, thọ tựa Nam Sơn.”[1] Dứt lời, hân cầm ly rượu uống cạn. Hách Liên Tĩnh Phong nói lời cảm ơn rồi cũng ngừng đầu cạn chén.

Kế tiếp, bất kể là tướng lĩnh Nam bộ hay Bắc bộ đều tới mời rượu, khiến bàn của bọn họ thật sôi động. Mời tổng Tư lệnh, dĩ nhiên phải mời luôn Đoàn phó tổng tư lệnh. Thỉnh thoảng tầm mắt nàng quét về phía hần, thấy ai đến hần cũng không từ chối, chỉ cần có người mời, hần liền sẵn sàng uống cạn.

Sau bữa tiệc, theo thông lệ sẽ là dạ vũ. Tiếng nhạc tao nhã vang lên, Hách Liên Tĩnh Phong có vẻ rất hưng phấn, nắm tay Tịnh Vi thì thầm dụ dỗ vào tai nàng: “Chúng ta khiêu vũ nhé.”

Tịnh Vi nắm lấy tay hần vô cùng thân thiết như chốn vắng người, mặt nàng đỏ ửng thẹn thùng nói: “Anh ngồi nghỉ một lát đi, mới uống nhiều rượu mà.” Xưa nay nàng không uống rượu, có ai đến mời hần đều uống thay.

Hách Liên Tĩnh Phong mỉm cười, đáp: “Chỉ một chút rượu thôi, không sao!” Bấy giờ Tịnh Vi mới gật đầu. Lòng nàng cũng biết nếu hai người bọn họ không ra khiêu vũ trước, thì chắc chẳng ai dám ra sàn nhảy.

Sau khi họ kết thúc điệu nhảy, mọi người dần ra sàn nhiều hơn. Hách Liên Tĩnh Phong ôm Tịnh Vi trở về chỗ ngồi, mỉm cười lịch sự nói: “Sao Đoàn tư lệnh không đưa phu nhân ra khiêu vũ?” Đoàn Húc Lỗi cười cười, đứng dậy kéo Lam Thủy Tiệp bên cạnh đi ra sàn nhảy.

Dù không muốn thừa nhận nhưng Hách Liên Tĩnh Phong cũng thấy hai người này ngoại hình thực tương xứng, một kẻ trầm ổn tuấn lãng, một người quyến rũ thướt tha. Hần từ từ xiết chặt nắm tay, quay đầu nhìn thoáng qua đứa em gái đang ngồi bên cạnh Tịnh Vi... Chỉ thấy cô nàng đang mỉm cười nhẹ nhàng nói chuyện với vợ của Phương Hạo Chi, như chẳng hề để ý gì. Bấy giờ hần mới thả lỏng bàn tay, thở nhẹ nhõm. Xem ra mấy năm nay Tĩnh Kỳ đã trưởng thành chín chắn hơn, ít nhất Tĩnh Kỳ có thể thân nhiên đối mặt.

Bây giờ Đoàn Húc Lỗi là người vô cùng quan trọng đối với cả nước, nếu không phải hần ta chịu đổi màu cờ, thì Hách Liên Tĩnh Phong hần muốn thống nhất quốc gia không biết phải mất bao nhiêu năm, tốn bao nhiêu binh sĩ, và chẳng biết liên lụy bao nhiêu dân chúng vô tội.

May mắn Đoàn Húc Lỗi là người vì nước vì dân, sau khi điều tra ra được anh cả Đoàn Húc Nhân bị nước A ám sát, cũng biết những năm gần đây nước A binh hùng vũ khí mạnh, đối với đất đai hai miền Nam – Bắc như hổ rình mồi, liên tục lợi dụng mâu thuẫn cả hai để lấy ưu việt, càng không ngừng mơ tưởng bành trướng lãnh thổ. Thậm chí những tướng lĩnh cổ súc phản đối sự sát nhập cũng phải phục tùng sự lãnh đạo của hần ta. Cái gọi là kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, hần ta biết nắm bắt xu thế, lòng có đại nghĩa, quả thực là một nhân tài. Hãy biết rằng nếu Nam bộ mất đi sự bảo hộ của nước A, thực sự không thể chống lại miền Bắc. Nhưng nếu tiếp tục hợp tác với nước A, thì làm sao xứng đáng với vong linh đã khuất của anh cả Đoàn Húc Nhân của hần ta?

Mỗi lần đánh giá cao hần ta, hễ sức nhớ tới những điều hần ta đã làm với Tĩnh Kỳ, Hách Liên Tĩnh Phong rất muốn giết chết hần ta. Ý nghĩa này chỉ chột lóe lên trong đầu, hần cũng biết không thể thành công. Dù Đoàn Húc Lỗi phục tùng sự lãnh đạo của hần, nhưng miền Nam vẫn nằm dưới khống chế của hần ta. Hần không có quyền điều động binh lực ở đó, ngoài trừ có sự đồng ý của hần ta.

Vì vậy mỗi lần Đoàn Húc Lỗi bước vào đất Bắc, hần luôn phái đội ngũ bảo vệ dày đặc để bảo đảm an toàn cho hần ta. Nếu hần ta ở đất Bắc có tổn hại gì, rất khó tránh các tướng lĩnh Nam bộ khởi nghĩa vũ trang.

Khi Tĩnh Kỳ và Phương phu nhân đang trò chuyện, thì Phương Hạo Chi ngồi bên cạnh mỉm cười hỏi: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, không biết hôm nay tôi có vinh hạnh được mời cô khiêu vũ một điệu chăng?”

Tĩnh Kỳ mỉm cười tươi rói đáp: “Chỉ cần Phương phu nhân đồng ý, tôi không có ý kiến.”

Tuổi tác Phương phu nhân ngang ngửa với Tịnh Vi, nãy giờ ngồi sát nhau tâm sự chuyện trò cũng coi là quen thuộc. Bấy giờ nghe Tĩnh Kỳ nói thế thì mỉm cười: “Khó có dịp được tiểu thư Tĩnh Kỳ nể mặt, tại sao tôi phải có ý kiến?”

Phương Hạo Chi lịch sự cần tay nàng, tao nhã mời nàng ra sàn nhảy. Phương Hạo Chi là một trong những tướng lĩnh xưa nay được anh cả coi trọng, cũng là bạn dưới khóa cùng trường thời anh cả còn du học. Từ sau ngày y về nước gia nhập quân đội, luôn được anh cả trọng dụng. Mấy năm nay trở lại đây, y là một trong những tướng lĩnh cao cấp nhất trong quân đội miền Bắc. Nếu không, với tiệc mừng sinh nhật long trọng thế này, dù sắp xếp ra sao cũng không tới lượt y ngồi vào chủ bàn.

Đoàn Húc Lỗi ngồi bất động nhìn nàng và Phương Hạo Chi dưới sàn nhảy. Làn váy kiểu Âu đung đưa theo nhịp chân nàng, tựa con bướm trắng đậu trên cành thông, chợt gần chợt xa. Lúc gần, hết như hân có thể đưa tay ra bắt lấy. Lúc xa, lại như cách muôn trùng sông núi.[2]

Lam Thủy Tiệp dõi theo ánh mắt hân, liền thấy ngay Tình Kỳ. Nàng bật cười lạnh lẽo, trong lòng đột nhiên có cảm giác thống khoái khôn tả. Nàng kể tai hân nhỏ giọng: “Nếu anh nhớ nhung chị ta như vậy, sao không tới mời chị ta nhảy một bản?” Đoàn Húc Lỗi nghe thế thì cúi đầu lạnh lùng liếc nàng ta cảnh báo, rồi quay đi nơi khác.

Lòng Lam Thủy Tiệp lạnh lẽo đến cùng cực. Thực ra khi chưa lấy hân, nàng đã biết trái tim hân đã có người, mà kẻ ấy chính là cô ả nàng đã gặp trong phủ. Năm đó một số phu nhân tướng lĩnh Nam bộ cũng biết việc này. Lúc đó nàng tuổi trẻ kiêu ngạo, cảm thấy mình bất kể về diện mạo hay các thứ khác đều không thua ai. Mà hân lại khôi ngô tuấn tú, ở Nam bộ chẳng ai sánh bằng.

Năm đó lần đầu hai người gặp gỡ, nàng đã ghi vào tâm trí. Hôm hai người hẹn hò với hân cũng bằng không. Dù ngồi bên cạnh hân, nàng vẫn dường như chẳng nắm bắt được gì. Thậm chí đến anh cả cũng nói, đừng mong mỗi được kết thân với Đoàn gia.

Sau đó Đoàn lão phu nhân ba ngày hai bữa gọi điện thoại mời nàng tới phủ, tặng này biếu kia, lộ vẻ rất thích nàng. Nàng biết Đoàn lão phu nhân có uy tín trong Đoàn phủ, nên trăm phương nghìn kế nịnh bợ lấy lòng, rốt cuộc cũng chiếm được sự ủng hộ ngầm của bà ta. Vậy mà hân vẫn chợt xa chợt gần, khiến nàng lo được lo mất.

Rồi đến một ngày hân cầu hôn nàng, khiến nàng hết sức bất ngờ. Ở trước cổng nhà, khi hân mời nàng xuống xe, cởi mũ và nhìn nàng chằm chằm nói: “Lam tiểu thư, em có đồng ý lấy tôi không?” Chẳng một chút lãng mạn như trong sách vở, không hoa tươi, không nhẫn cưới. Bầu trời dần dần tối, nàng mặc chiếc sườn xám trắng tay, cánh tay hơi man mát... Hân đứng cạnh cửa xe lẳng lặng nhìn nàng, đáy mắt không gợn sóng, biểu hiện điềm nhiên như đang nói về thời tiết hôm nay...

Ấy vậy mà nàng hạnh phúc vô cùng... Thậm chí quên luôn mình vào nhà bằng cách nào, nàng quá đổi vui mừng mà bỏ lọt ánh mắt thoáng chút xót xa của hân... Ngần ấy năm trôi qua, hiện tại nàng mới hiểu ánh mắt mất mát tự nhiên kia... là đau thương, là bất đắc dĩ... nhưng chẳng phải dành cho nàng mà dành cho người đàn bà khác – người đàn bà cả đời này hân mãi mãi không thể chiếm được...

Người kia đang ở trước mắt, nàng có thể danh chính ngôn thuận thách đấu một trận, dẫu rằng đó là người mà cả đời hân vĩnh viễn không thể chiếm được. Đàn ông luôn như thế, thứ mất đi mới mãi mãi là thứ đẹp nhất. Nàng thua nhưng không phục.

Hân thật nhẫn tâm, bao nhiêu năm qua hân thậm chí không chạm vào người nàng. Nhiều cô gái miền Nam hâm mộ nàng được ăn ngon mặc đẹp,[3] giàu sang phú quý. Nhưng nào ai hiểu nàng cô đơn gổ chiếc, sống đời lẻ loi... Nỗi khổ đau đó ngoại trừ cha mẹ, anh chị em thì còn ai thấu? Vài năm đầu, nàng nghĩ nàng có thể đợi, đợi hân quay đầu, bởi vì nàng yêu hân... Đợi đến một ngày nàng rốt cuộc hiểu được, dẫu nàng có xinh đẹp, có học thức, có duyên ăn nói, có mọi ưu điểm thì hân vẫn chẳng yêu nàng, tất cả đều hoài công. Sau khi thông suốt, nàng bắt đầu oán hận, vì sao hân không yêu nàng mà còn cưới nàng? Vì sao cưới nàng rồi lại bắt nàng sống cảnh quả phụ? Hân muốn thương tiếc thứ hân mất đi, vì sao lại kiếm nàng làm tấm đệm lót đường?

Giờ thì hay lắm, người kia xuất hiện sờ sờ trước mắt. Hân chỉ đứng đấy nhìn mà không được với tới, đau đớn hết như nàng. Không, hân thậm chí không thể đứng cạnh cô ả, còn khốn khổ hơn nhiều so với nàng! Lam Thủy Tiệp bật cười rạn rở, đặc ý vì trả được thù. Hóa ra hân cũng chẳng qua là đồ bỏ của kẻ khác.

Nàng đã sớm nhận ra sự bất thường của hân, khi ở hoa viên nghe tới tên cô ả, toàn thân và tâm trí hân liền bất định. Lúc nhập tiệc nhìn thấy cô ả thì càng thêm khác thường, thuộc hạ mời rượu hân liên tục uống cạn. Thậm chí khi ôm nàng nhảy mà bước chân cũng chông chênh.

Xe chạy tới biệt viện, Lý Giới Tái đi ra từ một chiếc xe khác, mở cửa cho hai người. Khi đỡ hân xuống xe, y nhìn nàng hơi cúi đầu: “Xin phu nhân nghỉ ngơi sớm.” Dứt lời y liền dìu Đoàn Húc Lỗi vào phòng. Tới giờ phòng của nàng và hân vẫn tách đôi. Hân chưa bao giờ bước tới phòng của nàng, mà nàng cũng không được phép bước vào phòng hân. Mặt nàng xanh mét trở về phòng, dùng sức đập bung cánh cửa. Hai ả nha

hoàn đứng ngoài sợ đến mức chết trân, không dám đi theo. Xưa nay tình tình của phu nhân luôn nóng lạnh bất thường.

Lý Giới Tái dìu Đoàn Húc Lỗi nghiêng ngả trở về phòng, Tư lệnh đã lâu rồi chưa uống say. Trong ấn tượng của y, hần uống say kiểu này không dưới vài lần nhưng đã là chuyện rất lâu. Lúc đó nguyên Đoàn tư lệnh còn sống, hần đi kí thỏa thuận lấy bốn tòa thành, bắt đầu từ ngày tiểu thư Tình Kỳ theo Hách Liên tư lệnh về miền Bắc, mỗi ngày hần đều say mèn... Say tới trước đêm thành hôn, lão phu nhân phải cho người dội nước lạnh để hần tỉnh lại...

Lý Giới Tái khê thở dài một hơi, y biết rõ vì sao. Y đỡ hần nằm dựa trên sofa, rồi ra lệnh cho bọn nha hoàn: “Đi mở bồn nước ấm và mang khăn nóng tới đây.”

Đoàn Húc Lỗi thọc tay vào túi quần theo tiềm thức, lấy ra sợi dây chuyền bằng ngọc châu, đặt trong lòng bàn tay xoa vuốt nhẹ nhàng. Hần nâng mí mắt nặng nề lên nhìn Lý Giới Tái, mỉm cười nói: “Giới Tái, cô ấy về rồi... Anh thấy không, cô ấy về rồi...” Chẳng biết tại sao nụ cười ấy lọt vào mắt Lý Giới Tái, còn khó coi hơn là khóc. Dĩ nhiên Lý Giới Tái biết hạt trân châu kia, nó là vật xưa nay Đoàn Húc Lỗi luôn mang theo bên mình. Bất kể lúc làm việc hay rảnh rỗi, hần thường cầm ngắm nghía, thậm chí có mấy lần y thấy hần đưa lên môi hôn khê vài cái.

Đoàn Húc Lỗi cầm sợi dây chuyền bằng ngọc châu giơ lên, tươi cười như một đứa trẻ: “Đây là sợi dây chuyền ngọc châu của cô ấy... mấy năm nay... tôi phát hiện bên cạnh mình ngoài vật này ra, cô ấy không để lại vật gì cả...” Nụ cười cô đơn của hần khiến người ta xót xa. Hồi lâu sau, hần nói tiếp: “Giới Tái... cô ấy...” Hần muốn nói suốt buổi tối mà cả ánh mắt nàng cũng không liếc nhìn hần. Nàng thực sự coi hần là kẻ xa lạ sao? Trong quá khứ hai người từng rất thân mật... mà giờ đã xa lạ hơn cả người lạ...

Lý Giới Tái thấy hần khê nhắm mắt, thì khoác tay ra hiệu cho đám người hầu rút lui. Y cũng xoay gót ra ngoài và khép nhẹ cánh cửa lại. Không ai thấy từ khước mắt hần có thứ gì đó ẩm ướt từ từ chảy xuống...

Nàng rời đi vào một ngày mưa gió... Lần hần gặp nàng cuối cùng là lúc nàng gục vào lòng Đồng Mộ Huân, thưởng thụ mật ngọt của Đồng Mộ Huân mang tới... Bóng dáng mảnh khảnh ấy mãi mãi đọng lại trong sinh mệnh của hần...

Hần từng nghĩ đến một lúc nào đó, hần sẽ quên lãng nàng... Hần có quyền có thể, muốn kiểu mỹ nhân gì mà chẳng được? Nhưng rồi hần phát hiện, khi thực sự mãi mãi xa nàng, trái tim hần cũng đánh mất, vĩnh viễn không bao giờ được lấp đầy. Cả sinh mệnh chỉ có bấy nhiêu, hần đã dành cho nàng toàn bộ, nhưng nàng lại bị hần và số phận nhấn tâm chia cắt... Vì vậy trong cuộc sống đầy dọa này, hần làm sao có thể mỉm cười với người thứ hai?

Từ trước đến giờ số phận vẫn thường trêu đùa con người, nhưng chân chính ném trải mùi vị... giữa đất trời mênh mông, chỉ riêng mình hần hiểu.

[1]Nguyên tác: ‘Niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triêu’. Câu này được dùng để chúc sinh nhật, mừng thọ của người TQ. ‘Thọ tử Nam Sơn’ Sống thọ như núi đồi nước Nam.

[2]Nguyên tác thành ngữ: Thiên sơn vạn thủy, minh quyết định thay vậy đi. Quyển GNH cũng có từ này, mình muốn thay mà sợ mất ý. Quyển này viết hóa luôn eheheh.

[3]Nguyên tác: ‘Cầm y ngọc thực.’

14. Chương 23

Chương 23

Vài chiếc ô tô màu đen dừng trước gốc cây bạch quả trong tiểu viện. Lý Giới Tái bước xuống rồi đi tới một chiếc xe khác, kính cản mở cửa mời Đoàn Húc Lỗi ra.

Hắn chậm chậm mở cửa xe, ngược đầu nhìn cây bạch quả cành lá xanh biếc xum xuê. Mắt hắn hơi nhật nhòa, ra lệnh: “Các người hãy canh giữ ngoài cửa đi.” Những năm gần đây, mọi cử chỉ hành động của hắn đều được bảo vệ nghiêm ngặt, đến miền Bắc lại càng thêm cẩn thận. Dù hiện giờ trước cửa đậu bốn chiếc xe, nhưng hắn biết từ khi hắn đi vào con ngõ nhỏ, đội canh gác của Hách Liên Tĩnh Phong cũng phong tỏa nội bất xuất, ngoại bất nhập.

Dù hắn có quyền cao chức trọng, nhưng vì sao không được hạnh phúc như năm đó? Từ ngày nàng xuất hiện rồi rời khỏi, hắn có gì để vui mừng đâu? Mắt hắn liếc về phía cánh cổng sơn màu đỏ đậm do được tu sửa hằng năm, nên màu sắc vẫn giữ nét rực rỡ như trong kí ức.

Từ ngày tuyên bố đổi màu cờ, hắn có thể tự do ra vào thành An Dương. Mỗi lần đến An Dương, hắn đều tới tiểu viện này để ngắm nhìn. Dấu bên trong đã sớm nhạt nhòa mùi vị của nàng, nhưng hắn vẫn đứng trông ngời ngẩn suốt cả buổi. Bởi lòng hắn ngập tràn hoài niệm, bao nhiêu ngọt ngào giữa hai người đều ở tại nơi đây. Vành tai và mái tóc dựa vào nhau... cảnh còn như cũ, mà người xưa đi rồi...

Lý Giới Tái nổi gót đằng sau, thấy Đoàn Húc Lỗi đẩy cửa đi vào, do hắn đã cản dặn nên y không bước theo mà cùng vài người hầu lẳng lặng đứng canh ngoài cửa. Từ ngoài nhìn vô, bên trong là một tiểu viện thơ mộng với vườn hoa hồng nở tươi tắn. Y không rõ vì sao mỗi lần Tư lệnh tới An Dương đều nhất định phải đến nơi này, chỉ mơ hồ đoán nó có liên quan tới tiểu thư Tĩnh Kỳ. Những năm gần đây, Tư lệnh lãnh đạo rất nghiêm minh và mạnh mẽ, ít biểu hiện cảm xúc chân thật. Y hầu cận nhiều năm nên biết, điều duy nhất có thể khiến hắn bộc lộ tính tình là việc của tiểu thư Tĩnh Kỳ.

Nếu hai miền Nam – Bắc đừng có chiến tranh, nếu năm đó Tư lệnh vẫn giấu tiểu thư Tĩnh Kỳ ở bên người, nếu năm đó Tư lệnh cãi lời của lão phu nhân và Đoàn tư lệnh, thì... Đáng tiếc sự đời không có chữ ‘nếu’... Hiện giờ Tư lệnh đã có vợ, dù hai người sống bất hòa thì Tư lệnh cũng đã có vợ... Tiểu thư Tĩnh Kỳ tuyệt đối không thể làm vợ lẽ... Hơn nữa trong bữa tiệc sinh nhật, có lẽ tiểu thư Tĩnh Kỳ đã quên mất Tư lệnh rồi. Mà hôm đó Tư lệnh lại uống say mềm, đủ chứng minh hắn đối với nàng vẫn nhớ mãi không quên... Nếu không sao từng ấy năm trôi qua, mối quan hệ giữa hắn và vợ chỉ là bề ngoài văn vẻ. Người khác mù mờ, nhưng bọn họ là người hầu thân tín chẳng lẽ cũng ngu ngơ?

Nghĩ tới phu nhân Lam Thủy Tiệp, y chán ghét quệt ngang khóe môi. Có một số việc nếu muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm. Coi ra tính tình Tư lệnh vẫn còn tốt, cứ mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Đoàn Húc Lỗi chậm chậm rảo bước quanh ngôi nhà, cuối cùng đi đến trước một bình hoa bằng thủy tinh. Đây là chiếc bình năm đó nàng mua, vì yêu thích hình dáng đặc sắc của nó. Nàng rất thích cắm hoa, bất kể loại hoa cao quý hay bình thường, được bàn tay nàng phù phép đều biến thành tao nhã thanh lịch.

Hồi đó nàng thích cắt mấy cành hoa trong vườn, hoặc mua vài nhánh khi đi ngang trên đường, mang về liền cắm vào chiếc bình này. Những ngày sống cùng nàng, có tiếng cười, có ánh mặt trời, và có vô số đóa hoa nở rộ...

Hắn từ từ đưa tay dịu dàng vuốt ve, như thể đang sờ bàn tay mịn màng và mát lạnh của nàng. Hắn luôn muốn đem chiếc bình về Nam bộ, nhưng lại không nỡ. Bởi vì căn nhà này chỉ có chiếc bình ấy mới chứng minh được chuyện giữa hắn với nàng thực sự tồn tại, không phải do ảo tưởng của riêng hắn.

Không biết qua bao lâu, giọng Lý Giới Tái truyền tới: “Thưa Tư lệnh, đã trưa rồi, ngài nên về dùng bữa.”

Hắn nhẹ giọng đáp: “Tôi đã biết.” Sau đó chậm chậm nhìn xung quanh nhà, rồi đi tới đại sảnh. Hắn ở đại sảnh bịn rịn chốc lát mới chịu ra khỏi cửa.

Ngày mai hắn sẽ trở về Nam bộ. Dựa theo hành trình, buổi chiều hắn phải đích thân tới phủ Tư lệnh để từ giã Hách Liên Tĩnh Phong. Chuyến đi này đã chậm ba ngày so với dự tính, vì nguyên nhân gì thì chính hắn hiểu. Hắn muốn ở lại An Dương lâu hơn, dấu không thể giấu mặt. Nhưng chỉ nghĩ đến nàng và hắn sống chung một nơi, hít thở cùng một bầu không khí, hắn thấy rất xứng đáng. Cách ngần ấy năm giờ mới gặp được nàng, với hắn đã là chuyện vô cùng xa xỉ.

Hách Liên Tĩnh Phong và Đoàn Húc Lỗi tán gẫu cả canh giờ về những hành động liên tiếp của nước A thời gian gần đây, hai người đều có đồng quan điểm. Đang bàn thảo thì tên canh gác gõ cửa, rồi đi vào báo: “Thưa tổng Tư lệnh, Phương quân trưởng xin gặp, nói có chuyện quan trọng.”

Hách Liên Tĩnh Phong gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Đoàn Húc Lỗi nói: “Tổng Tư lệnh có việc, tôi xin cáo từ trước.”

Hách Liên Tĩnh Phong đứng dậy giữ lại: “Cậu có khó dịp đến thành An Dương, đáng lẽ nên ở chơi thêm vài ngày. Nhưng gần đây nước A liên tiếp gây hấn ở biên giới Nam bộ, cậu quay về đó lòng người Nam bộ sẽ ổn định hơn, vì vậy tôi cũng không dám giữ cậu ở lâu. Tối nay tôi đã chuẩn bị bữa tiệc, chỉ một bàn và vài người thân thiết, coi như là tiệc tiễn cậu.”

Đoàn Húc Lỗi lịch sự nhã nhặn đáp lời: “Cảm ơn tổng Tư lệnh.”

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Tôi đã sắp xếp một căn phòng, cậu hãy nghỉ ngơi trước đi.” Dứt lời hần liền gọi: “Đình Lực, đưa Đoàn tư lệnh tới tiền sảnh uống trà, tôi sẽ lập tức tới ngay.”

Bành Đình Lực đứng ngoài cửa, gơ tay theo nghi thức quân đội, đáp: “Vâng.”

Nhìn bóng dáng cao lớn của Đoàn Húc Lỗi ra khỏi cửa, ánh mắt Hách Liên Tĩnh Phong dừng vào khung ảnh gia đình sáu người trên bàn làm việc. Trong ảnh, Hách Liên Trí nép vào ngực hần cười híp mắt. Hần thở dài sâu kín một hơi, Tĩnh Kỳ đã trở về nhưng sẽ chẳng bao giờ là cô thiếu nữ vô sầu vô lo... không thể tiếp nhận người khác, thậm chí cả đứa con trai cũng không thể nhận mặt... Nghĩ tới đây, hần đầm mạnh lên bàn một cái.

Đôi khi hần không ức chế nổi mà suy nghĩ, nếu năm xưa hai nhà đừng kết hận thù, đừng đứng trên hai bờ chiến tuyến, thì Đoàn Húc Lỗi nhất định sẽ là trợ thủ tốt nhất của hần, và cũng là nơi nương tựa vững vàng cho Tĩnh Kỳ. Lúc Đoàn Húc Lỗi lấy danh nghĩa Sở Thiên Lỗi ở trong phủ, mọi cử chỉ hành động của hần ta đối với Tĩnh Kỳ, lọt vào mắt hần chắc chắn là tình yêu... Hần cứ ngỡ đứa em gái đã may mắn tìm được đức lang quân như ý... Nào ngờ đâu...?

Văn phòng của Hách Liên Tĩnh Phong nằm ở phía Bắc phủ Hách Liên, Đoàn Húc Lỗi theo Bành Đình Lực đi xuyên qua con hành lang rất dài. Vừa tới ngõ rẽ, bỗng có một bóng dáng quen thuộc đập vào tầm mắt, làm trái tim hần như bị moi ra treo lơ lửng giữa không trung. Có lẽ đang buổi trưa nắng gắt, khiến hần tưởng là trong giấc mộng.

Tiếng Bành Đình Lực cung kính vang lên đằng trước hần: “Chào tiểu thư Tĩnh Kỳ!” Hóa ra không phải trong mơ mà thật sự là nàng. Hần dừng bước theo bản năng, thấy nàng mặc bộ sườn xám màu xanh lục nhạt, mái tóc dài uốn cong thả trên vai. Nàng từ ngã rẽ phía đối diện đi tới, dường như không thấy hần hoặc xem hần là chậu hoa trên hành lang, cứ thế mà chậm chậm lướt qua. Ánh mắt nàng chớp liên tục nhưng chẳng quét về phía hần, lập tức rời đi.

Hần đứng chết lặng, toàn thân hóa đá, mắt dõi theo bóng nàng, đợi nàng mang theo hương thơm lướt qua, bấy giờ hần mới đủ sức để hít thở. Hơi thở kia chìm dưới cuống phổi, lúc này mới chậm chậm phun ra từ miệng hần. Nàng mãi mãi không biết, khi nàng đi ngang qua, hần đã dùng mọi sức lực mới có thể khống chế bản thân đừng giữ nàng lại.

Hần không biết mình đứng đó bao lâu, có lẽ là vài giây mà cũng có lẽ rất lâu. Bỗng giọng nói của Bành Đình Lực vang lên đưa hần về thực tại: “Đoàn tư lệnh, xin mời đi lối này.” Bấy giờ hần mới phục hồi tinh thần, di chuyển bước chân. Tất cả đều đã thành dĩ vãng.

Tiền sảnh nằm ở phía Tây, từ cửa sổ phía Đông nhìn ra có thể thấy trăm hoa khoe sắc như mây như sương trong hoa viên rộng lớn. Hần từng ở đây, nên biết hoa viên lớn này là vị trí trung tâm của phủ Hách Liên. Phía Đông hoa viên là lầu Tiểu Dương, nơi sinh hoạt hằng ngày của vợ chồng Hách Liên Tĩnh Phong, người không phận sự miễn vào. Đằng sau phòng nàng, cũng có một vườn hoa nho nhỏ...

Bọn nha hoàn đưa trà lên, Bành Đình Lực kính cẩn nói: “Xin Đoàn tư lệnh hãy chờ chốc lát, tổng Tư lệnh xử lý xong công việc sẽ lập tức tới ngay.” Đoàn Húc Lỗi gật đầu uống một hớp trà, Bành Đình Lực mạn phép lui ra ngoài.

Dù đại sảnh có khá nhiều kẻ hầu người hạ, nhưng ai nấy đều im lặng đứng đó khoanh tay, vì vậy rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe tiếng văng vẳng của một cậu bé trong khu vườn vọng tới: “Anh ơi, trên cây có tổ chim kia.” Hách Liên Tĩnh Phong có ba con trai và một con gái, trưởng nam và trưởng nữ hần đều biết. Nghe giọng nói non nớt này ắt hần còn nhỏ, xem chừng là của cặp anh em song sinh.

Hắn chậm chậm đứng dậy, thong thả đến bên song cửa. Thấy hai cậu bé tầm bảy – tám tuổi đưa lưng về phía hắn, một cậu bé chỉ tay vào gốc cây đại thụ cao vút, hưng phấn réo gọi: “Anh ơi, là tổ chim thật đấy.” Từ phía hắn nhìn tới cũng thấy trên cành cây có một tổ chim, trong tổ có vài chú chim nhỏ nhú đầu kêu chiêm chiêm.

Cậu bé chỉ lao nhao vài tiếng rồi chuẩn bị trèo lên cây, đứng bên cạnh có một cậu bé khác kéo áo của cậu bé lại nói: “Tiểu Trí! Đừng trèo lên, cao quá. Đợi lát nữa chú Bành bắt dùm cho chúng ta.”

Cậu bé tên Tiểu Trí lắc đầu nguầy nguậy: “Em không chịu, em muốn tự mình bắt.” Dứt lời liền cởi áo ấm vút bừa trên mặt đất. Hai bàn tay nho nhỏ ôm lấy thân cây, hai chân đạp từ từ từng cái trèo lên. Cơ thể bé bỏng nhưng rất linh hoạt.

Cậu bé đứng dưới là người anh, cọ cọ hồi lâu dường như cũng không chịu được sự cáng dỡ, hét toáng lên: “Em cẩn thận đấy...” Rồi cậu bé nhìn xung quang, thấy không có ai bèn nói: “Bỏ đi... anh cũng trèo lên luôn!”

Cảnh tượng này khiến Đoàn Húc Lỗi bất giác nhớ lại thời thơ ấu của mình. Trước đây hắn cũng từng trèo cây bắt chim, lượm trứng. Anh trai Đoàn Húc Nhân luôn làm người anh cả bảo vệ. Giờ nhớ tới, thoáng chốc đã mấy mươi năm trôi qua, anh cả cũng đã qua đời. Hắn bật cười khốn khổ, con người sáng sớm chưa biết buổi chiều sẽ xảy ra chuyện gì, huống chi cuộc đời dài lâu như vậy?

Chân hắn bắt giắc đi ra khỏi phòng, rảo bước tới khu vườn. Hai cậu bé đã trèo tới gần tổ chim, ánh mặt trời theo tán lá lắt tẩn chiếu trên người bọn họ. Cậu bé tên Tiểu Trí nắm được nhánh cây, ngoái nhìn anh trai mỉm cười: “Em đến nơi rồi, em đến nơi rồi...”

Từ phía hắn trông tới, có thể nhìn thấy nụ cười cậu bé, ánh mắt uốn cong hình trăng non, lờ mờ mang bóng hình của người đó. Trái tim hắn dường như bị dánh vể này nhẹ nhàng chạm phải. Đám trẻ nhà Hách Liên trưởng thành đều đặc biệt đẹp đẽ, mới vài năm mà Hách Liên Duệ đã thành một thanh niên tuấn tú, Hách Liên Huyền trở mã thành thiếu nữ xinh đẹp. Tương lai cậu bé này cũng sẽ là một chàng trai khôi ngô. Hắn khẽ bật cười ra tiếng.

Ngay lúc đó bỗng có tiếng nói quen thuộc như trống chiều chuông sớm[1] dội vào đầu hắn: “Hai thằng nhóc này, sao trèo cao dữ vậy hả? Nguy hiểm lắm! Mau tuột xuống đây cho có!” Hồi lâu sau hắn mới từ từ xoay cẳng cổ cứng đờ qua, chỉ thấy bên trái đằng trước có một bóng dáng màu xanh nhạt, ngược đầu nói chuyện với mấy đứa trẻ bằng giọng điệu lo lắng.

“Tiểu Đức, cháu là anh trai, mau đưa em xuống đây!” Thì ra cậu bé còn lại tên Tiểu Đức. Cậu bé đó ngẩng đầu nhìn em trai, vẻ mặt hơi do dự. Bóng dáng màu xanh nhạt khẽ quay sang nói với ả nha hoàn bên cạnh: “Cô mau gọi vài người hầu đến đây, chạy nhanh đi.” Rồi lập tức ngược lên, cất giọng uy hiếp nhẹ nhàng: “Nếu các cháu không xuống, chờ cha các cháu tới...” Tiếng nói dịu dàng ấy dường như chỉ hiện ra trong những giấc chiêm bao.

Hai cậu bé vừa nghe nhắc tới cha thì hơi sợ hãi, đưa mắt liếc nhìn nhau. Tiểu Đức chậm chậm bò xuống, bò được một nửa, cậu bé cúi đầu ngó mặt đất vẫn còn sâu hoáy, bắt đầu hoảng hốt, xuống không được mà không xuống cũng chẳng xong.

Hắn cũng nhận ra nên tới gần gốc cây, nói: “Cháu bò thấp chút nữa rồi nhảy xuống, chú sẽ đỡ cháu.” Rõ ràng nàng cứng đờ, nhưng không quay lại.

Tiểu Đức vẫn chưa đủ can đảm, bò xuống chút xíu rồi nói: “Cháu không trườn nữa đâu.”

Nàng không né tránh khiến tâm trạng hắn thực thoải mái, hắn mỉm cười nói: “Tốt lắm, vậy cháu nhảy xuống đi.”

Nàng vội giẫy nảy: “Đừng! Tiểu Đức, cháu ôm cây nằm đó cho cô, cô đi gọi người lấy thang.”

Hắn quay sang nhìn gương mặt trắng nõn mịn màng của nàng, nói: “Tay chân con nít yếu lắm, không vịn lâu đâu. Chỗ này không cao lắm, anh đỡ được.”

Nàng chẳng quay đầu cũng không nhìn hắn, kiên quyết nói: “Không được!”

Trên nhánh cây, Tiểu Đức bắt đầu kêu: “Cô ơi, cháu ôm không nổi nữa... cháu sắp rơi rồi...” Sau đó một tiếng thét ‘A’ vang lên, cậu bé ngã thẳng xuống.

Nói thì chậm làm thì mau, Đoàn Húc Lỗi đã nhanh chóng đón được. Cậu bé chẳng hề sợ hãi mà còn bật cười khoái trá: “Vui quá cơ.” Rồi cậu bé ngẩng đầu bảo em trai: “Em mau bò xuống rồi nhảy giống anh đi, vui lắm!”

Nàng dường như bị dọa, trợn mắt che miệng. Giờ nghe Hách Liên Đức nói thế thì mặt càng thêm trắng, la lên: “Hách Liên Trí, cháu ôm chặt thân cây cho cô, đừng cử động. Cô đi gọi người...”

Hắn dịu dàng nói: “Em đừng lo, kêu nó bò xuống chút xíu là anh sẽ đón được.” Có thể đứng gần nghe hơi thở của nàng, cùng nàng nói chuyện, hết như trong mơ. Hắn ao ước cứ tiếp tục mà mãi mãi không cần tỉnh lại.

Nàng kinh hoàng, nói: “Không được...”

Dường như Hách Liên Trí cũng muốn trải nghiệm giống anh trai, nên từ từ trườn xuống, trườn đến độ cao tương tự liền hét toáng lên: “Cô ơi, cháu sắp ngã rồi.”

Tĩnh Kỳ vội la lên: “Đừng nhảy...” Lời nàng chưa dứt thì cậu bé đã buông tay, hoàn hảo rơi vào vòm ngực hắn. Cậu bé chẳng chút sợ hãi, mà còn duỗi tay ra cười toe toét đưa cho nàng thứ gì đó: “Cô, cháu tặng cô nè.”

Nàng phục hồi bình tĩnh nhìn kĩ, thì ra là chú chim nhỏ. Nàng từ từ nhận lấy, chỉ thấy sinh vật mềm mại đó nằm trong bàn tay nàng hơi ngọ nguậy, y hệt năm đó vừa sinh bé ra... Bé nhỏ nhỏ hồng hồng, mềm mại như con mèo, cọ tới cọ lui bên cạnh nàng...

Nàng lắc mạnh đầu gạt bỏ hồi tưởng, đem con chim đưa cho Hách Liên Đức. Nàng xoay người thấy Hách Liên Trí vẫn nằm trong ngực hắn, tay bé còn ôm cổ hắn, trên mặt lộ vẻ vui sướng. Cổ họng nàng trào nổi chua xót, nàng đưa tay ra nói: “Tới đây cô bồng.” Hách Liên Trí nghiêng qua, nàng đón lấy. Cậu bé thật nặng, nàng về mấy ngày nay đều bế bé rất nhiều lần, nhưng bé đã không còn nhẹ hẫng, dễ làm người ta có cảm giác sợ bé đau như hồi mới sinh.

Vì dựa gần nhau nên mùi vị trên người hắn như thuốc độc quán quanh chóp mũi nàng, hương vị đó vẫn quen thuộc hết ngày xưa. Nàng xoay đi hít sâu một hơi rồi thở hắt thật mạnh, sau đó rời bước. Hắn đứng yên tại chỗ, trăm ngôn ngàn ngữ mà chẳng biết bắt đầu từ đâu, chỉ buột miệng: “Mấy năm nay em sống có khỏe không?”

Bờ lưng nàng đưa về phía hắn khẽ run lên một chút, hồi lâu sau mới thản nhiên đáp: “Cảm ơn anh, tôi khỏe lắm.” Dứt lời, bước chân nàng gấp rút bỏ đi như có con thú hoang rượt đuổi.

Hách Liên Đức chạy theo phía sau, kêu: “Cô ơi, chờ Tiểu Đức với!”

Từ xa có vài ả nha hoàn và người hầu thấy nàng liền hành lễ: “Chào tiểu thư Tĩnh Kỳ.” Bấy giờ trái tim nàng mới bình tĩnh, tinh thần mới hồi phục. Nàng thả Hách Liên Trí xuống, ngoái đầu nhìn Hách Liên Đức đang lót tót theo sau: “Tiểu Đức, chúng ta đi chụp hình nhé.” Hai tay nàng dắt hai đứa, chăm rãi khuất khỏi tầm mắt hắn.

Mấy ngày nữa Hách Liên Duệ sẽ đi du học. Nàng vừa trở về, khó có dịp gia đình đoàn viên, nên chọn một ngày đẹp trời để chụp vài kiểu ảnh. Chưa bắt đầu thì Hỉ Thước đã phát hiện cặp anh em sinh đôi biệt tăm. Chị dâu nói mấy đứa trẻ tuổi này rất nghịch ngợm, trong thoáng chốc liền phóng đi như bay, chạy trốn mất dạng.

Dù chị dâu thường gởi ảnh của Tiểu Trí cho nàng, nhưng xa cách nhiều năm, lần đầu tận mắt gặp bé nàng vẫn muốn rơi lệ... Năm đó nàng và chị dâu đi tới biệt viện, lúc ấy là khi nàng thoái chí nản lòng nhất... Nàng không mong chờ đứa bé ra đời, thậm chí rất nhiều lần muốn phá bỏ bé. Nhưng anh cả với chị dâu kiên quyết phản đối, hơn nữa bác sĩ Ngô cũng phân tích rõ ràng. Nếu nàng bỏ đứa bé, có thể đời này nàng không bao giờ có con nữa, mà cả tính mạng cũng bị đe dọa...

Nàng không biết đã trải qua những tháng ngày đó ra sao. Bụng nàng từ từ lớn dần, ăn gì cũng chẳng được... nuốt thứ gì liền nôn ra thứ nấy. Đứng bên cạnh bà chị dâu đầy đà, nàng gầy trơ xương khiến người ta phát

hoảng. Mãi đến khi thai nhi được hơn năm tháng, đứa bé biết cử động, biết đá nàng, nàng mới chính thức cảm nhận có một sinh mệnh nhỏ nhỏ đang nằm trong bụng mình, sống chết gắn bó với nàng. Khi nàng buồn, nó đá nàng... lúc nàng vui, nó cũng đá nàng... Đây là một sinh mệnh thuộc về riêng nàng.

Sau đó anh cả tuyên bố với bên ngoài chị dâu đẻ sinh đôi. Thứ nhất là suy nghĩ cho nàng; thứ hai, vì lo cho đứa bé. Dẫu lúc bắt đầu, vợ chồng anh chị và nàng đều không chào đón sự có mặt của bé. Nhưng bé thực sự đã đến rồi, lại khiến người ta yêu thích. Thậm chí anh cả còn nói với chị dâu: “Bé cưng xinh đẹp quá, dù lấy mười tòa thành ra đổi cũng đáng lắm. Vật chất này nọ hôm nay là của mình, ngày mai sẽ là của người khác, nhưng bé yêu này vĩnh viễn sẽ là của dòng họ Hách Liên chúng ta.” Nàng núp bên ngoài không dám đi vào, nước mắt rơi lã tả.

Hắn vẫn còn hỏi nàng có khỏe không ư? Nàng có thể khỏe sao? Nàng khỏe thật sao? Trong mắt hắn, nàng chỉ có giá trị bằng bốn tòa thành. Nhưng nàng lại đem mọi thứ mình sở hữu dâng hiến cho hắn... Thế nên dù người khác tốt đẹp hơn, nàng cũng không thể đón nhận...

Hiện giờ nhớ tới vẫn còn đau đớn hằn sâu. Đã từng ấy năm rồi nàng cứ ngỡ mình đã phục hồi nguyên trạng... Hắn quay lưng với nàng, chẳng lẽ nàng phải dùng cả cuộc đời để lãng quên?

[1]Nguyên tác: “Mộ cổ thần chung” Trong đạo Phật quy định, chùa chiều buổi tối giống trống, buổi sáng gõ chuông. So sánh với lời nói làm con người giác ngộ (theo baidu)

15. Chương 24

Chương 24

Chị dâu em chồng hào hứng lật mở những tấm ảnh suốt những năm qua của Tĩnh Kỳ. Hách Liên Huyền đứng bên cạnh nâng cằm nghe cô mình giới thiệu phong cảnh đằng sau mỗi bức hình. Hai cậu nhóc Hách Liên Đức và Hách Liên Trí ngồi trên mặt thảm, đứa thì nghịch đồ chơi, đứa thì ôm con ngựa gỗ, chẳng biết đang làm gì.

Bầu không khí tại đại sảnh lầu Tiểu Dương tràn ngập ấm áp. Bỗng có vài tiếng súng rền vang, dưới màn đêm yên tĩnh phảng phất bóng chiếc áo trắng dính đầy máu tươi, khiến trái tim người ta từ lồng ngực nhảy thót lên cổ họng. Tiếng bước chân đám người hầu trong vườn vô cùng hỗn loạn.

Tĩnh Vi và Tĩnh Kỳ liếc mắt nhìn nhau, phát hiện mặt ai cũng trắng bệch như giấy. Qua vài giây hoảng hốt, hai người đã hồi phục tinh thần, Tĩnh Vi hét to: “Người đâu...”

Hai tên hầu gác cửa bước vào hành lễ: “Thưa phu nhân.”

Tĩnh Vi run giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Một tên người hầu trả lời: “Kẻ hèn không biết ạ! Nhưng đã sai người tới chỗ Tư lệnh rồi, chắc sẽ có tin ngay.”

Tĩnh Kỳ gọi đám nha hoàn bồng hai đứa bé, vội hét: “Mau bế bọn nó lên lầu.” Rồi nàng quay sang nói với Hách Liên Huyền: “Huyền nhi, cháu cũng lên lầu đi, nhớ chăm sóc các em...” Hình ảnh năm xưa khi anh cả bị trúng đạn liên tục được chiếu lại... Hồi đó do hắn tiết lộ hành tung... Nàng không dám suy nghĩ thêm, hôm nay hắn ở đây... cũng tại ngôi nhà này...

Nơi tiếng súng nổ là đại sảnh – chỗ anh cả mở tiệc tiễn biệt hắn... Nàng từ từ ngồi xuống, trái tim buốt giá như rơi vào hầm băng.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân và giọng người hầu bẩm báo: “Thưa phu nhân, có kẻ gian trà trộn vào phủ xả một phát súng...” Tĩnh Vi cảm thấy đầu óc quay cuồng, cả người lão đảo sắp ngã.

Tĩnh Kỳ vội đứng lên đỡ chị dâu, hỏi: “Tư lệnh đâu? Tư lệnh có việc gì không?”

Tên người hầu đáp: “Tư lệnh bình an, nhưng...”

Tĩnh Vi vừa nghe nói Hách Liên Tĩnh Phong khỏe mạnh thì mới yên tâm, bàn tay nín chặt Tĩnh Kỳ mới thả lỏng. Hồi lâu sau nàng chậm rãi hỏi: “Nhưng cái gì?”

Tên người hầu đáp: “Nhưng Đoàn tư lệnh của Nam bộ bị trúng phát đạn, tình hình chưa rõ ra sao, đã đưa đi bệnh viện cấp cứu...”

Tĩnh Vi ngẩn ngơ liếc Tĩnh Kỳ, thấy sắc mặt cô nàng tái mét như tờ giấy, dưới ngọn đèn càng thêm trong suốt. Hồi lâu sau Tĩnh Kỳ mới ngồi xuống, quay sang nhìn Tĩnh Vi mỉm cười, nói: “Chị dâu, chúng ta xem ảnh tiếp đi.”

Tĩnh Vi âm thầm thở dài, nắm lấy tay cô nàng: “Em hãy về nghỉ ngơi, sáng mai coi tiếp! Chị đi xem thử có phải bọn nhỏ bị tiếng súng hù cho chết khiếp rồi không?” Mặc dù đám trẻ nhà Hách Liên chẳng lạ lẫm gì với súng đạn, nhưng đêm tối thế này thì khiến ai cũng hoảng hốt.

Lòng bàn tay Tĩnh Kỳ đỏ mề hôi ẩm ướt, chẳng lẽ cô nàng vẫn chưa quên... Tĩnh Vi quay qua tên hầu gác cửa, nói: “Sai vài người đưa tiểu thư Tĩnh Kỳ về nghỉ ngơi.”

Người hầu vội trả lời: “Vâng!”

Tĩnh Kỳ mở mắt bước theo tên người hầu, chân nàng như dẫm nát đám mây mà không chạm tới mặt đất. Bóng tối trong sân từ từ ủa đến khiến nàng bình tĩnh hơn, nàng ngoái lại thì thầm: “Chị dâu, em muốn ngủ với con...”

Tĩnh Vi gật đầu, nhìn bà vú đang đứng khoanh tay, nói: “Bà lên bế Tam thiếu gia xuống đây.”

Nàng thay quần áo ngủ cho Trí nhi, cơ thể bé nhỏ nhều nhẻ, mềm mại và mập mạp. Khóe môi nàng nhếch nhẹ nụ cười, kéo chân đắp lên người bé. Nhưng nụ cười ấy nhanh chóng phai nhạt... người hầu nói hần bị trúng đạn phải nhập viện cấp cứu... Hóa ra nàng lo lắng anh cả bị thương, sợ do hần dần xẹp... Hần vì nghiệp lớn mà bày đây mưu kế, dù nàng rời khỏi nhiều năm vẫn ghi nhớ thực rõ ràng.

May thay chuyện lo lắng nhất đã không xảy ra, nhưng vì sao hần lại bị thương? Bị thương có nặng không? Nàng cúi nhìn gương mặt đứa con thơ đại trong giấc ngủ, dù bé không giống hệt hần nhưng diện mạo vẫn mang bóng dáng của hần... Đôi môi mỏng, sống mũi cao... Nàng chậm chậm đưa tay vuốt ve cẩn thận, không dám dùng quá sức sợ đánh thức bé...

Có lẽ bí mật này cả đời chẳng bị ai vạch trần. Bé mãi mãi không biết nàng chính là mẹ bé... Ngược lại đối với bé, đó là việc tốt. Không cần biết ân oán tình thù giữa cha mẹ, bé có thể sống hạnh phúc cả đời dưới cái bóng của dòng họ Hách Liên... Có lẽ trong tương lai bé sẽ oán trách nàng, vì sinh bé chưa bao lâu đã đem vứt bỏ... Có lẽ... còn rất nhiều ‘có lẽ’, nước mắt nàng từ từ trượt xuống má... Vợ chồng anh cả yêu thương bé như con ruột, nhưng những gì nàng nợ bé, vĩnh viễn không thể đắp bù...

Tĩnh Vi ngồi trong phòng chờ tới hừng đông, lúc này trước sân mới có tiếng động cơ ô tô vang lên. Nàng choàng bộ y phục đi xuống, thấy Hách Liên Tĩnh Phong mệt mỏi đi vào đại sảnh, mũ cầm trên tay. Nghe tiếng bước chân nàng, hần ngước lên nhú mày hỏi: “Sao em còn chưa ngủ?”

Nàng tới bên cạnh đỡ chiếc mũ trong tay hần, dịu dàng nói: “Tình hình sao rồi anh?”

Hần ngồi xuống nhắm nghiền hai mắt, đáp: “Viên đạn đã được lấy ra, nhưng chưa thoát khỏi nguy hiểm.”

Nàng vừa đưa tay xoa bóp bờ vai hần, vừa an ủi: “Bệnh viện An Dương có nhiều bác sĩ tốt nhất nước, chắc chắn Đoàn tư lệnh sẽ thoát khỏi nguy hiểm.”

Hần đưa tay lên vai cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, kéo nàng tới bên cạnh rồi ôm gọn nàng vào ngực mình, thì thầm: “Ngồi với anh một lát.” Lần này Đoàn Húc Lỗi bị trúng đạn trong phủ, chuyện có thể to mà cũng có thể nhỏ. Dù Đoàn Húc Lỗi thoát khỏi nguy hiểm, nhưng nếu sự việc không được điều tra rõ ràng, các tướng lĩnh Nam bộ sẽ bất bình. Nếu Đoàn Húc Lỗi chết, hợp tác thống nhất giữa Nam – Bắc sẽ tan rã, hai bên chỉ có cách tuyên chiến.

Hắn không kể nhiều mà chỉ ôm nàng, tựa đầu bên cổ nàng và hấp thụ hương thơm nhẹ nhàng trên người nàng, như thể điều đó truyền cho hắn sức mạnh. Vợ chồng sống với nhau lâu năm, Tĩnh Vi biết hắn gặp chuyện khó khăn, nàng vòng hai tay xiết chặt thắt lưng hắn, bấy giờ không tiếng động mà thẳng tiếng động.

Hách Liên Tĩnh Phong và Lý Giới Tái đi vào phòng, thấy mặt mày Đoàn Húc Lỗi tái xanh không còn giọt máu nằm bất động trên giường bệnh. Dù bác sĩ nói đã thoát khỏi cơn nguy hiểm, nhưng muốn hắn ta tỉnh lại phải mất vài ngày nữa.

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Tôi đã hạ lệnh phong tỏa tin tức Đoàn tư lệnh bị thương rồi, chờ tên sát thủ tỉnh dậy sẽ thẩm vấn. Các người yên tâm, tôi nhất định sẽ cho các người một lời giải thích thỏa đáng.” Kể tới ám sát Đoàn Húc Lỗi bị thị vệ đánh trả, gã cũng bị thương đang nằm hôn mê.

Lý Giới Tái theo Đoàn Húc Lỗi đã lâu, đối với việc này y tự biết phân tích. Dựa theo tình thế trước mắt, ám sát Đoàn tư lệnh miền Bắc cũng chẳng có lợi lộc gì. Huống chi nếu Hách Liên Tĩnh Phong thực sự muốn giết chết Đoàn tư lệnh, thì hôm qua lúc đi cấp cứu chỉ cần ra một ám hiệu, Đoàn tư lệnh đã xong đời, không thể sống đến bây giờ. Nhưng tới cuối cùng sự việc phải giải quyết ra sao, đành chờ Đoàn tư lệnh tỉnh mới bàn.

Lý Giới Tái nói: “Vâng! Thuộc hạ đã lấy danh nghĩa Đoàn tư lệnh gọi điện về Nam bộ, báo ngài ấy và tổng Tư lệnh có chuyện quan trọng cần thương lượng nên nán lại.” Hách Liên Tĩnh Phong gật đầu chuẩn bị rời đi, bỗng ánh mắt rơi trúng bàn tay của Đoàn Húc Lỗi, thấy tay hắn ta bóp chặt, dường như đang cầm thứ gì đó.

Hắn đến gần mới phát hiện trên giường treo lủng lẳng sợi dây chuyền, mà mặt sợi dây bị Đoàn Húc Lỗi nắm chặt trong tay. Hắn hơi kinh ngạc khi trông nó khá quen mắt. Hắn quay đầu hỏi Lý Giới Tái: “Tay Đoàn tư lệnh cầm thứ gì vậy?”

Lý Giới Tái đã thấy sợi dây chuyền này rất nhiều lần, nên chẳng hề kinh ngạc. Tối qua trước khi Tư lệnh hôn mê còn đem hạt ngọc châu cầm chặt trong tay không chịu thả, giờ nghe Hách Liên Tĩnh Phong hỏi, y đáp: “Thưa ngài, đây là viên Đông châu mà Đoàn tư lệnh hay mang bên mình.”

Viên Đông châu? Hách Liên Tĩnh Phong cúi nhìn sợi dây chuyền rất quen thuộc ấy, bỗng nhiên lòng hắn sáng tỏ. Hắn quay sang căn dặn: “Các người hãy sẵn sàng Đoàn tư lệnh chu đáo, nếu Đoàn tư lệnh tỉnh thì báo với tôi ngay. Tôi đã phái đội canh gác phòng thủ khắp tầng này, nhưng vẫn phải hết sức cẩn thận.” Thực ra hắn biết hành động ám sát lần này chắc chắn do nước A bày ra, nhưng trước mắt chưa bằng chứng. Điều duy nhất hắn có thể làm là bảo vệ an toàn cho Đoàn Húc Lỗi.

Sợi dây chuyền kia là một trong những món đồ lúc mẹ còn sống yêu thích nhất, mặt sợi dây cũng gắn viên Đông châu. Khi mẹ mất, tất cả mọi trang sức đều để cho Tĩnh Kỳ. Trên đời này tuyệt đối không có sợi thứ hai gắn viên Đông châu tương tự. Vậy thì chỉ có một lí giải, sợi dây chuyền Đoàn Húc Lỗi đang cầm chính là của Tĩnh Kỳ.

Bành Đình Lực cúp điện thoại, chẳng biết phải mở miệng ra sao. Hách Liên Tĩnh Phong vẫn ngồi trên ghế, không ngẩng đầu lên mà bảo: “Nói đi, có việc gì?”

Bành Đình Lực đáp: “Bệnh viện vừa thông báo hai tin, một tin tốt là Đoàn tư lệnh đã tỉnh... một tin khác là... là...” Gã quan sát sắc mặt Hách Liên Tĩnh Phong chốc lát mới dám nói hết: “Người chịu trách nhiệm coi sóc tên sát thủ báo, tên sát thủ đã ngừng thở...” Đồng nghĩa đã chết.

Đây quả thực là vấn đề nhức đầu, mặc dù không phải tệ nhất. Hách Liên Tĩnh Phong cau mày, hiện tại tên sát thủ đã chết, làm sao giải thích với Đoàn Húc Lỗi? Nếu hắn ta nghĩ hắn sai người ám sát, sau đó giết chết bịt miệng cũng rất hợp lí. Kết quả hai miền Nam – Bắc lại giằng co như xưa. Còn một khả năng nữa, nếu hắn ta chịu tin tưởng thì làm cách nào để thuyết phục các tướng lĩnh Nam bộ? Một số tướng lĩnh Nam bộ đối với chuyện đổi màu cờ, trước nay luôn canh cánh trong lòng và đành phải khuất phục Bắc bộ. E rằng việc này sẽ mang tới cơ hội mà bọn họ tha thiết mong ước, thừa dịp tạo áp lực lên vài tướng lĩnh...

Bành Đình Lực thấy hắn trầm tư cũng không dám quấy rầy, chỉ đứng lẳng lặng kề bên. Hồi lâu sau có tiếng chuông điện thoại lanh lảnh vang lên, Bành Đình Lực nói vài câu rồi quay sang báo: “Thưa tổng Tư lệnh, là điện thoại Lý phụ tá thân tín của Đoàn tư lệnh!”

Hách Liên Tĩnh Phong nhận lấy, nghe trong chốc lát mới đáp: “Tôi biết rồi, tôi sẽ cố gắng sắp xếp.”

Trên con đường trải đầy đá cuội dọc tới ao hoa sen trong hoa viên, từ xa đã nghe tiếng trẻ con cười khanh khách. Tĩnh Vi và Tĩnh Kỳ mang bọn nhỏ tới đây uống trà chiều. Hai cậu bé hiếu động đang chạy lòng vòng quanh hồ cá cảnh.

Tĩnh Vi thấy hần tới đây thì vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn ôn tồn nói: “Anh mới làm việc xong, về phòng nghỉ ngơi chút đi.” Nhiều ngày nay hần chỉ ngủ vài tiếng đồng hồ.

Hách Liên Tĩnh Phong cầm tách hồng trà nàng đưa, uống một hớp rồi nói lơ đãng: “Đoàn tư lệnh tỉnh rồi!” Tầm mắt hần khẽ liếc phía Tĩnh Kỳ, chỉ thấy tay cô nàng đưa tách trà quơ quơ, trên mặt không biểu hiện gì khác thường, vẫn mỉm cười điềm nhiên như cũ...

Tĩnh Vi có chút vui mừng nói: “Thật hả anh? Tỉnh là tốt rồi!” Dù nàng chưa từng quan tâm đến việc quân cơ, nhưng nàng cũng biết nếu Đoàn Húc Lỗi chết ở đất Bắc, hần khó giải thích với nhân dân cả nước.

Hách Liên Tĩnh Phong thần nhiên đáp: “Tỉnh thì tỉnh rồi, nhưng muốn bình phục chắc phải tốn mấy tháng. Nếu viên đạn kia đi chệch chút xíu, thì Đoàn tư lệnh đã chết.”

Nàng ngoảnh đi chỗ khác như phớt lờ câu chuyện của vợ chồng anh chị, dõi mắt theo bóng dáng hai cậu bé. Hách Liên Trí ngồi xổm bên bờ ao, vui vẻ nghịch nước, mấy ả nha hoàn đứng canh sau lưng. Vạt nắng buổi trưa chiếu lên người bé, sóng sánh như một thiên thần nhỏ trong truyện cổ tích phương Tây. Bé vĩnh viễn không biết, lúc bé nô đùa thì cha bé đang lơ lửng giữa cõi chết... Cái gã từng dùng mẹ con nàng để đổi lấy bốn tòa thành, cũng mãi mãi chẳng hay mình có một đứa con trai.

Hách Liên Tĩnh Phong gọi: “Tĩnh Kỳ à...”

Nàng quay lại hỏi: “Chuyện gì vậy, anh cả?”

Hách Liên Tĩnh Phong hơi lưỡng lự: “Anh có việc muốn thương lượng với em...” Hần nhìn đôi mắt long lanh của em gái, dấu thời gian không lưu lại dấu vết, nhưng ánh mắt vô tư thuở nào đã sớm phai nhòa.

Hần âm thầm thở dài, nói: “Đoàn Húc Lỗi tỉnh rồi nhưng cậu ta không chịu gặp ai hết, chỉ muốn gặp em.”

Tĩnh Kỳ rũ rèm mi xuống, hồi lâu sau mới hỏi: “Vì sao?”

Hách Liên Tĩnh Phong đáp: “Anh luôn tôn trọng quyết định của em, nếu em không muốn gặp thì anh sẽ sai người từ chối. Nhưng vì sao thì...” Hần có vẻ thấu hiểu, Đoàn Húc Lỗi chưa dứt tình với Tĩnh Kỳ... Nếu một người đã yêu thực sự, thì dẫu những kẻ khác có tốt đẹp thế nào vẫn chẳng làm trái tim rung động. Năm xưa hần đã từng tự mình trải nghiệm... Tựa như muôn ngàn nụ hoa khoe sắc trong vườn, đóa nào cũng xinh đẹp ngát hương nhưng hần chỉ thích hái mỗi đóa hoa kia!

Bầu không khí hết sức tĩnh lặng, có thể ngửi được hương hoa theo làn gió thổi tới. Hồi lâu sau, Tĩnh Kỳ chậm chậm nói: “Em đi.” Lần này hần bị ám sát, anh cả khó tránh bị đổ tội. Bây giờ anh cả đang nghĩ nhiều cách để trấn an hần. Nếu nàng tới bệnh viện gặp hần một lần mà làm anh cả giảm bớt phiền não, thì tại sao nàng từ chối? Nàng đi du học nhiều năm, vì nhớ nhà nên thường chú ý xem tin tức về hai miền. Vì vậy diễn biến tình hình Nam – Bắc ra sao, nàng cũng tường tận. Năm tháng trôi qua, nàng đã thay đổi, đã không còn là cô thiếu nữ nông cạn ngày nào...

Nhưng tại sao hần muốn gặp nàng? Năm đó vì bốn tòa thành mà hần đẩy nàng đi... Nàng từng một lần cho rằng hần thực sự yêu nàng... Nhưng cuối cùng mới sực hiểu, chỉ riêng nàng đơn phương yêu hần... Nàng chẳng qua là con cờ của hần, ở miền Nam hay ở đất Bắc cũng đều tương tự...

Nàng chậm rãi đi vào phòng bệnh, bầu không khí sặc mùi thuốc khử trùng... Hần nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch hết như máu bị rút sạch. Nàng chưa từng thấy hần dưới tình trạng này... Trước kia trong trường học, hần là một chàng trai dịu dàng lịch lãm... Ở Nam bộ hần tràn đầy sức sống... Đây là lần đầu tiên nàng thấy hần hốc hác, nhợt nhạt đến mức này. Dường như trái tim nàng đang tan chảy.

Nàng nhẹ nhàng đi đến gần cửa sổ, vì muốn thông thoáng nên mở một cánh cửa. Gió thổi tới hất tấm rèm phất phơ, từng nhành cây ngọn cỏ trong khuôn viên bệnh viện vẫn như xưa... Năm đó nàng cũng ở tại căn phòng này, cũng ngơ ngác đứng trước cửa sổ này... Đây là khu vực chuyên biệt, thậm chí bạn có tiền cũng

không thể vào, và căn phòng này là tốt nhất. Vì thế năm nàng bị sẩy thai đã nằm tại đây. Thấm thoát mà đã trôi qua nhiều năm...

16. Chương 25

Chương 25

Khi tỉnh dậy hắn thấy bầu không khí thoang thoảng mùi hương vừa quen thuộc vừa xa lạ, hương thơm ấy đã vương vấn biết bao lần trong những giấc mơ khuya. Mỗi khi giờ tay tìm kiếm, hắn sẽ giật mình bừng tỉnh và nàng cũng tan biến.

“Đoàn tư lệnh, ngài tỉnh rồi à?” Giọng nàng nhàn nhạt vang lên. Hắn hơi bất ngờ, chẳng biết do ngủ quá lâu hay vì không thể tin. Cả người hắn cứng như sắt, nặng nề quay đầu từng chút một, suýt nữa thì nghe tiếng các khớp xương cổ kêu răng rắc. Hắn dõi theo tiếng nói ấy, mới phát hiện trước giường có một bóng dáng quen thuộc. Ánh nắng xuyên qua tấm rèm mỏng, dịu dàng nhuộm vàng sóng sánh trên người nàng, hệt như cảnh thiên đường.

“Tỉnh Kỳ...” Hắn mở to hai mắt, cất giọng nhẹ đến vô cùng như thể tự mình lằm bằm, sợ khi bừng tỉnh thì nàng sẽ tan biến. Hắn khép mắt lại, trái tim muốn nổ tung, cổ bình ổn hơi thở, bấy giờ mới chậm chậm mở mắt ra.

Nàng vẫn đứng yên trước giường, khác với trong mơ chỉ chừa cái bóng cho hắn, khiến hắn không cách nào bắt giữ được. Hô hấp chìm sâu dưới lồng ngực từ từ được hắt ra, hắn nhẹ nhàng vươn tay muốn nắm lấy nàng. Vừa cử động thì vết thương trên ngực cũng nhói buốt, nhưng nỗi đau này chẳng thấm bằng nỗi đau thiếu nàng. Hắn khẽ nhủ mày hít sâu một hơi nhưng vẻ mặt vô cùng vui sướng, nhích từng chút tới gần chỗ nàng, đưa tay tìm kiếm: “Thật là em rồi...”

Dù hắn không rên đau nhưng nàng vẫn thấy. Nàng khẽ cau hàng lông mày, lãnh đạm nói: “Để tôi gọi bác sĩ tới.”

Hắn bình tĩnh nhìn nàng, trong mắt đầy niềm vui: “Đừng, đừng... đừng... anh không sao.” Hắn ngập ngừng hồi lâu vẫn hỏi như khó tin: “Em đến thăm anh ư?” Hắn không thể tin sau khi mình tỉnh dậy lại được gặp nàng. Chuyện này chỉ xuất hiện trong mơ, chứ làm sao có thể xảy ra ở thực tại? Vì vậy hắn muốn nàng xác định đây chính là sự thật.

Nàng nghe hỏi thế thì hơi kinh ngạc liếc hắn một cái, rõ ràng hắn nói với anh cả muốn gặp nàng. Xem tình hình bây giờ thì chắc có người mượn danh nghĩa của hắn để thông báo.

Hắn bật cười, ánh mắt lấp lánh. Toàn thân bỗng tràn đầy sức sống, khác hẳn sự hốc hác nhợt nhạt lúc nàng mới vào phòng bệnh. Hắn lập lại vài lần: “Em đến thăm anh, em đến thăm anh...” Hắn không cách nào hình dung cảm giác của mình, chỉ thấy niềm vui sướng vỡ òa như muốn nhấn chìm hắn.

Nụ cười hắn làm các dây thần kinh của nàng đau nhói, nàng ngoảnh lại thản nhiên nói: “Sức khỏe của Đoàn tư lệnh là mối quan tâm toàn dân cả nước, dĩ nhiên tôi cũng hy vọng Đoàn tư lệnh có thể sống lâu trăm tuổi, khỏe mạnh dồi dào.” Đây là lời nói khách sáo của những chính khách.

Đương nhiên hắn cũng nhận ra, nụ cười từ từ tắt ngấm. Hắn cất giọng khản đặc: “Tỉnh... Kỳ à...” Tiếng gọi ấy vẫn dịu dàng êm ái giống nhiều năm trước đây nàng từng nghe... Chẳng biết có phải do xa quá lâu hay không mà nàng cảm thấy nó như hư ảo...

Nàng nở nụ cười khách sáo đến hoàn mỹ: “Đoàn tư lệnh, ngài hãy nghỉ ngơi cho khỏe nhé! Tôi có việc phải đi trước, lần sau sẽ ghé thăm ngài.” Rồi không đợi hắn trả lời, nàng xoay gót chuẩn bị bước đi. Dù chưa biết ai giả ý định của hắn, nhưng vẫn đều tương tự.

Nàng chưa kịp cất bước thì cánh tay bị hắn cầm chặt, khiến nàng đứng bất động tại chỗ. Giọng hắn khản đặc: “Em đừng đi... Anh không bao giờ để em rời xa anh nữa.” Hắn chẳng còn gì cả, thậm chí trong mơ gặp nàng cũng thành điều vô cùng xa xỉ. Bây giờ nàng đứng rành rành trước mặt, làm sao hắn để nàng đi...?

Nàng ngước lên hít thật sâu, sắp bắt đầu rơi lệ. Chuyện quá khứ hiện rõ ràng trước mắt, rất lâu rồi nàng không còn nhớ tới nữa. Nàng từng cho rằng mình đã lãng quên, từng cho rằng miệng vết thương đã đóng vảy... Vì vậy nàng mới đủ can đảm trở về... Nhưng hắn chỉ nói bằng quơ một câu, mà khiến nàng muốn khóc...

Nàng bóp chặt nắm tay, hít sâu một hơi đưa lưng về phía hắn, nở nụ cười tươi tắn: “Đoàn tư lệnh thật thích nói đùa! Ngài hãy ráng tịnh dưỡng. Tạm biệt.” Nói xong nàng vung tay lên muốn thoát đi.

Hắn không chịu buông tay mà càng thêm nắm chặt bằng mọi sức lực, hắn sợ, sợ khi thả ra rồi nàng sẽ như cánh chim bay đi mất... Nhưng gắng sức như thế lại đụng đến vết thương, khiến nó đau đớn như dao cắt. Hắn khẽ hít sâu vài hơi để áp chế sự nhức nhối ấy, cất giọng như van xin: “Em đừng đi...”

Cảnh tượng này rất thân quen... Nhiều năm trước, cánh tay hắn bị thương vì cứu nàng thoát khỏi vụ xe đâm. Hắn cũng kéo tay nàng, không để nàng đi... Rồi sau đó thì sao? Hắn cho nàng những gì? Toàn là gian dối, toàn là lợi dụng và toàn là tổn thương...

Nàng cười lạnh lẽo, vùng mạnh sức... chỉ nghe tiếng hắn hét ‘Á’ đầy đau đớn. Chắc hắn nàng đã đánh trúng vết thương của hắn... Hắn xứng đáng! Nàng nắm chặt bàn tay, giẫm bước rời đi...

Trái tim hắn thoáng chốc buốt giá như rơi vào đáy cốc... Nàng không còn quan tâm đến hắn nữa... Vậy mà hắn vẫn tha thiết yêu nàng... Năm ấy vì yêu nàng, hắn không xua binh tới đồn trú trong bốn thành thị đó... Vì yêu nàng mà sau khi anh cả chết, giữa lúc lựa chọn khó khăn, hắn chọn hợp tác với anh trai Hách Liên Tĩnh Phong của nàng. Hy vọng đến ngày gặp lại, hắn có thể thấy nụ cười của nàng... Vì yêu nàng nên dù cưới Lam Thủy Tiệp, hắn vẫn chưa từng chạm tới nàng ta... Tim hắn có rất nhiều ngăn, nhưng tất cả đều dành cho nàng, dẫu người khác có tuyệt vời ra sao, hắn cũng không thể nào chấp nhận... Có lẽ cả đời này hắn phải mãi mãi mất nàng, mất đi vĩnh viễn...

Tay hắn che ngang miệng vết thương đang đau đớn như dao xoắn. Hắn bình phục hơi thở, nhìn nàng từng bước rời khỏi hắn, nhìn tay nàng chạm vào nắm cửa mạ vàng lạnh lẽo... Chỉ cần nàng nhẹ nhàng xoay mở, đúng vậy, chỉ cần nàng nhẹ nhàng xoay mở... Thì ngoại trừ tình cờ, đời này hắn không còn được gặp nàng nữa.

Hắn chậm chậm nhắm nghiền đôi mắt, từ từ nhả từng chữ lạnh lùng đầy uy hiếp: “Có mở cánh cửa này hay không, xin em hãy nghĩ thật kĩ. Nếu em bỏ đi, sau khi về Nam bộ tôi sẽ lập tức họp báo tuyên bố lần tập kích này là Bắc bộ bố trí... Dĩ nhiên tôi biết nó không phải do anh trai của em làm, nhưng người khác nghĩ sao thì tôi chịu...” Tất cả đều mất hết rồi, hắn còn quan tâm gì nữa? Hắn đành buông tay đánh cuộc.

Nàng nghe vậy thì quay phắt lại căng mắt nhìn hắn, trống ngực đập phập phồng liên tục, cơn tức giận dâng đến tột đỉnh: “Đoàn Húc Lỗi, tôi không ngờ đã nhiều năm rồi mà anh chẳng thay đổi. Anh vẫn hèn hạ như xưa!”

Hắn bật cười khốn khổ, tiếng cười từ thấp đến ngân cao, xác xược mà thê lương: “Đúng vậy, tôi rất hèn hạ. Tôi vẫn hèn hạ như thế...” Hắn dừng hồi lâu, gương sắc mặt tái nhợt quan sát kĩ nàng: “Em có thể làm gì tôi?”

Đúng vậy, nàng có thể làm gì hắn đây? Dù giờ trên danh nghĩa quốc gia đã thống nhất rồi, nhưng trên thực tế anh cả vẫn chưa nắm giữ binh quyền tại Nam bộ. Quyền lực miền Nam thực chất vẫn nằm gọn trong tay hắn. Nếu hắn trở về và thông báo với các tòa soạn cả nước tin tức như thế, e rằng tình hình khó thể đánh giá...

Nàng oán hận hỏi: “Anh muốn tôi làm gì?” Hắn ‘muốn’ nàng ngay tại phòng bệnh này sao? Chẳng phải hắn đã có vợ rồi à? Lam Thủy Tiệp xinh đẹp quyến rũ như thế mà hắn còn chưa thỏa mãn? Với thân phận và địa vị của hắn bây giờ, muốn mỹ nhân nào có mỹ nhân ấy, hắn việc gì cứ bắm víu lấy nàng?

Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng và say đắm: “Tôi chỉ muốn em ở đây với tôi... Hồi trước cánh tay tôi bị thương, em cũng ở bên cạnh mỗi ngày... em quên rồi ư...?” Trước kia, hắn còn mặt mũi, còn tư cách

để nhắc chuyện trước kia sao? Nàng thật muốn nhào tới tát một cái vào mặt hắn, nhưng nàng không thể... Nàng lạnh lùng cắt ngang: “Xin anh đừng nhắc nữa! Chuyện quá khứ tôi đã quên sạch rồi.”

Nàng lãnh đạm như thể hắn là kẻ xa lạ, xem ra những năm qua nàng đã thực sự quên hắn rồi... Điều đó khiến trái tim hắn đau buốt, nỗi đau đớn kia còn gấp vạn lần so với vết thương trên ngực. Hắn tình nguyện để nàng hận hắn... Vì như vậy, ít nhất mỗi ngày nàng còn nhớ đến hắn. Huống chi giữa yêu thương và thù hận cách nhau rất gần, có lẽ nhiều năm sau nàng sẽ lại yêu hắn... Nhưng nàng chỉ lãnh đạm, lãnh đạm như thể chuyện hai người là do ảo mộng của hắn tạo nên.

Hắn khép hờ mắt, hồi lâu sau mới thản nhiên nói: “Em cứ suy nghĩ đi! Tôi lặp lại lần nữa, nếu em ra khỏi cánh cửa này thì hãy tự gánh chịu hậu quả.” Ngoại trừ uy hiếp nàng, hắn cũng hết cách để níu giữ... Hắn biết nàng sẽ bằng lòng, bởi vì tình cảm anh em khắng khít với Hách Liên Tĩnh Phong. Nàng sẽ không trơ mắt nhìn Nam – Bắc rơi vào chiến tranh... Hắn khẽ cười khổ sở... dẫu nàng có căm ghét hắn thế nào, nàng cũng sẽ chấp nhận...

Quả nhiên nàng vừa lạnh lùng vừa căm hận đi thẳng vào ngồi trong góc ghế sofa. Dẫu có xa nhưng hắn vẫn thấy an tâm vô cùng, vì nàng ở đây, ở ngay bên cạnh hắn. Hắn mang theo nụ cười, từ từ thiếp đi.

Lý Giới Tái canh ngoài cửa, thấy Tĩnh Kỳ đi ra thì chào đón: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, Tư lệnh đã ngủ chưa?” Nàng khẽ gật đầu. Bên ngoài bóng đêm mênh mông, trời đã về khuya. Lý Giới Tái đi phía sau nàng, nói: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, tôi có vài lời không biết có nên nói hay chẳng?”

Thấy nàng im lặng, Lý Giới Tái dò xét một lát mới nói: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ à, mấy năm nay Tư lệnh vẫn luôn nhớ đến cô... Năm đó, năm đó ngài ấy vì lão phu nhân và cự Đoàn tư lệnh... Trong lòng Tư lệnh cũng đau khổ lắm... ngài ấy không có cách nào khác...”

Xem ra người giả truyền ý định là Lý Giới Tái, nàng nhìn bóng đêm đặc quánh ngoài cửa xe mà lòng chẳng biết đang ném mìn vì gì. Nàng cứ ngỡ mình đã quên hắn rồi nên mới trở về, nhưng nàng hoàn toàn sai lầm, hôm gặp lại hắn trong buổi tiệc sinh nhật của anh cả, trái tim nàng vẫn chưa chút vô cảm... Đúng, nàng có thể che giấu, giả vờ mọi thứ đều như bình thường, giả vờ như chưa bao giờ quen biết hắn, giả vờ như chưa từng yêu hắn... Vậy còn trái tim nàng thế nào? Vì sao nó muốn rơi lệ? Nhìn Trí nhi, nhìn gia đình anh cả vui vẻ êm đềm... Nàng muốn khóc, muốn rơi lệ, muốn xông thẳng tới trước mặt hắn tát mạnh vài cái, hỏi hắn vì sao?

Không có cách nào! Chỉ một câu không có cách nào thì hắn được quyền vứt bỏ mọi thứ ư? Từ lúc gặp nhau đến khi ly biệt, rốt cuộc hắn có từng yêu nàng không, nàng chẳng còn phân biệt rõ... Thôi, đã ngần ấy năm trôi qua, cần gì phải khơi dậy nữa? Nó đã thành vô nghĩa rồi. Có thể đây là số phận mà con người khó tránh khỏi. Nếu hắn dừng xuất thân ở Đoàn gia Nam bộ, hắn không mang họ Đoàn; nếu nàng dừng xuất thân từ Hách Liên gia Bắc bộ, nàng không mang họ Hách Liên... Có lẽ mọi chuyện sẽ khác hẳn, có lẽ tất cả chẳng xảy ra... và có lẽ nàng không được gặp hắn. Rất nhiều lần nàng nghĩ đến giả thiết này, nhưng đều không tìm thấy đáp án. Bởi vì số phận an bài cho họ gặp nhau, và cũng khiến họ gặp đủ trắc trở để rời xa...

Có thể suốt chặng đường đó hắn không yêu nàng, hoặc giả có yêu nhưng quá nông. Vì vậy hắn mới tùy tiện làm tổn thương nàng, coi nàng như quân cờ, như vật đổi chác để đạt được mục đích... Nàng vĩnh viễn không thể quên những lời năm xưa Sở Bích Trúc nói, hắn dùng nàng đổi bốn thành thị với anh cả...

Nàng đã từng rất yêu hắn... dù cách bao ân oán, dù qua bao tai tiếng, nàng vẫn yêu hắn! Thế mà hắn tự tay bóp nát tình yêu của nàng, khiến trái tim nàng tan vỡ thành những mảnh chai nằm rải rác đầy mặt đất, không thể vá lành... Bốn thành thị! Nàng chỉ có giá trị bằng bốn thành thị, nàng và Tiểu Trí chỉ bằng bốn thành thị...

Nàng rúc trong chăn, nước mắt rơi đầm đìa... Khi hắn và Lam Thủy Tiệp vợ chồng mặn nồng, nàng một mình lơ lửng giữa sống chết... Lúc hắn ôm người phụ nữ khác, nàng nằm tại biệt viện cô đơn sinh nở... Chị dâu sinh trước nàng cả tháng, hôm ấy anh cả đứng canh siết chặt tay chị dâu... Chị dâu hạnh phúc như thế, nhưng còn nàng lại lẻ loi đau khổ...

Vì ngủ dậy trễ, hơn nữa không tự nguyện nên nàng đến bệnh viện đã gần trưa. Vừa tới cửa thì Lý Giới Tái đã có mặt, thấy nàng biểu hiện của y rõ ràng nhẹ nhõm: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, cuối cùng cô cũng tới rồi.” Mới sáng sớm thức dậy Tư lệnh đã hỏi tiểu thư Tĩnh Kỳ suốt, nhưng trái chờ phải đợi mà bóng nàng vẫn biệt

tầm. Hiện giờ hần đang cầu nài, một đám người hầu bọn họ chẳng ai dám vào, đành phải đứng canh bên ngoài.

Nàng đẩy cửa bước vô, bên giường còn bày bữa điểm tâm. Vì sức khỏe hần còn yếu, nên chỉ có thể ăn một vài món canh hoặc cháo loãng. Nàng liếc mắt nhìn chén súp tổ yến vẫn còn y nguyên, do để lâu mà đã lạnh tanh.

Hần đang nhắm mắt, nghe tiếng bước chân vào phòng thì cần nài: “Tôi đã bảo đừng làm phiền rồi mà.” Nàng khựng lại, xoay gót muốn bỏ đi. Chẳng thấy ai trả lời, hần biết chắc không phải người hầu nên lẳng lặng mở mắt... Vừa thấy nàng thì cơn giận đã tiêu tan, nhanh đến mức choáng váng, nhưng trên mặt vẫn trách móc: “Sao giờ em mới đến?”

Nàng đứng yên tại chỗ phớt lờ hần, cả hai cùng chìm vào im lặng. Hồi lâu sau hần mới mở miệng, nhưng không nhìn nàng: “Tôi đói bụng.” Nàng hít sâu một hơi đi tới gần, đem bát cháo đưa cho hần. Tay hần chẳng thèm nâng lên mà ngoảnh ra ngoài cửa sổ, nói: “Vết thương của tôi còn đau lắm.” Ý hần muốn nàng mớm.

Nàng biết ngay hần có ý đồ, nếu vết thương còn đau thì có cả đám kẻ hầu người hạ phục vụ... Nàng dần cơn bực tức, bưng bát cháo ngồi xuống thành giường. Cái chén sứ lạnh ngắt, dĩ nhiên cháo đã nguội từ lâu. Nàng dùng chiếc thìa bạc múc một muỗng nhỏ đưa tới bên miệng hần. Hần há miệng nuốt gọn, khoe môi khê cong cong. Nàng lại múc thêm muỗng nữa, hần vẫn nuốt trọn. Trong thoáng chốc, bát tổ yến đã sạch bong. Đường như hần vẫn chưa no, nàng bắt đầu phải đổ thêm một chén nữa trong bình giữ nhiệt.

Sắc mặt hần vẫn nhợt nhạt, nhưng có sự thỏa mãn. Như thế chỉ cần nàng cho hần một chút gì đó, hần sẽ có cả thế gian. Giống Tiểu Đức và Tiểu Trí, đôi khi bắt được một con mèo, một con cá mà vui mừng đến chạy loạn xạ trong sân. Trái tim nàng khê co thắt, bất giác trào dâng nỗi chua xót.

Mới sai người dọn dẹp xong mọi thứ, hần lại bảo: “Tôi muốn đọc báo.” Nàng thản nhiên tới sofa lấy tờ báo đặt lên đầu giường, hần quay qua nhìn nàng chăm chăm, mỉm cười nói: “Bác sĩ khuyên tôi đừng để mệt mỏi, em đọc cho tôi nghe đi.” Nụ cười ấy còn ác hơn cả quỷ Satan. Nàng cứng đờ, hần quả nhiên được dâng chân lên giường đầu.

Nàng lạnh lùng thốt: “Đoàn tư lệnh, bên ngoài có người hầu kìa...”

Hần thản nhiên đáp: “Đáng tiếc bọn họ không phải là em...” Nàng lạnh lùng đứng bất động, thật lâu sau mới cầm tờ báo lên.

Từng chữ từ giọng nói êm ái như nước của nàng bao quanh căn phòng, hần chẳng còn hơi đâu mà chú tâm tới nội dung tờ báo. Hần quay sang ngắm gương mặt âm thầm của nàng, nó xinh đẹp như thể được vẽ tỉ mỉ mà thành. Tất cả như một bức tranh quen thuộc, quen thuộc đến suýt làm ánh mắt hần đau đớn, nhưng hần không cách nào chạm tới. Hần dùng thủ đoạn uy hiếp, thì chỉ giữ được bấy nhiêu thôi... Vậy cũng tốt, ít nhất hần có thể gặp nàng mỗi ngày.

Vài ngày sau, nàng cũng tạo thành thói quen. Mỗi sáng sớm nàng sẽ đến bệnh viện, nếu tới trễ một chút hần sẽ giận cá chém thớt với kẻ bên ngoài. Mỗi lần đám người Lý Giới Tái thấy nàng như là thấy cứu tinh, cứ luôn miệng yêu cầu: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, cô cố gắng tới sớm nhé.”

Nàng ở trong phòng giúp hần ăn cơm, uống nước, đọc báo. Giữa hai người tuy ít nói chuyện nhưng vẫn thật ăn ý, vì vậy khắp phòng vẫn có cảm giác ấm áp. Hết như bây giờ, hần dựa người vào thành giường nằm nhắm mắt ngủ. Nàng ngược lên có thể thấy ngay dung nhan của hần... Bầu không khí yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Khuya hôm trước chị dâu chờ nàng về, hỏi một cách thăm thía: “Rốt cuộc sao lại thế này?” Ngày nào Tĩnh Kỳ cũng tới bệnh viện, bọn họ đều nhìn thấy.

Nàng cắn nhẹ môi, ngược lên nhìn chị dâu mỉm cười: “Đâu có gì! Chị dâu, chị yên tâm.”

Tĩnh Vi đứng lên khỏi ghế sofa, đi tới bên cạnh cầm tay nàng: “Cậu ta uy hiếp em hả? Có phải hay không?” Tĩnh Vi rất hiểu con người Đoàn Húc Lôi, với cá tính của hần ta, việc gì mà chẳng dám làm?

Hôm Hách Liên Tĩnh Phong từ bệnh viện trở về có kể với nàng chuyện viên Đông châu, vừa nghe xong nàng liền hiểu ngay Đoàn Húc Lỗi sẽ không buông tha cho Tĩnh Kỳ. Thực ra trong lòng nàng và Hách Liên Tĩnh Phong đều tường tận. Năm đó Đoàn Húc Lỗi tuyên bố đổi màu cờ, sau khi vào An Dương, nhân viên công vụ hồi báo, đầu tiên hắn ta tới ngôi nhà ngày xưa, rồi mỗi lần hắn ta đến đây đều ghé thăm nơi ấy. Trong bữa dạ tiệc năm đó, hắn ta viện cớ cần nghỉ ngơi mà mất tích cả tiếng đồng hồ, người hầu tìm thấy hắn ta trước sân phòng của Tĩnh Kỳ... Việc này cả hai bên đều giả vờ lơ mơ, không muốn vạch trần.

Tĩnh Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu: “Đâu có, chị yên tâm.” Dù kể ra cũng chỉ khiến cho vợ chồng anh chị thêm lo lắng. Một khi đã như vậy, nàng cần gì phải nói?

Tĩnh Vi đưa mắt nhìn nàng thật lâu, rồi thở dài thườn thượt: “Em ngủ sớm đi, nhớ ăn tổ yến trước khi ngủ nhé.” Nàng nhìn bóng dáng thướt tha của chị dâu khuất dần mà vẫn ngồi im bất động.

Nàng chậm rãi thả tờ báo xuống, hơi thở hắt đều đều, quả nhiên đang say giấc. Không biết qua bao lâu, ngoài cửa vọng tới từng đợt ồn ào, có tiếng người phụ nữ lạnh lạnh: “Để tôi đi vào...” Giọng nói này khá quen thuộc, nàng cố lục lại... Bỗng trong đầu gào thét một cái tên – Lam Thủy Tiệp.

Nàng ngược lên thì thấy hắn đã thức, và dường như đã nhìn nàng thật lâu... Ngoài cửa càng thêm ồn ào, mọi người không ai dám động dậy mà chỉ ráng chống đỡ. Lý Giới Tái đẩy cửa bước vô, trên mặt hắn dấu năm ngón tay, xem ra Đoàn phu nhân đang rất tức giận. Từ xa y đã hành lễ với Đoàn Húc Lỗi, kính cẩn nói: “Thưa Tư lệnh, phu nhân đã tới đây, chúng tôi không ngăn được...”

Bấy giờ hắn mới dời tầm mắt, hít sâu một hơi, bực dọc nói: “Để cô ta vào đi.”

Lý Giới Tái đáp: “Vâng!”

Cánh cửa bị đập bung, hai cánh cửa chạm khắc của Châu Âu đập ‘ầm ầm’ vào vách tường rồi dội ngược trở lại, có thể thấy người đẩy cửa đang rất bực tức. Lam Thủy Tiệp nện đôi giày cao gót nổi giận dưng dưng đi vào, vừa thấy Tĩnh Kỳ thì hết sức ngỡ ngàng, quên mất phản ứng. Vài giây sau nàng ta mới phục hồi tinh thần, cười phá lên: “Thì ra là thế... thì ra là thế! Hèn nào mỗi ngày, mỗi ngày tôi đều bị nhốt bên ngoài.”

Nàng ta đi từng bước tới bên Tĩnh Kỳ, nói: “Thực sự phải cảm ơn Hách Liên tiểu thư đã nhiều ngày nay chăm trà rót nước.”

Đoàn Húc Lỗi đau lòng nhìn gương mặt đang dần tái nhợt của Tĩnh Kỳ, hắn quay sang trừng mắt nhìn Lam Thủy Tiệp, cất giọng lạnh lùng: “Nếu cô tới đây để quấy rối, tôi sẽ lập tức sai người đưa cô ra ngoài.”

Lam Thủy Tiệp ngửa đầu bật cười: “Anh sao vậy? Anh đau lòng à? Tôi mới nói động một câu mà anh không chịu nổi? Anh xót xa hả?”

Đoàn Húc Lỗi tức giận quát: “Người đâu?” Đám Lý Giới Tái đứng ngoài cửa bước vào, thấy Lam Thủy Tiệp bật cười khanh khách, cười đến cuồng loạn: “Đoàn Húc Lỗi, anh sợ tôi sao? Hôm nay chúng ta cứ nói toạc ra hết đi... Chẳng phải mấy năm nay trong lòng anh luôn ấp ủ nhớ nhung chị ta?”

Nàng ta cười cợt quay sang nhìn Tĩnh Kỳ, mang theo đầy hận thù: “Chị có biết không? Bao nhiêu năm qua anh ta ngày nhớ đêm mong chính là chị, nhưng anh ta lại cười tôi, thật khiến người ta buồn cười! Tôi báo cho chị biết Hách Liên đại tiểu thư, đời này ngoại trừ tôi chết, nếu không chị đừng hòng mơ tưởng trở thành Đoàn phu nhân.”

Lam Thủy Tiệp nhào tới phía Đoàn Húc Lỗi, đâm đá lung tung trên người hắn: “Anh chưa từng yêu tôi, tại sao lại muốn cưới tôi? Đoàn Húc Lỗi, tôi hận anh, tôi hận anh... Tôi cho anh biết, chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ không để cho anh toại nguyện. Cho dù tôi chết, tôi cũng sẽ ngày đêm nguyên rửa anh, cho anh mãi mãi không thể có được chị ta... ha ha... ha ha... ha ha.” Nàng ta cười điên cuồng, đám người Lý Giới Tái tiến lên kéo nàng ta ra ngoài... mà Lam Thủy Tiệp vẫn cứ cười, hệt như đã hóa điên.

Nàng lặng lẽ quan sát hết như đang nhìn trò hề... Trong ấn tượng của nàng, Lam Thủy Tiệp là một cô gái am hiểu lễ giáo, biết cách ứng xử, nếu không miền Nam nhiều danh môn khuê tú như vậy, tại sao lão phu nhân chỉ chọn nàng ta? Vậy mà hôm nay nàng ta thất thố trước mặt nàng và toàn bộ thuộc hạ của hắn đến mức này...

17. Chương 26

Chương 26

Have a nice weekend!

Nàng mở măt về nhà, ngồi phịch trên sofa. Nàng nên cười hân hoan sao? Lam Thủy Tiệp giống mụ đàn bà chanh chua, hăn cũng chẳng hạnh phúc như đã thể hiện. Đúng vậy, nàng nên vui về! Hăn tự tay đẩy nàng đi mà chính hăn cũng không có hạnh phúc.

Điện thoại trong phòng reo liên miên, nàng đang đắm chìm trong suy tư mà không nghe thấy. Cúc Lan rón rén đẩy cửa bước vào nghe rồi kéo tấm màn kính đến bên cạnh nàng, nhỏ giọng: “Tiểu thư, Lý phụ tá gọi từ bệnh viện tới bảo Đoàn tư lệnh muốn nói chuyện với chị.”

Bấy giờ nàng mới có phản ứng, hít sâu một hơi và thấp giọng đáp: “Chị biết rồi, em ra ngoài trước đi.” Cúc Lan lo lắng nhìn nàng vài lần rồi cáo lui.

Đoàn tư lệnh là ai, dĩ nhiên Cúc Lan rất tường tận. Năm xưa tiểu thư yêu hăn ta như thế, sau đó vì hăn ta mà sinh Trí thiếu gia, cũng vì hăn ta mà bỏ ra nước ngoài.

Lát sau nàng mới rời khỏi ghế đi tới kệ điện thoại cầm ống nghe, đập vào tai nàng là giọng nói lo lắng dồn dập của hăn: “Tình Kỳ à... Tình Kỳ... Tình Kỳ à...” Đáy lòng nàng nghẹn cứng, chua xót, đau đớn, oán hận đều có đủ. Nàng lạnh giọng cắt ngang lời hăn: “Đoàn tư lệnh, xin ngài đừng gọi điện thoại nữa. Sau khi về Nam bộ, ngài muốn họp báo với tòa soạn ra sao thì tùy, chẳng liên quan gì đến tôi! Tạm biệt!” Phải nói là không bao giờ gặp nữa! Nàng và hăn vốn dĩ nên vĩnh biệt, nàng từ từ cúp điện thoại.

Ấy vậy mà điện thoại vẫn reo đến diếc tai... Nàng ngơ ngác đứng cạnh sofa. Người bên kia đầu dây dường như kiên nhẫn hơn nàng nhiều, liên tục gọi lại. Nàng cầm điện thoại cúp máy, nó vẫn cứ reo, nàng bắt rồi cúp...

Không biết qua bao lâu, cuối cùng điện thoại cũng ngừng reo... Nàng vẫn đứng bất động nhìn chiếc điện thoại.

Nàng đứng trong phòng không biết qua bao lâu, chỉ biết bầu trời dần dần tối. Cúc Lan nhẹ nhàng đẩy cửa vào, thấy khay thức ăn vẫn còn y nguyên thì khuyên nhủ: “Tiểu thư, chị ăn một chút đi.”

Nàng chẳng có cảm giác thèm ăn, đáp: “Thôi, em làm cho chị ly sữa nóng nhé!” Cúc Lan trả lời ‘vâng’ nhưng vẫn chưa lui ra, dường như đang ngập ngừng gì đó.

Nàng ngược lên hỏi: “Có việc gì vậy em?”

Bấy giờ Cúc Lan mới nói: “Tiểu thư, Lý phụ tá thân tín của Đoàn tư lệnh đang đứng ngoài phủ, anh ta muốn gặp chị.”

Tay nàng khựng lại, ánh mắt thông xuống, cất giọng lạnh tanh: “Chị không gặp, em kêu anh ta về đi.”

Cúc Lan tuân lệnh: “Vâng! Em sẽ ra nói với anh ta.”

Lát sau Cúc Lan bưng khay lên, bên trên có bình sữa bò, vài miếng bánh bích quy và ít đồ tráng miệng. Cúc Lan rót sữa ra ly đưa tới cho nàng, nói: “Tiểu thư, Lý phụ tá không chịu về. Anh ta... anh ta nói chiều hôm qua tới giờ Đoàn tư lệnh chưa ăn gì cả, thậm chí bệnh viện truyền dịch và chích thuốc cũng từ chối.” Tay nàng hơi khựng lại, nhưng khôi phục rất nhanh. Hăn có uống thuốc hay không cũng chẳng liên quan gì đến nàng!

Cúc Lan quan sát sắc mặt của nàng chốc lát mới nói tiếp: “Lý phụ tá còn kêu em báo lại với tiểu thư... Anh ta bảo nếu chị không chịu tới bệnh viện gặp Đoàn tư lệnh, anh ta sẽ mời Tổng tư lệnh ra măt.” Lý Giới Tái thật lấu cá, y còn lôi luôn anh cả vào. Nàng dĩ nhiên biết anh cả muốn duy trì hợp tác giữa hai miền Nam – Bắc, nếu Lý Giới Tái làm vậy sẽ gây khó dễ cho anh cả. Nàng không muốn ép buộc bản thân, cũng chẳng muốn gây căng thẳng với Đoàn Húc Lỗi. Nàng thở dài thườn thượt, nói: “Em mời anh ta vào đi.”

Cúc Lan đưa Lý Giới Tái vào phòng khách. Hách Liên Tĩnh Kỳ ngồi trên sofa đọc báo, miễn cưỡng nói: “Lý phụ tá, có việc gì xin anh cứ nói thẳng!”

Lý Giới Tái cúi người hành lễ xong mới nói: “Thưa tiểu thư Tĩnh Kỳ, từ lúc cô đi tới giờ ngài ấy không chịu ăn uống và truyền dịch. Hiện nay sức khỏe ngài ấy rất kém, làm sao có thể cầm cự được?”

Nàng không ngần đầu lên mà thản nhiên đáp: “Anh thích nói đùa quá, Lý phụ tá! Tôi có tài cán gì mà khiến Đoàn tư lệnh bỏ ăn nhịn uống? Hơn nữa trong tình huống này, tôi đề nghị anh nên tìm bác sĩ...”

Lý Giới Tái vội giãi bày: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, cô biết rõ... Tư lệnh vì cô mới như thế... Ngài ấy bỏ mặc sức khỏe của mình chỉ vì muốn gặp cô... Mấy năm nay Tư lệnh sống ra sao, người khác mù mờ nhưng chẳng lẽ thị vệ thân tín như chúng tôi lại không rõ? Tư lệnh đem ảnh các người đi chơi ở Tây Sơn chưng trên đầu giường, ngày đêm ngắm nghía... Ngài ấy không yêu phu nhân, năm đó ngài ấy phải vâng lệnh của lão phu nhân và cự Đoàn tư lệnh mà cưới cô ta... Tiểu thư Tĩnh Kỳ, tôi cầu xin cô, xin cô hãy tới gặp ngài ấy đi...”

Nàng tao nhã cầm ly sữa lên uống một hớp, sau đó cắt ngang lời của Lý Giới Tái: “Lý phụ tá, anh không cần giải thích nhiều, tôi không đi đâu. Xin anh hãy về thôi.”

Lý Giới Tái lại cúi người hành lễ nói tiếp: “Tư lệnh bảo nếu tiểu thư Tĩnh Kỳ không chịu tới bệnh viện, ngài ấy sẽ tự mình tới phủ.”

Hắn bĩ ối như thế, có việc gì mà hắn chẳng làm được? Nàng đã sớm lĩnh giáo qua. Năm đó hắn không sợ gây nên cuộc chiến giữa hai miền Nam – Bắc, bắt cóc nàng và Đồng Mộ Huân tới Nam bộ. Vì vậy dù ngày mai hắn trở về, tuyên bố xóa bỏ chế độ đổi màu cờ thì nàng cũng không ngỡ ngàng. Trên đời này chẳng việc gì mà hắn không dám làm.

Nàng chậm rãi thả tờ báo xuống, nhìn Lý Giới Tái nói: “Đoàn tư lệnh muốn đi đâu thì đi, không liên quan tới tôi.” Lý Giới Tái cũng hết cách, đành cúi chào xoay gót trở ra.

Đoàn Húc Lỗi nghe Lý Giới Tái kể xong, sắc mặt trầm xuống im lìm. Năm đó hắn hơn phân nửa vì oán trách nàng, non phân nửa vì mẹ và anh trai. Hồi ấy chỉ cần nàng nói một câu đừng cưới, chỉ cần nàng nói yêu hắn, thì tuyệt đối hắn sẽ không dễ dàng buông tay, càng không bao giờ đem nàng đổi bốn tòa thành gì đó.

Thế mà nàng im lặng... thậm chí những lúc hắn xuất hiện, nàng cũng phớt lờ hoặc xem hắn như vô hình hoặc chậu hoa... Ngay cả trong đêm đính hôn, nàng nằm dưới người hắn hòa quyện hưởng ứng, thở hơi như hương lan, khiến hắn say mê mất tự chủ, cũng chỉ vì muốn bỏ trốn, chỉ vì đánh lạc hướng...

Nếu nàng không yêu hắn, hắn còn cố níu kéo để làm gì? Ở Nam bộ, hắn muốn mẫu phụ nữ nào mà chẳng có?

Nếu nàng không yêu hắn, hắn cần gì phải yêu nàng nữa? Hắn dùng nàng đổi lấy bốn thành thị mà Nam bộ ngày đêm mong muốn. Từ nay về sau, chân trời góc bể vĩnh viễn không ngày gặp lại. Đúng vậy, lúc đó hắn cho rằng mình có thể làm được. Nàng đã hết yêu hắn, hắn còn níu kéo làm chi? Vô duyên vô cớ làm trò cười cho thiên hạ.

Thế nhưng nàng đi rồi, hắn cũng hoàn toàn trống trải. Hắn ngày đêm điên cuồng tìm kiếm dấu vết nàng lưu lại trong nhà. Những lúc đó ngoài cơn say mềm, hắn không thể kìm chế bản thân đừng nhớ đến nàng.

Đúng! Hắn thừa nhận mình rất có lỗi với Lam Thủy Tiệp. Cưới nhau nhiều năm mà hắn chỉ cho nàng ta một cái hư danh Tư lệnh phu nhân. Hắn không yêu nàng ta, chưa từng có, một chút cũng chưa từng. Thậm chí cả nệm thử hắn cũng không bao giờ nghĩ tới. Vì vậy Lam Thủy Tiệp không chịu nổi cô đơn mà lang chạ với anh họ của nàng ta trước mặt hắn. Hắn cũng mắt nhắm mắt mở xem như chẳng hề hay biết.

Thị vệ thân tín Lý Giới Tái ba lần bốn lượt công khai ám chỉ, hắn chỉ thản nhiên nói: “Việc xấu trong nhà không thể vạch ra cho bên ngoài xem.” Theo ẩn ý của bọn họ, đánh chết nàng ta cả trăm lần cũng chưa hủ dạ. Nhưng hắn có quyền gì mà trách cứ? Hắn chẳng cho nàng ta điều gì, mọi thứ hắn đều dành cho người con gái mang tên Tĩnh Kỳ. Nàng rời đi, đem theo cả trái tim hắn.

Vì vậy lần này bất kể sử dụng cách gì, dẫu mất đi tất cả, hắn cũng không để vượt mất nàng lần nữa. Dù phải dùng mọi thứ ra đổi, hắn cũng đồng ý. Hắn chỉ cần có nàng...

Hắn ngược lên bình tĩnh ra lệnh: “Gọi điện cho tổng Tư lệnh đi.”

Lý Giới Tái đi theo hắn đã lâu, trước giờ luôn nghiêng ngả chủ ý của hắn. Y do dự nói: “Thưa Tư lệnh, thuộc hạ có vài câu chẳng biết có nên nói không?”

Dường như Đoàn Húc Lỗi đã biết y nói gì, liền khoát tay: “Khỏi.”

Lý Giới Tái vẫn không cam lòng, nói: “Tư lệnh, nếu lỡ tổng Tư lệnh từ chối thì sao?”

Đoàn Húc Lỗi cười lạnh lẽo: “Anh ta dám từ chối à? Tôi lấy hợp tác của đôi bên ra áp chế, Hách Liên Tĩnh Phong có thể từ chối được sao?” Lý Giới Tái hoàn toàn im lặng.

Bầu không khí chìm vào yên ắng. Hồi lâu sau Đoàn Húc Lỗi quay qua cất giọng trầm thấp: “Giới Tái, những năm gần đây anh thấy tôi sống hạnh phúc sao?” Chừng ấy năm qua hắn chưa từng vui vẻ được một ngày. Mọi vui vẻ nhất đời hắn đều nằm tại miền Bắc, trong khu vườn nhỏ ở phủ Hách Liên. Khi đó có nàng mỉm cười ngọt ngào, có nàng dịu dàng sẵn sàng... nhưng hắn không biết quý trọng hoặc hắn không thể quý trọng. Khi đó hắn cho rằng mình có thể quên nàng... Nhưng trên đời nào ai thoát khỏi bàn tay nóng lạnh thất thường của số phận?

Lý Giới Tái lặng thinh. Những năm gần đây Đoàn Húc Lỗi ngày càng nghiêm khắc, y là cận vệ thân tín, dĩ nhiên hiểu rõ nhất. Nhưng y cũng không đi gọi điện thoại, mà lát sau mới nói: “Tư lệnh, bây giờ khuya rồi, chỉ bằng sáng mai chúng ta hãy gọi.” Đoàn Húc Lỗi im lặng trầm ngâm.

Bỗng nhiên một hồi chuông lạnh lạnh vang lên phá vỡ bầu không khí, Lý Giới Tái trợn mắt nhìn phía điện thoại vài lần mới đưa tay nhận lấy. Vừa nghe giọng nói bên kia đầu dây, sắc mặt y khẽ thay đổi và kính cẩn đưa cho Đoàn Húc Lỗi: “Tư lệnh, là điện thoại của Tổng tư lệnh.”

Đoàn Húc Lỗi duỗi tay cầm điện thoại, trong lòng biết chắc có chuyện lớn xảy ra. Nếu không Hách Liên Tĩnh Phong tuyệt đối sẽ chẳng gọi điện vào giờ này: “Chào Tổng tư lệnh.” Vẫn là giọng nói vững trãi như xưa của Hách Liên Tĩnh Phong, nhưng hắn nghe có điều gì đó gấp gáp: “Đoàn tư lệnh, mười phút trước bốn tỉnh biên giới báo tin, nước A đã bắt đầu một cuộc tập kích bất ngờ, mười hai giờ mười lăm phút sẽ phát động chiến tranh với nước ta...”

Hắn hơi kinh hãi: “Nhanh vậy sao?” Ban đầu hắn và Hách Liên Tĩnh Phong tính toán khả năng nước A tấn công là rất lớn, nhưng không ngờ lại mau đến thế. Chắc việc hắn bị ám sát lần này đã được nước A chuẩn bị từ lâu. Thương tích của hắn được tuyên bố với bên ngoài là còn hôn mê bất tỉnh, xem ra có kẻ muốn theo nước A nên bán đứng. Vì vậy mới có cuộc đánh lén trùng hợp này.

P phủ Tư lệnh miền Bắc, văn phòng làm việc của Hách Liên Tĩnh Phong.

Hách Liên Tĩnh Phong lịch sự nói: “Sức khỏe của cậu còn kém mà để cậu ngồi xe trở về miền Nam, thực sự là bất đắc dĩ. Nhưng dưới tình hình chiến đấu khẩn cấp thế này, nếu Nam bộ thiếu cậu trấn giữ thì e rằng lòng các tướng sĩ bất an.”

Đoàn Húc Lỗi thản nhiên đáp: “Tổng Tư lệnh khách sáo rồi! Đây vốn là việc mà thuộc hạ phải làm. Miền Nam có hận nước thù nhà với nước A, lần này nếu họ đi ngược với công ước quốc tế, tự tiện phát động chiến tranh, tôi và các tướng sĩ Nam bộ nhất định chống lại kẻ thù, thề chiến đấu tới cùng.”

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Đất nước chúng ta đã chia cắt lâu rồi, các thế lực trước kia đều tự ý tung hoành, mở chiến tranh hằng năm, binh lính, trang bị đều thiếu thốn. Mà nước A rừng vàng biển bạc, vũ khí tối tân, hơn nữa lần tấn công này họ đã lên kế hoạch từ lâu, còn chúng ta chưa có sự sắp xếp. Lần này cậu về miền Nam tham chiến, nhớ cẩn thận mọi chuyện.”

Đoàn Húc Lỗi đáp: “Vâng, thuộc hạ sẽ cẩn thận.” Lúc trước khi hai người thảo luận về cách bài binh bố trận, đã bố trí một số binh lực chủ chốt tại biên giới nước A. Ai ngờ nước A lại kiêu căng, bất thành lĩnh tiến hành tấn công mà không báo trước. Nhưng điều đó cũng phản ánh cuộc chiến lần này nước A đã nắm chắc, nếu không sẽ chẳng liều lĩnh như thế.

Hách Liên Tĩnh Phong nói tiếp: “Về phần nhân lực và vũ khí, nếu cậu có yêu cầu gì, tôi sẽ hỗ trợ hết sức.”

Đoàn Húc Lỗi trầm mặc hồi lâu mới ngược lên nhìn Hách Liên Tĩnh Phong, chậm chậm nói: “Tôi có một chuyện muốn nhờ, hy vọng tổng Tư lệnh giúp đỡ.”

Hách Liên Tĩnh Phong nhíu mày, hỏi: “Việc gì? Xin Đoàn tư lệnh cứ nói.”

Đoàn Húc Lỗi vẫn nhìn Hách Liên Tĩnh Phong không nhúc nhích: “Tôi muốn cô ấy.”

Bầu không khí bỗng trở nên yên lặng, Hách Liên Tĩnh Phong không ngờ Đoàn Húc Lỗi sẽ đưa ra yêu cầu này, hần hoàn toàn ngỡ ngàng. Vài giây sau hần mới lấy lại phản ứng, mở miệng: “Đoàn tư lệnh, điều này không thể!” Tĩnh Kỳ không phải là hàng hóa để hần tùy ý giao dịch, huống chi Tĩnh Kỳ còn là đứa em gái mà hần hết mực yêu thương.

Thực ra chuyện của Tĩnh Kỳ là điều tối kỵ giữa hai người. Dẫu sau khi đổi màu cờ, hai người gặp nhau nhiều lần nhưng họ chưa bao giờ nhắc chuyện ngày trước. Thế mà hôm nay Đoàn Húc Lỗi khơi dậy, chứng tỏ hần ta đã chuẩn bị ngã bài với hần.

Đoàn Húc Lỗi vẫn ngồi im trên ghế, chậm chậm hỏi: “Dù tôi từ chối tác chiến với tổng Tư lệnh, ngài cũng chọn câu trả lời này sao?”

Hách Liên Tĩnh Phong bình tĩnh đáp: “Dù Đoàn tư lệnh dùng cách này để đàn áp, tôi cũng khó mà đồng ý. Đất nước tồn vong là trách nhiệm của mọi người. Xin Đoàn tư lệnh hãy vì Nam bộ, vì nhân dân cả nước mà suy nghĩ. Máu chảy ruột mềm, hôm nay nếu miền Bắc của tôi bị tiêu diệt, kế tiếp sẽ đến Nam bộ các anh. Xin Đoàn tư lệnh hãy cân nhắc kĩ!”

Đoàn Húc Lỗi ngồi im tại chỗ, hồi lâu sau mới nói: “Nếu có cơ hội, tôi rất muốn được gọi ngài bằng một tiếng anh cả.” Giọng điệu mang hàm ý hối hận, Hách Liên Tĩnh Phong im lặng nhìn hần ta như đang soi xét kĩ. Đoàn Húc Lỗi đứng lên cam đoan: “Bây giờ tôi tuyệt đối sẽ không làm tổn thương cô ấy nữa.”

Rõ ràng Đoàn Húc Lỗi yêu tha thiết Tĩnh Kỳ, có lẽ vì thế mà hồi đó sau khi ký tên đổi lấy bốn thành thị với hần xong, suốt nhiều năm cũng không điều binh tới đồn trú. Có lẽ vì thế mà hần ta còn giữ sợi dây chuyền gấn viên Đông châu của Tĩnh Kỳ. Hách Liên Tĩnh Phong biết em gái vẫn không thể tha thứ cho hần ta. Mặc dù Tĩnh Kỳ trông hiền lành yếu đuối, nhưng tình cách trong cứng ngoài mềm, một khi đã quyết định việc gì, Tĩnh Kỳ rất khó thay đổi.

Hách Liên Tĩnh Phong lắc đầu, nói: “Việc này tôi quyết từ chối và không bàn bạc gì cả. Nếu Đoàn tư lệnh vì thế mà không điều binh đi chiến đấu, tôi cũng đành hết cách.” Đoàn Húc Lỗi cứng đờ tại chỗ.

Hách Liên Tĩnh Phong thở dài, nói: “Năm xưa tôi cũng từng kiêu hãnh tự phụ, cũng cố binh tướng miền Bắc đánh Tây bộ, thâm tóm Giang Nam, chống đối phía Nam, tung hoành chiến trường không địch thủ. Rồi khi cô ấy bỏ đi tôi mới biết, nếu thiếu vắng cô ấy thì dẫu chiếm được nguyên thể giới cũng lợi lộc gì? Một mình ngồi tít trên cao, được vạn người tôn sùng, kết quả cả người mình yêu vẫn không giữ nổi. Lúc đó tôi mới sực tỉnh, hóa ra gia đình quan trọng với tôi cỡ nào. Cho nên khi Tĩnh Kỳ muốn lấy cậu, tôi liền chấp nhận. Tôi không quan tâm cậu xuất thân ra sao, để ý địa vị cậu thế nào, tôi chỉ hy vọng cậu có thể yêu thương nó cả đời. Nhưng cậu thì sao? Cậu đã gây ra cho nó những gì?”

“Vì vậy dù hôm nay cậu từ chối cùng chiến đấu, tôi cũng quyết không đồng ý. Tôi – Hách Liên Tĩnh Phong, chỉ có một người em gái, nó không phải hàng hóa, không phải đồ vật để trao đổi. Tôi chỉ muốn nó sống vui vẻ hạnh phúc. Nếu nó không muốn gặp cậu, xin cậu đừng làm phiền.”

Đúng vậy, Đoàn Húc Lỗi cười khổ sở. Hần biết dù quyền cao chức trọng mà thiếu vắng nàng thì hần cũng như người ‘đứng trên à không chịu nổi giá rét’.[1] Bởi vì hần hiểu, bởi vì hần biết nên hôm nay hần mới dốc sức một trận.

Đoàn Húc Lỗi từ từ nở nụ cười: “Nếu chính cô ấy đồng ý thì sao?” Hách Liên Tĩnh Phong lặng thinh thật lâu không nói gì. Tĩnh Kỳ và hần ta dây dưa sâu xa như thế, ngoại trừ bản thân bọn họ ra, chẳng ai có thể tháo bỏ...

Đoàn Húc Lỗi lại hỏi thêm: “Tổng Tư lệnh, nếu Tĩnh Kỳ đồng ý theo tôi về Nam bộ, ngài sẽ tính sao?”

Hách Liên Tĩnh Phong trầm mặc một lát mới đáp: “Nếu Tĩnh Kỳ đồng ý, tôi cũng hết cách. Chỉ hy vọng cậu hãy hứa với tôi, đời này đừng phụ rẫy nó nữa. Nếu không đừng trách tôi xua quân đánh miền Nam.”

Đoàn Húc Lỗi dường như yên tâm bật cười: “Một lời đã định.” Có vẻ hần ta chắc chắn Tĩnh Kỳ sẽ đi Nam bộ.

Hắn ta xoay gót rời đi, ra tới cửa thì đứng chào theo kiểu nhà binh: “Lần này từ biệt không biết bao giờ mới gặp lại, xin tổng Tư lệnh hãy giữ gìn sức khỏe. Các tướng sĩ Nam bộ chúng tôi nguyện sống chết cùng Tổng tư lệnh!”

Bây giờ là tiết giao mùa thu – đông, trời bên ngoài bắt đầu sáng sủa. Mặt trời xuyên qua từng đám mây, chiếu xuống dương gian đủ mọi màu sắc. Trong vườn hoa cúc, hoa hải đường nở rộ, đảo mắt nhìn quanh cả khu vườn đều đua nhau khoe sắc. Ngọn gió lùa tới, khiến chúng đung đưa đẹp say lòng.

Trái tim hắn quặn thắt. Hồi ấy hắn cũng rảo bước vào phía sau phủ này lần nữa, từng lang thang bịn rịn. Đáng tiếc cảnh còn như cũ mà người con gái năm xưa nép vào lồng ngực hắn, cất lời nhỏ nhẹ dịu dàng đã sớm rời xa.

Hắn đẩy cửa đi vào thì thấy nàng đứng bên song cửa. Cách trang trí căn phòng đã thay đổi hoàn toàn, mọi thứ quen thuộc trong quá khứ đã không còn dấu vết. Chỗ nàng đang đứng là nơi ngày xưa họ đặt cây đàn dương cầm... Ngay góc kia đặt một cái bàn trà, phía trên chưng vài nhành hoa tươi rói rất bắt mắt... Hắn đoán nhất định sẽ có đổi khác, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn khiến trái tim hắn đau buốt.

Nàng không ngoái đầu mà nhàn nhạt hỏi: “Anh muốn nói gì?” Cúc Lan báo hắn đến chào từ biệt và đã đứng trước cửa. Nàng chỉ biết việc hắn muốn làm thì chắc chắn sẽ làm được. Từ xưa tới giờ hắn luôn là người vì đạt mục tiêu mà bất chấp thủ đoạn.

Hắn đứng sau lưng thấy bóng dáng thướt tha của nàng hết như đóa hoa trong vườn đang được làn gió thổi đung đưa. Hồi lâu sau hắn mới mở miệng: “Một tiếng nữa tôi sẽ về Nam bộ.”

Nàng vẫn không quay đầu, chỉ lịch sự nói: “Vây xin chúc Đoàn tư lệnh thuận buồm xuôi gió, tôi không tiễn ngài.” Lòng nàng đã sinh nghi ngờ, thương tích hắn vẫn chưa lành, sao có thể đi vội vàng như thế?

Hắn đứng đằng sau dõi theo bóng lưng của nàng. Năm xưa trước khi rời đi, lần cuối cùng hắn cũng thấy bóng lưng nàng nép vào lòng của Động Mộ Huân... Hắn chậm chậm nói: “Tôi qua lúc mười hai giờ mười lăm, nước A đã bắt thành linh tấn công rồi...”

Nàng giật mình quay đầu kêu lên: “Anh nói cái gì...?” Hắn lại thản nhiên trần thuật: “Việc nước A luôn như hổ rình mồi đối với nước chúng ta chẳng phải là chuyện một ngày một bữa. Bọn họ sớm muộn gì cũng đi tới bước này.” Sắc mặt nàng từ từ bình tĩnh, nàng khá hiểu biết tình hình này. Nhưng nước A bất ngờ tấn công khiến nàng hết sức ngạc nhiên.

Hắn nhìn nàng một cái rồi nói tiếp: “Nhưng lần này tôi thực sự không tham gia tác chiến, em biết tại sao không?”

Nàng khó hiểu nhìn hắn, hỏi: “Vì sao?” Nếu hắn không xuất binh, vậy chẳng phải một mình miền Bắc chống đỡ ư? Với thực lực của nước A, dù cả hai miền hợp tác cũng chưa chắc nắm phần thắng.

Hắn vẫn nhìn nàng bất động, từ từ nói: “Bởi vì anh trai em khước từ điều kiện của tôi.”

Trái tim nàng chìm xuống tận đáy cốc: “Anh đòi điều kiện gì?” Tên bỉ ổi này lần nào cũng đều như thế.

Hắn chậm rãi đáp: “Tôi có thể kề vai sát cánh với anh trai em, nhưng tôi muốn có em.” Trống ngực nàng đập phập phồng cổ nén tức giận chờ nghe hắn nói hết. Hắn thản nhiên nói tiếp: “Đáng tiếc anh trai em từ chối, vì vậy...” Hắn biết nàng sẽ đồng ý. Nàng thương anh trai mình, yêu gia đình. Nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn anh cả của nàng đi vào đường cùng?

Nàng oán hận, đôi mắt suýt phun lửa. Nàng vùng mạnh tay tát thẳng lên mặt hắn, nghiêng rống nói: “Đoàn Húc Lỗi, anh thật quá đê tiện! Đời anh ngoài trừ chèn ép người khác, anh còn biết làm gì nữa?” Hắn làm thế chẳng phải buộc anh cả vào đường cùng hay sao?

Hắn lặng lẽ đứng yên không hề tránh cái tát mạnh mẽ của nàng. Trên mặt hiện ra dấu tay đỏ ửng mà hắn lại bật cười, và hắn chẳng nói câu nào về như cam chịu.

Nàng càng thêm nổi giận: “Anh cút ra ngoài cho tôi...”

Hắn ngoan ngoãn xoay gót, vừa ra tới cửa thì đưa lưng về phía nàng lạnh nhạt nói: “Tôi đến nhà ga trước, trong vòng một tiếng mà em không tới, tôi xem như em từ chối. Các hiệp ước đều bị hủy bỏ.” Hắn cất bước

mà lòng trăm phần trăm tin tưởng nàng sẽ đồng ý. Và chính vì vậy nàng sẽ oán hận hắn, nhưng hắn đâu còn cách nào để giữ nàng? Cầm thù hắn cũng tốt, ít nhất nàng vẫn ở bên cạnh hắn.

Lần này nước A mở chiến tranh, tất nhiên đã chuẩn bị cẩn thận. Dù Nam – Bắc liên minh cũng chưa chắc nắm phần thắng, đợt này hắn trở về sợ không còn cơ hội gặp lại nàng nữa. Hắn có thể sống bên cạnh nàng ngày nào cũng đã đếm trên đầu ngón tay. Vậy thì hãy cho hắn ích kỉ một lần! Tình Kỳ, anh xin lỗi. Một lần này thôi! Chỉ một lần cuối cùng!

Đoàn Húc Lỗi ngồi trên ghế liên tục nhìn chiếc đồng hồ bỏ túi. Còn mấy phút nữa, hắn nhủ mảy ngược lên ra lệnh: “Kêu lái tàu hãy chờ thêm nửa tiếng.”

Lý Giới Tái thấy hắn bất an nên hỏi: “Tư lệnh, có việc gì sao?” Y theo hầu cận bên hắn nhiều năm, rất hiếm khi thấy hắn bồn chồn như thế, chắc có liên quan đến tiểu thư Tình Kỳ.

Bấy giờ có người hầu gõ nhẹ cửa ghế lô, chẳng biết tại sao chỉ là tiếng gõ khe khẽ lại khiến trái tim Đoàn Húc Lỗi nhẹ nhõm. Bên ngoài có người hầu bẩm báo: “Thưa Tư lệnh, tiểu thư Tình Kỳ đã tới.”, rồi một gương mặt thanh lệ xuất hiện trước mắt hắn. Đoàn Húc Lỗi nhìn chiếc đồng hồ bỏ túi bật cười, nàng thật đúng giờ, không kém phút nào. Hắn dậy nắp chiếc đồng hồ kêu ‘bập’ một tiếng, ngẩng đầu nói với đám Lý Giới Tái: “Các người ra ngoài hết đi.” Lý Giới Tái đáp ‘vâng’ rồi mời tiểu thư Tình Kỳ vào phòng, sau đó ra hiệu cho đám người hầu rút lui và đóng cửa ghế lô lại.

Nàng mặc sườn xám màu xanh đậm, khoác áo choàng màu đen, đeo găng tay đen. Nàng phớt lờ hắn đi thẳng tới ngồi bên cửa sổ, như thể chẳng nhìn thấy hắn. Nàng cứ ngồi đấy bất động mà không đếm xỉa gì tới hắn, nhưng hắn lại rất yên tâm.

Hắn biết nàng đang giận dữ, cũng không tới khiêu khích. Bầu không khí yên tĩnh, chỉ còn sự chuyển động lắc lư của đoàn tàu và tiếng đường ray kêu rầm rập. Mãi đến lúc người hầu mang thức ăn lên, hắn mới mở miệng: “Được rồi, em đừng giận nữa. Em giận này giờ chắc đã đói bụng, em ăn chút đồ rồi giận tiếp nhé.” Nàng nhìn cảnh sắc lướt qua ngoài cửa tàu mà không nhúc nhích.

Hắn ôm nàng từ đằng sau, dịu dàng nói: “Được rồi, là anh sai, là lỗi của anh.”

Nàng cảm hôn đến tận bậc nên dùng sức đẩy mạnh hắn, cất giọng ai oán: “Anh tránh ra, đừng đụng vào tôi.” Hắn không chịu buông khiến nàng phát cáu, vung hai tay lên đánh: “Anh cút đi.” Hắn vẫn đứng im làm nàng vừa hận vừa thù đánh hắn lung tung, chẳng còn quan nơi nào là vết thương, cứ cố hết sức mình mà đánh liên tục.

Hắn không chịu thua, nàng dùng tay cào cấu, cắn xé như một con mèo lại như một con hổ nhỏ điên cuồng vậy đập trong lòng hắn. Nàng rất hận, thực sự rất hận hắn. Hắn ngoại trừ uy hiếp, ép buộc nàng thì còn có thể làm được gì? Nàng vừa đánh đấm vừa tức giận quát: “Anh tránh ra... tránh ra... tránh ra...”

18. Chương 27

Hắn không chống trả mà đứng im cho nàng trút hận. Hắn biết nàng đang tức giận, đang oán trách, đang cầm thù hắn... Nhưng hắn có thể làm gì bây giờ? Thời gian không thể quay ngược và hắn chẳng thể làm gì hơn... Miệng vết thương đau buốt, cũng không bằng nổi nhức nhối trong tim. Cả cuộc đời này hắn quan tâm đến mỗi mình nàng, ngoài nàng ra hắn chẳng muốn ai hết.

Nàng càng đánh càng hăng, cảm thấy tay chân không đủ sức nữa nên cúi xuống cắn. Nàng chẳng thèm để ý mình cắn được gì mà chỉ ráng sức cắn, mãi đến khi khoang miệng ném được vị máu tanh. Mùi vị kia chạm vào đầu lưỡi, tống vào cổ họng khiến dạ dày nàng cuộn cuộn. Nàng nhả hắn ra, gập người nôn khan. Từ sáng sớm tới giờ nàng chưa ăn uống gì, vì vậy chỉ nôn ra ít nước. Ấy thế mà hắn vẫn không buông nàng, một tay vừa ôm, một tay vừa vuốt nhẹ lưng nàng, rất nhẹ nhàng, rất chậm rãi và rất dịu dàng.

Nàng không biết vì sao càng nôn mửa lòng nàng càng chua xót, thậm chí cả ánh mắt, chớp mũi cũng cay xè... Có thứ gì đó đọng trên khóe mắt từ từ trượt xuống, càng lúc rơi càng nhiều... Nàng khóc nghẹn ngào, nói: “Đoàn Húc Lỗi, anh buông ra.” Nàng hận chết hẳn!

Hắn bối rối nhìn nước mắt nàng tuôn đầm đìa, càng hoảng hốt càng không biết làm sao, đành ôn tồn nói: “Được, anh buông! Em đừng khóc nữa... đừng khóc... Em đánh anh đi, cứ đánh anh đi...” Hắn kéo tay nàng đánh lung tung trên người mình... Nàng không động tay mà chỉ rơi lệ ngày càng nhiều, rồi bùm mặt từ từ ngồi bệt xuống đất. Hắn không biết làm gì hơn, cũng ngồi xuống ôm lấy nàng dỗ dành: “Là anh sai! Anh xấu xa! Tất cả là lỗi của anh!”

[1]Nguyên tác: ‘Cao xử bất thắng hàn.’ *pea pea*

Chương 27

Hắn sai người đưa nước ấm và khăn mặt tới, tự tay mình vắt khô khăn lau cho nàng. Nàng nghiêng người tránh khỏi sự đụng chạm của hắn. Hắn khe khẽ thở dài, đặt khăn vào tay nàng.

Thực ra hắn cũng rất nhếch nhác, vừa rồi người hầu bước vào nhìn hắn thì ngỡ ngàng, làm sao qua được mắt hắn? Nàng rửa ráy xong trông nhẹ nhàng khoan khoái đi nhiều. Hắn cũng dùng số nước ấm nàng vừa dùng để rửa mặt, rửa tay.

Nàng dĩ nhiên nhìn thấy, lạnh lùng ngoảnh qua nơi khác mà trong lòng còn thầm nghĩ: “Không biết dơ gì cả.” Hắn dùng xong thì tự mình mang đi dẹp. Hồi lâu sau hắn mới trở lại, trên tay bê một cái khay.

Hắn đặt chén đĩa trước mặt nàng, dịu dàng nói: “Anh mới sai người nấu chút cháo, em vừa nôn xong nên ăn đồ loãng, rất tốt cho bao tử.” Hắn tự tay múc bát cháo, thổi nguội rồi đưa cho nàng. Nàng vẫn ngồi im, chẳng thèm nhận lấy.

Hắn ngồi xuống bên cạnh, kề sát nàng thì thầm: “Chẳng lẽ em muốn anh dứt hẳn?” Nàng nghe vậy mới quay đầu lãnh đạm liếc hắn một cái, đưa tay nhận lấy. Nàng không để ý tới hắn, mà từ từ tào nhả từng miếng ăn.

Chỉ cần nàng chịu ăn uống là được rồi. Hắn khẽ bật cười rồi đưa tay tự múc một bát, cầm thìa ăn. Hắn lại múc thêm chén nữa, mau chóng ăn sạch. Cháo rất thơm, ăn vào rất ngon. Hắn nhất định sẽ sai người khen thưởng.

Suốt một ngày mà nàng chưa hề nói với hắn câu nào, nhưng hắn rất thỏa mãn. Hết như bây giờ nàng dựa vào thành ghế im lặng đọc sách, còn hắn xem bản đồ biên giới Nam bộ và nước A để tìm tòi kế hoạch tác chiến. Dầu nàng cảm lạnh, nhưng hương thơm nhẹ nhàng trên người nàng vẫn thoang thoảng quanh chớp mũi hắn, khiến trái tim hắn nhẹ nhõm như đã tìm được bến đậu yên bình. Nếu có thể, hắn ước mơ được như thế cả đời.

Lát sau nàng vẫn đọc sách. Hắn nghiên cứu hồi lâu bỗng phát hiện có gì đó khác thường, sao nàng đọc hoài mà chẳng thấy lật trang nào? Hắn nhẹ nhàng đứng dậy, ghé sát vào nàng hỏi: “Em đang đọc gì đấy?” Nàng hết hồn nhảy dựng, gấp sách lại. Lòng hắn khẽ động, đưa tay giật lấy: “Cho anh xem.”

Tay nàng rút lại dẩu ra phía sau. Hắn thích thú áp người lên trên, cánh tay dài ngoằng thò sau thắt lưng nàng chớp được. Bây giờ nàng mới giật mình vì tư thế rất mờ ám này, nàng vừa dùng tay đẩy vòm ngực hắn vừa cất giọng lạnh lùng: “Anh tránh ra.”

Hắn mỉm cười nói: “Vậy em cho anh xem đi.” Đáng vẻ rất lấu cá.

Hắn hành động như thế khiến nàng cảm thấy lạ lẫm. Năm xưa khi hai người lấy nhau, dù hắn rất dịu dàng nhưng luôn ẩn dấu một sự lãnh đạm, lúc đó đa số nàng đều nhường nhịn hắn. Sau này ở Nam bộ hắn xác xược thích làm gì thì làm, lại hàm chứa ý lấy lòng nàng. Bây giờ gặp nhau hắn khác hẳn với quá khứ, uy hiếp nàng mà vẫn ngang ngược mãnh liệt. Tuy nhiên phản động thì lấu cá như một đứa trẻ, hắn y hệt thanh kẹo cao su bám dính nàng.

Vì hắn áp sát nên mùi hương mát rượi đặc biệt của hắn vờn quanh, vừa quen thuộc vừa xa lạ. Nàng cảm thấy hoang mang nhưng lưng đã dựa vào thành ghế, không thể lùi được nữa. Hắn càng trườn tới gần, một tay ôm eo nàng, cất giọng ba gai: “Em có cho anh coi không?”

Nàng nguyệt hân một cái rồi ngoảnh đầu đi tránh hơi thở nóng rực của hắn, đem quyển sách trong tay thả ra. Hắn cầm được cuốn sách nhưng vẫn ôm nàng không chịu buông. Hắn nhìn bìa sách, hóa ra là một cuốn ngoại văn, hắn bật cười nói: “Sách này có gì mà em không cho anh xem chứ?”

Nàng cố sức đẩy hắn: “Anh buông ra, anh muốn xem thì tự xem đi.”

Đây là tác phẩm ngoại văn nổi tiếng, hồi mười mấy tuổi hắn đã đọc qua. Lúc đó mẹ rất nghiêm khắc, mỗi ngày đọc sách gì, làm gì đều phải trình báo. Tuy nhiên hắn không muốn phân trần, nhắc đến mẹ là điều tối kỵ giữa hai người. Hắn cầm quyển sách ném đi, nói: “Thôi thôi.” Chưa dứt lời thì thấy vài tấm ảnh rơi ra từ cuốn sách.

Sắc mặt nàng hơi thay đổi còn hắn thì ngẩn ngơ, nàng lợi dụng cơ hội này dùng sức đẩy hắn ra. Nàng đi tới xoay người lượm những tấm ảnh, có vẻ đang tức giận. Hắn cũng cúi xuống nhặt, rải rác trên mặt đất là ảnh gia đình nhà Hách Liên, bốn đứa trẻ xuất sắc bao quanh ba người lớn, nở nụ cười tươi rói, hạnh phúc khôn cùng.

Hắn nhặt lên vài tấm, trong đó có tấm nàng đang ôm một cậu bé, diện mạo đứa bé kia hắn khá quen, đúng là cậu bé leo cây bắt chim ở phủ Hách Liên. Nàng xiết bé vào lòng, nhìn thẳng vào ống kính nở nụ cười tươi sáng, nụ cười đó khiến cả mặt trời cũng chìm ngấm.

Từ ngày gặp lại nhau, hắn chưa từng thấy nàng cười vui sướng như thế. Ý cười xinh đẹp hân hoan ấy, chỉ e rằng năm xưa ở An Dương mới sánh bằng. Trái tim hắn chơi vơi, nếu không phải vì hắn thì nàng có thể sống trọn đời hạnh phúc. Là hắn, là tự tay hắn hủy hoại đi nàng.

Nàng thấy hắn nhìn tấm ảnh bất động, trong lòng cảm thấy hơi sợ hãi. Nàng thò tay giật phắt đi, nói: “Trả lại cho tôi.”

Tay hắn khẽ nói lỏng, nhỏ nhẹ nói: “Chỉ có mấy tấm ảnh thôi, đâu phải bảo vật hay gì đó mà sợ anh nuốt chửng?”

Nàng từ từ ngược lên liếc hắn, cầm xấp ảnh và quyển sách xoay gót rời đi. Xuyên qua cánh cửa nhỏ bước thẳng vào phòng ngủ, hắn lẻo đẻo theo sau xin tha: “Được rồi, là anh sai, anh không nên giật sách, xem ảnh của em. Tất cả là anh sai, được không?” Nàng quay qua trừng mắt liếc hắn, rồi đóng ‘rầm’ cánh cửa lại.

Cũng may cánh cửa trên tàu không khóa, hắn thầm khen ngợi kiểu thiết kế này, đưa tay mở nhẹ. Mới vừa hé cửa thì có vật gì đó bay đến, suýt nữa nện trên đầu hắn. Hắn nhanh tay lẹ chân đón lấy, tiếng của nàng lạnh lùng dội tới: “Anh ra ngoài đi.”

Quả nhiên nàng đang nổi cáu, hắn đứng tần ngần trước cửa một hồi rồi ngừng bước. Hắn cầm quyển sách trở về ghế, sau khi ngồi xuống thì chậm chậm mở sách lật từng trang. Hắn biết nàng rất hận mình nhưng hắn không còn cách nào khác, cái cảm giác bất lực này khiến lòng hắn sợ hãi.

Vừa lật vài trang thì thấy tấm ảnh nàng chụp chung với bốn đứa trẻ. Nàng nở nụ cười nhẹ quỳ gối hai tay ôm hai đứa bé, Hách Liên Duệ và Hách Liên Huyền đứng hai bên. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn kỹ đôi song sinh nhà Hách Liên, mặc dù sinh đôi nhưng không giống với những cặp bình thường, tướng mạo cả hai cũng khác hẳn. Tuy nhiên mặt mũi bọn chúng đều vô cùng tuấn tú và đáng yêu.

Ánh mắt hắn khẽ đặt trên người Hách Liên Huyền, nếu đứa bé năm xưa còn tồn tại thì bây giờ nó chỉ nhỏ hơn cô bé này hai tuổi, cũng đã biết cười ngửa. Hắn hít sâu vài hơi, buồn bã gục đầu vào giữa đôi tay mình.

Xuống tàu lửa đã có mấy chiếc xe đứng chờ. Hai người lên xe chạy thẳng về hướng ngoại ô, đó không phải là đường tới phủ của hắn. Dù nàng ở Thanh Đức trong khoảng thời gian ngắn, nhưng chẳng hiểu vì sao lại rất rõ điểm này.

Mãi đến khi xe chạy vào một rừng cây, nàng mới phát hiện khu vực này rất quen thuộc, đây là căn biệt thự năm xưa hắn từng nhốt nàng. Trong sân đứng rất nhiều người, xe dừng lại đã có kẻ tiến lên mở cửa, kính cẩn nói: “Chào Tư lệnh.”

Hắn đi tới muốn đỡ nàng xuống, ai dè nàng tránh qua và lập tức bước ra. Mắt nàng đảo quanh, cả khu vườn dường như chưa hề thay đổi, vẫn giữ nguyên dáng vẻ cũ.

Hắn dịu dàng nói: “Em lên lầu nghỉ ngơi trước nhé. Anh tới quân khu một lát.” Nàng im lặng chẳng thêm trả lời. Hắn biết nàng vẫn làm ngơ mình, nên quay sang đám người hầu cần dặn: “Hãy chăm sóc phu nhân thật chu đáo!” Dứt lời hắn liền leo lên xe, cận vệ thân tín cũng đi theo.

Bỗng có một giọng nói quen thuộc vang lên: “Thưa phu nhân, xin mời đi lối này.” Nàng quay lại thì thấy một bà quản gia đứng bên cạnh. Nàng nhìn kĩ mới phát giác đó là Tiểu Hương – người hầu năm xưa từng săn sóc nàng trong phủ Tư lệnh Nam bộ. Nhiều năm không gặp, bây giờ nàng ta đã lấy chồng sinh con.

Nàng vui mừng gọi: “Tiểu Hương à?”

Tiểu Hương mỉm cười gật đầu: “Chào phu nhân, mấy năm nay không gặp, chị vẫn y như xưa.”

Lòng nàng trào dâng nỗi niềm khó tả, thật là số phận trớ trêu. Hắn và nàng dây dưa từng ấy năm, rời khỏi ngàn ấy ngày, kết quả vẫn đều như thế. Mọi thứ vẫn quay về bến cũ.

Hôm từ biệt, Tiểu Hương từng hỏi nàng chừng nào thì gặp lại. Nàng vốn cho rằng cả đời này không bao giờ tái ngộ. Kết quả thì sao? Số phận xoay vòng, ly biệt rồi vẫn gặp nhau.

Nàng bật cười, nói: “Tiểu Hương à, tôi có phải là phu nhân gì đâu? Cớ cứ gọi tôi như trước đi.”

Tiểu Hương cúi đầu đáp: “Em không dám ạ.” Nàng không nói thêm gì. Hắn ở miền Nam cũng như anh cả ở đất Bắc, có ai dám đối nghịch? Vì vậy nàng không muốn làm Tiểu Hương khó xử.

Khi đẩy cửa vào phòng, nàng suýt có cảm giác thời gian đảo ngược. Căn phòng vẫn trang trí như cũ, mọi thứ không thay đổi. Năm ấy nàng để lại mấy chiếc khăn lụa vẫn còn treo rải rác, hết như đang đợi ai đó trở về.

Tiểu Hương biết nàng đang tò mò thì nói: “Phu nhân, sau khi chị đi rồi, Tam thiếu gia liền sai em tới đây. Căn phòng này ngày ấy dặn bọn em phải quét dọn mỗi ngày nhưng không được làm xáo trộn. Quần áo treo trong tủ vẫn còn y nguyên...” Nàng đứng yên lặng bên cửa sổ để cơn gió lạnh từ ngoài ulla đến, những câu kể tiếp của Tiểu Hương chẳng lọt tai nàng chữ nào.

Nàng vô cùng mệt mỏi, tất cả đều mệt mỏi. Nàng nằm trên giường, trong chăn toàn mùi hương của hắn. Tiểu Hương nói lúc nàng rời khỏi, hằng năm hắn đều tới sống ở đây thật lâu, cũng ngủ tại căn phòng này và nằm trên chiếc giường này.

Tình hình hiện nay rất bất lợi cho cả hai miền Nam – Bắc, tiền tuyến liên tục suy sụp, mới vài tháng ngắn ngủi mà thế phòng thủ của Nam – Bắc đã lùi dần về sau. Dù báo chí giảm đưa tin liên quan đến thương vong, nhưng nàng có thể nhận biết qua vẻ bận rộn gọi điện thoại ngày đêm không ngừng của hắn.

Tối hôm đó hắn về nhà rất khuya, ngồi nhìn nàng ngẩn ngơ, nàng biết nhưng không mở mắt. Lý Giới Tái gõ cửa, khe khẽ nói: “Thưa Tư lệnh, có điện khẩn.” Bấy giờ hắn mới hồi phục tinh thần, đứng lên bước nhanh ra cửa.

Từ ngày bị ám sát tại miền Bắc, hắn vốn chưa được điều dưỡng chu đáo. Khoảng thời gian này lại bận rộn với chiến sự, nàng nằm trên giường nhìn tới chỉ thấy bóng lưng hắn gầy guộc đi nhiều. Dưới ngọn đèn mờ ảo, trông càng thêm thê lương.

Trái tim nàng như bị đàn ong khế chích, nhức nhối nhẹ nhàng. Từ ngày tới Nam bộ, nàng luôn phớt lờ hắn. Dẫu hắn giải thích ra sao, dỗ dành thế nào, nàng vẫn coi hắn như không khí. Ngược lại tình tình hắn rất dễ dãi, cái gì cũng dễ mặc.

Nàng ôm tấm chăn dựa vào thành giường, lặng lẽ đến xuất thần. Hồi lâu sau vẫn không thấy hắn trở về. Lại qua hồi lâu nữa, nàng sắp thiếp đi thì mới nghe tiếng bước chân hắn.

Khắp phòng u ám, chỉ có ánh sáng le lói của ngọn đèn bàn. Dù ánh sáng rất nhạt, nhưng bởi vì có nàng mà cả căn phòng trở nên ấm áp. Hắn rón rén tới bên giường, nàng đang ngủ say, hơi thở đều đều. Hắn cúi giày leo lên, dụi đầu vào cổ nàng hít mùi hương thoang thoảng sâu kín từ người nàng mà thấy lòng bình ổn.

Mặc dù đầu hắn không nặng nhưng chẳng hiểu vì sao nàng muốn ngạt thở. Nàng hơi dời đi, muốn đẩy hắn ra. Hắn lại xiết nàng thật chặt, đầu đặt trước ngực nàng và được ngăn cách bằng tấm chăn lông ngỗng,

miệng thều thào: “Hãy để anh ôm em, một chút thôi.” Giọng hần chứa đầy mệt mỏi vô cùng, nàng nằm cứng đờ tại chỗ, mãi tới lúc chìm vào giấc ngủ cũng không hề động dậy.

Ngày hôm sau trên trang nhất các tờ báo đưa tin quân ta thất thủ, Ô Châu rơi vào tay giặc. Ô Châu là khu vực hiểm yếu, là một trong những nơi phòng thủ quan trọng nhất của Nam bộ. Nàng từ từ thả tờ báo xuống, mất hết cảm giác thèm ăn.

Những tin tức xấu vẫn liên tiếp ập đến, ngoài Nam bộ thì miền Bắc cũng lần lượt thất thủ. Thậm chí chị dâu xưa nay hiếm khi quan tâm đến quân sự, vậy mà suốt mấy ngày qua đều thường xuyên đề cập với nàng trong điện thoại. Nhưng trước mặt nàng, hần vẫn không hé nửa câu.

Hôm đó hần mới ngủ hơn mười phút thì bị điện thoại đánh thức. Hần mặc bộ đồ ngủ mỏng manh đi nghe điện thoại, giờ đã là mùa đông, dù Nam bộ không thể so với xứ Bắc nhưng vẫn rất lạnh. Lòng nàng chill chill thật lâu rồi mới đứng dậy mở tủ lấy chiếc áo ấm.

Con hành lang rất yên tĩnh và trải thảm thật dày, bước chân giẫm lên không phát ra tiếng động. Người hầu trên hành lang thấy nàng liền hành lễ. Nàng đứng ngoài cửa thư phòng, bên trong hoàn toàn vắng lặng, dường như không có ai. Nàng khẽ đẩy cửa, khắp phòng tối om, chỉ có chút ánh sáng hiu hắt từ ngọn đèn bàn.

Hần ngồi dưới quầng sáng lờ mờ ấy, hai tay vòng ngang ngực nhắm mắt suy tư, thậm chí nàng đi vào cũng chẳng may hay biết. Nàng khẽ thở dài, rón rén bước tới khoác chiếc áo ấm lên người hần. Hần mở choàng mắt, gương mặt xinh đẹp như tranh vẽ của nàng hiện ra. Vì dựa sát nhau nên hơi thở ấm áp của hần vờn quanh cổ nàng, mang theo sự ngứa ngáy. Khóe môi hần từ từ nở nụ cười thỏa mãn, giống y đứa trẻ được tặng một viên kẹo ngọt, vui sướng như thể cho cả thế giới.

Nàng khẽ ngoảnh qua nơi khác để tránh đôi mắt sâu thẳm đang toát vẻ vui mừng đó, chuẩn bị xoay gót. Hần cầm lấy bàn tay trắng nõn của nàng, cất giọng khàn khàn mệt mỏi: “Em đừng đi, ở đây với anh một lát.” Nàng dừng lại, không nhúc nhích nữa.

Hần nắm bàn tay nhỏ bé mịn màng như bông vải của nàng đưa lên mặt cọ tới cọ lui, giống hệt nàng đang vuốt ve hần. Hai người hoàn toàn im lặng, bầu không khí yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng nhịp tim lẫn nhau.

Thật lâu sau hần mới nhẹ nhàng hỏi: “Mấy năm nay ở nước ngoài, em có nhớ anh không?” Nàng lặng thinh. Tại sao phải nhớ và nhớ đến điều gì? Nhớ đến sự đốn mạt và tuyệt tình của hần ư? Hần không chờ nàng trả lời mà thì thầm: “Ngày mai chúng ta đi Tây Sơn chơi nhé?” Năm xưa đi Tây Sơn, ánh mắt nàng long lanh nhìn hần, miệng cười tươi như hoa, hai người có một ngày thật vui vẻ. Vui vẻ như chỉ có trong mơ, khiến hần muốn ôn lại.

Nàng cảm thấy có gì đó bất thường, bây giờ đang giữa lúc chiến đấu nước sôi lửa bỏng, hần là Tư lệnh Nam bộ, mỗi ngày tất bật triển khai các kế hoạch tác chiến còn không kịp, sao rảnh rang để đi chơi? Nàng chăm rai ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt hần, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hần yên lặng nhìn nàng, hồi lâu sau che dấu bằng cách bật cười: “Đâu có việc gì.”

Nàng giả vờ rút tay ra chuẩn bị bước đi. Hần không chịu buông mà còn duỗi tay ra kéo nàng ôm vào lòng, mệt mỏi nói: “Em đừng đi.” Hệt như đứa trẻ đang bị bệnh, cần được mẹ dỗ dành.

Thâm tâm nàng chợt nẩy lên nỗi sợ hãi, hai tay nàng nâng mặt hần lên nhìn thật kĩ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hần nhìn nàng thật lâu, sau đó mới từ từ nhả từng chữ: “Kim Châu thất thủ rồi!”

Dù lòng nàng đã có dự trù, nhưng vừa nghe xong thì đã lấp bắp kinh hãi: “Chuyện xảy ra hồi nào?” Dẫu nàng mù tịt về quân sự nhưng cũng biết Kim Châu là phòng tuyến thứ hai của Nam bộ với nước A. Như vậy Nam bộ chỉ còn một phòng tuyến cuối cùng là Thanh Đức. Nếu toàn Nam bộ bị chiếm đóng, tất nhiên anh cả cũng không thể chống cự nổi sự tấn công điên cuồng của nước A.

Hần đau xót nói: “Ban nãy anh nghe điện thoại khẩn từ quân khu gọi tới, báo tin Kim Châu đã thất thủ. Nước A đã chiếm hết Kim Châu và binh sĩ bên ta đã tử vong cả rồi!” Sắc mặt nàng trắng bệch, toàn thân

vô lực, nhẹ nhàng dựa vào ngực hắn. Dưới vầng sáng, hai người như con nhím xù lông sưởi ấm cho nhau, rồi cuộc cũng buông lơi gánh nặng. Ngọn đèn nhàn nhạt mà ấm áp, hắn ôm sát nàng vào lòng như thể cả đời này ngoại trừ nàng ra, thì không ai có thể cho hắn sức mạnh.

19. Chương 28

Chương 28

Buổi sáng khi nàng tỉnh dậy thì phần giường bên cạnh đã lạnh tanh, đồng nghĩa với việc sáng sớm hắn đã tới quân khu. Hôm qua hắn nói muốn đi Tây Sơn, nhưng làm sao còn đủ thời gian? Hắn không thể để mất Thanh Đức! Nàng ngược lên chỉ thấy bộ quần áo ngủ hắn vắt bừa bãi trên sofa. Nàng bỏ chân trần xuống giường, nền thảm thật dày, chân giẫm lên đó như đập trên mây, mềm mại và êm ái.

Nàng cầm bộ quần áo từ từ áp vào ngực, chớp mũi nàng ngập tràn hương vị mát rượi của hắn. Nàng khẽ khép mắt, hít sâu một hơi. Đúng vậy, đó là mùi hương của hắn. Sóng mũi nàng cay cay, cầm bộ quần áo nhìn mấy lần rồi trải thẳng lên sofa.

Nàng chậm chậm ngồi xuống thảm, lẳng lặng nhìn chằm chằm bộ đồ đầy oán hận, nắm tay bé nhỏ hung hăng đánh lên bộ quần áo. Nàng nhìn hồi lâu, lại đập thêm vài cái nữa như thể còn luyện tiếu, rồi tiếp tục trải thẳng chúng ra.

Nàng cứ ngồi nhìn bộ quần áo của hắn không biết qua bao lâu, chợt nàng chợt nhớ tới một việc... Nàng nhón đôi chân trần đứng dậy, chạy tới trước tủ kiểu Âu mở ngăn kéo lấy ra vài tấm ảnh, rồi bước đến đầu giường lấy tấm ảnh năm xưa hai người đi Tây Sơn, bây giờ mới tới sofa lần nữa.

Nàng ngồi bệt xuống đất nhìn Hách Liên Trí trong ảnh, mắt nàng cay xè, dùng ngón tay xoa nhẹ mặt cậu bé, thì thầm: “Tiểu Trí, mẹ là mẹ con đây! Mẹ... Tiểu Trí của mẹ...” Nàng lặp đi lặp lại giống vô số lần trước đây, hốc mắt nàng càng lúc càng xót xa, càng lúc càng ẩm ướt. Nàng hít sâu một hơi, ngăn cho thứ gì đó đừng rơi xuống. Chốc lát sau mới cầm tấm hình chụp ở Tây Sơn kề sát đứa bé, cất giọng nghèn nghẹn: “Tiểu Trí, con nhìn đi, là bố con đây... bố con... Bố của Tiểu Trí... Ông ta tốt hay xấu...”

Đứa bé trong ảnh vô tư nhìn nàng cười tươi rói. Nước mắt nàng cuối cùng cũng chảy xuống: “Tiểu Trí...” Đứa bé vẫn cười, mà hắn trong ảnh cũng ôm nàng mỉm cười, hàng chân mày cả hai đều tương tự. Lệ nàng rơi lã tả, nàng vòng tay ôm lấy thân, đầu vùi vào đầu gối bật khóc nức nở... Nàng thực sự hận hắn, hận chết hắn!

Ăn cơm trưa xong, nàng đi vào vườn cắt ít hoa tươi. Khí hậu Nam bộ tương đối ấm áp nên rất nhiều hoa nở. Nàng mới cắt mấy đóa, chuẩn bị cắt thêm vài cành nữa thì bỗng phía sau có tiếng bước chân dồn dập, rồi tiếng Tiểu Hương vang lên: “Phu nhân...” Giọng của Tiểu Hương có vẻ thiếu tự nhiên. Hắn nghe Tiểu Hương gọi nàng bằng tiểu thư Tĩnh Kỳ thì vô cùng mất vui, có lẽ hắn đã ra lệnh nên ngày hôm sau toàn phủ đều sửa miệng.

Nàng vẫn cúi đầu cắt hoa mà không ngẩng lên, ôn tồn hỏi: “Việc gì vậy?”

Tiểu Hương nhíu mày nhìn dáng vẻ mảnh khảnh của nàng, nói loanh quanh hồi lâu mới đi vào vấn đề: “Tư lệnh phu nhân tới.” Tay nàng khựng lại, đầu ngón tay bỗng dừng đau buốt, nàng sức tỉnh mới hay mình bị gai đâm. Tay đứt ruột xót, nhưng có nỗi đau khác còn khủng khiếp hơn nhiều.

Vào phòng khách thấy Lam Thủy Tiệp mặc bộ sườn xám bằng gấm màu đỏ, ngồi lạnh lùng giữa sofa. Trông nàng ta có vẻ mất kiên nhẫn, tay hái một đóa hoa trong bình bút từng cánh từng cánh. Trên thảm trước mặt nàng ta, một mảng cánh hoa hồng trắng xen kẽ, toát vẻ đau thương bi ai.

Thấy nàng đi vào, Lam Thủy Tiệp dùng những ngón tay sơn đỏ chót phóng nhẹ để các cánh hoa rơi hết xuống sàn nhà. Nàng ta quay đầu kiêu căng ra lệnh cho đám kẻ hầu người hạ: “Các người ra ngoài hết đi.”

Đám người Tiểu Hương khó xử nhìn nàng ta đồng thanh đáp ‘vâng’, nhưng không ai di chuyển.

Tĩnh Kỳ biết Tiểu Hương sợ Đoàn Húc Lỗi trách phạt, nên nhìn nàng ta gật đầu ý bảo cứ đi. Bấy giờ Tiểu Hương mới khoát tay ra hiệu cho cả đám nổi gót ra ngoài.

Lam Thủy Tiệp ngồi ngay ngắn tại chỗ với vẻ lơ đãng, khóe môi nhếch nhẹ như cười như không: “Hiếm khi được Hách Liên tiểu thư đến miền Nam làm khách, tôi là chủ nhân mà chưa đón tiếp tận tình, xin hãy thứ lỗi.” Một câu nói mà đã đánh bật cái địa vị nhập nhằng của nàng. Nàng bỗng có cảm giác khổ sở bị ai.

Lam Thủy Tiệp ngồi đó cười châm biếm: “Ngày mai phủ Tư lệnh tổ chức buổi quyên góp từ thiện, hy vọng Hách Liên tiểu thư thu xếp công việc tới tham gia.”

Nàng ngược lên mỉm cười đáp: “Thực sự làm Tư lệnh phu nhân thất vọng rồi, dạo này sức khỏe tôi hơi kém nên đành vắng mặt buổi quyên tiền ngày mai thôi. Nhưng tôi có chút thành ý, xin phu nhân hãy hiến tặng thay.” Nàng vừa nói vừa tháo đôi hoa tai bằng ngọc trai và chiếc vòng tay xuống đưa cho nàng ta.

Lam Thủy Tiệp ngồi đó mà không tiếp, đưa mắt nhìn nàng chằm chằm, cất giọng cười lạnh lẽo: “Sao vậy? Chị không muốn hay không dám đi? Chị sợ người ta biết Đoàn tư lệnh Nam bộ khai chiến với nước A là vì mang lợi ích đến cho chị? Mà chị – đường đường Hách Liên đại tiểu thư chẳng qua chỉ là một ả tình nhân của anh ta hả?”

Xem ra hôm nay Lam Thủy Tiệp làm ‘kẻ đến thì không lương thiện, mà kẻ lương thiện thì không đến’[1], với ý định khiêu khích. Nàng thản nhiên nói: “Đoàn phu nhân, cô nói những lời đó mà không sợ người ta chê cười sao? Cựu Đoàn tư lệnh chết dưới tay nước A, kể từ đó Nam bộ và nước A không đội trời chung. Còn tôi chỉ là một Hách Liên Tĩnh Kỳ nho nhỏ, có tài đức gì khiến cho Đoàn tư lệnh vì mình mà chiến đấu?”

Nàng ngừng lại liếc thoáng qua vẻ xinh đẹp quyến rũ của Lam Thủy Tiệp, nói tiếp: “Đoàn phu nhân, chuyện giữa tôi và anh ta, cô là người kẻ cận với anh ta nhiều năm chắc cũng biết chút ít. Nếu tôi thực sự muốn tranh giành, thì cô phải gọi tôi bằng một tiếng ‘chị cả’. Cô có tin hay không?”

Mặt Lam Thủy Tiệp cứng đờ chẳng nhìn ra biểu hiện gì, nàng ta từ từ đứng dậy đi ra cửa. Lúc lướt ngang người nàng, nàng ta dừng lại quay đầu nhìn thẳng vào mắt nàng, nhếch nụ cười xác lác: “Không hổ danh là Hách Liên đại tiểu thư của miền Bắc, nhanh nhẹn nhanh miệng chả ai bì kịp. Nhưng hôm nay tôi tới tìm chị một là vì quyên tiền, hai là muốn thông báo cho chị biết...” Ánh mắt Lam Thủy Tiệp nẩy lên tia độc ác, khiến nàng có cảm giác chẳng lành, một luồng khí lạnh từ xương sống dội thẳng về phía trước. Chỉ thấy đôi môi mọng đỏ của Lam Thủy Tiệp gần từng chữ: “Tôi đang mang thai đứa con của anh ta.”

Câu chữ đó như mũi kim độc đâm thẳng vào trái tim nàng. Tĩnh Kỳ xiết chặt nắm tay, buộc mình phải nở một nụ cười tươi tắn, nhỏ nhẹ nói: “Chúc mừng cô, Đoàn phu nhân.”

Lam Thủy Tiệp cười sảng sặc bỏ đi, khi cửa xe đóng kín điệu cười đó mới thoáng chốc dừng lại. Hắn chưa từng yêu nàng, một chút cũng chưa từng, từ đó tới nay nàng đều nhầm. Nàng đại khờ ngớ, lấy nhau rồi hắn sẽ hoàn toàn là của mình. Với điều kiện của nàng, hắn nhất định sẽ yêu nàng. Thế nhưng nàng rơi vào lụy hắn.

Nàng chạm nhẹ tay lên bụng, bên trong quả thực có một sinh mạng nhỏ nhưng chẳng phải của hắn. Tuy nhiên trên đời này nào ai chứng minh được đứa con nàng đang mang không phải là của hắn? Thậm chí hắn cũng không thể. Cho dù hắn nói với cả thế giới, hắn cưới nàng bao nhiêu năm qua mà chưa từng động vào nàng, thì có ai tin?

Ngày hôm hắn cho người kéo nàng ra khỏi bệnh viện, rồi lập tức đưa tàu tống nàng về Nam bộ, nhưng nàng vẫn lo lắng thương tích của hắn, tìm đủ cách để hỏi thăm. Còn hắn thì sao? Từ miền Bắc về cũng mang theo cô ả, ngày đêm khóa chặt bên cạnh. Thậm chí cả phủ Tư lệnh cũng không thêm ghé qua, biển ngôi biệt thự nghỉ dưỡng heo hút này thành trung tâm điều hành quyền lực mới của Nam bộ.

Nàng căm thù đến cực độ. Trong quá khứ dù hắn lãnh đạm với nàng, nhưng trước mặt mọi người vẫn duy trì cảnh vợ chồng đầm ấm, còn bây giờ thậm chí cả việc này hắn cũng làm ngơ. Trái tim nàng đã hoàn toàn tắt ngấm. Nếu chút bề ngoài mà hắn không thừa cho nàng, vậy thì nàng đẹp bỏ, cả hai sẽ đấu đá đến sứt cẳng gãy gọng.[2] Hắn muốn thoát khỏi tay nàng để cùng cô ả kia như chim liền cánh ư? Hắn vỗ về nàng để dễ bề thoát khỏi nàng à? Chỉ cần nàng – Lam Thủy Tiệp còn sống, bọn họ hãy nằm mơ đi.

Tĩnh Kỳ chậm chậm bước lên lầu về phòng. Thực ra nàng biết đây là việc hết sức bình thường, vợ chồng người ta yêu thương, có con với nhau là chuyện tự nhiên trên đời.

Nàng quay đầu nhìn bộ quần áo xếp chỉnh tề đặt trên sofa. Đây là tự tay nàng xếp, mỗi nếp gấp đều kĩ càng bằng cả tấm lòng, bằng cả tâm tư. Thế nhưng lúc này nhìn chúng thật chướng mắt, thật mỉa mai! Nàng từ từ đi tới đưa tay hất ngang, bộ đồ ngủ của hần rơi xuống nằm bừa bộn trên mặt thảm...

Hần hào hứng bước xuống xe, chặn ả nha hoàn ngoài cửa hỏi: “Phu nhân đâu?” ả nha hoàn cúi đầu đáp: “Phu nhân đang ở trong phòng ngủ...” Hần vội phóng lên lầu. Giữa trưa hôm nay nàng sai người mang thổ súp đến quân khu, khiến hần quá đỗi bất ngờ nhìn chằm chằm thổ súp và bộ bát đĩa mạ vàng đặt trên bàn hồi lâu, còn lấy tay gõ gõ lên trán. Ừ, đúng là rất đau! Bấy giờ hần mới tin đây là sự thật! Uống xong chén súp, nguyên một buổi chiều tinh thần hần sáng khoái, hiệu suất công việc cao.

Hần khê mở cửa phòng, sợ làm nàng thức giấc. Vừa đẩy cửa đi vào thì thấy nàng ngồi trên ghế gần song cửa, dõi mắt nhìn xa xăm đến xuất thần. Hần chưa tới gần thì nàng đã ngoái đầu nói: “Ra ngoài đi!” Giọng điệu lạnh như tiền.

Hần không biết vì sao nàng tức giận. Hần xấu xa sáp lại, nàng quơ tay lượm cái gối quăng tới: “Anh đi ra ngoài cho tôi!”

Thấy nàng đang giận dữ bốc khói, hần ngần ngại lui ra. Hần chẳng hiểu mình đã trêu chọc gì nàng, hần vừa định tìm người hầu đến hỏi thì thấy Lý Giới Tái vội vã từ đầu kia con hành lang đi tới, xem ra đã có chuyện.

Nghe Lý Giới Tái báo cáo xong, hần khoác tay ý bảo y đi ra. Lý Giới Tái đứng trước bàn làm việc giơ tay chào kiểu nhà binh, mới lặng lẽ cáo lui. Hần chậm chậm đứng dậy nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, bên ngoài cây cối xanh um, dù còn mùa đông nhưng nhìn xa xa vẫn thấy một màu xanh biếc, thỉnh thoảng có đám lá vàng khô lẫn lộn trong đó.

Tình hình ngày càng bất lợi với Nam bộ. Vì nước A đã chuẩn bị đầy đủ, sức mạnh hai bên cũng chênh lệch khá xa, nên từ ngày khai chiến đến giờ hai miền Nam – Bắc đều nhận thất bại. Nếu không phải Hách Liên Tĩnh Phong ngoan cường chống cự, tạm thời ổn định thế cục miền Bắc thì tình hình chiến đấu chắc còn tồi tệ hơn.

Hiện tại nước A đã điều chỉnh cả cách tấn công cùng chiến lược. Dựa theo quan sát tình báo và tình hình khai chiến mấy ngày qua, thì bọn họ muốn nuốt chửng lực lượng quân sự tương đối non kém của Nam bộ trước, sau đó sẽ tiêu diệt miền Bắc. Nếu quả thực như vậy thì Nam bộ... e rằng Nam bộ khó thoát khỏi kiếp này. Không phải hần khiếp sợ, cũng chẳng phải hần tính toán sai lầm. Hần nắm giữ quyền lực Nam bộ mới mấy năm, nhưng từ khi anh cả còn cầm quyền thì hần đã rõ tình hình Nam bộ trong lòng bàn tay. Từ lúc chiến tranh tới nay, quân đội Nam bộ đã tổn thất nặng nề, bây giờ điều động quân cũng không bằng một nửa ngày trước. Chỉ riêng Kim Châu đang đối phó với nước A cũng chẳng nắm phần thắng. Dù hần không thừa nhận nhưng nếu nước A muốn diệt Nam bộ, chỉ cần huy động quân đội tác chiến với miền Bắc và đánh Kim Châu ở Tây Bắc.

Tầm mắt hần lướt thoáng qua bình hoa trong góc, mấy đóa phù dung đang nở rộ, cao thấp đan chen vào nhau mang hương vị khác lạ. Lòng hần đầy ảm áp, biết chắc do nàng cấm vào. Ngoài song cửa nắng hoàng hôn huyền hoặc dừng trên cánh hoa. Hần nhẹ nhàng đi tới vươn tay khê vuốt ve.

Hần quay qua gọi: “Người đâu?” Thuộc hạ đẩy cửa đi vào nhìn hần chào theo kiểu nhà binh, nói: “Thưa Tư lệnh, có việc gì cần dặn ạ?”

Hần ra lệnh: “Mời quản gia đến đây.” Quản gia tên Đinh Hương, hần nhớ mang máng là người chăm sóc nàng năm xưa, vì vậy sắp xếp nàng ta ở chỗ này.

Tiểu Hương nhẹ đẩy cửa đi vào, thấy Tư lệnh đang đứng gần cửa sổ. Bên ngoài màn đêm mênh mông ập tới, khiến nàng ta chỉ thấy một bóng lưng cao lớn. Nàng ta kính cẩn hành lễ: “Chào Tư lệnh!”

Hần từ từ xoay người, nhẹ giọng hỏi: “Buổi chiều phu nhân đã làm gì?”

Lòng Tiểu Hương run bắn, đáp: “Thưa Tư lệnh, hồi chiều... hồi chiều, Tư lệnh phu nhân tới...”

Sắc mặt hần trầm xuống, hỏi: “Cô ta đến làm gì?” Giọng hần đã chuyển lạnh.

Tiểu Hương nhớ tới lời dặn của hần, bất kể việc gì cũng phải hầu hạ bên cạnh phu nhân Tĩnh Kỳ. Thâm tâm nàng ta lo sợ bất an, nhút nhát đáp: “Tôi không biết, hai vị phu nhân bảo chúng tôi phải lui ra...”

Nghĩ tới Lam Thủy Tiệp nói gì đó với nàng, khoe môi hần khê co giật. Vì hần nghĩ bây giờ cần phải đoàn kết kháng chiến, hần là tổng chỉ huy mà chọn lúc này ly hôn với Lam Thủy Tiệp chắc chắn sẽ khiến mọi người lơ đãng, hoặc ít nhiều cũng ảnh hưởng tới tâm lý kháng chiến của quân đội và nhân dân Nam bộ. Trong lúc nguy ngập, hần là Tư lệnh Nam bộ mà còn bận tâm đến việc này thì sao quân dân một lòng lo kháng chiến? Nên mới kéo dài chuyện của Lam Thủy Tiệp, ai ngờ hôm nay nàng ta lại dám đến đây...

Hần lạnh nhạt nói: “Cô lui ra trước đi.” Nhớ tới việc ban nãy nàng lấy gối ném, chắc vì chuyện Lam Thủy Tiệp mà sinh hờn dỗi. Bỗng nhiên lòng hần cảm thấy vui mừng, khoe môi hơi cong cong. Nàng có bức tức chứng tỏ nàng quan tâm đến hần. Xưa giờ trước mặt nàng, hần và Lam Thủy Tiệp luôn thân mật nhưng nàng vẫn tỉnh bơ, mỉm cười tự phụ.

Hần về phòng thì thấy nàng nằm dựa vào thành giường, quyển sách trên tay hơi buông lỏng, đôi mắt khép hờ, rèm mi dày phản chiếu hình cánh quạt trên gương mặt trắng ngần hết đôi cánh bướm. Mái tóc nàng đẩy qua một bên nằm xòa dài trên cổ, mái tóc đen như nhung làm nổi bật chiếc cổ trắng mịn như bạch ngọc. Lòng hần rung động, khí nóng tràn lên.

Dường như có thần giao cách cảm, nàng lơ mơ nhận ra điều kỳ lạ, khê mở mắt thì thấy hần đang ngồi bên cạnh nhìn nàng đến xuất thần. Nàng muốn xoay đi phớt lờ hần. Có vẻ hần biết nàng sẽ làm gì, một tay ôm lấy nàng, nhẹ nhàng dỗ dành: “Em đừng tức giận.” Nàng im lặng quay đầu sang nơi khác, nhất quyết làm ngơ. Hồi lâu sau hần lại hỏi: “Nói cho anh biết, cô ta đã nói vì với em?”

Nàng lặng thinh ngoảnh đi. Hần đưa tay cầm lấy tay nàng, hai người tay trong tay, vừa nhẹ nhàng vừa kiên quyết nói: “Mặc kệ cô ta đã nói gì với em, chỉ cần em tin tưởng anh là được. Anh cam đoan với em, những gì cô ta nói đều giả dối.” Đời này hần sẽ không bao giờ làm tổn thương nàng nữa.

Nàng vẫn im lặng. Nàng tới Thanh Đức đã hơn nửa năm, mọi hành động, mọi sự việc hần đều chiều ý nàng. Nếu nàng thích, chỉ khê liếc mắt thì hần sẽ cho người thu xếp ổn thỏa.

Chị dâu nói bốn thành thị năm đó hần lấy nhưng không điều binh vào chiếm giữ. Nhưng có vào hay không thì còn ý nghĩa gì? Khi hần dùng nàng để đổi bốn thành thị, kết cuộc giữa hần và nàng đã định đoạt... Nàng khê xiết chặt bàn tay...

Tối qua thấy hần lo lắng tiêu tụy vì chiến sự, lòng nàng dịu đi muốn san sẻ, suýt nữa thì mềm lòng. Nhưng hôm nay Lam Thủy Tiệp tới mới nhắc nhở với nàng, hần và nàng rốt cuộc không thể quay về. Ngay cả khi hai người ôm nhau, cũng cách từng đó người, từng đó chuyện, sẽ chẳng bao giờ tìm lại bóng dáng năm xưa.

Hần muốn nói gì đó thì Lý Giới Tái gõ cửa, cất tiếng gọi: “Tư lệnh?” Hần liếc nhìn thấy nàng nhắm kín hai mắt như đang ngủ. Hần thở dài, dịu dàng dặn dò: “Em ngủ một lát đi! Chốc nữa tới giờ ăn cơm, anh sẽ sai người gọi dậy.”

Hần vốn muốn cùng nàng dùng bữa, kết quả bận rộn đến tận mười giờ. Nha hoàn hầu hạ nàng nói, nàng đã dùng cơm nhưng ăn rất ít. Hần vào phòng thì nàng đã ngủ, nên không muốn kêu nàng dậy. Hần tắm rửa rồi nằm xuống bên cạnh, cảm thấy hương thơm nhẹ nhàng từ người nàng quần quanh khiến hần vô cùng an tâm và từ từ thiếp đi.

[1]Nguyên tác: ‘Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai.’ Câu trên mình ‘lượm’ trong chú thích truyện Hoa Thạch Lựu của Quỳnh Dao. Hé hé hé.

[2]Nguyên tác: ‘Ngư tử vong phá’: Hai bên đấu nhau cuối cùng đều bị tận diệt.

20. Chương 29

Chương 29

Tiểu Hương bê đồ tráng miệng và tổ yến gõ cửa rồi mới đi vào, thấy nàng đứng đối diện cửa sổ vẽ tranh. Nàng ta rón rén đem khay đặt lên cái bàn gần nàng, nói: “Phu nhân, Tư lệnh vừa gọi điện thoại bảo chị hãy thay quần áo, ngài ấy sẽ về đón.” Nàng đang cầm bút vẽ, nghe xong lời Tiểu Hương thì hơi khựng lại, khẽ cau mày ngược lên... Ngoài cửa sổ nắng đã nhạt dần.

Từ sáng tới giờ nàng vẫn đứng đây ngắm mình vẽ tranh, tâm trạng hôm qua đã nguôi ngoai phần nào. Ngày ấy đồng ý cùng hắn lên tàu xuôi Nam là quyết định của nàng. Bên cạnh hắn có Lam Thủy Tiệp cũng chẳng phải việc mới biết hôm qua. Sau khi đến Nam bộ, mỗi ngày hắn quần quít bên cạnh khiến nàng sinh ảo giác. Đôi khi nàng cứ ngỡ cuộc sống như lúc trước, hắn chỉ có nàng và nàng chỉ có hắn. Rồi chiến tranh bắt đầu với những thất bại và bế tắc làm lòng nàng thường xuyên bất an, hằng ngày bất giác nghĩ về hắn. Đêm đó thấy bóng dáng cô đơn mất mát của hắn ngồi trong thư phòng, càng khiến lòng nàng dâng sợ hãi.

Đúng vậy, lòng nàng luôn âm ỉ nỗi sợ hãi. Chiến sự ngày càng gấp rút, nàng nghe cách chị dâu nói chuyện trong điện thoại mà vẫn cảm nhận được. Xưa nay chị dâu không bao giờ quan tâm đến quân cơ, thế mà hôm nay trong điện thoại chị dâu lơ mơ tiết lộ anh cả có ý định đưa đám trẻ ra nước ngoài. Anh em bao nhiêu năm qua, nàng lập tức thấu hiểu tình hình chiến đấu cam go hơn so với trí tưởng tượng của nàng.

Nếu chỗ anh cả chỉ có thể tạm thời cầm cự, vậy trước giờ Nam bộ luôn yếu kém hơn miền Bắc thì sao? Mỗi lần nghĩ đến vấn đề này, nàng chẳng dám nghĩ sâu. Lòng nàng lo lắng không thể giải thích... Nàng hận hắn, hận chết hắn... Nhưng nếu hắn... nếu hắn... Nàng cảm thấy toàn thân lạnh toát, ra sức lắc đầu chấm dứt khả năng ấy.

Nàng tưởng hắn sẽ không về biệt thự. Hôm qua Lam Thủy Tiệp nói tối nay phủ Tư lệnh có bữa dạ tiệc từ thiện, hắn là Tư lệnh Nam bộ nhất định phải góp mặt. Nhưng hắn gọi điện thoại tới muốn đón nàng, đừng nói hắn muốn đưa nàng đi dự tiệc?

Không, nàng tuyệt đối không tham dự. Rất nhiều năm trước khi mối quan hệ vợ chồng anh cả rơi vào lãnh đạm, anh cả bên ngoài có tình nhân. Rồi lần nọ anh cả dắt Hoa tiểu thư tham dự tiệc tùng giáp mặt chị dâu, khiến bao nhiêu người đàm tiếu cười chê. Nàng tuyệt đối sẽ không dấn vào lối mòn đó!

Nàng phiền não ngồi xuống vẽ thêm vài nét bút, nhìn trái ngắm phải mà vẫn không hài lòng. Nàng đứng dậy miễn cưỡng nói: “Chờ Tư lệnh về cô hãy nói tôi vẽ tranh quá lâu, mệt mỏi đi ngủ rồi.”

Nàng về phòng tắm rửa sạch sẽ, quần mái tóc ướt ra ngồi trên sofa từ từ lau khô. Hắn đẩy cửa đi vào thì bất gặp cảnh tượng ấy. Thực ra đấy chỉ là hình ảnh rất bình thường, nhưng lọt vào mắt hắn lại đẹp tuyệt vời. Trái tim hắn hết như có thứ gì đó ùi lên, ầm ập thoải mái.

Hắn kéo nhẹ chiếc khăn trên tay nàng, muốn giúp nàng chà lau. Nàng dùng sức nắm chặt không chịu thả, ai mượn hắn xen vào việc của người khác? Xem ra nàng còn tức giận nhưng lòng hắn vô cùng vui mừng, mỉm cười nói: “Sức của em như gà con mổ thóc, sao so với anh được? Em tỉnh lại đi...”

Luận về sức mạnh, sao nàng có thể chống lại hắn...? Người này ngoại trừ ức hiếp nàng, thì còn biết làm gì? Nàng giận sôi gan, bấy giờ mới quay đầu lườm hắn một cái, ánh mắt trong veo long lanh. Hắn thích làm thế này thì cứ làm thế nấy. Nàng thả chiếc khăn mặt trên tay, hắn bắt được như mong đợi, rồi ngồi kề sát giúp nàng lau kĩ. Tóc nàng đen mun, từng sợi tỏa ra hương thơm ngan ngát.

Ánh chiều tà vàng vọt từ cửa sổ bằng kính rọi vào bóng hai người. Bầu không khí thoang thoảng hương hoa mai sâu kín quần quanh bên chóp mũi.

Không biết qua bao lâu, hắn mới ngừng lại. Hắn đưa hai tay ôm nàng, cảm dưới đặt trên mái tóc nàng, nhẹ nhàng thì thầm: “Em mệt thì nằm ngủ đi nhé!” Chỉ cần nàng ở bên cạnh là được, hắn khẽ thở dài một hơi thỏa mãn. Nàng kinh ngạc mở mắt, chẳng phải hắn đặc biệt về đây đón nàng ư? Sao tự dưng thay đổi ý định nhanh đến vậy? Nàng cũng không đáp lời, có lẽ do vẽ tranh cả ngày nên nàng thật mệt mỏi. Mí mắt nàng ngày càng nặng, rồi dựa vào lồng ngực hắn thiếp đi.

Trong ánh sáng nhá nhem bỗng có người bên ngoài gõ nhẹ cửa, rồi gọi: “Thưa Tư lệnh, đã trễ rồi.” Hấn im lặng bế nàng chậm chậm đặt lên giường, động tác rất nhẹ nhàng như thể đang ôm một báu vật vô giá. Nàng thoả mái trở mình, đầu đặt trên gối cọ cọ vài cái giống con mèo nhỏ khiến người ta yêu thương.

Hấn biết bữa tiệc không thể trì hoãn và hấn không thể đến trễ. Nhưng nhìn nàng thế này khiến hấn chẳng muốn rời đi, như thể nắm nàng cũng là niềm hạnh phúc. Hấn định mang nàng đi dự tiệc, nhưng lại không nỡ để nàng chịu thiệt thòi, cũng chẳng muốn nàng tới nơi dễ gợi nhớ những chuyện đau thương giữa hai người.

Hấn thực sự muốn mau chóng chấm dứt chiến tranh, hấn có thể sớm kết thúc với Lam Thủy Tiệp... Nghĩ tới chiến sự, trái tim hấn bỗng trầm xuống... Hấn đã sắp đặt xong xuôi, vài ngày nữa sẽ đưa mẹ con chị dâu rời đi. Dù quân đội nước A đang tạm thời nghỉ ngơi, và có thể Thanh Đức sắp bước vào một cuộc chiến khó tránh khỏi... Rồi hấn buộc phải đưa Tình Kỳ rời khỏi... Chiều nay Hách Liên Tĩnh Phong tự mình gọi điện tới, truyền đạt rõ ý định... Nhưng hấn không nỡ xa nàng, thậm chí hy vọng nàng có thể ở bên cạnh hấn lâu hơn... Dù lí trí hấn biết, nhất định trước khi mở cuộc tấn công phải tiễn nàng ra đi...

Lý Giới Tái đứng trên hành lang xem đồng hồ liên tục, y định chạy tới gõ cửa, thì thấy Đoàn Húc Lỗi đi ra nhìn y nói: “Chúng ta đi thôi.”

Hấn đứng trước cửa thư phòng dặn Lý Giới Tái: “Anh đi mời cô ấy tới đây.” Lý Giới Tái không cần hỏi nhiều, y tự biết chữ ‘cô ấy’ trong miệng hấn là Lam Thủy Tiệp, nên chỉ đáp ‘vâng’ rồi khom người lui ra. Bữa tiệc vẫn đang tưng bừng, tiếng nhạc ồn ào trong đại sảnh vang vọng vang lên. Làn gầy gầy này rất thuận lợi, mọi người đều hiểu rõ tình hình trước mắt của Nam bộ. Nếu Nam bộ bị nước A chiếm lĩnh thì toàn dân mất hết những ngày sống an lành, có thể phải làm nô lệ, xa hơn nữa là gia sản cũng vào tay kẻ khác. Vì vậy ai nấy đều mạnh dạn quyên tiền quyên vật ủng hộ cho hấn và quân đội.

Lam Thủy Tiệp đẩy cửa bước vào, trên người mặc bộ sườn xám bằng gấm màu đen, xinh đẹp lộng lẫy. Nàng nhún nhường nhìn hấn mỉm cười tươi tắn như đóa anh đào: “Hôm nay được Đoàn tư lệnh nhớ tới người vợ này, thật hiếm có, thật khó khăn.” Nàng vừa nói vừa duyên dáng ngồi xuống sofa.

Hấn quay lại nhưng không muốn tranh cãi những điều vô nghĩa với nàng, mà đi thẳng vào vấn đề: “Hôm qua cô đã nói gì với cô ấy?”

Lam Thủy Tiệp thấy lòng mình đau nhói, như thể có ai dùng kim đâm vào. Nàng cười càng thêm rạng rỡ: “Sao anh không hỏi chị ta? Hỏi tôi làm quái gì? Từ trước tới giờ trong mắt Đoàn tư lệnh tôi có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Hôm nay tôi còn tưởng chuyện quan trọng gì, té ra là vì chị ta hả?” Giọng nàng chùn xuống lạnh lẽo: “Xin lỗi, tha thứ cho tôi không thể trả lời.” Rồi ngay lập tức nàng nở nụ cười đầy bí ẩn: “Có lẽ anh nên chờ lát nữa tôi xuống dưới công bố.”

Hấn lặng yên nhìn nàng, hỏi: “Cô muốn tuyên bố điều gì?” Nàng vẫn cười nhưng im thin thít, trong mắt đầy vẻ khiêu khích.

Hấn ngoái đầu nhìn thứ gì đó trên bàn làm việc. Hồi lâu sau, giọng hấn đã nhẹ nhàng hơn: “Tôi và cô lấy nhau mấy năm nay, mọi lỗi lầm đều do tôi. Không liên quan gì đến cô ấy cả, cô đừng nên trút giận lên người cô ấy...”

Không biết vì sao khi thấy hấn dùng cách nói chuyện này, lòng Lam Thủy Tiệp lại dâng một nỗi sầu bi ai. Từ đó tới giờ hấn luôn lãnh đạm, đối với nàng luôn thờ ơ. Sao hôm nay lại nói những lời này... Lam Thủy Tiệp xiết chặt nắm tay mình, trong mắt mang đầy thù hận.

Hấn tiếp tục nói: “Hiện nay tình hình hết sức căng thẳng, trận này là trận chiến liêu chết. Tôi đã sắp xếp đưa chị dâu và Tiểu An qua Mỹ. Ở đây có vài tấm vé tàu, cô hãy thu dọn ít hành lý đưa người nhà mẹ cô cùng xuất ngoại đi...” Đó là điều duy nhất hấn có thể làm cho nàng. Mấy năm kết tóc se tơ, dấu hữu danh vô thực nhưng hấn cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Nếu Lam Thủy Tiệp đừng gặp hấn, có lẽ nàng đã sớm tìm được người mình yêu.

Sắc mặt Lam Thủy Tiệp tái nhợt, trong mắt đầy bất ngờ: “Vì sao?” Nàng chưa từng nghĩ hấn sẽ dọn sẵn đường vì mình. Hấn im lìm đưa vé tàu và tấm chi phiếu ngân hàng đặt vào tay nàng, nói: “Ở đây có mấy chục ngàn gối trong nhà băng của Mỹ, cô hãy cầm lấy.” Hấn đã đem số vàng mà anh trai và cha để lại bán sạch, một phần dành ẹ con chị dâu và Lam Thủy Tiệp, phần còn lại dùng làm dụng phí cho quân đội.

Lam Thủy Tiệp thấy mắt mình càng lúc càng cay, nàng hít sâu một hơi ngăn thứ gì gió trong hốc mắt đừng rơi xuống, yên lặng nhìn hắn hỏi: “Đoàn Húc Lỗi, vì sao? Chẳng lẽ anh không hận tôi ư? Tôi... tôi... tôi...”

Đường như hắn biết nàng muốn nói gì đó, từ từ cắt ngang: “Bỏ đi, đừng nói gì cả.”

Lam Thủy Tiệp nắm chặt tay, lạnh lùng thốt: “Anh đừng tưởng làm như vậy thì tôi sẽ tha thứ cho anh. Tôi nói cho anh biết, Đoàn Húc Lỗi, tôi hận anh. Cuộc đời tôi bị hủy hoại bởi vì anh...”

Hắn gật đầu nhìn nàng, nói nghiêm túc: “Tôi biết, là tôi có lỗi với cô. Hôm nay tôi muốn nói một câu, thật xin lỗi.” Năm xưa hắn không nên vì muốn quên Tình Kỳ mà lợi dụng nàng kết hôn với hắn. Lúc ấy hắn ngỡ mình sẽ lãng quên, sẽ vượt qua...

Lam Thủy Tiệp vẫn nhìn hắn bất động, trong mắt vừa hoảng hốt vừa đau khổ. Nàng biết trận đánh này lành ít dữ nhiều.

Hắn không nói gì thêm, chuẩn bị xuống lầu. Nàng nhìn hắn lướt ngang qua người mình, từng bước rời xa. Thâm tâm nàng tưởng tận, có lẽ lần chia tay này chính là vĩnh biệt.

Tay hắn vừa sờ tới nắm cửa, thì nghe tiếng Lam Thủy Tiệp từ đằng sau truyền tới: “Tôi nói với chị ta, tôi mang thai con của anh.”

Hắn quay phắt lại, hỏi: “Cô nói cái gì?” Chuyện này không thể nào xảy ra!

Nét mặt Lam Thủy Tiệp vừa đau thương vừa buồn bã. Nàng nhắm mắt lại, gằn từng chữ: “Đoàn Húc Lỗi, tôi thật sự rất hận anh. Nếu anh không yêu tôi, cần gì phải cưới tôi? Anh không yêu tôi cũng được, nhưng anh cưới tôi rồi thì sao ngay cả chạm vào tôi một chút cũng không làm? Tôi – Lam Thủy Tiệp trông khó coi lắm sao? Vợ chồng người ta thiếu tình yêu vẫn có thể gần gũi, vì sao anh lại không thể? Tôi hận anh, nên tôi muốn trả thù...”

Hắn đứng đó, trên mặt không biết có biểu hiện gì. Nàng lại nói tiếp: “Anh biết không? Tôi vốn định dùng bữa tiệc hôm nay thông báo với mọi người, tôi có con với anh. Cho dù anh chưa từng chạm qua tôi, cho dù anh không thừa nhận, thì ai đủ khả năng để chứng minh...?”

Giọng hắn trầm lắng vang lên: “Sao phải lấy con cái ra làm công cụ trả thù? Cô biết không? Rất nhiều người hy vọng có một đứa con nhưng không thể được. Bao nhiêu năm qua Chu Thế Đào vẫn chưa kết hôn, có lẽ anh ta vẫn còn chờ cô.” Giống như hắn mong mỗi có một đứa con với Tình Kỳ, nhưng vì hắn lỗi lầm mà đành vuột mất. Những năm gần đây mỗi khi nhớ tới chuyện đó, hắn đều hận chính mình... Hắn đã ngoài ba mươi tuổi, kế tiếp lại xảy ra chiến tranh. Hắn bật cười khổ sở, e rằng cuộc đời này không thể có điều xa xỉ ấy.

Nàng ngơ ngàng ngược lên, hắn biết, hắn luôn biết chuyện giữa nàng và anh họ. Ánh mắt hắn lộ vẻ hiểu rõ, xoay qua chúc phúc nàng: “Hãy trân trọng anh ta! Có một số người, một số việc chỉ có thể gặp mà không thể cầu.” Tựa như hắn gặp được Tình Kỳ là do trời già ban ân.

Nàng thấy chớp mũi mình cay xè, hốc mắt không thể kìm nổi những giọt lệ chảy xuống. Nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, hỏi: “Đoàn Húc Lỗi, anh có từng thích tôi không?” Yêu – nàng đã không còn mơ tưởng, nhưng lòng nàng vẫn mang chút hy vọng.

Hắn không trả lời mà chỉ trầm mặc. Nàng không cam lòng, hỏi tiếp: “Một chút cũng không có ư?” Bầu không khí rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức nàng cảm thấy cả hơi thở cũng thành chuyện xa xỉ.

Chẳng biết qua bao lâu, tiếng của hắn mới chậm rãi vang lên: “Tôi xin lỗi!” Nếu tình cảm có thể do con người điều khiển thì tốt quá. Điều hắn có thể nói chỉ là một câu xin lỗi.

Trái tim nàng như rơi vào đáy vực, đau đến cả mạch máu cũng rít gào, nhưng cuối cùng nàng cũng đã biết đáp án. Nàng ngược lên, chỉ vài giây sau nàng đã nở được nụ cười: “Đoàn Húc Lỗi, tạm biệt!”

Hắn nhìn nàng thản nhiên mỉm cười, nụ cười như lần đầu gặp gỡ, bình thường mà cao quý. Trong thoáng chốc, đôi mắt nàng như bị vật gì rơi trúng, luôn đau nhức tới tận bây giờ. Hắn nói nhẹ nhàng và xa cách: “Tạm biệt.”

Cánh cửa phòng khép lại, nàng nhắm mắt để mặc những giọt lệ tuôn trào. Tại sao hắn phải dọn đường vì nàng và gia đình nàng? Chẳng thà hắn đừng làm gì cả, cứ tống khứ nàng đi. Như vậy nàng mới có thể tranh cãi, mới có thể khiến hắn sống dần vật, cũng để suốt đời nàng hận hắn. Nhưng hắn làm ngược lại... Mọi hành động của nàng đến anh cả cũng cảnh báo nên cẩn thận, gặp người khác thì mười cái mạng của nàng đã sớm lìa dương gian. Hắn đến cùng là rộng lượng hay là tàn nhẫn với nàng? Chính nàng cũng chẳng phân biệt rõ, nàng chỉ thấy lòng mình chua xót vô bờ, ngoại trừ rơi lệ, nàng không biết làm gì hơn.

Tạm biệt, với hắn và với nàng đồng nghĩa là vĩnh biệt.

21. Chương 30

Chương 30

Hắn vừa rời khỏi thì nàng tỉnh giấc. Nàng chậm chậm mở mắt, bầu trời đã tối sầm, trong phòng cũng nhá nhem. Nàng đứng dậy bước tới gần cửa sổ, nhìn chiếc xe chở hắn từ từ lăn bánh. Lát sau, ngay cả ánh đèn của chiếc xe hộ tống hắn cũng khuất dạng.

Nàng ngẩn ngơ đứng trước song cửa, bên ngoài chỉ có mấy ngọn đèn chiếu sáng những luống hoa và các con đường nhỏ quanh khu vườn. Nơi ngọn đèn không chiếu tới, vẫn âm u một mảnh.

Đứng hồi lâu, nàng mới tới sofa ngồi xuống. Tầm mắt nàng quét về phía kệ đặt điện thoại, bỗng sực nhớ mấy hôm trước chị dâu nói muốn đưa bọn trẻ ra nước ngoài. Nàng cầm điện thoại lên quay số...

Tĩnh Vi đang ở cùng bọn trẻ trong đại sảnh. Hí Thước mới nghe chuông điện thoại reo đã tới nhận, vừa nghe tiếng bên kia đầu dây đã cười xòa nhìn Tĩnh Vi nói: “Tiểu thư, là điện thoại của tiểu thư Tĩnh Kỳ.” Nàng ta xưa nay quen gọi Tĩnh Vi bằng tiểu thư, bao nhiêu năm qua mà vẫn không sửa đổi.

Chị dâu em chồng tán gẫu chốc lát, Tĩnh Vi biết nàng gọi điện là muốn nghe giọng bọn trẻ, nên gọi ba đứa bé lại chào hỏi. Hách Liên Huyền và Hách Liên Trí tới trước, sau đó đến Hách Liên Trí. Khi giọng nói ngây thơ của cậu bé truyền vào ống nghe, nàng vẫn muốn khóc.

Nàng hít sâu một hơi mới hỏi: “Tiểu Trí vừa nghịch gì đấy?”

Hách Liên Trí chu cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ nhàng kể tội: “Anh trai hư lắm, vừa rồi giành súng của cháu.” Bé chẳng biết vì sao mình rất thích bà cô này, mỗi lần cô gọi điện thoại về bé nhất định phải trò chuyện với cô chốc lát.

Nàng khẽ mỉm cười ngọt ngào, nói: “Vậy thì cháu hãy nhường cho anh, thầy giáo không kể chuyện Khổng Dung nhường lê^[1] cho cháu nghe à?”

Hách Liên Trí tiếp tục chu môi: “Cô còn nói thế nữa? Anh trai tệ lắm rồi, lần nào cũng giành đồ chơi với cháu.” Qua điện thoại nghe giọng con nũng nịu cũng làm nàng vui vẻ. Hàn huyền hồi lâu, nàng mới thỏa mãn bảo Tiểu Trí: “Cháu phải ngoan ngoãn nghe lời bố mẹ đấy! Đưa điện thoại ẹ đi...”

Tiểu Trí ngoan ngoãn nói bên kia đầu dây: “Tạm biệt cô nhé!” Dứt lời liền hôn cái ‘chóc’ vào ống nghe, khiến nàng nở nụ cười mỹ mãn.

Hắn vừa đáng trách lại vừa đáng ghét, nhưng hắn đưa tới cho nàng một bảo vật vô giá. Dù Tiểu Trí không biết nàng là mẹ ruột, nhưng chỉ cần nhớ tới giọng nói ngây thơ, nụ cười dễ thương của bé, cũng đủ khiến nàng thỏa mãn như có cả đất trời. Nàng thực sự may mắn vì năm xưa anh cả và chị dâu đã ngăn cản hành động ngu xuẩn của nàng, nếu không nàng khó lòng tha thứ cho bản thân mình.

“Chuyện mấy bữa trước chị bàn với em, em tính sao?” Giọng nói dịu dàng của Tĩnh Vi truyền tới. Mấy hôm trước chị dâu nói anh cả muốn đưa bọn trẻ qua nước ngoài cùng Hách Liên Duệ, anh cả hy vọng nàng có thể đi chung với chị dâu. Nhưng chị dâu không muốn đi, chị dâu muốn nàng mang bọn trẻ xuất ngoại.

Từ hôm chị dâu đề cập, không phải là nàng chưa từng nghĩ đến. Thực ra nàng nên đồng ý với chị dâu, vì dù gì nàng cũng sống ở nước ngoài nhiều năm, mang bọn trẻ qua đó một thời gian, chờ kháng chiến thắng lợi rồi trở về... Nhưng hễ nghĩ về chiến sự thì nàng sẽ nhớ tới hấn...

Nàng chần chờ một lát mới đáp: “Chị à, em... để em suy nghĩ thêm.”

Tịnh Vi thấy nàng do dự, tưởng nàng nghĩ Đoàn Húc Lỗi không chịu thả người nên nói: “Em sợ Đoàn Húc Lỗi khước từ hả? Em yên tâm đi, anh trai em và anh ta đã bàn bạc trên điện thoại rồi, anh ta đồng ý.”

Nàng nên vui mừng vì hấn đồng ý thả nàng đi. Ấy vậy mà lúc nghe việc đó từ miệng chị dâu, trái tim nàng khẽ trầm xuống.

Nàng lặng lẽ nằm yên trên giường nhưng không thể dỗ giấc ngủ, trong lòng đầy ưu tư. Nàng nhìn chiếc đồng hồ nhỏ đặt trên đầu giường, kim giờ báo trời đã gần sáng. Có lẽ hôm nay hấn ngủ lại trong phủ. Từ hôm ở miền Bắc về, đây là đêm đầu tiên nàng nằm một mình. Trước kia đâu có trẻ cỡ nào, hấn cũng trở về. Càng suy nghĩ miên man, nàng càng thêm khó ngủ.

Giữa lúc nàng ngơ ngác thì bỗng nghe tiếng động cơ ô tô, trong đêm khuya thanh vắng tiếng xe càng thêm rõ rệt. Nàng đứng dậy bước chân trần tới gần cửa sổ, kéo tấm rèm tơ màu vàng nhạt qua một bên... Quả nhiên cách đó không xa, có mấy chiếc xe đang vòng vèo chạy tới. Đèn xe sáng chói dưới đêm đông, trông càng thêm bức phá.

Xe càng lúc càng tới gần, vừa đến cửa thì đám lính gác ra hành lễ, rồi hai tên chạy đi mở cánh cổng sắt. Không ngờ đêm đã khuya và trời còn lạnh thế này mà hấn vẫn gấp gấp trở về. Tay nàng từ từ buông tấm rèm xuống.

Hấn rón rén đẩy nhẹ cửa bước vào. Khắp phòng tối om, hấn khép hờ mắt để thích nghi với ánh sáng bên trong. Hấn thấy nàng đưa lưng về phía mình, dường như ngủ rất say. Hấn từ từ khom người xuống sát mặt nàng khẽ đặt một nụ hôn, nói thì thầm như mê say: “Tình Kỳ...” Chỉ khi nàng ngủ mới không bài xích hấn. Hấn bất đắc dĩ bật cười khổ sở. Lát sau, hấn lại trườn lên đặt môi lên mặt, lên má của nàng hôn hít.

Nàng cảm thấy ngứa ngáy, khẽ nghiêng đầu né khỏi. Nhưng hấn quyết làm theo ý mình, đôi môi thừa dịp trượt xuống vùng cổ trắng ngần mịn màng của nàng. Nàng miễn cưỡng đuổi thất lưng vờ như bị hấn đánh thức, lấy tay đẩy hấn. Hấn vẫn không nhúc nhích, nàng tiếp tục đẩy rồi mơ màng mở mắt, nói: “Anh tránh ra, cả người đầy mùi rượu.”

Hấn chẳng những không buông mà còn cúi xuống cắn vào cổ nàng, khiến nàng kêu ‘Á’ lên một tiếng. Bấy giờ hấn mới tỏ vẻ vừa lòng nhưng vẫn giữ yên vị trí cũ, trên người hấn phảng phất mùi thuốc lá và mùi rượu. Lòng nàng càng nổi giận, tay càng dùng sức đẩy hấn, cất giọng lạnh lạnh: “Anh xê ra, đừng đụng vào tôi.”

Từ ngày gặp lại nhau hấn vẫn luôn làm theo ý nàng, nhưng hôm nay ở bữa tiệc hấn uống khá nhiều rượu nên đã ngà ngà say. Bấy giờ nàng nhón nháo khiến hấn sớm động tình, cơ thể mềm mại như bông vải của nàng nằm trong lòng hấn không ngừng vờn vẹo, thoảng hơi như hương lan vờn trên mặt hấn. Đầu hấn nổ ‘ầm’ một tiếng, cảm thấy máu toàn thân dồn hết lên một chỗ... Bàn tay xấu xa như con rắn nhỏ chui vào vạt áo ngủ của nàng...

Nàng tức lộn ruột, lấy tay nắm, dùng chân đá: “Anh tránh xa...” Hấn càng thêm hưng phấn, đôi môi nóng ướt dao động khắp nơi trên người nàng...

Chẳng biết qua bao lâu, nàng thở hổn hển nhìn tên đầu sỏ gây chuyện nằm bên cạnh đang nở nụ cười no đủ và thỏa mãn. Nàng vô cùng bức tức nên xoay người, không muốn dòm thấy hấn.

Hấn phớt lờ, làm tên du côn nhích lại phủ hơi thở nóng nóng trên bờ vai trắng nuột như bạch ngọc của nàng. Thêm một cơn ngứa ngứa ủa tới, khiến nàng bờ vai yếu đuối của nàng khẽ run lên. Hấn nở nụ cười mỹ mãn, bắt đôi tay bé nhỏ đang cố sức đẩy hấn ra đưa lên môi khẽ hôn từng ngón.

Trong bầu không khí vô cùng yên tĩnh ấy, nàng nghe giọng hấn nhẹ nhàng vang lên: “Đứa bé trong bụng cô ta không phải là của anh.” Nàng quay phắt lại, hấn biết Lam Thủy Tiệp nói gì với nàng. Hấn vẫn vuốt ve bàn tay nàng bằng ánh mắt điềm tĩnh. Nàng ngỡ ngàng, miệng hơi há rộng, làm sao có thể? Nên nhớ rằng để một gã đàn ông thừa nhận mình bị cấm sùng còn khó hơn so với giết anh ta. Huống chi trong cả nước hấn là người dưới một người mà trên vạn người.

Một tay hắn giữ đầu nàng, tay kia tiếp tục nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, làn da nàng rất đẹp, mát lạnh và mịn màng như bạch ngọc. Ánh mắt lấp lánh trong veo của nàng khẽ liếc phía hắn nhưng chỉ lặng thinh. Hắn vẫn nhìn nàng bất động, nói: “Anh không chạm vào cô ta, làm sao cô ta có con với anh được? Ngoại trừ cô ta là Đức Mẹ Maria!”

Hắn không chạm vào Lam Thủy Tiệp! Ngần ấy năm qua mà hắn chưa từng chạm vào nàng ta. Không, nàng không tin! Nếu hắn nói chỉ một thời gian thì nàng còn có thể tin... Đàng này đã nhiều năm như vậy, không, điều này không thể.

Hắn thấy rõ sự ngờ vực trong mắt nàng, như thể nàng rất hiểu. Hắn dùng sức cắn tay nàng một cái, cất giọng như thề: “Chỉ cần người đàn ông không nghĩ tới, thì anh ta sẽ làm được.” Nàng ngơ ngác nhìn hắn, lơ đãng lắc đầu. Hắn khẽ thở dài, khẽ sát tai nàng thì thầm: “Nếu anh có lừa gạt em bất cứ chữ nào, để anh...”

Nàng lấy tay che kín miệng hắn không cho chữ ‘chết’ vọt ra, thản nhiên nói: “Em buồn ngủ rồi.” Tình hình bây giờ mà hắn còn nói vậy nói bạ. Thanh Đức sẽ có chiến tranh bất kì lúc nào, vậy mà hắn dám dùng chữ chết. Trước chiến tranh còn nói những từ ấy thì đem rất nhiều điềm xấu.

Hắn kinh ngạc nhìn hành động của nàng, đây là lần đầu tiên kể từ ngày gặp lại nàng thể hiện sự quan tâm tới hắn. Hóa ra nàng đang quan tâm đến hắn... không phải do hắn ép buộc... Hắn thả tay nàng ra kéo nàng ép sát ngực mình, dùng hết sức xiết chặt như muốn khắc sâu vào xương tủy, cả đời này không bao giờ chia lìa.

Khi nàng tỉnh dậy đã rất muộn, sắp đến giờ cơm trưa. Nàng tự dọn dẹp giường chiếu, nàng chưa từng làm những việc này. Từ lúc nàng chào đời đã có kẻ hầu người hạ vây quanh, sống trong cảnh quần áo mặc tận tay, cơm nước dâng tận miệng. Nhưng hôm nay chẳng biết vì sao nàng muốn tự mình làm.

Dùng cơm trưa xong, Tiểu Hương mỉm cười hỏi nàng: “Phu nhân, hôm nay chị muốn đi ra ngoài dạo không?”

Nàng suy nghĩ một lát rồi đáp: “Cũng được! Cô gọi người chuẩn bị xe nhé, tôi muốn ra vùng ngoại ô.” Tiểu Hương trả lời ‘vâng’ rồi đi thu xếp. Ở ngoại ô có ngôi chùa Hoàng Hoa rất linh thiêng.

Tiểu Hương vừa ra đại sảnh đã mau chóng trở về, mừng rỡ gọi: “Phu nhân ơi, chị xem ai đến kìa!” Nàng quay đầu thì thấy Thẩm Nhiễm Thanh mặc chiếc sườn xám cổ điển bằng gấm màu đỏ thắm đứng đó, bên cạnh còn có Song Bảo và một thanh niên khoảng mười tám – mười chín tuổi.

Nàng sửng sốt đứng dậy, vui vẻ nói: “Chào Tư lệnh phu nhân, chào cô Song Bảo...”

Thẩm Nhiễm Thanh mỉm cười nhẹ nhàng, nói: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ, đã nhiều năm rồi không gặp.”

Nàng tới Nam bộ đã khá lâu, không phải chưa từng nghĩ sẽ tới thăm Thẩm Nhiễm Thanh. Nhưng nàng đành hết cách vì hắn rất hiểm cho nàng ra ngoài, cứ sợ nàng bỏ trốn như trước kia. Đôi khi nàng được đi dạo cũng đem theo cả đám nha hoàn. Huống chi trong phủ Tư lệnh còn có Lam Thủy Tiệp, nàng đến bằng cách nào? Thỉnh thoảng tán gẫu với Tiểu Hương, nàng cũng hỏi han chút tình hình của Thẩm Nhiễm Thanh. Tiểu Hương không rõ lắm, chỉ biết sau khi cự Đoàn tư lệnh qua đời, Thẩm Nhiễm Thanh quá mức đau thương mà gần nửa năm mới dần bình phục.

Bọn nha hoàn bưng nước trà, bánh mứt, hạt dưa và các thứ linh tinh lên. Tĩnh Kỳ rót một ly nước mời Thẩm Nhiễm Thanh, bấy giờ nàng mới ngồi xuống, cười vui vẻ nói: “Nhiều năm rồi mà Tư lệnh phu nhân và cô Song Bảo vẫn không thay đổi.”

Thẩm Nhiễm Thanh mỉm cười, đáp: “Tôi đã già thành bà lão rồi. Cô xem, con trai cũng lớn cỡ này.” Dứt lời, nàng ta vẫn tay gọi con trai Đoàn Thụy An tới, nói: “Đây là thím của con.”

Đoàn Thụy An mỉm cười, kính cẩn gọi: “Cháu chào thím ba.”

Mặt nàng lập tức đỏ bừng, Thẩm Nhiễm Thanh mỉm cười trêu: “Tôi thấy cô nhiều năm rồi mà không thay đổi, da mặt vẫn mịn màng như xưa.” Rồi nàng ta ngước lên hỏi Song Bảo: “Song Bảo, em thấy đúng không?” Song Bảo cười toe toét, gật đầu về tán đồng.

Tĩnh Kỳ chặc lưỡi: “Kìa Tư lệnh phu nhân...”

Thẩm Nhiễm Thanh không đồng ý, nói: “Tôi có phải là Tư lệnh phu nhân gì đâu? Muốn cô gọi tôi bằng chị dâu.” Mặt nàng càng thêm đỏ, rồi sau đó im re.

Vui đùa một hồi, bấy giờ nàng ta mới nghiêm túc nhìn Tĩnh Kỳ nói: “Lần này tôi tới trước hết là thăm cô, thứ hai là từ biệt. Ngày một tàu khởi hành đi Mỹ, Húc Lỗi đã thu xếp xong xuôi ẹ con tôi rồi. Bao nhiêu năm qua cậu ấy đã chăm sóc tận tình ẹ góa con cô chúng tôi. Thụy An một lòng muốn báo đáp đất nước, năn nỉ Húc Lỗi giữ nó ở lại. Nhưng tôi làm sao mà bỏ nó được...” Nói xong, nàng ta dâng lên niềm thương cảm: “Cả nhà hiện giờ cũng chỉ có mỗi mình Thụy An là người nối dòng.”

Thụy An ngồi bên cạnh thấy vẻ đau lòng của mẹ thì an ủi: “Mẹ, chẳng phải con đã hứa ngày một sẽ cùng mẹ đi Mỹ rồi sao?”

Thẩm Nhiễm Thanh lấy tay vỗ vỗ lưng con trai, ngược lên nói: “Con và Song Bảo ra ngoài trước đi, mẹ muốn tâm sự riêng với thím ba con một chút.”

Chờ đám nha hoàn lui ra xong, Thẩm Nhiễm Thanh bưng tách trà lên uống một hớp cho thông cổ họng, rồi mới nhìn nàng mở miệng: “Hôm nay tôi đây làm bà chị dâu cậu già lên mặt, tôi biết những năm qua cô sống ở nước ngoài mà lòng luôn oán hận Húc Lỗi. Tôi chỉ muốn khuyên cô, quá khứ hãy nên để nó trôi vào dĩ vãng. Con người mà, cuộc đời ngắn ngủi lắm. Hôm qua người còn đang yên lành, chẳng biết bữa sau sẽ ra sao... Giống như Húc Nhân...” Nhắc đến Đoàn Húc Nhân, hốc mắt Thẩm Nhiễm Thanh lập tức đỏ lên, Tĩnh Kỳ vội nhẹ nhàng an ủi.

Nàng ta lấy khăn lụa lau nước mắt, nói tiếp: “Năm xưa quả thực Húc Lỗi sai trái, giả vờ kết hôn với cô, ăn cắp tình báo. Nhưng cậu ấy làm thế cũng vì anh trai mình. Hồi bố chồng tôi qua đời, Húc Nhân và em trai Húc Đức của anh ấy do tranh giành quyền lực Nam bộ mà xáo xáo rất lớn. Lúc đó nếu không có Húc Lỗi cầm được tin tình báo hữu ích, Húc Nhân không thể trở thành Tư lệnh. Còn việc năm xưa anh cô bị ám sát, Húc Nhân có đề cập với tôi, đấy là vì anh cô lên kế hoạch tấn công Nam bộ. Húc Lỗi bị anh trai của mình ép buộc, bất đắc dĩ mới... Nếu không khi đó cô mang thai, cậu ấy nhất định sẽ không...”

Nàng ta ngừng lại, thấy trên mặt Tĩnh Kỳ lộ vẻ khổ sở, biết mình đã gợi nhớ những chuyện đau thương cũ. Hồi lâu sau, nàng ta mới nói tiếp: “Việc này dẫu đã thành quá khứ, nhưng dựa theo tính tình của Húc Lỗi, chắc chắn cậu ấy sẽ không bao giờ phân trần với cô. Chị dâu lớn như mẹ, hôm nay mong cô đừng chê bà chị dâu này lắm nhãi.”

“Năm đó Húc Lỗi đem cô đổi lấy bốn thành thị, nhưng chết sống cũng không chịu điều binh tiến vào, khiến anh trai cậu ấy nổi giận đùng đùng. Bấy giờ tôi mới hiểu, cậu ấy vẫn không bỏ được cô. Nếu xua binh vô chiếm đóng, chẳng khác gì thừa nhận trong lòng cậu ấy cô chỉ có giá trị bằng bốn tòa thành. Cậu ấy vẫn ấp ủ cô, nên không chịu... Từ sau khi cô theo anh trai cô về miền Bắc, cậu ấy say bí tỉ mỗi ngày, tận đến khuya hôm trước ngày cưới vẫn say mềm... Lão phu nhân rất tức giận, sai bốn tên hầu vào phòng lúi cậu ấy ra để người ta tạt nước lạnh vào mặt mới làm cậu ấy tỉnh.”

“Sau khi cậu ấy và Lam Thủy Tiệp cưới nhau xong, cũng không làm lão phu nhân bớt lo. Chẳng biết cậu ấy nghĩ sao mà...” Nàng ta ngập ngừng vì không biết nói thế nào cho phải. Nàng ta suy nghĩ chốc lát rồi mở miệng: “Cậu ấy cưới Thủy Tiệp xong mà không chịu ngủ chung phòng... Thật là... sau đó... sau đó thì khỏi nhắc tới!” Hành động tự tung tự tác của Lam Thủy Tiệp suốt mấy năm qua, nàng ta cũng ít nhiều nghe thấy.

Nàng ta ngược lên nhìn Tĩnh Kỳ, nói: “Tôi kể với cô nhiều như thế, đơn giản vì muốn cho cô biết, ngần ấy năm qua Húc Lỗi vẫn đặt cô trong lòng. Năm xưa cậu ấy bất đắc dĩ thôi, cô hãy tha thứ cho cậu ấy đi.”

Tĩnh Kỳ khẽ thở dài thườn thượt, hồi lâu sau mới đáp: “Bấy giờ nói những thứ này thì có nghĩa gì đâu? Hiện tại em chỉ cầu mong cho chiến tranh sớm kết thúc.” Lần đầu tiên nàng phát hiện mình đứng trước chiến tranh thật quá nhỏ bé. Bao nhiêu người đang tha hương, bao nhiêu người đang chiến đấu đổ máu vì bảo vệ tổ quốc. Nếu trong bối cảnh này mà còn tâm trạng để ôn chuyện giữa hân và nàng thì có vẻ quá tầm thường.

Nhắc tới chiến sự, dù Thẩm Nhiễm Thanh mù mờ nhưng vẫn biết đó không phải là trận chiến nhỏ. Đôi mắt nàng ta đỏ ửng, nói: “Húc Lỗi nhất định bắt mẹ con tôi qua nước ngoài, lòng tôi rất lo sợ. Nếu không phải bất đắc dĩ, cậu ấy tuyệt đối sẽ không sắp xếp như vậy.”

Tĩnh Kỳ nhìn nàng ta bằng ánh mắt đầy kiên định, an ủi: “Chị yên tâm, chúng ta nhất định sẽ thắng.” Dù trong nước chia cắt đã lâu, thiếu thốn tài chính, binh sĩ vàng thau lẫn lộn, nhưng nhiệt huyết của mọi người vẫn sôi trào, thề không cúi đầu. Nước A muốn chiếm đóng lãnh thổ của họ, trừ khi phải giết sạch.

Lúc Thẩm Nhiễm Thanh sắp về còn báo với nàng một chuyện chấn động nữa... Lam Thủy Tiệp đệ đơn ly hôn và đã hoàn tất xong các thủ tục, sau đó cùng người gia đình lên tàu sang Mỹ.

[1]Không Dung nhường lê: Khổng Dung (153-208) người thời Đông Hán giữ một chức quan to trong triều đình. Thuở nhỏ lúc Khổng Dung mới được bốn tuổi, có người khách đến nhà biếu một giỏ lê. Người lớn trong nhà bèn bảo Khổng Dung tự chọn lấy một quả. Cậu bé Khổng Dung liền chọn một quả nhỏ nhất trong giỏ. Người khách lấy làm lạ, bèn hỏi: “Sao cậu không lấy quả lớn mà lại lấy quả nhỏ vậy?” Khổng Dung đáp: “Thưa, vì cháu nhỏ hơn các anh cháu nên cháu lấy quả nhỏ nhất; và vì cháu lớn hơn em cháu nên cháu nhường em quả lớn hơn”. Khổng Dung mới có bốn tuổi mà đã có được phong cách khiêm nhường, thương yêu anh em, đức hạnh như vậy không phải là trẻ em nào cũng có được. Tiếng thơm ấy lưu truyền thiên cổ, bởi vậy mới có câu rằng: “Dung tứ tuế, năng nhường lê” nghĩa rằng “Khổng Dung mới bốn tuổi đã biết nhường trái lê”. Trải qua hàng ngàn năm, câu chuyện “Khổng Dung nhường lê” đã trở thành bài học luân lý cho giới trẻ Trung Quốc.(Nguồn vietstamp.net)

22. Chương 31

Chương 31

Làm sao Lam Thủy Tiệp có thể tự đệ đơn ly hôn? Huống chi nói thẳng ra, nếu không có sự đồng ý của hần, nàng ta sao có thể bỏ đi? Dù hiện nay đã là xã hội tân tiến, nhưng con người vẫn rất bảo thủ. Ở miền Nam hần như một ông hoàng, nếu hần không mở đường thì nàng ta đâu có ăn gan hùm mật gấu cũng chẳng dám.

Nàng xòe bàn tay, chỉ thấy mười ngón thon thả mà không còn vật gì khác. Năm xưa khi họ kết hôn, hần cũng tự tay đeo nhẫn cho nàng. Rồi ngày hần rời đi, lòng nàng đau khôn xiết mỗi lần tầm mắt rơi trên chiếc nhẫn. Dưới ánh nắng nó sáng lấp lánh, làm trái tim nàng đau đớn như bị dùi dao đâm trúng. Trong cơn giận dữ, nàng tháo nó quăng thẳng vào ao sen sau vườn. Chuyện diễn ra nhiều năm trước khiến nàng cứ ngỡ mình đã lãng quên, ngờ đâu sự nhớ tới vẫn còn rõ rệt như ngày hôm qua.

Nàng thần thờ ngồi trong phòng cả buổi chiều, mãi đến khi hần gọi điện thoại về. Bên kia đầu dây, hần hỏi: “Em đang làm gì đấy?” Mới một ngày không gặp mà nàng ngỡ như mấy đời. Nghe giọng nói quen thuộc ấy, nàng chẳng biết mình muốn nói gì, chỉ thì thào ‘ừ’ một tiếng. Dường như bên kia đầu dây hần muốn nói gì đó. Nàng nắm nhẹ điện thoại, đứng lặng yên. Hồi lâu sau hần vẫn im lìm, cả hai đều trầm mặc nhưng vẫn biết đối phương đang còn đó.

Hồi lâu sau nàng mới nhỏ nhẹ nói: “Em cúp máy nhé.”

Hần bỗng nhiên gọi: “Tĩnh Kỳ à...” Nàng nhẹ nhàng đáp ‘vâng’, hần lưỡng lự chốc lát rồi nói: “Khoảng hai tiếng nữa anh về.” Nàng khẽ gật đầu, sự nhớ hần không nhìn thấy, nàng trả lời ‘vâng’ lần nữa. Hai người tiếp tục rơi vào thinh lặng. Lần này nàng nói: “Em cúp máy đây.”

Hần bước xuống xe, đám người hầu gác cửa thấy hần liền hành lễ: “Chào Tư lệnh.” Nàng không có ở đó. Hần ngăn một ả nha hoàn lại hỏi: “Phu nhân đâu?”

Ả nha hoàn cúi đầu đáp: “Thưa ngài, phu nhân ở trong phòng ạ!” Vừa rồi phu nhân nghe xong một cuộc điện thoại thì sắc mặt biến đổi, kinh hồn lạc vía về phòng, nhưng nàng ta không dám nhiều lời.

Từ phía hần nhìn tới chỉ thấy nàng ngồi trên ghế dựa vào cửa sổ. Hần rón rén đến đằng sau vòng tay ôm lấy nàng, hỏi: “Em đang làm gì đấy?” Nàng im lặng, thút thít. Hần cảm thấy có điều khác thường nên kéo đầu nàng xoay lại, chỉ thấy hai mắt nàng sưng đỏ, chắc chắn vừa khóc xong.

Lòng hần căng thẳng và dường như sáng tỏ. Hần thở dài thườn thượt, dịu dàng hỏi: “Em biết rồi à?” Đêm qua Đồng Mộ Huân giao chiến với nước A bị trúng đạn, lúc được cứu thì đã chết. Hôm nay hần nhận được tin báo cũng trầm mặc ngồi trong văn phòng thật lâu. Sau đó không biết làm thế nào mà lại vô tình gọi điện về nhà, nhưng vừa nghe giọng nàng thì cổ họng hần nghẹn cứng.

Sao anh Đồng lại chết? Cái người từng trân trọng, từng cố chấp nghĩ bảo vệ nàng cả đời, cứ thế biến mất giữa khói lửa súng đạn. Mà nàng ở Thanh Đức được Đoàn Húc Lỗi che chở cẩn thận. Nàng vẫn biết chiến tranh rất tàn khốc, nhưng đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận sâu sắc nỗi tang thương và tanh tưởi ấy.

Năm đó Đồng Mộ Huân đưa nàng ra nước ngoài, y vốn muốn ở lại chăm sóc nàng. Nhưng bấy giờ trái tim nàng đã tắt lịm, cũng biết mình không thể mang hạnh phúc tới cho y. Vì vậy nàng từ chối, nhưng trong lòng luôn chứa đầy cảm kích. Khi ở miền Bắc, do y đang đồn trú bên ngoài mà chưa được gặp mặt. Rồi qua hai lần điện thoại, nàng biết y sống rất tốt, rất hạnh phúc và đã có hai con trai lẫn gái. Nàng cứ nghĩ ông trời luôn đối xử tử tế với người tốt, ai ngờ chỉ vài cuộc điện thoại mà đúng là vĩnh biệt.

Sáng hôm sau khi hần thức giấc thì thấy nàng như con mèo nhỏ rúc vào ngực mình, thối hơi như hương lan nhưng khỏe mắt vẫn lơ mơ sững mòng. Hần lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu, cúi xuống đặt một nụ hôn trên mái tóc đen mịn của nàng. Lòng hần căng đầy như có ai đó dùng đủ các thứ chất vào.

Hần sợ làm nàng thức giấc nên rón rén đứng dậy. Rửa mặt chải đầu xong mà nàng vẫn chưa tỉnh, vì vậy hần đi xuống lầu. Tối qua nàng trần trọc mãi đến tờ mờ sáng mới ngủ.

Tiểu Hương thấy hần liền chào hỏi: “Thưa Tư lệnh, bữa điểm tâm dùng kiểu Trung hay kiểu Tây ạ?”

Hần đứng đó động não chốc lát rồi nói: “Để tôi tự làm.”

Tiểu Hương kinh ngạc nhưng lập tức che dấu ngay: “Vâng.” Nàng ta hầu hạ Tư lệnh khá lâu, mà chưa từng biết hần có thể nấu nướng.

Thực ra hần đâu biết nấu nướng, từ nhỏ tới lớn có làm qua bao giờ? Vì vậy hần gọi đầu bếp tới dạy mình làm món đơn giản nhất chính là trứng chiên và thịt hun khói, còn đầu bếp thì làm ít bánh ngọt. Hần tự tay đem các thứ đặt vào khay, rót một ly sữa to, sau đó bưng lên lầu.

Hần nhẹ nhàng đặt khay xuống bàn, nhìn vài lần mà nàng vẫn chưa thức. Hần ngồi xuống mép giường, dáng nàng nằm ngủ hết một con mèo, mái tóc xõa bung trên nệm như đóa hoa màu đen nở rộ, xinh đẹp và rực rỡ. Làn da nàng trắng mịn như sứ khiến hần không dám dùng sức, chỉ khẽ dùng ngón tay vuốt ve.

Có vẻ nàng đã thức, mặt cọ cọ vài cái trên gối. Hàng lông mi dài như cánh bướm khẽ lay động. Nàng mơ màng mở mắt, yên lặng nhìn hần. Ngón tay hần còn vờn trên mặt nhưng nàng không lảng tránh, vẫn lẳng lặng nhìn hần. Hồi lâu sau nàng nhắm mắt lại rồi mở mắt lần nữa như đã hoàn toàn tỉnh táo, ôm lấy chăn từ từ ngồi dậy.

Hần vẫn không tới quân khu, mấy ngày nay lúc nào nàng ngủ dậy cũng thấy hần bên cạnh.

Rửa mặt chải đầu xong, nàng ngồi trước bàn trang điểm sửa sang lại mái tóc, còn hần khoác chiếc áo len ngồi trên sofa đọc báo. Bầu không khí phảng phất mùi thức ăn. Động tác của nàng chậm lại, không muốn chải tóc nữa. Thực ra thâm tâm nàng đang ngờ vực, chẳng lẽ hôm nay hần không tới quân khu?

Hình như hần có thần giao cách cảm, quay sang nhìn về phía nàng. Khi ánh mắt hai người giao nhau trong gương, hần chậm rãi nở nụ cười, khóe môi giương cao như cả hàng chân mày cũng được ủi thẳng. Tay nàng ngừng lại, cúi đầu thả cây lược xuống.

Hần buông tờ báo ra, nói: “Em ăn sáng đi.” Nàng mới ngồi xuống, hần đã dùng nĩa xiên một miếng thịt xông khói đưa đến gần miệng nàng. Nàng tránh đi, thản nhiên nói: “Để em tự làm.” Nụ cười của hần hơi nhạt dần, tay không dời mà vẫn chìa tới.

Nàng kéo nhẹ một hồi mới quay qua khẽ há miệng nhẹ nhàng cắn một miếng. Ngay lập tức khóe môi hần cong lên, đang muốn hỏi thì thấy nàng cau mày đưa tay che miệng.

Hần vội nói: “Sao vậy em?”

Nàng ráng nuốt miếng thịt xuống, hỏi: “Bữa nay đổi đầu bếp rồi à?” Mặt hắn nóng lên, đưa tay xấn một miếng bỏ vào miệng. Trời đất, tại sao ngọt lịm vậy? Chắc hắn đã nhầm muối thành đường. Hắn giả vờ đang hắng vai cái rồi bảo: “Anh cũng nghĩ thế.”

Nàng ngược lên liếc thoáng về phía hắn nhưng im lặng, chỉ đưa tay kéo đĩa trứng chiên dùng nĩa cắt một miếng. Hắn vội chặn tay nàng, nói: “Em đừng ăn, để anh gọi bọn họ làm cái khác.”

Nàng khẽ lắc đầu, đáp gọn: “Thôi khỏi.” Sau đó nàng ăn sạch mẽ trứng.

Nhìn cái đĩa trống trơn trước mặt nàng khiến trái tim hắn rung động. Hồi xưa khi còn học ở An Dương, có lần nàng ghé tới chỗ hắn, nhà bà Vương có việc nên vắng mặt. Lúc đó trời đổ mưa to, hai người làm biếng ra ngoài. Dĩ nhiên nàng chẳng biết nấu nướng, mười ngón tay cũng chưa từng dính hạt nước xuân. Vì vậy hắn liền đi nấu hai bát mì. Ban đầu nó rất nhạt, hắn bỏ thêm chút muối, nêm tới nêm lui một hồi thành mặt chẳng. Hắn muốn đổ bỏ nhưng nàng không nỡ, cuối cùng còn ăn sạch.

Quá khứ trước kia còn tươi mới như ngày hôm qua. Hắn đứng dậy ôm lấy nàng từ đằng sau, tựa đầu bên tai nàng thì thầm: “Tình Kỳ à...” Nàng không hề nhúc nhích, cũng chẳng nói chuyện, cứ đờ như một pho tượng. Nàng xuân yếu ớt lần lần tấn chiếu vào một màu vàng óng ánh.

Nàng mơ màng tỉnh giấc, thấy khắp phòng tối om. Nàng lại nhắm mắt mà cảm giác có điều là lạ, hình như chiếc giường đang rung rinh. Nàng mở to hai mắt lần nữa mới thích nghi với bóng tối. Không đúng, đây không phải căn phòng của nàng. Nàng quan sát xung quanh mới biết đây là ghế lô trên tàu hỏa. Chả trách nàng thấy mình nằm trên giường mà cứ lắc lư.

Nàng gãi đầu bò tới mép giường, đứng dậy đi đến gần cửa sổ tàu đưa tay vén tấm rèm lụa màu xanh. Bên ngoài trời tối om, thì ra đã là ban đêm. Nàng quay về giường, bật đèn lên.

Tại sao nàng ở trên tàu hỏa? Nàng nhớ trước lúc đi ngủ rõ ràng vẫn còn ở trong phòng của biệt thự. Tại sao mới ngủ một lát mà nàng đã nằm trên tàu?

Lúc ở biệt thự nàng thấy hắn bưng hai tách café, còn đẩy một ly tới trước mặt nàng, nói: “Em nếm thử tay nghề của anh xem.” Nàng trầm mặc liếc hắn. Hắn đã sớm tập thành thói quen, lơ đãng cầm ly café của mình lên đưa lên mũi, ngửi qua rồi thở dài: “Thơm thật!”

Nàng lại lườm hắn một cái. Thông thường hắn không để nàng đụng vào các thứ có chất ca-fê-in, sợ gây tổn hại đến sức khỏe. Hôm nay hiếm khi được hắn rót café đưa tới cho nàng. Nàng cầm ly uống một hớp, vừa ngược lên thì thấy hắn vẫn đang nhìn mình chằm chằm như chờ đợi sự tán thưởng. Vì vậy nàng thản nhiên nói: “Café rất ngon!” Dứt lời, nàng lại uống thêm hớp nữa.

Hắn khẽ cười thành tiếng dựa vào người nàng, một tay ôm nàng, một tay xòe năm ngón từ từ chải lên mái tóc đen mềm mại của nàng. Nàng muốn né tránh, nhưng hắn dịu dàng vừa phải khiến người ta thật thoải mái, rồi mí mắt nàng dần dần nặng trĩu.

Bàn tay hắn đang vuốt ve mái tóc nàng bỗng di chuyển từ từ xuống vùng bụng. Hắn không nói chuyện mà chỉ đưa bàn tay lướt nhẹ trên bụng nàng, từng chút từng chút mang theo đầy độ ấm.

Kế tiếp thì nàng ở đây. Nàng đẩy cửa ‘cạch’ một tiếng, quả nhiên đúng như dự đoán, bên ngoài có hai tên thuộc hạ thân tín của hắn. Hai tên kia thấy nàng thì kính cẩn nói: “Phu nhân đã tỉnh rồi ạ? Xin hỏi có cần cần dặn gì không?”

Nàng lạnh giọng nói: “Gọi cấp trên của các người tới đây cho tôi.”

Chưa đầy hai phút sau, Lý Giới Tái đã xuất hiện trước mặt nàng, cũng kính cẩn lịch sự nói: “Phu nhân tìm kẻ hèn này có việc gì cần dặn dò không?”

Nàng lãnh đạm hỏi: “Đây rốt cuộc là tại sao?”

Lý Giới Tái từ từ đáp: “Tư lệnh dặn kẻ hèn này phải đưa phu nhân về chỗ của Hách Liên tổng tư lệnh trong an toàn.”

Sắc mặt nàng trắng bệch, hỏi: “Vì sao?”

Lý Giới Tái thấy nàng hơi kỳ lạ, khó nhìn ra là vui hay buồn nên đành trả lời thành thật: “Quân đội nước A đã tập kết một lực lượng lớn ở Thanh Đức, sợ mấy bữa nữa sẽ có chiến tranh.” Y âm thầm thở dài. Tư lệnh quá yêu nàng nên kéo dài tới giờ khắc cuối cùng mới đưa nàng về nơi an toàn.

Lý Giới Tái đợi hồi lâu mà Tinh Kỳ vẫn im lặng, y đành nói: “Nếu không còn việc gì, tôi xin phép ra ngoài trước.” Lúc y ra cửa, lơ đãng ngược lên thì thấy nàng ngồi trên sofa với sắc mặt trắng bệch tựa tuyết.

Các nha hoàn và người hầu đưa cơm nước, bánh trái trở ra đều nói phu nhân đang xem ảnh nhưng không hé môi câu nào. Đúng vậy, nàng rất im lặng, im lặng tựa như trên tàu chẳng có nàng. Lý Giới Tái nhìn ra cửa sổ thở hắt một hơi. Số phận giữa Tư lệnh và nàng là sao đây? Trước kia thì có lão phu nhân, cựu Đoàn tư lệnh, phân tranh Nam – Bắc. Bây giờ hai miền hợp tác nhưng Tư lệnh đã tổn thương sâu sắc trái tim của nàng, hơn nữa chiến tranh đang diễn ra... Nghĩ đến chiến tranh, mặt Lý Giới Tái nhạt hẳn. Dù dùng hết thực lực của Nam bộ, cũng không nắm phần thắng.

Nàng đang nằm nhắm mắt trên sofa thì bỗng một loạt đạn pháo rền vang. Ban đầu nàng không kịp phản ứng, chỉ nghe bên ngoài có tiếng bước chân rồi tiếng của Lý Giới Tái truyền tới: “Phu nhân?” Giọng điệu ẩn chứa đầy vấn đề.

Nàng nhú mày, tiếng pháo lại nổ ầm ầm nữa. Cả người nàng run rẩy, trong lòng chột mình bạch. Nàng đứng dậy, cất cao giọng: “Anh vào đi.”

Lý Giới Tái đẩy cửa vô cúi người thi lễ, nói: “Thưa phu nhân, xem ra quân địch đã tấn công rồi.”

Nàng ngoảnh qua nơi khác chậm chậm khép mắt, nhàn nhạt đáp: “Tôi biết rồi.”

Lý Giới Tái nhìn bóng dáng hao gầy của nàng, dưới ánh sáng heo hắt càng toát vẻ yếu ớt: “Xin phu nhân yên tâm, chúng ta đã thoát khỏi khu vực có chiến tranh rồi.” Nàng biết ý y nói là đã thoát khỏi nguy hiểm, mừng rỡ đến hai chữ ‘nguy hiểm’, bàn tay nàng khẽ xiết chặt.

Hai ngày sau, tàu đang chạy thì máy móc gặp vài sự cố nên tạm dừng hai giờ. Nàng ngồi trên tàu cũng bồn chồn, nên gọi một ả nha hoàn và một tên người hầu xuống tàu vào phòng khách VIP ở sân ga.

Thời tiết hôm nay hanh nắng, từ cửa sổ nhìn ra một góc nhỏ đầy những đóa hoa đầu xuân. Nàng thấy thích thú nên mở cửa đi vòng qua sảnh đợi muốn hái vài cành. Mấy ngày nay lòng nàng hoang mang chưa nguôi.

Sảnh đợi đông đúc rất náo nhiệt, nhưng nàng và đám người hầu đi ra thì ai nấy đều nhường lối. Những âm thanh ồn ào cũng giảm hẳn, trong khung cảnh lộn xộn nàng nghe rõ tiếng rao: “Báo đây, báo đây, tin nóng hổi, tin nóng hổi. Quân đội nước A rút về La Châu. Báo đây, báo đây, cuộc chiến tại Thanh Đức, Đoàn phó tổng tư lệnh bị trúng đạn, sống chết chưa rõ...”

Nàng ngơ ngác đứng đó mà cảm thấy trời đất xoay vòng. Nàng nắm chặt ống tay áo, cổ hết sức mới bình ổn tinh thần, run giọng gọi: “Báo!” Thực ra người hầu vừa nghe đã nhanh chân bước lên tóm tên nhóc bán báo, giật lấy một tờ.

Giấy trắng mực đen trên báo viết rành mạch: Liên quân phó Tổng tư lệnh quốc gia Đoàn Húc Lỗi, chiến đấu tại Thanh Đức bất hạnh bị bom đạn quân địch bắn trọng thương...

Đầu nàng quay cuồng như thể máu toàn thân dồn hết lên não, trước mặt hoàn toàn trống rỗng. Nàng lão đảo nín tay ả nha hoàn bên cạnh, miễn oặt không còn chút sức lực.

Ả nha hoàn đỡ nàng ngồi xuống chỗ gần nhất. Đợi nàng hồi phục tinh thần thì Lý Giới Tái cũng chạy tới, hai tay cầm tờ báo run nhè nhẹ: “Tư lệnh...” Rồi y nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, ra lệnh: “Mau, lập tức đến phòng trưởng ga gọi điện thoại cho viện trưởng Ngô của bệnh viện Thanh Đức.” Tên người hầu vội vã đi ngay.

Lý Giới Tái nhìn nàng an ủi: “Phu nhân, tôi đi kiểm tra thông tin trước.” Dứt lời, y cũng chạy vội tới phòng trưởng ga.

Nàng ngồi đó bất động, như thể thời gian đối với nàng thành vô nghĩa. Không biết Lý Giới Tái đi bao lâu, nhưng khi xuất hiện thì sắc mặt y tái nhợt chẳng còn chút máu. Trái tim nàng thoáng chốc chìm vào đáy vực, thậm chí hy vọng cuối cùng cũng tan biến.

Tàu hỏa đã sửa xong, trưởng ga nơm nớp lo sợ tới mời bọn họ. Lý Giới Tái nhìn nàng, đè nén nỗi đau thương nói: “Phu nhân, lên tàu thôi.”

Nàng không biết mình lên tàu ra sao, mãi khi đến cửa ghế lô nàng mới hơi phục hồi tinh thần. Nàng vịn cửa, thều thào: “Quay về Thanh Đức đi.” Lý Giới Tái ngẩn ngơ nhưng trong lòng đầy ảm áp. Hóa ra phu nhân đang lo lắng cho Tư lệnh, khác hẳn biểu hiện dừng dừng thường ngày.

Y do dự chốc lát rồi đáp: “Phu nhân, Tư lệnh dặn cho tôi nhất định phải đưa phu nhân về tới chỗ của Hách Liên tổng tư lệnh an toàn. Nếu không tôi phải mang đầu đi gặp ngài ấy.”

Sau khi Tư lệnh tự mình bế nàng lên tàu đã nói: “Giới Tái, anh bảo vệ cô ấy cũng giống bảo vệ tôi. Anh nhất định phải tự tay đưa cô ấy tới chỗ của Hách Liên tổng tư lệnh. Nếu không đừng trách tôi không nể tình anh em bao nhiêu năm nay.”

Y nghiêm nghị đáp: “Vâng, dù mất mạng thì kẻ hèn này cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ Tư lệnh giao!”

Nàng biết Lý Giới Tái hầu cận hần hơn hai mươi năm, dĩ nhiên rất trung thành. Chỉ cần việc do hần nhờ, Lý Giới Tái nhất định sẽ cố hết sức hoàn thành.

Nàng vịn chặt cửa, như thể thiếu chỗ chống đỡ ấy thì nàng sẽ đời đời không thể trở về. Nàng quay đầu nhìn Lý Giới Tái cất giọng nhỏ nhẹ mà kiên định: “Quay về Thanh Đức đi!”

Lý Giới Tái cũng lắc đầu, kiên quyết đáp: “Thực xin lỗi, phu nhân! Lời Tư lệnh căn dặn, kẻ hèn thật khó cãi.”

Theo nhận xét của đám thuộc hạ bọn họ, tiểu thư Tĩnh Kỳ đối với Tư lệnh luôn lãnh đạm. Nếu chẳng phải vì Tư lệnh nhiều lần ép buộc, nàng đã sớm kết hôn với kẻ khác. Nhưng Tư lệnh yêu nàng sâu tận xương tủy và nhớ mãi không quên. Hồi đó trong đám thuộc hạ dưới trướng, có vài thanh niên trẻ tuổi chẳng hiểu tại sao Tư lệnh lại cần nàng như thế. Thỉnh thoảng buôn chuyện, bọn họ bảo chắc Hách Liên tiểu thư có công phu tuyệt vời trên giường. Nhưng y lạnh lùng quở trách, giễu cợt trước lập luận của bọn họ. Dựa vào địa vị của Tư lệnh thì muốn mẫu phụ nữ nào mà chẳng được? Nhưng vẫn có trường hợp ngoại lệ.

Bây giờ xem ra Tư lệnh yêu nàng sâu tận xương tủy, nên mới dùng mọi thủ đoạn để giữ nàng. Mà nàng đối với hần cũng đầy nỗi niềm, nếu không chắc chắn sẽ chẳng kiên quyết đòi về Thanh Đức.

Nàng không nói gì thêm mà để nha hoàn dìu mình vào ghế lô ngã phịch trên sofa, rồi dúi mắt trông ra ngoài cửa tàu đến xuất thần. Lý Giới Tái đứng hồi lâu, sau đó nói: “Phu nhân mệt mỏi cả ngày nay chắc cũng đói bụng, để thuộc hạ xuống gọi nhà bếp nấu chút đồ.” Dứt lời, y cúi đầu thi lễ rồi khom người bước ra.

Rất nhanh Lý Giới Tái đã sai người bê bữa tối lên. Nàng liếc nhìn mâm cơm có bốn món mà thường ngày nàng thích nhất. Thật lâu sau nàng mới thì thầm: “Được rồi, tôi không gây khó dễ anh nữa. Anh cứ ra ngoài nghỉ ngơi đi.”

Ra khỏi ghế lô, Lý Giới Tái căn dặn hai tên hầu gác cửa: “Các cậu nhớ phục vụ phu nhân chu đáo nhé!” Ai ngờ y mới về phòng mấy phút, vừa đọc xong tờ báo thì có người gõ cửa. Tên nọ đứng bên ngoài hét toáng lên: “Lý phụ tá, ngài chạy tới chỗ phu nhân đi, bà ấy ngắt xū rồi.”

Tim y rớt lộp bộp đứng bật dậy khỏi ghế, xộc thẳng ra ngoài, quát: “Sao lại như thế?”

Tên người hầu sốt ruột, đáp: “Tôi không biết, ngài mới vừa rời khỏi thì nha hoàn cũng lui ra. Lát sau nghe tiếng phu nhân kêu la, hai người gác cửa là Tiểu Chu và Tiểu Triệu đi vào xem sao, thấy phu nhân ngã trên mặt đất. Bọn họ bối rối quá nên vội vàng bảo tôi tới tìm ngài.”

Y đẩy cửa đi vào thì thấy hai tên gác cửa đứng đó với dáng vẻ ủ ê. Lý Giới Tái nhướng mày tức giận, hỏi: “Phu nhân đâu?”

Tên Tiểu Chu run rẩy đáp: “Thưa Lý phụ tá, phu nhân khỏe và đang ở trong phòng.”

Lý Giới Tái trừng mắt nhìn gã, hỏi: “Vậy việc ban nãy là sao?” Tiểu Chu gục đầu xuống không dám hó hé.

Tiểu Triệu đứng bên cạnh cúi đầu hành lễ, thành thật đáp: “Vừa rồi phu nhân ở bên trong kêu lên, chúng tôi nghĩ xảy ra chuyện nên đẩy cửa đi vào, ai ngờ thấy phu nhân ngã trên mặt đất. Chúng tôi đến gần thì

thấy phu nhân hôn mê, vì vậy Tiểu Chu và Tiểu Quất chạy tới đỡ phu nhân, còn tôi đi tìm ngài bẩm báo. Kết quả... kết quả phu nhân giả vờ bất tỉnh, cướp súng của Tiểu Chu...”

Lý Giới Tái vừa nghe xong liền hét lên: “Vậy bây giờ khẩu súng đâu?”

Tiểu Chu run rẩy trả lời: “Nó còn nằm trong tay phu nhân...”

Lý Giới Tái tức giận nói: “Hai tên nhóc này, chờ lát nữa tôi quay lại sẽ thanh toán các cậu.” Hai tên người hầu im re, thậm chí cả thở cũng không dám.

Lý Giới Tái gõ cửa mấy cái rồi bước vào, y thấy Hách Liên Tĩnh Kỳ đang ngồi trên ghế gần cửa sổ, sắc mặt tái xanh mà khẩu súng lại đặt sát bên. Lý Giới Tái mỉm cười, nói: “Phu nhân à, cô đừng đùa với súng ống, lỡ bóp trúng cò thì nguy hiểm lắm. Tôi nghĩ phu nhân nên giao nó cho tôi hay hơn.”

Giọng của nàng vẫn thều thào, như thể chẳng còn chút sức lực: “Muốn tôi giao súng thì anh hãy ra lệnh quay đầu tàu lại đi.”

Lý Giới Tái khở sở nói: “Phu nhân, cô đây là đang làm khó cho tôi rồi!”

Tĩnh Kỳ nhìn y mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng đáy mắt phẳng lặng: “Đi hay không, chẳng phải chỉ cần Lý phụ tá nói một câu thôi sao?”

Lý Giới Tái trầm ngâm một lát mà vẫn lắc đầu: “Phu nhân, tôi thực sự làm không được.”

Tĩnh Kỳ nhìn y, nói: “Cho dù tôi giết anh cũng vậy sao?”

Lý Giới Tái kiên quyết đáp: “Giết tôi cũng thế. Tôi đã hứa với Tư lệnh, nhất định phải tự tay đưa cô tới chỗ của Hách Liên tổng tư lệnh.”

Gương mặt trắng ngần của nàng khẽ thay đổi, từ từ cầm khẩu súng lên chia về phía y: “Lý phụ tá, đừng nói anh khinh tôi là một phụ nữ yếu đuối mà không biết nổ súng nhé?”

Lý Giới Tái nhắm mắt, tỏ vẻ chấp nhận cái chết: “Gia thế của phu nhân uyên bác, tôi nào dám hoài nghi. Xin phu nhân cứ giết tôi đi.”

Bầu không khí hoàn toàn yên ắng, nàng không ra tay mà lại khẽ bật cười: “Lý phụ tá đúng là trung thành và tận tâm.” Nụ cười đó nhàn nhạt nhưng thê lương.

Lý Giới Tái đáp: “Xin cảm ơn phu nhân khen tặng, đây là trách nhiệm của tôi.”

Nụ cười của nàng từ từ tan dần: “Anh nói xem nếu tôi dùng khẩu súng này chia vào đầu mình, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhẹ nhấn một cái... Anh nghĩ kết quả sẽ ra sao?”

Lý Giới Tái hoảng hốt khi thấy nàng nói sao làm vậy, từ từ đưa khẩu súng đang chia vào y dời đến huyết thái dương của mình. Mồ hôi y lập tức túa ra đầm đìa, y vội vàng hét lên: “Phu nhân, xin đừng...”

Nàng cup mí mắt xuống, hỏi: “Lý phụ tá, bây giờ anh có chịu đồng ý với yêu cầu của tôi không?”

Lý Giới Tái cảm thấy mồ hôi lạnh liên tục ứa ra. Y thân cận bên Đoàn Húc Lỗi nhiều năm, vẫn biết vị tiểu thư Tĩnh Kỳ này mặc dù bề ngoài dịu dàng yếu đuối nhưng là người trong cứng ngoài mềm. Nàng nói được sẽ làm được. Dầu gì cuối cùng cũng không thể hoàn thành lời dặn của Tư lệnh, vậy cứ đơn giản theo nghe lời của tiểu thư Tĩnh Kỳ.

Y vội vàng gật đầu: “Vâng, vâng, vâng! Tôi sẽ lập tức ra lệnh tới ga phía trước sẽ quay đầu trở lại Thanh Đức.” Dù sao y cũng nóng ruột muốn quay về Thanh Đức xem tình hình của Tư lệnh.

Tĩnh Kỳ thở phào nhẹ nhõm, ngoảnh lại nói: “Vây xin Lý phụ tá hãy đi ngay thôi.” Lý Giới Tái tuân lệnh bước ra. Vừa tới cửa, y quay sang kính cẩn căn dặn: “Phu nhân, xin cô hãy cẩn thận súng ống!”

Nàng gật gù đầu, lúc này màn đêm bên ngoài đã mênh mông. Nhưng lòng nàng bồn chồn đến vô cùng, bây giờ hẳn còn sống hay đã chết?

23. Chương 32-33

Chương 32

Xe ngừng trước cổng bệnh viện Thanh Đức, vừa mở cửa thì mùi máu tanh đã ập vào mũi khiến người ta nhón nhợn buồn nôn. Các binh sĩ nằm la liệt trên đất, toàn thân máu chảy đầm đìa và không ngừng rên rỉ. Dù đã dự trù tâm lý tốt cho việc bệnh viện sẽ đầy các thương phế binh, nhưng dưới cảnh tượng này cũng làm nàng rợn gai óc.

Thuộc hạ dưới trướng của hần là Nhậm Bái Quân đang đứng trên hành lang, thấy nàng và Lý Giới Tái đi tới thì vội nghênh đón: “Chào phu nhân, chào Lý phụ tá.”

Lý Giới Tái lo lắng hỏi: “Tình hình của Tư lệnh ra sao?”

Sắc mặt Nhậm Bái Quân vô cùng âm đạm, lắc đầu đáp: “Tối giờ ngài ấy vẫn chưa tỉnh.”

Nàng đứng ngoài mà cả người mềm nhũn, thậm chí chút sức mở cửa cũng chẳng còn. Hồi lâu sau nàng mới nhẹ nhàng đẩy cửa. Sàn nhà trải thảm thật dày, bước chân giẫm lên như đạp trên chăn bông, không gây ra tiếng động. Nàng bước từ từ từng bước, rất chậm, chậm như thể đang trước chính là vực sâu, nếu sơ xảy ngã xuống thì xương cốt cũng tan tành.

Rốt cuộc hần cũng hiện ra với đôi mắt nhắm kín, sắc mặt trắng bệch như chẳng còn giọt máu. Hần nằm thẳng đơ như thế, như thế... nàng mềm oặt nhoài người về phía giường lặng lẽ nhìn hần. Nàng cảm thấy cổ họng, chớp mũi đều chua xót, nàng run rẩy từ từ đưa tay tiến sát gần hần, mãi tới khi chạm vào hơi thở ấm áp trên đầu mũi của hần. Lòng nàng run lên, cuối cùng nước mắt cũng rớt xuống.

Người hầu nói sau khi phẫu thuật xong hần đã nằm hôn mê suốt năm ngày. Còn ý bác sĩ là nếu bệnh nhân vẫn tiếp tục bất tỉnh thì khó thoát khỏi cơn nguy hiểm, bất kể lúc nào cũng bị đe dọa tới tính mạng.

“Đoàn Húc Lỗi...” Nàng yên lặng nhìn về tiêu tụy của hần mà thì thầm: “Đoàn Húc Lỗi...” Nhưng hần vẫn nằm đó bất động, không thay đổi tư thế, thậm chí cả hàng lông mi cũng chẳng lung lay. Nàng vuốt ve gương mặt hần, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mặt hần và rồi từ đó lăn xuống.

Không biết qua bao lâu, Lý Giới Tái và Nhậm Bái Quân đẩy cửa đi vào. Nhậm Bái Quân trên tay bưng một cái khay, còn Lý Giới Tái thì khuyên nhủ: “Phu nhân, cô nên ăn chút gì đi.” Phu nhân đã nhiều ngày hầu như chưa ăn uống gì, nếu tiếp tục kiểu này thì làm sao bảo đảm sức khỏe?

Nàng ngồi trên đầu giường, đỡ đầu lắc đầu. Nhậm Bái Quân đặt chiếc khay trên bàn, bước tới gần móc trong túi một vật dính đầy vết máu loang lổ đưa cho nàng: “Phu nhân, đây là vật trước khi Tư lệnh hôn mê kêu tôi giao lại cho cô.”

Nàng khế liếc mắt, chỉ thấy trong tay gã là viên Đông châu nàng đưa cho chị dâu hần năm xưa. Dù nó dính đầy máu nhưng vẫn tỏa ánh sáng bóng. Nàng từ từ gơ tay cầm sợi dây chuyền, đã ngần ấy năm rồi mà hần vẫn giữ bên cạnh. Nàng âm thầm bật cười nhưng lệ rơi từ hốc mắt. Hai người Lý Giới Tái và Nhậm Bái Quân thấy vậy liền lui ra.

Nàng cầm viên Đông châu đưa tới trước mặt, bỗng dưng run rẩy cả người. Bởi trên sợi dây chuyền còn luồn một chiếc nhẫn... Nước mắt nàng càng rơi đầm đìa, vì đó là chiếc nhẫn cưới của bọn họ năm xưa. Nàng xiết chặt nắm tay đến mức giữa lòng bàn tay đều in dấu đau đớn.

Nàng nhìn hần, thì thầm: “Đoàn Húc Lỗi, anh là tên trướng thối! Tôi hận anh, hận anh chết đi được...” Nàng gạt nước mắt, đứng dậy đi ra ngoài.

Lý Giới Tái và Nhậm Bái Quân thấy cửa bật mở, rồi phu nhân bước đi vội vã. Hai người nhìn nhau im lặng, chẳng biết đã xảy ra việc gì. Lý Giới Tái nói: “Cậu vào phòng bệnh canh gác, để tôi đi trông chừng phu nhân.” Nhậm Bái Quân liền gật đầu.

Nàng đi mãi tới gần chiếc xe mới dừng. Nàng đứng đó chốc lát rồi xoay lại nhìn Lý Giới Tái, nói: “Anh mở cửa xe giúp tôi.” Ánh mắt nàng hoàn toàn trống rỗng.

Vừa mở cửa xe ra thì nàng đã chui tọt vào lục lọi thứ gì đó trong rương hành lý. Không phải cái này, cũng chẳng phải cái kia, ảnh đâu cả rồi? Xấp ảnh rồi cuộc đang ở chỗ nào? Lý Giới Tái nhìn nàng hoảng loạn cầm từng bộ quần áo, từng chồng sách ném qua một bên... Y tiến lên vài bước, hỏi: “Phu nhân à, cô đang tìm gì?”

Nàng không trả lời và thậm chí chẳng ngoái đầu, những giọt lệ to như viên đậu rơi xuống rương hành lý. Vậy mà nàng không đủ thời gian lau, cứ để mặc nó lăn dài, trước mắt nàng đã mơ hồ mênh mông. Không có, nơi này cũng chẳng có. Không có, chỗ kia cũng vậy. Sao chỗ nào cũng không có? Xấp ảnh của nàng đâu? Rõ ràng lúc trên tàu hỏa nàng vẫn còn xem mà?

Chẳng lẽ đây là ý trời? Khiến Tiểu Trí từ lúc sinh ra tới giờ phải thiếu vắng tình cha? Làm cho hắn đến chết cũng không biết mình có một đứa con trai? Để nàng và hắn chơi vơi giữa vòng xoáy của trần gian mà mãi mãi không tìm được hạnh phúc?

Cả người nàng vô lực ngồi xuống bó gối, ánh mắt ngây dại. Nàng yêu hắn và cũng hận hắn. Hận hắn năm xưa lợi dụng nàng, hận hắn dùng nàng đổi lấy bốn tòa thành, hận hắn cưới Lam Thủy Tiệp, hận hắn... Nàng hận hắn là thế, vì vậy dù hắn có nói lời xin lỗi thì nàng vẫn không dễ dàng để hắn biết nàng sinh Tiểu Trí cho hắn.

Dù nàng nói với chị dâu rằng mình đã quên rồi, nhưng thực ra tận sâu trong trái tim nàng không có... Mọi quá khứ giữa hắn và nàng như ghi vào tâm khảm, làm cách nào để gạt bỏ? Làm cách nào để lãng quên?

Dẫu theo lời của Thẩm Nhiễm Thanh, hắn luôn yêu nàng và chưa từng chung đụng với Lam Thủy Tiệp. Nàng vẫn hận, có lẽ nỗi căm hận đã giảm bớt nhưng oán trách còn đọng đầy. Trách hắn yêu nàng mà lại đan tâm tổn thương nàng.

Tốt lắm, bây giờ rồi cuộc mọi thứ đã kết thúc. Hắn nằm đó hôn mê bất tỉnh... lòng hắn đã chuẩn bị sẵn cái chết, vì vậy trước đêm diễn ra chiến tranh mới tự tay đẩy nàng đi. Trước khi đưa nàng đi, hắn ngày đêm dấy dục hy vọng được nghe từ miệng nàng một câu tha thứ hoặc một lời yêu. Mà nàng hoàn toàn không có, dẫu mỗi tối hai người đều ân ái mặn nồng nhưng đáy lòng nàng luôn hiện ra hình bóng quá khứ...

Lẽ nào đây chính là số phận? Sắp bày cho họ gặp gỡ rồi yêu nhau, nhưng không để cho họ được hưởng một phần hạnh phúc.

Lý Giới Tái quen biết Tĩnh Kỳ nhiều năm, chưa từng thấy dáng vẻ như mất đi tất cả, chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng và trống rỗng của nàng. Y lúng túng không biết làm sao, chẳng thà y bị người ta cầm súng dí vào đầu còn thoải mái hơn dưới tình trạng này. Nàng khóc nức nở, nói lảm nhảm: “Ảnh của tôi đâu rồi? Ảnh của Tiểu Trí đâu?”

Y vội hỏi: “Phu nhân tìm ảnh à? Vậy để tôi tìm giúp cô nhé?” Y chui vào xe lục lọi, qua vài giây sau kiểm được vài tấm ảnh trong giỏ sách của nàng.

Y bước ra đưa cho nàng, nói: “Phu nhân, có phải mấy tấm này không?” Hồi lâu sau nàng mới ngược lên, nước mắt chảy giàn dụa, đưa bàn tay run rẩy nhận lấy. Gương mặt của Tiểu Trí hiện ra, nàng cảm thấy trái tim mình nức toạc, lệ rơi xuống như mưa. Lý Giới Tái luống cuống tay chân: “Vẫn không phải à? Vậy để tôi tìm lại.” Bọn họ là những người không sợ đánh giặc nơi xa trường, nhưng bối rối khi thấy phụ nữ khóc.

Nàng đứng bật dậy lao về phía bệnh viện. Nàng chạy rất vội vàng, như thể chậm một bước sẽ bỏ lỡ cả thế gian.

Chương 33

Hắn vẫn không có bất kì phản ứng nào. Bác sĩ nói nếu vài ngày tới mà hắn tiếp tục hôn mê thì rất nguy hiểm đến tính mạng. Nhẹ thì trở thành người sống thực vật, nặng thì chết.

Buổi sáng chị dâu gọi điện tới cũng hỏi thăm tình hình của hắn. Nàng chỉ báo hắn còn hôn mê. Chị dâu thở dài, ngập ngừng hồi lâu mới nói: “Anh trai em đang sắp xếp đưa vài bác sĩ giỏi nhất bệnh viện St. John lên tàu tới Thanh Đức. Anh ấy... chị... bọn chị muốn biết ý em có muốn đưa con theo không? Dù sao...”

Nàng hít sâu một hơi, trả lời quả quyết: “Không!” Nếu hấn cứ nằm đó mà chết, thì nàng sẽ dấu luôn việc nàng sinh một đứa con trai cho hấn. Chị dâu trầm mặc lát sau mới nói: “Bọn chị tôn trọng quyết định của em.”

Thời gian trôi qua từng giây từng giây, một phút rồi một giờ, bình minh rồi hoàng hôn, trăng mọc rồi trăng tàn. Trái tim nàng cũng từ từ chìm vào đáy vực.

Nàng lặng lẽ ngồi im trước giường nhìn gương mặt tiêu tụy của hấn. Từng cảnh tượng quá khứ từ từ ùa về. Gần như vậy và cũng xa như thế. Giữa nàng và hấn đã co kéo dây dưa với nhau suốt nhiều năm.

“Đoàn Húc Lỗi, anh đừng tưởng mình nằm đây hôn mê bất tỉnh thì tôi sẽ bỏ qua và tha thứ cho anh. Trước kia anh lợi dụng cưới tôi, chỉ để đánh cắp tin tình báo của anh trai tôi. Sau đó anh bắt tôi đến Thanh Đức lại dùng tôi đổi lấy bốn tòa thành. Khi tôi đang mang thai thì anh đi kết hôn với kẻ khác...”

Giọng nàng phút chốc biến thành thì thầm: “Anh ác độc như vậy, đốn mạt như vậy, anh xem tôi là cái gì? Tôi nhiều lần tự hỏi bản thân, rốt cuộc anh đã bao giờ yêu tôi chưa? Tôi không biết, tôi hoàn toàn không có đáp án. Nhưng vì sao tôi phải một mực thích anh, một lòng yêu anh? Vì sao? Vì sao? Những năm tôi tha hương, tôi cứ ngỡ đã quên rồi... Vậy mà vừa gặp nhau, tôi liền biết mình chưa từng quên. Anh tàn tệ với tôi như thế, tôi làm sao có thể lãng quên?”

“Tư lệnh phu nhân nói với tôi trước kia do anh bắt đắc dĩ, anh vẫn yêu tôi và ngần ấy năm không sống chung với Lam Thủy Tiệp. Tôi không tin, tôi không thể nào tin. Nếu anh yêu tôi, sao anh đối xử với tôi như thế? Nếu anh yêu tôi, sao lúc ở miền Bắc khi tôi đang mang thai, anh lại ra tay độc ác với anh trai tôi? Anh biết rõ tôi chỉ có mỗi anh ấy là người thân. Nếu anh yêu tôi, sao anh có thể dùng tôi để đổi lấy bốn thành thị? Chẳng lẽ trong lòng anh, trong mắt anh tôi chỉ bằng bốn thành thị? Nếu anh yêu tôi, sao anh có thể đi cưới Lam Thủy Tiệp? Anh đã từng đứng trong giáo đường, cất lời thề đời này sẽ mãi mãi ở bên tôi. Nhưng hãy nhìn xem anh đã làm với tôi những gì?”

Hấn vẫn nằm đó bất động và duy trì tư thế cũ. Thậm chí cả hàng lông mi cũng không hề lung lay.

“Anh biết không? Với đứa con đầu của chúng ta, đâu phải tôi không cần mà do tôi quá đau thương. Tôi không thể chấp nhận việc anh tiếp cận và lấy tôi chỉ vì ăn cắp tin tình báo. Tôi không thể chấp nhận mọi việc anh làm nên mỗi ngày tôi đau đớn, cảm xúc tuột dốc trầm trọng. Bác sĩ nói tôi có thể sảy thai, nhưng tôi chẳng lọt tai điều gì. Chỉ cần nghĩ đến anh là tôi lại khóc, khóc đến nỗi con cũng bỏ đi... Tôi rất vô dụng, nên con mới không để ý đến tôi... Anh biết không? Tôi rất vô dụng, thực sự rất vô dụng, ngoại trừ khóc lóc tôi chẳng biết làm gì nữa. Dù tôi là tiểu thư nhà Hách Liên, nhưng mẹ tôi mất sớm, các bà mẹ kế chưa từng quan tâm, anh trai ra nước ngoài du học. Cuối cùng mỗi mình tôi cô quạnh lẻ loi... Đôi khi bị các bà mẹ kế ăn hiếp, tôi chỉ biết trốn vào phòng bật khóc...”

Giọng nàng từ từ mỏng manh và phảng phất như đang lẩm bẩm: “Mãi đến khi chị dâu được cưới vào nhà, tôi mới có một người bạn. Anh cả rất yêu chị ấy, trong mắt tôi lúc đó thật sự hâm mộ. Tôi tự nhủ bản thân về sau nhất định phải tìm một người yêu tôi như anh cả yêu chị dâu. Tôi không cần kẻ nhà cao cửa rộng ở miền Bắc, tôi nhất định phải tìm người mình yêu. Rồi sau đó tôi gặp anh...”

“Lúc chúng ta mới cưới nhau tôi thực sự rất hạnh phúc, mỗi ngày tôi đều sống trong vui vẻ. Những tháng ngày ấy bây giờ hồi tưởng lại, tôi cứ ngỡ không phải sự thật. Anh cưng chiều tôi, yêu thương tôi, coi tôi như vật báu quý giá nhất trên đời. Nhưng ai ngờ... ai ngờ từ đầu anh đã lừa lọc tôi...”

“Sau đó vì để quên anh, tôi chọn cách chấp nhận anh Đồng. Anh ấy không ngại quá khứ của chúng ta, mỗi ngày tìm cách làm tôi vui vẻ... Tôi biết anh ấy yêu rất tôi, khác hẳn với anh. Vì muốn quên anh, tôi đồng ý lời cầu hôn của anh ấy...”

“Tôi nghĩ từ nay về sau sẽ quên anh, cùng anh ấy qua nước ngoài sinh sống, quên nơi đã xảy ra những việc này và coi nó như giấc mộng. Nhưng ở bến tàu anh lại bắt tôi đi... Tôi vừa hận vừa không có cách nào để ngừng yêu anh. Sau đó tôi và mẹ anh thỏa thuận một giao dịch, khi anh thả anh Đồng thì tôi sẽ làm anh tưởng những ngày đó tôi chỉ diễn trò, làm anh nghĩ tôi đã yêu anh Đồng. Có như vậy mới khiến anh hết hy vọng mà dừng dây dưa với tôi nữa. Hai miền Nam – Bắc đối lập, chúng ta không thể có kết cục tốt đẹp.”

“Thế mà anh còn tàn nhẫn hơn tôi tưởng, anh dùng tôi để đổi lấy bốn thành thị. Lúc nghe tin ấy từ miệng mẹ anh, trái tim tôi hoàn toàn chết lịm. Nhưng tôi không thể chết vì tôi biết mình có thai, có con của anh

rồi... Tôi sợ các người biết, sợ các người ép bỏ, lại sợ các người muốn tôi sinh ra...”

“Khi trở lại An Dương, tôi từng muốn vứt bỏ đứa bé này, bởi vì lúc đó trái tim tôi đã chết, tôi không muốn có ràng buộc nào với anh nữa. Thế mà bác sĩ lại bảo tôi không thể phá thai, do lần trước tôi đã sảy thai rồi. Nếu cố gắng phá thai tiếp, tôi khó giữ được tính mạng. Vợ chồng anh cả sau khi biết tin cũng kiên quyết không cho tôi phá bỏ.”

“Lúc ở trong biệt viện, vào một ngày đọc báo thấy ảnh của anh và Lam Thủy Tiệp, tôi mới biết anh đã cưới cô ấy... Tôi không khóc lóc cũng chẳng nào loạn, tôi chỉ đứng yên suốt một ngày...”

“Tôi nên thích anh Đồng, anh ấy thật tốt, thật chân thành nhưng tôi không thích anh ấy. Còn anh xấu xa tôi tệ như thế mà tôi cứ đắm đầu vào yêu.”

Nàng chậm chậm đứng lên và vắn cúi đầu thì thầm: “Đoàn Húc Lỗi, anh có một đứa con, tôi sinh cho anh đứa con trai. Nếu anh không tỉnh lại, thì đời này anh sẽ chẳng có cơ hội được gặp nó.” Nàng nhìn hẩn lần cuối thật lậu, sau đó xoay gót rời đi.

Khoảng khắc nàng vừa xoay gót, khoe mắt hẩn từ từ lặn xuống một giọt lệ. Đáng tiếc, nàng không nhìn thấy.

Nàng đẩy cửa ra nhìn Lý Giới Tái, nhàn nhạt nói: “Chuẩn bị xe chở tôi đến sân ga.”

Lý Giới Tái ngẩn người: “Phu nhân muốn tới nhà ga à?”

Nàng ngoảnh đầu nhìn y, đáp: “Tôi quay về An Dương.”

Khi nàng về An Dương thì Tịnh Vi đã đứng chờ. Vừa thấy Tĩnh Kỳ, Tịnh Vi chạy tới ôm chầm và nói câu đầu tiên là: “Đoàn Húc Lỗi đã tỉnh.” Nàng dường như không nghe, chỉ ngồi vào xe. Mãi lúc về tới phủ mà nàng vẫn im lặng.

Tịnh Vi đưa nàng vào phòng, vuốt mái tóc uốn lộn dài của nàng, nói: “Em hãy nghỉ ngơi cho thật khỏe nhé.” Nàng tắm rửa xong thì thấy toàn thân mệt mỏi, quá mức mệt mỏi. Vì vậy đầu vừa chạm gối là nàng đã ngủ thật say.

Cuộc chiến với nước A vẫn còn tiếp diễn. Khi đó thống soái nước A bị trúng kế ở La Châu và Đoàn Húc Lỗi ở Nam bộ chính là mồi nhử. Thực ra quân đội hai miền Nam – Bắc đều bố trí tại La Châu. Thống soái nước A trúng kế, nhanh chóng thu hồi đại quân để tự bảo vệ mình. Vì vậy cuộc chiến diễn ra tại Thanh Đức, dù Đoàn Húc Lỗi bị thương suýt mất mạng nhưng nước A cũng thất bại nặng nề.

Trong khoảng thời gian này, Hách Liên Tĩnh Phong làm người cố vấn hỗ trợ miền Nam phản công. Chiến dịch ở Thanh Đức cũng khiến lòng binh sĩ hăng hái, vì vậy gần đây liên tiếp thắng lợi.

Tịnh Vi và Hách Liên Huyền đi vào hoa viên, thấy Tĩnh Kỳ đang dạy Hách Liên Đức và Hách Liên Trí viết thư pháp. Hai đứa nhóc nghịch ngợm như thế làm sao chịu đứng yên, cầm bút vẽ tùm lum trên tập giấy Tuyên Thành.[1] Họ chỉ nghe tiếng nói êm dịu của Tĩnh Kỳ truyền tới: “Hai đứa này ngứa da rồi, để coi cô thanh toán hai đứa ra sao nhé.” Giọng nàng rất nghiêm khắc, họ đến gần mới thấy trên tay Tĩnh Kỳ đang cầm cây thước gỗ gõ tới gõ lui.

Hai cậu bé tinh nghịch thấy vậy thì vội ngoan ngoãn, điều chỉnh thái độ nghiêm chỉnh bắt đầu tập viết. Tịnh Vi mỉm cười nhẹ nhàng, dạo này chiến tranh liên miên nên hơi lơ là dạy bảo bọn trẻ. May mắn có Tĩnh Kỳ trở về, hằng ngày đốc thúc bọn trẻ không học bài thì cũng luyện chữ.

Từ ngày nàng trở về không hề nhắc tới những chuyện xảy ra ở miền Nam. Bọn họ biết vợ chồng Đoàn Húc Lỗi đã ly hôn và Lam Thủy Tiệp một mình di cư sang Mỹ. Lòng bọn họ đều hiểu, hẩn làm như thế là vì Tĩnh Kỳ. Nhưng Tĩnh Kỳ toàn hoàn im lặng trước mọi việc dính dáng đến Đoàn Húc Lỗi. Thậm chí thỉnh thoảng bọn họ nói về thương tích của hẩn mà nàng cũng không nghe, như thế đó là chuyện của người xa lạ.

24. Chương 34 End

Chương 34

Từ ngày nàng về miền Bắc, hấn không gọi điện thoại mà chỉ trong lần gửi thư cho anh cả, hấn nhờ người đưa cho nàng một phong thư với hai từ ngắn ngủi: “Chờ anh.”

Từ lúc xảy ra chiến tranh, Bắc bộ có Hách Liên Tĩnh Phong lãnh đạo, Nam bộ có Đoàn Húc Lỗi cầm súng trấn thủ, ủng hộ tinh thần, vì vậy liên tiếp thắng lợi. Bây giờ đã sắp đến hồi kết, đang trong giai đoạn đàm phán. Nước A tự tạo ra chiến tranh nên gây mâu thuẫn sâu xa trong nước, nội các chính phủ bị buộc phải từ chức. Các tin tức tốt đẹp tấp nập truyền tới.

Bất giác lại đến mùa thu, nàng và chị dâu ngồi dưới giàn hoa tử đằng nhìn anh cả chơi trò cưỡi ngựa với hai cậu bé. Đường đường một Hách Liên tổng tư lệnh bên ngoài nức tiếng uy phong lẫm liệt, thế mà lúc này đang quỳ rạp trên mặt đất làm ngựa cho đám trẻ cưỡi.

Hai cậu nhóc đang tranh tới giành lui: “Anh trai, đến phiên em.”

Chốc lát lại nghe: “Em trai, đến lượt anh với em nhé.”

“Không thêm...”

“Chúng ta cùng nhau nhé?”

“Đã nói không rồi mà...”

Chị dâu và nàng nhìn nhau mỉm cười, ngoái đầu cất tiếng: “Được rồi, đừng chơi nữa. Tất cả lại đây ăn chút đồ tráng miệng nào.” Hai cậu bé làm sao chịu đi, bám theo cha không chịu thả. Từ dạo xảy ra chiến tranh, đây là hôm đầu tiên chúng được nô đùa với cha.

Tĩnh Vi mỉm cười bất lực, từ khóe mắt đến lông mày đều là nụ cười hạnh phúc. Suốt nhiều năm qua, mọi chuyện đều thuận lòng đẹp ý. Nàng sống dưới sự che chở của Hách Liên Tĩnh Phong, nên dung mạo chẳng khác so với thời mới gả vào miền Bắc là mấy. Nàng cười nhẹ mà vẫn xao xuyến như thuở nào.

Chị dâu em chồng nhâm nhi tách hồng trà pha mật. Hồi lâu sau Tĩnh Vi mới quan sát Tĩnh Kỳ vài lần, chần chừ nói: “Anh ta biết chuyện của Tiểu Trí chưa?” Tĩnh Kỳ lắc đầu, hôm đó hấn còn hôn mê thì làm sao nghe thấy lời tâm sự ấy? Tĩnh Vi nhìn Hách Liên Tĩnh Phong đang đứng gần đó, hấn dường như có thần giao cách cảm, cũng quay lại nhìn nàng mỉm cười. Lòng nàng tràn đầy ngọt ngào, nàng thở dài nói: “Năm ngày nữa Đoàn Húc Lỗi sẽ tới An Dương, để bàn thảo công việc sau chiến tranh với anh trai em.”

Nàng vẫn trầm mặc như cũ. Hôm ở Kiến Hưng biết hấn xảy ra chuyện, nàng hoảng loạn đến không thể lừa được ai. Lúc đó ý nguyện duy nhất trong đầu nàng là quay về Thanh Đức gặp hấn. Dẫu là lần cuối cùng, nàng cũng muốn gặp hấn.

Thật lâu sau nàng mới thì thầm: “Ngày em biết anh ấy bị thương nặng, mạng sống treo lơ lửng, trái tim em... trái tim em rất đau đớn, đau đớn vô vàn... Em tự nhủ với mình, nếu hôm đó không quay về Thanh Đức, thì có thể đời này em không được gặp anh ấy nữa...”

Tĩnh Vi vuốt mái tóc nàng, ôn tồn nói: “Chuyện tình cảm người bên ngoài không tiện nhúng tay, cũng không thể nhúng tay.” Nàng quay đầu nhìn đứa bé đang cười rạng rỡ như mùa xuân, nói tiếp: “Ngày xưa chị cũng từng đau đớn giãy dụa, nhưng nhiều năm qua chị luôn cảm nhận được mình đã lựa chọn đúng.” Nếu năm đó không phải Tĩnh Phong dùng cách thức cực đoan, e rằng nàng và hấn đã đoạn tuyệt. Thật may hấn vẫn liều lĩnh tóm được nàng.

Lúc này Đoàn Húc Lỗi đã tới, dân chúng miền Bắc tự động đổ xô đến nhà ga chào đón, ủng hộ mạnh mẽ hơn so với hồi đổi màu cờ. Hách Liên Tĩnh Phong cũng tự mình ra sân ga đón hấn.

Trên báo đăng vài tấm ảnh hai người ôm nhau ngoài sân ga. Xem ra nửa năm qua hấn bình phục rất tốt, khoác trên người bộ quân phục, ánh mắt dõi xa xăm, anh tuấn hiên ngang, phong thái ung dung.

Phủ Tư lệnh miền Bắc, văn phòng của Hách Liên Tĩnh Phong.

Đoàn Húc Lỗi đến miền Bắc đã mấy ngày, tham gia vài hoạt động công cộng. Hôm đó Hách Liên Tĩnh Phong đặc biệt mời hắn tới đàm phán với nước A. Hai người nhằm vào mỗi điều khoản, tự đưa ra quan điểm riêng.

Đoàn Húc Lỗi nhìn tấm bản đồ treo trên tường, quan sát chốc lát rồi nói: “Tổng tư lệnh không muốn nhân cơ hội này lấy lại toàn bộ phần đất đai mà nước A chiếm đóng trước năm mới sao?”

Hách Liên Tĩnh Phong hơi bất ngờ, sau đó nhún mày nhìn hắn hỏi: “Ý của Đoàn tư lệnh là gì?”

Đoàn Húc Lỗi thở dài: “Từ đầu thế kỉ tới giờ nước A đã xâm chiếm bao nhiêu đất đai của chúng ta. Nghĩ tới thật đau lòng, đó là lãnh thổ mà tổ tiên lưu lại cho con cháu đời sau.”

Hách Liên Tĩnh Phong đứng sững vai với hắn trước tấm bản đồ, khẽ mỉm cười nói: “Đoàn tư lệnh thật chí khí. Nếu có tấm lòng đó, tôi nghĩ một ngày rất gần chúng ta sẽ lấy lại toàn bộ đất đai, một mét cũng không thể thiếu. Để các thế hệ con cháu mai sau của chúng ta phát triển mạnh mẽ trên vùng đất này.” Đoàn Húc Lỗi nghe vậy liền quay đầu nhìn hắn. Hai người đều có cảm giác tương đồng.

Bỗng nhiên Đoàn Húc Lỗi lùi ra sau từng bước, hai đầu gối cong cong rồi quỳ xuống phía Hách Liên Tĩnh Phong: “Tổng tư lệnh, tôi cầu xin ngài một việc.”

Hách Liên Tĩnh Phong không đưa tay đỡ hắn đứng dậy, vì trong lòng biết hắn xin điều gì. Hách Liên Tĩnh Phong thở dài, nói: “Đoàn tư lệnh, đâu cần phải dùng đại lễ này? Việc cậu muốn nhờ, tôi không thể giúp được.”

Đoàn Húc Lỗi vẫn chấp hai tay, nói: “Xin tổng Tư lệnh hãy gả cô ấy cho tôi.”

Hách Liên Tĩnh Phong đáp: “Chuyện của con bé phải tự con bé giải quyết. Nếu con bé đồng ý thì tôi cũng không phản đối. Bây giờ con bé đang ở trong biệt viện Song Khê.”

Đoàn Húc Lỗi nói: “Năm xưa tôi có lỗi vì đem cô ấy đổi bốn thành thị. Hôm nay tôi nguyện dùng hết thành thị của Nam bộ để làm sinh lễ, đổi lấy cô ấy.”

Hách Liên Tĩnh Phong xoay qua, đáp: “Tôi vẫn giữ nguyên câu nói cũ, mọi thứ đều do con bé quyết định. Cậu hãy đi tìm nó đi.”

Hai người đây đưa suốt nhiều năm, chẳng qua vì quá yêu nhau. Bởi thế muốn dứt mà khó dứt, muốn yêu lại khó yêu. Hôm nay Đoàn Húc Lỗi có thể nói ra câu dùng toàn bộ đất đai Nam bộ để đổi lấy nàng, chứng minh mình được trải qua cảnh sống chết vừa rồi, hắn đã hiểu điều gì mới quan trọng nhất với mình. Từ ngày trên tàu Tĩnh Kỳ nặng nề đòi về Thanh Đức, cũng vì đáy lòng nàng không thể xóa mờ hình bóng hắn.

Trong biệt viện cây cối sum suê rợp bóng mát, ngọn gió thu thổi tới nghe xào xạc. Nàng đang ở trong phòng đọc sách, thì giọng Cúc Lan hoảng hốt gọi bên ngoài: “Tiểu thư...”

Nàng vừa ngoảnh đầu thì thấy bóng hắn xuất hiện trước ngưỡng cửa. Do ánh nắng phản chiếu nên nàng không nhìn rõ, Cúc Lan thấy thế liền đóng cửa dùm cả hai.

Hắn chậm chậm đi từng bước đến bên nàng. Còn nàng chỉ lẳng lặng nhìn và nghe giọng nói trầm ấm của hắn từ từ vang lên: “Anh tới rồi.”

Dĩ nhiên nàng biết việc hắn muốn làm nhất định sẽ làm được.

Đoàn Húc Lỗi đứng trước mặt nhìn nàng chăm chăm, mà nàng không hề nhúc nhích. Thời gian giữa hai người như ngừng trôi.

Hắn nói: “Ồ Thanh Đức em đã hứa một việc...” Nàng im lặng, còn hắn lại tiếp tục: “Em nói chỉ cần anh tỉnh dậy, em sẽ cho anh gặp con của chúng ta...”

Nàng vẫn trầm mặc. Bàn tay hắn khẽ chạm nhẹ vào mái tóc nàng, thì thầm: “Anh xin lỗi.” Bầu không khí rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng gió hát những chiếc lá vàng rơi.

Nàng thản nhiên mở miệng hỏi: “Lần này Đoàn tư lệnh lại muốn dùng điều gì để làm thỏa hiệp bắt tôi đi Thanh Đức?”

Hắn chậm rãi ngồi chồm hóm xuống đối diện với nàng: “Lần này anh hy vọng có thể dùng hết thành thị Nam bộ để đổi lấy một người.” Trái tim nàng nhẹ nhàng buông lỏng.

Hắn nắm hai tay nàng, nói: “Anh hy vọng có thể dùng hết thành thị của Nam bộ để được ở bên cạnh em.”

Nàng xoay qua nơi khác, nói: “Đoàn tư lệnh có thể vứt bỏ được chức quyền sao? Vứt bỏ được vinh hoa phú quý, tiền đồ rộng mở?”

Hắn kéo tay nàng đứng lên nhìn dãy núi con sông ngoài cửa sổ, đáp: “Em hãy cho anh cơ hội chứng minh đi.” Cuộc đời này nếu không có nàng cùng sống vai, hắn sống còn ý nghĩa gì nữa?

25. Phiên Ngoại

Phiên ngoại – Trở về sau thỏa hiệp.

Tiểu Hương bất an đẩy cửa, thấy vẻ nhẩn nhé ngấm ngấm của Đoàn Húc Lỗi mà nín thở. Nàng ta hành lễ, cất giọng run run: “Thưa Tam thiếu gia.”

Đoàn Húc Lỗi quay đầu nhìn xung quanh, lạnh lùng hỏi: “Quần áo treo trong tủ đâu hết rồi?” Hắn từ bên ngoài về, việc đầu tiên là vào phòng ngủ. Chẳng hiểu tại sao trái tim lại rỗng toác đau đớn, dù hắn cố tình phớt lờ nhưng nó luôn co rút từng cơn nhức nhối. Cảnh tượng nàng và Đồng Mộ Huân ôm chặt nhau như một cây kim đâm thẳng vào ngực hắn... Dù nàng đã rời khỏi ngôi biệt thự, mà trái tim hắn vẫn chưa phục hồi nguyên trạng, vẫn còn day dứt đau thương.

Trở về phòng hắn lại phát hiện quần áo của nàng mất sạch. Khắp phòng trống trơn y hệt nàng chưa từng sống nơi đây, như thể mọi thứ chỉ là do hắn ảo tưởng.

Nghe hắn hỏi, Tiểu Hương càng thêm kinh hồn bạt vía. Nàng ta cúi đầu, vừa khiếp đảm vừa hoảng sợ đáp: “Tiểu thư Tĩnh Kỳ bảo chị ấy đi rồi thì tất cả các thứ đều cho tôi, nhờ tôi giúp chị ấy dọn sạch...”

Hắn cứng đờ tại chỗ, khoát tay về phía nàng ta: “Tôi biết rồi.” Sau đó nhìn ra cửa gọi: “Người đâu?”

Lý Giới Tái đẩy cửa bước vào, nói: “Thưa tham mưu trưởng, có tôi.”

Hắn lạnh lùng thốt: “Tôi phòng kế toán bảo họ chỉ năm trăm đồng.” Rồi quay sang nhìn Tiểu Hương đang cúi đầu ngơ ngác: “Cô ra ngoài lĩnh tiền và mang mọi thứ để nguyên vào chỗ cũ cho tôi.”

Không ngờ nàng rời khỏi mà vẫn dứt khoát đến thế. Trái tim hắn càng thêm nhức nhối, hắn biết lần này thật sự mãi mãi mất nàng. Nhưng hắn đâu còn cách nào khác? Mẹ ngã bài cùng hắn, bà nhất quyết không cho phép hắn cưới nàng. Nếu hắn cãi lời, bà sẽ tự sát. Anh cả thì sao? Dẫu thể hiện vẻ cho hắn tự mình quyết định, nhưng tận đáy lòng chần chừ không tán thành. Dù dẹp bỏ ân oán đời trước, chỉ nhìn vào tình hình căng thẳng hiện tại giữa hai miền Nam – Bắc... Không phải đất Bắc vong thì Nam bộ chết.

Dẫu hắn tình nguyện bỏ tất cả lại Nam bộ để sống với nàng, thì nàng cũng chối từ. Năm đó nàng mang thai con của hắn mà vẫn kiên quyết đuổi hắn đi, thậm chí chẳng thèm nghe một lời giải thích từ hắn. Giữa hai người bị ngăn cách bởi nhiều oán thù, thực sự không nên ở cạnh nhau nữa. Đúng vậy, hắn biết rất rõ ràng, hiểu rất tường tận. Chỉ cần nghĩ mai sau nơi chân trời góc bể, trọn kiếp này bên cạnh nàng vĩnh viễn không bao giờ còn là hắn.

Khổ nỗi hắn không thể vứt bỏ. Nếu tình thế có lợi cho anh cả, chắc hắn còn có thể... nhưng bây giờ Nam bộ đang bị bao vây. Từ sau ngày anh hai bị loại trừ, mặc dù Đoàn gia Nam bộ vẫn nắm vững binh quyền, nhưng có rất nhiều tướng lĩnh thiện chiến liên quan đến anh hai không thể tiếp tục trọng dụng. Ngoài hắn ra, anh cả không thể hoàn toàn tin tưởng một ai. Hắn làm sao có thể ích kỷ mà bỏ đi?

Bên ngoài trời đổ mưa to, từng hạt đánh lộp độp vào cánh cửa sổ bằng kính rồi từ từ chảy xuống. Hắn đứng đó lặng lẽ như biến thành pho tượng. Chắc bây giờ nàng đang nép vào lòng của Đồng Mộ Huân, hưởng thụ

sự ngọt ngào âu yếm của y... Hắn oán hờn bóp chặt hai tay. Ban nãy trong đại sảnh, lúc nàng đi vào gặp hắn đi ra, thậm chí cả ánh mắt liếc hắn mà nàng cũng không có. Nàng làm như thể chưa từng quen hắn... Trái tim hắn vừa oán hận vừa co thắt đau đớn...

Phiên ngoại – Lam Thủy Tiệp

Nàng mở chùm đèn treo, miễn cưỡng ngồi dậy. Bên ngoài trời tối đen như mực, nàng nhìn chiếc đồng hồ quả lắc nhỏ để trên đầu giường, kim đã chỉ số bốn. Hóa ra đã bốn giờ sáng, hèn nào khắp phủ đều vắng lặng.

Nàng chẳng may buồn ngủ, đầu óc vừa bối rối vừa vui mừng. Hôm nay là ngày hai người sẽ đi chụp ảnh cưới. Nhớ đến gương mặt tuần tú của hắn, tim nàng liền đập thình thịch. Hồi trước nàng thấy Thế Đào đã là anh chàng đẹp trai đứng hạng nhất nhì của Nam bộ, thế mà so với hắn vẫn không bằng. Bất kể về tướng mạo hay gia thế, thì hắn vẫn nắm phần hơn. Lúc Đoàn lão tư lệnh còn sống, gia đình nàng cũng là nhà đình đám trong Nam bộ. Vì vậy từ nhỏ nàng thường gặp nhiều người danh giá, nhưng không ai trong số họ sánh ngang với hắn. Nghe anh cả nói hắn tới miền Bắc thu thập tin tình báo là chính, học hành là phụ.

Lần đầu nàng gặp hắn là trước cửa nhà hàng cơm Tây. Nàng và vợ chồng anh cả bên trong đi ra, còn hắn đang xuống xe. Người hầu kính cẩn mở cửa phía sau, đứng bên cạnh chờ đợi. Hắn ung dung bước ra, mặc trên người bộ quân phục màu xanh lục, anh tuấn hiên ngang như cây tùng. Có lẽ do cái nắng chói chang nên mắt nàng bị lu mờ bởi ánh sáng lấp lánh từ các ruy băng của bộ quân phục và huy hiệu màu vàng gắn trên ngực hắn, khiến toàn thân hắn nhuộm vàng óng ánh.

Vợ chồng anh cả đi tới phía trước, kính cẩn nói: “Chào tham mưu trưởng.”

Bấy giờ dường như hắn mới nhìn thấy, khoé môi khẽ nở nụ cười, lịch sự nói: “Lam tướng quân và Lam phu nhân đều ở đây à?”

Anh cả vội vàng gật đầu, đáp: “Em gái tôi vừa đi du học về, chưa quen khẩu vị trong nhà nên đưa con bé tới đây thử thức ăn nơi này.”

Chị dâu nhéo nhéo cổ tay nàng, bấy giờ nàng mới hồi phục tinh thần, nhìn hắn mỉm cười tươi tắn: “Xin chào tham mưu trưởng.”

Lúc này hắn mới quay sang nhìn nàng, sờ cằm hỏi han: “Xin chào Lam tiểu thư.” Ngữ điệu rất bình thản, ánh mắt phẳng lặng chẳng hề gợn sóng, khác hẳn với đám đàn ông thường giật mình khi gặp nàng. Thậm chí đáy lòng nàng có cảm giác mát mát khó hiểu.

Sau đó nàng có gặp lại hắn vài lần trong các bữa tiệc dạ vũ. Địa vị của hắn ở Nam bộ dĩ nhiên không ai bằng, nên chủ nhân buổi tiệc thường mời hắn ra khiêu vũ mở màn. Kỹ thuật khiêu vũ của hắn rất nhuần nhuyễn tao nhã, đưa cô gái trong tay nhanh nhẹn nhảy múa. Khuôn mặt đẹp đẽ của hắn dưới ánh đèn mờ như phát ra ánh sáng, thu hút sự chú ý của toàn thể mọi người trong đó có nàng!

Dường như hắn đối với nàng không có ấn tượng gì. Một vài lần trao đổi bạn nhảy, trùng hợp tới lượt hai người bọn họ. Nàng ngược lên nhìn hắn nở nụ cười sáng lạn, hắn cũng mỉm cười và nhẹ nhàng nói: “Xin chào.” Rồi chẳng còn câu nào nữa. Trái tim nàng chìm xuống, hồi lâu sau mới mở miệng trò chuyện với hắn. Khi nàng nhắc đến anh cả, hắn mới có vẻ nghĩ tới: “Hóa ra là Lam tiểu thư, cô và anh trai cô hơi khác nhau.” Dĩ nhiên nàng và anh cả khác nhau rồi. Anh cả giống cha mà nàng thì giống mẹ. Tuy nhiên nàng mới gặp hắn không lâu... chắc hắn chưa đặt nàng vào lòng.

Thỉnh thoảng nàng tán gẫu với chị dâu có nhắc tới hắn. Chị dâu mỉm cười nhìn nàng nói: “Đoàn tham mưu trưởng ở Nam bộ là ứng cử viên được các cô gái gia đình danh giá muốn chọn. Luận gia thế, nếu anh ta đứng hạng nhì thì chẳng ai dám tranh hạng nhất. Luận tướng mạo, đẹp trai như anh ta ở Nam bộ khó kiếm ra. Luận nhân phẩm hay trình độ thì chỉ có đứng đầu. Vì vậy đó là sự lựa chọn hoàn hảo!” Chị dâu vừa nói vừa nhìn nàng nháy mắt. Nàng cũng chẳng biết vì sao mà mặt mình bỗng nóng lên.

Không biết vì toan tính hay vô ý mà nàng luôn âm thầm lấy Thế Đào ra so với hắn. Nhưng thực sự không thể so sánh, bởi danh tiếng Đoàn gia đã đẩy Thế Đào lùi tuốt đằng sau. Còn nàng từ khi gặp hắn đến nay, nổi nhớ nhưng tới hắn ngày càng nhiều.

Sau đó không lâu, đúng vào dịp mừng thọ Đoàn lão phu nhân – mẹ của hân. Tiệc mừng thọ tổ chức tại phủ Tư lệnh, hầu như tất cả thế gia ở Nam bộ đều nhận được thiệp mời. Mẹ và chị dâu nói đùa: “Tiệc thọ thiếc gì chứ? Nếu ở thời cổ đại thì chính là tiệc chọn vợ cho Tam thiếu gia.” Nàng nghe xong thì trong lòng càng thêm hồi hộp.

Trên thực tế, sau khi tới nơi nàng mới phát hiện đúng như lời mẹ. Nàng mặc chiếc váy ren kiểu phương Tây, duyên dáng đứng giữa đám đông mà không thể nổi bật. Vừa liếc mắt nhìn quanh đã thấy khoảng bảy – tám giai nhân mỹ miều đứng đó. Mẹ đưa nàng tới chúc thọ lão phu nhân, ánh mắt Đoàn lão phu nhân như đang cười nhìn mẹ nàng nói: “Dáng vẻ cô bé giống y đúc bà thời trẻ, thật là một cô gái đẹp.” Rồi bà ta quay đầu gọi người đứng gần bên cạnh: “Húc Lỗi, đây là Lam tiểu thư. Con chào hỏi làm quen đi.”

Hân đang đưa lưng nói chuyện với người bên cạnh, trên tay cầm ly rượu vang. Nghe tiếng mẹ gọi thì tao nhã quay đầu nhìn nàng, khóe môi hân nở nụ cười lễ độ: “Mẹ, con đã gặp Lam tiểu thư rồi.”

Đoàn lão phu nhân ‘Ồ’ lên một tiếng, vẻ mặt tươi rói kéo tay nàng và mẹ của nàng, nói: “Ngồi xuống đây chút đi, lát nữa trò chuyện với bà già này nhé.”

Suốt buổi tối đó, hân mời nàng khiêu vũ hai bài. Hân rất lịch sự, vươn tay khom lưng và luôn nở nụ cười. Nàng cũng chậm rãi đưa tay, bàn tay hân vừa to lớn vừa ấm áp. Có lẽ do thường xuyên cầm súng, nên nàng cảm giác tay hân có nhiều vết chai sần, nhẹ nhàng cọ sát vào bàn tay mềm mại của nàng, gây cơn ngứa ngáy. Chẳng biết tại sao nó lại xông lên tới tận bộ não.

Sau đó hân có hẹn gặp nàng vài lần. Cho dù cười ngửa, xem phim hay uống café, hân vẫn ung dung và vô tư. Hân nhã nhặn như các quý ông người Anh, cái gì cũng coi phụ nữ nằm hàng đầu. Nhưng nàng không cảm giác thấy hân có tình ý với nàng. Trước nay nàng luôn tự tin vào nhan sắc của mình, dù không nghiêng nước nghiêng thành nhưng trong đám đông các thiếu nữ con nhà danh giá, thì sợ khó gặp đối thủ. Hơn nữa trình độ của nàng cao, vì vậy nàng hiếm gặp người đàn ông để nàng khom lưng kính nể. Nhưng hân khác hẳn bọn họ, khi hân gặp nàng ánh mắt hân phẳng lặng. Mỗi lần hai người nhìn đối diện, hân đều bình tĩnh như giếng cổ cô tịch ngàn năm, dẫu nổi gió to vẫn không hề gợn sóng.

Nàng luôn lo được lo mất. Chị dâu nói hân rất hiếm khi hẹn hò với phụ nữ, lúc nói chuyện trong mắt chị dâu toàn là ý cười. Nàng biết vợ chồng anh chị hy vọng nàng quán chặt lấy hân. Từ sau cuộc nổi loạn ở miền Nam, Lam gia đã rơi vào cảnh thất thế. Nếu không phải trong tay anh cả còn chút thế lực quân đội mà năm xưa cha lưu lại, thì đã sớm mất chức.

Gần đây Đoàn lão phu nhân hay gọi điện thoại mời nàng đến phủ Tư lệnh chơi, trong lời nói đầy vẻ thân thiết. Dĩ nhiên nàng là người thông minh, hiểu ngay ngụ ý của bà ta. Xem ra lão phu nhân rất ưng ý nàng, nhưng hân thì sao? Hình như hân có quan tâm tới nàng hơn trước. Mỗi lúc ngồi sau lưng xem nàng đánh mặt chược, thỉnh thoảng nở vài nụ cười. Nụ cười ấy khiến nàng có ảo giác được cưng chiều.

Mặc dù ngồi đó còn gồm Đoàn lão phu nhân, Đoàn tư lệnh phu nhân và một vị tiểu thư Tĩnh Kỳ... Không biết vì sao chỉ cần nghĩ đến vị tiểu thư Tĩnh Kỳ này, thì lòng nàng luôn lo lắng bất an. Dẫu dung mạo tiểu thư Tĩnh Kỳ không xinh đẹp hơn nàng, lại rất khiêm lời, thỉnh thoảng mới nở nụ cười nhợt nhạt nhưng toát vẻ lạnh lùng kiêu sa. Nàng âm thầm quan sát ánh mắt hân suốt cả buổi tối, hân chưa từng liếc nhìn vị tiểu thư Tĩnh Kỳ dù chỉ một lần.

Đây rõ ràng là sự cố tình. Nếu không sao một người ngồi sát bên cạnh, chỉ cách chừng một mét mà cả ánh mắt hân chẳng hề liếc qua? Nàng quan sát tiểu thư Tĩnh Kỳ thật lâu, mắt nàng ta cũng chưa từng nhìn về phía hân. Đường như hai người xa lạ hơn so với kẻ lạ.

Nàng về nhà hỏi chị dâu tại sao ở đó có vị tiểu thư tên Tĩnh Kỳ? Chị dâu suy nghĩ rất lâu mà cũng không tìm thấy lý do. Mãi về sau anh cả mới nghe được tin, thì ra cô Tĩnh Kỳ này là Hách Liên đại tiểu thư đang bị giam lỏng trong phủ Tư lệnh. Chờ ký thỏa thuận với miền Bắc xong sẽ thả nàng ta đi. Nàng nghe tới đây thì trái tim mới thả lỏng và thở phào nhẹ nhõm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-son-am-uot>